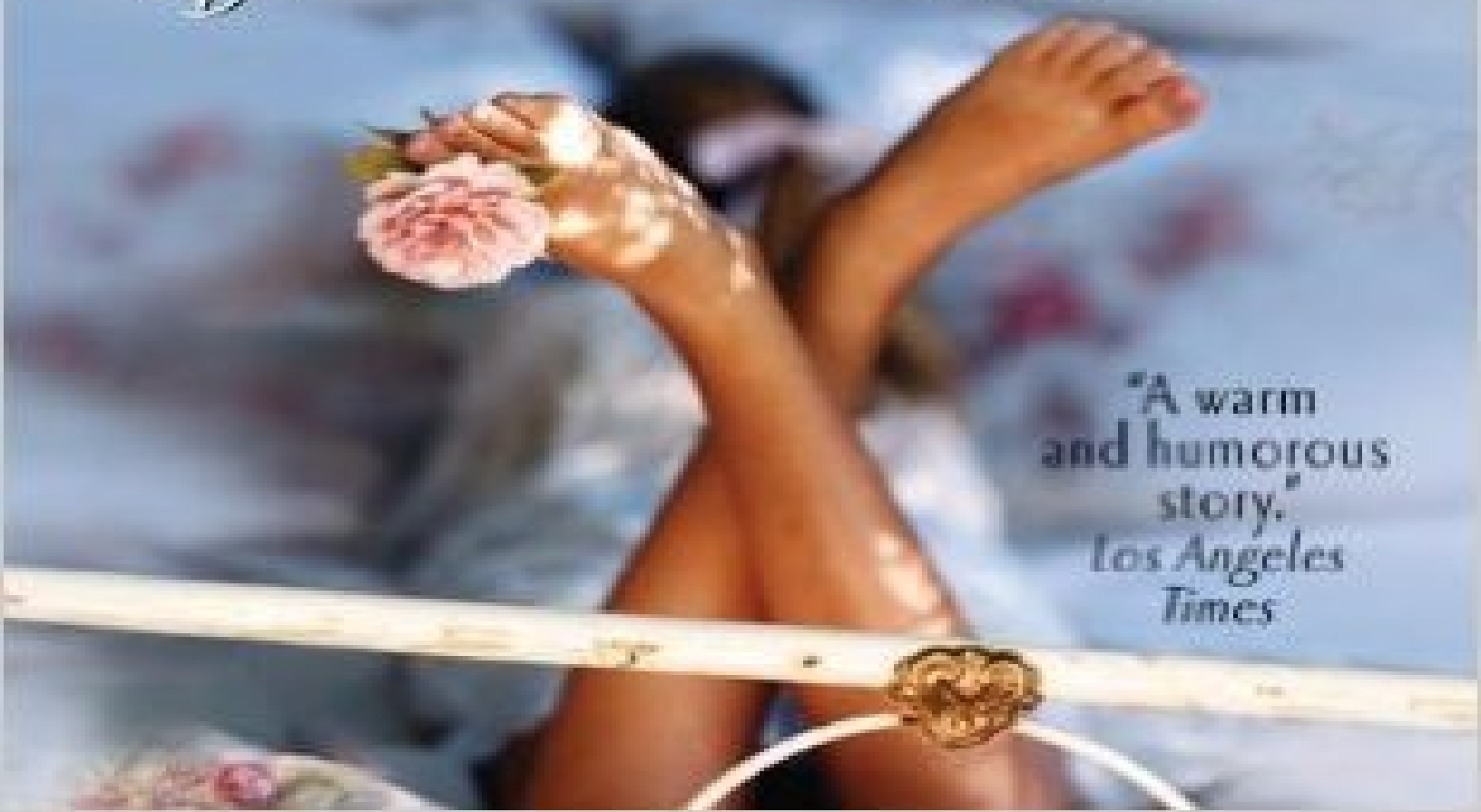

SUSAN ELIZABETH PHILLIPS

New York Times bestselling author of
Match Me If You Can

Dream A Little Dream

"A warm
and humorous
story."
*Los Angeles
Times*

Mơ Một Giấc Mơ Nhỏ Bé

Susan Elizabeth Phillips

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[LỜI NÓI ĐẦU](#)

[CHƯƠNG 1](#)

[CHƯƠNG 2](#)

[CHƯƠNG 3](#)

[CHƯƠNG 4](#)

[CHƯƠNG 5](#)

[CHƯƠNG 6](#)

[CHƯƠNG 7](#)

[CHƯƠNG 8](#)

[CHƯƠNG 9](#)

[CHƯƠNG 10](#)

[CHƯƠNG 11](#)

[CHƯƠNG 12](#)

[CHƯƠNG 13](#)

[CHƯƠNG 14](#)

[CHƯƠNG 15](#)

[CHƯƠNG 16](#)

[CHƯƠNG 17](#)

[CHƯƠNG 18](#)

[CHƯƠNG 19](#)

[CHƯƠNG 20](#)

[CHƯƠNG 21](#)

[CHƯƠNG 22](#)

[CHƯƠNG 23](#)

[CHƯƠNG 24](#)

[CHƯƠNG 25](#)

[CHƯƠNG 26](#)

[LỜI KẾT](#)

LỜI NÓI ĐẦU

Dream A Little Dream là tác phẩm thứ tư trong serie **Chicago Stars/Bonner Brothers** của tác giả Susan Elizabeth Phillips với nhân vật nam chính là người em thứ hai trong ba anh em trai nhà Bonner. Đây là tác phẩm duy nhất trong serie không liên quan gì đến bóng bầu dục.

Gabe Bonner là một bác sĩ thú y yêu nghề và tài năng, có một người vợ và một đứa con trai năm tuổi mà anh vô cùng yêu quý. Một tai nạn ô tô đã cướp đi tính mạng của hai người thương yêu nhất trong cuộc đời của anh, đẩy anh xuống tận cùng của sự đau khổ mà dường như chỉ có cái chết mới có thể khoả lấp được.

Rachel Stone là bà vợ goá của nhà truyền giáo qua truyền hình nổi tiếng một thời ở thị trấn Salvation, nhưng thực ra ông ta lại là một kẻ lừa đảo, lợi dụng đức tin của các giáo dân để làm đầy túi tiền của mình. Trong khi trốn chạy pháp luật, ông ta đã chết trong một tai nạn máy bay, để lại người vợ trẻ và đứa con trai hai tuổi không một đồng xu dính túi, bị xã hội khinh bỉ, xa lánh và xua đuổi vì những tội lỗi do ông ta gây nên. Trong ba năm rông, Rachel đã đưa đứa con trai mà cô yêu hơn cả tính mạng của mình đi khắp nơi để tìm một chỗ dung thân nhưng dường như cô không có đủ lực để xoá bỏ cái quá khứ bẩn thỉu cứ mãi dằng dặc bám theo mình. Sở phận đưa cô quay trở lại thị trấn Salvation, và ở đó cô gặp người đàn ông cục cằn, thô bạo và không còn thiết gì với cuộc sống – Gabe Bonner.

Xuyên suốt truyện là quá trình Rachel Stone vật lộn với những khó khăn để tạo dựng một cuộc sống cho đứa con trai của mình và đồng thời chứng tỏ được bản thân mình là một người phụ nữ mạnh mẽ, cứng cỏi, sẵn sàng đương đầu với cuộc sống với khả năng yêu thương vô hạn. Mỗi quan hệ của cô và Gabe Bonner từ hai kẻ đồng cảm với tình cảnh khốn khổ của nhau dần đã phát triển thành một tình yêu rất đẹp, tình yêu của hai kẻ sống dưới đáy của sự khốn cùng với âm hưởng chính là sự thấu hiểu, thông cảm và trân trọng nhau trong mọi hoàn cảnh. Cuối truyện, với sự giúp đỡ của Gabe, mẹ con Rachel đã quay trở lại được với xã hội để có một cuộc đời bình thường, còn Gabe đã thoát khỏi được bóng đêm nặng nề của quá khứ để tìm thấy tình yêu và cuộc sống mới.

Dream A Little Dream là một câu chuyện rất nhân văn và vô cùng cảm động, rất nhiều đoạn trong truyện có thể lấy được nước mắt của người đọc. Tình yêu giữa hai nhân vật chính khốn cùng không có chỗ cho những hờn ghen, hiểu nhầm hay lòng kiêu hãnh phù phiếm trong bất kỳ hoàn cảnh trái ngang nào, và đó chính là điểm mê hoặc nhất đối với người dịch. Những đoạn đối thoại nhẹ nhàng, thấu hiểu và cũng đầy chất ngọt ngào, lãng mạn. Sự quan tâm, hi sinh dành cho nhau và cuối cùng là tình yêu mãnh liệt. Ngoài ra, truyện càng thêm nhân văn ở mối quan hệ vô cùng phức tạp và tưởng chừng như không có lối thoát giữa ông bố bị ám ảnh bởi cái chết của đứa con trai yêu quý với một thằng bé năm tuổi, mà đỉnh cao của nó chính là cái cách tác giả gỡ nút thắt trong mối quan hệ đó.

Dream A Little Dream là một giai điệu ngọt ngào về tình yêu đôi lứa, tình thương yêu gia đình, tình người trong xã hội và những quan niệm về tôn giáo. Một tác phẩm rất đáng được đưa vào danh sách những Tiểu thuyết lãng mạn hiện đại hay nhất của thế kỷ.

Bản dịch và graphic truyện là sản phẩm của sự hợp tác giữa shiluo và vndaniel.

Ngày 30/10/2009

shiluo

CHƯƠNG 1

Mảnh cuối cùng trong vận may của Rachel Stone rơi mất nốt ngay phía trước Bãi chiếu bóng dành cho xe hơi cổ tên *Niềm Kiêu hãnh của Carolina*. Ở đó, trên một con đường rải nhựa hai làn dọc theo triền núi trông vẫn còn lung linh vì hơi nóng của buổi chiều tháng Sáu, chiếc Chevy Impala cổ xưa của cô đã rùng mình rít lên hơi thở cuối cùng.

Cô gần như chỉ kịp tạt vào lề đường trước khi một cụm khói đen xì bốc lên mù mịt từ phía dưới mui xe và che phủ toàn bộ tầm nhìn của cô. Chiếc xe chết ngay bên dưới tấm biển màu vàng-tía có hình ngôi sao toả ra của bãi chiếu bóng.

Thảm hoạ cuối cùng đã vượt quá sức chịu đựng. Cô gác hai tay lên trên vô lăng, gục trán vào đó, rồi đầu hàng trước nỗi tuyệt vọng vốn đã cấu xé gót chân cô trong suốt ba năm dài dằng dặc. Ở đây, trên con đường cao tốc hai làn này, chỉ ngay bên ngoài thị trấn có cái tên mỉa mai là Salvation ở Bắc Carolina, cuối cùng cô cũng đã đi đến cuối con đường dẫn đến địa ngục của mình.

(Salvation: sự cứu rỗi linh hồn.)

“Mẹ ời?”

Cô quệt khoé mắt bằng khớp ngón tay và ngẩng đầu lên. “Mẹ nghĩ con đã ngủ rồi, con yêu.”

“Con ngủ rồi mà. Nhưng âm thanh kinh khủng đó làm con thức dậy.”

Cô quay sang và nhìn cậu con trai của mình, chỉ mới vừa ăn mừng sinh nhật lần thứ năm, đang ngồi ở ghế sau giữa một đồng bọc và hộp tòi tàn chứa tất cả những của cải của họ trên thế gian này. Cốp xe của chiếc Impala trống rỗng chỉ đơn giản bởi vì nó đã bị hỏng nhiều năm rồi và không thể nào mở ra được nữa.

Má Edward nhăn nhúm ở nơi mà thằng bé đã nằm đè lên, và mái tóc nâu nhạt của nó bết lại ở giữa trán. Thằng bé quá nhỏ so với tuổi của mình, quá gầy, và vẫn còn xanh xao vì đợt bệnh viêm phổi đã suýt cướp đi tính mạng của nó gần đây. Cô yêu con trai mình bằng cả tấm lòng.

Lúc này đôi mắt màu nâu nghiêm trọng của nó đang quan sát cô qua đầu con Horse, một con thỏ nhồi bông tai rủ đã luôn là bạn đồng hành không bao giờ xa rời của Edward từ khi nó mới chập chững biết đi. “Lại chuyện gì xấu xảy ra nữa à?”

Môi cô có cảm giác cứng đờ khi cổ uốn thành một nụ cười trấn an. “Có chút trục trặc về xe, chỉ thế thôi.”

“Ta sắp chết phải không?”

“Không, con yêu. Dĩ nhiên là chúng ta không chết rồi. Nào, sao con không ra ngoài và đuổi chân tay một lát trong khi mẹ kiểm tra xem sao. Chỉ cần tránh xa lòng đường ra thôi.”

Thằng bé cắn chặt cái tai mòn xơ xác của con Horse giữa hai hàm răng và trèo qua một giỏ giặt là chất đầy những quần áo second-hand và vài chiếc khăn cũ kỹ. Chân nó là hai cây sậy gầy nhằng, xanh xao nối lại với nhau bằng đầu gối củ lạc, và nó có một cái bốt nhỏ màu rượu vang đỏ ngay phía sau gáy. Đó là một trong những nơi cô rất thích đặt những nụ hôn. Cô chồm người qua ghế sau và giúp thằng bé mở cửa xe, thứ mà vốn chỉ có thể thực hiện chức năng của mình khá hơn một chút so với cái cốp xe hồng hóc.

Ta sắp chết phải không? Gần đây thằng bé đã hỏi cô câu hỏi đó bao nhiêu lần rồi? Vốn chưa bao giờ là một đứa trẻ vượt trội, vài tháng vừa rồi thậm chí đã làm nó trở nên sợ sệt hơn, cảnh giác hơn, và già đi so với tuổi của nó.

Cô nghĩ rằng nó đang đói. Bữa ăn đầy đủ cuối cùng mà cô đã kiếm được cho nó đã cách đây bốn giờ rồi: một quả cam khô, một hộp sữa, và một miếng sandwich đông đặc ăn tại một chiếc bàn picnic bên lề đường ở gần Winston-Salem. Cái loại mẹ nào lại không thể cho con mình một bữa ăn khá khẩm hơn thế chứ?

Loại mẹ mà chỉ có chín đô la và một ít tiền lẻ trong ví của mình. Chín đô la và một ít tiền lẻ đó đã tách rời cô ra khỏi tận cùng của thế gian.

Cô chớp được hình ảnh của chính mình trong tấm gương chiếu hậu và nhớ lại rằng đã có một thời cô được cho là xinh đẹp. Giờ những nếp nhăn đã xếp nếp trên khoé miệng cô và trải rộng ra từ phía đuôi đôi mắt xanh lục trông như thể ăn hết gương mặt đó. Lớp da lốm đốm tàn nhang phía trên gò má quá xanh xao và căng cứng trông như thể sắp sửa nứt toác ra. Cô không có tiền cho những salon chăm sóc sắc đẹp, và mái tóc xoăn đỏ rực hoang dã của cô xù lên như một chiếc lá mùa thu rách toét tả bao quanh gương mặt quá gầy của cô. Thứ mỹ phẩm duy nhất cô còn lại là phần chân của một thỏi son màu cà phê mocha lúc này đang nằm ở dưới đáy túi xách, và cô đã không thêm bận tâm đến việc dùng nó trong nhiều tuần rồi. Để làm gì chứ? Mặc dù cô mới hai mươi bảy, nhưng cô có cảm giác như mình đã là một bà già rồi.

Cô liếc nhìn xuống chiếc váy chambray không tay màu xanh treo rủ xuống từ trên đôi vai gầy như xương của mình. Chiếc váy bạc thếp, quá rộng, và cô đã phải thay thế một trong sáu cái cúc màu đỏ của nó bằng một cái màu nâu vì nó bị vỡ. Cô đã bảo với Edward rằng cô đang tạo nên một phong cách thời trang đặc biệt.

(chambray: một loại vải khá nhẹ với những sợi màu trắng đan dệt giữa những sợi vải màu.)

Cửa chiếc xe Impala kêu lên ken két phản đối khi cô mở ra, và khi cô bước ra ngoài trên mặt đường nhựa, cô cảm thấy hơi nóng bốc lên xuyên qua lòng giày mỏng dính như tờ giấy của đôi sandal trắng mòn vẹt của cô. Một trong những sợi dây buộc đã đứt. Cô đã cố hết sức để khâu nó lại với nhau, nhưng kết quả là để lại một điểm xù xì cứ cọ vào phía bên cạnh trầy xước trên ngón chân cái của cô. Đó chỉ là một sự đau đớn nhỏ nhoi so sánh với nỗi đau của việc cố gắng tồn tại.

Một chiếc xe tải chở hàng phóng vèo qua nhưng không dừng lại. Mái tóc rối bù của cô vỗ vào hai bên má, và cô dùng cảng tay để gạt sang những món tóc lộn xộn, cũng là để che đôi mắt khỏi đám bụi cuồn cuộn hất tung lên từ trên mặt đường. Cô liếc sang phía Edward. Thằng bé đang đứng phía sau mấy bụi cây với con Horse cặp dưới nách và đầu nghiêng lại thành một góc ngoặt để có thể nhìn lên tấm biển vàng-tía hình ngôi sao toả đang lúc lắc phía trên đầu thằng bé như một dải ngân hà nổ tung. Được viền ngoài bởi những bóng đèn nhấp nháy, tấm biển chứa dòng chữ **Niềm Kiêu hãnh của Carolina**.

Với một cảm giác không thể tránh được, cô nhấc mui xe lên, rồi lùi lại trước một mảng khói

đen bốc lên cuộn cuộn từ động cơ xe. Người thợ máy ở Norfolk đã cảnh báo cô động cơ xe sắp nổ tung lên rồi, và cô biết rằng đây không phải là cái gì đó có thể sửa chữa được bằng một cuộn băng dính hay là một mảnh đồng nát nào đó.

Đầu cô chúc xuống. Cô không chỉ mất một chiếc xe ô tô, mà cô còn mất cả nhà của mình, bởi vì cô và Edward đã sống trên chiếc Impala gần một tuần rồi. Cô đã nói với Edward rằng họ thật may mắn vì đã có thể đem nhà đi theo mình, giống như những con rùa vậy.

Cô ngồi thụp xuống trên gót chân và cố gắng chấp nhận cái thảm họa mới nhất trong cả chuỗi tai ương dài dằng dặc đã làm cô phải quay trở lại cái thị trấn mà cô đã thề là sẽ không bao giờ quay lại này.

“Cút khỏi đây ngay, nhóc con.”

Âm thanh đe dọa từ một giọng nói đàn ông trầm đục cắt ngang nỗi khốn khổ của cô. Cô đứng phắt dậy thật nhanh đến mức làm cô váng vất, và cô phải túm lấy cái mui xe để đứng vững. Khi đầu óc đã trở lại bình thường, cô nhìn thấy con trai mình đang đứng chết lặng trước một người lạ trông vô cùng hung dữ trong chiếc quần jean, một chiếc áo bảo hộ lao động màu xanh, và một đôi kính phản quang.

Đôi sandal của cô trượt trên lớp sỏi khi cô chạy như bay vòng qua phía đuôi xe. Edward quá hoảng sợ để có thể cử động. Người đàn ông túm lấy nó.

Đã có một thời cô ăn nói rất nhẹ nhàng và ngọt ngào, một cô gái làng quê mộng mơ với tâm hồn của một thi sĩ, nhưng cuộc đời đã làm cô chai cứng, và sự tức giận của cô bùng cháy lên. “Không được chạm vào thằng bé, đồ khốn!”

Tay anh ta từ từ hạ xuống bên sườn. “Con cô à?”

“Đúng thế. Và tránh xa khỏi nó ngay.”

“Nó đã tè vào mấy bụi cây của tôi.” Giọng nói thô ráp, thẳng băng của người đàn ông chứa đựng âm hưởng lẻ nhè khác biệt của vùng Carolina, nhưng không thể hiện ra một chút cảm xúc nào. “Đưa nó ra khỏi đây.”

Đến lúc đó cô mới nhận ra là chiếc quần jean của Edward đã tụt xuống, làm cho đứa con trai vốn đã nhỏ bé yếu đuối của cô trông thậm chí còn bất lực hơn nữa. Nó đứng chết lặng trong sợ hãi, con thỏ cặp chặt dưới tay nó, và nó đang thất thần nhìn lên người đàn ông đang đứng sừng sững trước mặt nó.

Người lạ mặt cao ráo và gầy gộc, với mái tóc thẳng sẫm màu và một cái miệng cay nghiệt. Gương mặt anh ta dài và hẹp - đẹp trai, cô cho là thế, nhưng lên khuôn quá tàn nhẫn với xương gò má sắc nhọn và đường nét khắc nghiệt để có thể làm cô thấy hấp dẫn. Cô cảm thấy một cảm giác biết ơn tức thời dành cho đôi kính phản quang của anh ta. Có điều gì đó nói với cô rằng cô không muốn nhìn vào đôi mắt của anh ta.

Cô kéo Edward lại và ôm nó thật chặt vào lòng. Những kinh nghiệm đau thương đã dạy cô là không được để người khác bắt nạt, và cô nhếch mép khinh bỉ với anh ta. “Thế đây là chỗ tè bậy của riêng anh à? Có phải vấn đề là thế không? Anh muốn độc chiếm chỗ này cho riêng mình à?”

Môi anh ta gần như không cử động. “Đây là đất của tôi. Ra khỏi đây ngay.”

“Tôi muốn lắm, nhưng chiếc xe của tôi lại có ý kiến khác.”

Người chủ của Bãi chiếu bóng liếc nhìn về phía xác chết của chiếc Impala với vẻ không thích thú gì. “Có một máy điện thoại trong quầy bán vé, và sổ của garage Dealy. Trong lúc chờ xe kéo đến thì hãy tránh xa mảnh đất của tôi ra.”

Anh ta xoay người trên gót chân và rồi bước đi. Chỉ khi anh ta đã biến mất phía sau rừng cây mọc xung quanh chiếc bụi của một màn hình chiếu phim cỡ bự thì cô mới thả con trai mình ra.

“Không sao đâu, con yêu. Đừng chú ý đến hắn ta. Con không làm gì sai cả.”

Gương mặt Edward xanh lét, môi dưới của nó run lấy bầy. “Gã đ-đàn ông đó làm con sợ.”

Cô luồn những ngón tay qua mái tóc màu nâu nhạt của thằng bé, vuốt phẳng nhúm tóc giữa trán, vén đám tóc lù xù vắt ngang trán thằng bé. “Mẹ biết, nhưng hắn ta chỉ là một kẻ đầu bò già khòm, và mẹ đã ở đây để bảo vệ con.”

“Mẹ bảo con không được nói từ *đầu bò*.”

“Đây là trường hợp có thể bỏ qua được.”

“Thế *chờng hộp* không bỏ qua được là gì?”

“Ý mẹ là hắn ta *thực sự* là một kẻ đầu bò.”

“Ồ.”

Cô liếc về phía quầy bán vé bằng gỗ nhỏ chứa chiếc máy điện thoại. Chiếc quầy mới được sơn lại với màu vàng sậm và màu tía, những màu loè loẹt giống như trên tấm biển, nhưng cô không bước về phía đó. Cô không có tiền trả cho xe kéo cũng như chuyện sửa chữa, và thẻ tín dụng của cô thì đã bị thu hồi lâu lắm rồi. Không sẵn lòng đẩy Edward vào một cuộc đối mặt khác với người chủ khó chịu của bãi chiếu bóng, cô dẫn nó về phía con đường. “Chân mẹ đang tê rần vì ngồi trong xe quá lâu, chắc mẹ phải đi dạo một chút. Con thế nào?”

“Okay.”

Thằng bé kéo lê đôi giày đế mềm trên mặt đất, và cô biết rằng nó vẫn còn hoảng sợ. Sự oán giận của cô dành cho gã *Đầu bò* tăng lên. Loại khốn kiếp nào lại hành xử như thế trước mặt một đứa trẻ chứ?

Cô với qua cửa sổ xe và kéo ra một bình nước bằng nhựa màu xanh, cùng với những quả cam khô khốc cuối cùng mà cô đã tìm thấy trong một quầy hàng giảm giá. Khi cô dẫn con trai mình băng qua con đường cao tốc về phía một khóm cây nhỏ, một lần nữa cô thầm nguyện rửa chính bình vì đã không đầu hàng Clyde Rorsch, kẻ đã từng là ông chủ của cô cho đến sáu ngày trước. Thay vào đó, cô lại táng vào bên đầu hắn ta không để hắn ta cưỡng hiếp cô, và rồi cô ôm lấy Edward và biến khỏi Richmond mãi mãi.

Giờ cô ước gì lúc đó cô đã đầu hàng. Nếu cô đồng ý quan hệ với hắn ta, cô và Edward sẽ được sống trong một căn phòng miễn phí trong nhà nghỉ của Rorsch, nơi cô làm việc như một người giúp việc. Tại sao cô không nhắm mắt lại và để hắn ta làm những gì hắn ta muốn? Kén cá

chọn canh để mà làm gì trong khi con trai cô phải chịu cảnh đói bụng và không nhà?

Cô đã đi được đến tận Norfolk, nhưng ở đó cô đã phải sử dụng quá nhiều trong khoản tiền mặt dự trữ của mình để sửa ống bơm nước cho chiếc Impala. Cô biết những người phụ nữ khác trong hoàn cảnh của cô hẳn sẽ đăng kí để được nhận trợ cấp, nhưng phúc lợi xã hội không phải là sự lựa chọn của cô. Cô đã bị ép buộc phải đăng kí từ hai năm về trước, khi cô và Edward đang sống ở Baltimore. Vào lúc đó, một nhân viên xã hội đã làm Rachel choáng váng bằng cách hỏi về khả năng chăm sóc Edward của cô. Người phụ nữ đó đã đề cập đến khả năng đưa thằng bé vào trong một trung tâm nuôi dưỡng cho đến khi Rachel có thể tự đứng được trên đôi chân của mình. Những lời nói của bà ta có thể là có ý tốt, nhưng chúng đã làm Rachel kinh hoàng. Cho đến tận giây phút đó, cô chưa bao giờ nghĩ đến chuyện có ai đó có thể cố tách Edward ra khỏi cô. Cô đã chuồn khỏi Baltimore trong ngày hôm đó và thề là sẽ không bao giờ tiếp cận một cơ sở nào của chính quyền để hỏi xin sự giúp đỡ nữa.

Kể từ khi đó cô đã tự nuôi sống hai mẹ con bằng cách nhận làm cùng một lúc vài công việc với mức lương tối thiểu, kiếm được chỉ đủ để giữ một mái nhà phía trên đầu họ, nhưng không đủ để có thể gạt bất cứ thứ gì sang một bên để cô có thể quay lại trường học và nâng cao kỹ năng làm việc của mình. Cuộc chiến đấu để có những điều kiện chăm sóc con trai một cách tử tế đã cản xé những đồng lương vốn đã còm cõi của cô và làm cô phát bệnh vì lo lắng - một trong những bảo mẫu trông Edward cứ dán mắt vào màn hình TV suốt cả ngày, một người khác thì biến mất với tên bạn trai và để lại thằng bé. Sau đó Edward bị mắc bệnh viêm phổi.

Vào lúc thằng bé được ra viện, cô đã bị sa thải khỏi công việc ở cửa hàng thức ăn nhanh vì vắng mặt quá nhiều. Các chi phí cho Edward đã ngốn hết tất cả những gì cô có, bao gồm cả khoản tiết kiệm nhỏ tằn tiện của cô, và để lại cô với một cái hoá đơn vô cùng choáng váng mà cô không có cách nào chi trả được. Cô cũng có một đứa trẻ bệnh tật cần được chăm sóc cẩn thận trong khi dần dần hồi phục và một thông báo trục xuất ra khỏi căn hộ tồi tàn vì không thanh toán được tiền thuê.

Cô đã cầu xin Clyde Rorsch cho phép cô có một trong những căn phòng miễn phí nhỏ nhất trong khu nhà nghỉ, hứa rằng sẽ làm việc gấp đôi thời gian để bù lại. Nhưng hẳn muốn cái gì đó hơn thế - sex theo yêu cầu. Khi cô từ chối, hẳn đã trở nên tàn nhẫn, và cô đã táng vào đầu hẳn bằng một chiếc máy điện thoại văn phòng.

Cô nhớ cảnh máu chảy thành từng giọt xuống một bên mặt hẳn và vẻ căm ghét trong đôi mắt hẳn khi hẳn thề sẽ gọi người bắt cô vì tội hành hung. "Để xem mày sẽ chăm sóc thằng nhãi quý giá đó của mày như thế nào khi mày ở trong tù!"

Giá như cô dừng việc kháng cự lại và đơn giản là để hẳn làm những gì hẳn muốn. Những gì không thể tưởng tượng được chỉ một tuần trước đây đến lúc này dường như không còn quá khó chấp nhận nữa. Cô là người cứng cỏi. Cô có thể sống sót vượt qua được chuyện đó. Kể từ thời nguyên thủy, phụ nữ đã sử dụng tình dục để đổi chác, và giờ thật khó để tin được rằng đã có một thời cô kết án họ vì điều đó.

Cô sắp xếp Edward ngồi bên cạnh cô bên dưới một cây dẻ ngựa, mở nắp một chai nước, và đưa nó cho thằng bé. Khi cô lột vỏ quả cam, cô không còn có thể phớt lờ được sự thôi thúc và liếc mắt lên nhìn về phía những ngọn núi.

Ánh mặt trời lung linh trên một bức tường thủy tinh, xác nhận là Thánh đường Salvation vẫn còn đứng đó, mặc dù cô nghe nói rằng nó đã bị tiếp quản bởi một nhà máy đóng hộp carton. Năm năm về trước nó đã là tổng hành dinh và là trường quay phát thanh truyền hình cho G. Dwayne Snopes, một trong những nhà truyền bá phúc âm qua truyền hình nổi tiếng

nhất và giàu có nhất trên toàn quốc. Rachel đẩy sang một bên những ký ức không dễ chịu và bắt đầu đưa cho Edward những múi cam. Thằng bé ăn từng múi một như thể đó là một miếng kẹo chứ không phải là một miếng trái cây khô khốc và khó nuốt đáng lẽ phải thuộc về những thùng rác.

Khi thằng bé xử lý miếng cam cuối cùng, ánh mắt cô vẫn lơ lửng về phía mái che dẫn vào bãi chiếu bóng.

SẼ SỚM MỞ CỬA TRỞ LẠI

CẦN NGƯỜI LÀM

Ngay lập tức cô trở nên tỉnh táo. Tại sao cô lại không nhận ra điều đó sớm hơn nhỉ? Một công việc! Có lẽ vận may của cô cuối cùng cũng xoay chuyển rồi cũng nên.

Cô gạt đi những ý nghĩ về người chủ gạt gở của bãi chiếu bóng. Kén chọn là một sự xa xỉ mà cô đã không có đủ khả năng chi trả trong nhiều năm rồi. Với đôi mắt vẫn dán dính vào tấm biển, cô vỗ lên đầu gối Edward. Nó đã ấm lên vì ánh nắng mặt trời.

“Con yêu, mẹ cần phải nói chuyện lại với người đàn ông đó.”

“Không muốn đâu.”

Cô nhìn xuống gương mặt nhỏ bé, lo lắng của thằng bé. “Hắn ta không là gì ngoài một kẻ côn đồ lực lưỡng. Đừng sợ. Mẹ có thể đánh bại hắn ta với một tay trời lại phía sau lưng.”

“Ở lại đây đi.”

“Mẹ không thể, cún con. Mẹ cần một công việc.”

Thằng bé không tranh cãi gì thêm, và cô cân nhắc nên làm gì với nó trong khi cô lùng tìm gã Đầu bò. Edward không phải là kiểu trẻ con hay lang thang, và cô tạm thời nghĩ đến chuyện để lại nó trong xe, nhưng chiếc xe lại đỗ quá gần đường đi. Cô phải đem nó theo mình thôi.

Trao cho thằng bé một nụ cười trấn an, cô kéo nó đứng dậy. Khi dẫn nó băng qua con đường cao tốc trở lại, cô không buồn lắm nhắm một lời cầu nguyện cho một sự can thiệp thần kỳ nào đó. Rachel đã không còn cầu nguyện nữa. Dự trữ lòng tin của cô đã bị nuốt trọn từ rất lâu rồi bởi G. Dwayne Snopes, và bây giờ, thậm chí chỉ là một hạt giống xanh lè cũng không còn tồn tại nữa.

Sợi dây vá trên chiếc sandal của cô cắm vào ngón chân cái khi cô dẫn Edward xuống làn đường dốc xuống bằng qua quầy bán vé. Bãi chiếu bóng hẳn là phải được xây dựng trên vùng núi này hàng thập kỷ trước và, gần như là, đã bị bỏ hoang thêm cả thập kỷ nữa. Giờ quầy bán vé mới được sơn lại và một dãy hàng rào bao quanh khu đất chứng tỏ rằng nó đang được tu sửa lại, nhưng nó trông như thể vẫn còn rất nhiều việc nữa cần phải làm.

Màn hình chiếu đã được sửa, nhưng khu đất với hàng loạt hàng đồng tâm các bức điện thuyết bằng kim loại trống không được bao phủ đầy cỏ dại. Ở giữa, cô nhìn thấy một khu nhà bê tông hai tầng, quầy thực phẩm và phòng chiếu ban đầu của bãi chiếu bóng. Phía bên ngoài của nó đã một thời là màu trắng, nhưng giờ đây những sọc vết bẩn và vết mốc ngang dọc. Hai cánh cửa mở rộng phía bên hông nhà phát ra tiếng nhạc rock acid om sòm.

(acid rock: một thể loại nhạc rock thịnh hành vào cuối thập niên 60 với những tiếng beat om sòm lặp đi lặp lại và lời bài hát đề cập đến những trải nghiệm phiêu diêu.)

Cô nhìn thấy một khu vực sân chơi tồi tàn bên dưới màn hình chiếu. Nó chứa một khuôn cát trống rỗng cùng với nửa tá cá heo bằng thủy tinh nhảy vọt lên trên những con suối nặng nề. Cô đoán lũ cá heo ban đầu vốn có màu xanh sáng, nhưng những năm qua đã làm nó bạc màu đi trở thành màu phấn bột. Một khu tập thể dục rậm rạp tồi tàn bao gồm khung của một bộ xà đu, một vòng quay ngựa gỗ gãy nát, và một con rùa bê tông góp phần hoàn thiện đám dụng cụ thảm thiết đó.

“Đến chơi với con rùa kia trong khi mẹ nói chuyện với ông ta, Edward. Mẹ sẽ không đi lâu đâu.”

Mắt thẳng bé cảm lạnh cầu xin cô đừng để lại nó một mình. Cô mỉm cười và ra hiệu về phía sân chơi.

Những đứa trẻ khác có thể sẽ nổi cơn bùng xung lên khi chúng nhận ra mọi việc không được như ý mình, nhưng cái tính đua đòi nhõng nhẽo thời thơ ấu đã bị hút cạn kiệt ra khỏi đứa con trai của cô. Nó gặm gặm môi dưới, chúc đầu xuống, và xé tâm can cô ra thành nghìn mảnh nhỏ để cô không thể để nó lại một mình.

“Thôi không sao. Con có thể đi cùng mẹ và ngồi ngoài cửa.”

Những ngón tay nhỏ xíu của thằng bé quặp chặt lấy tay cô khi cô dắt nó về phía khu nhà bê tông. Cô có thể cảm thấy bụi bẩn đang xâm nhập vào trong phổi cô. Ánh mặt trời giáng xuống đầu cô trong khi tiếng nhạc kêu gào nghe như những tiếng hét la chết chóc.

Cô thả tay Edward ra khi bước đến cánh cửa và cúi xuống để thằng bé có thể nghe thấy tiếng cô trên nền tiếng guitar độc hại và tiếng trống hung hãn. “Ở lại đây nhé, cún con.”

Thằng bé túm lấy váy cô. Với một nụ cười trấn an, cô nhẹ nhàng gỡ ngón tay nó ra và bước vào trong khu nhà.

Khu vực quầy bar của quầy thực phẩm và các trang thiết bị đều là đồ mới, mặc dù những bức tường bê tông khối bần thỉu vẫn còn giữ cả tầng rêu phong có tuổi đời đến cả thập kỷ của những mẫu báo cũ và các poster quảng cáo. Một cặp kính phản quang nằm trên một phần rời ra của chiếc quầy mới tinh màu trắng bên cạnh một chiếc túi khoai tây chiên chưa mở, một chiếc sandwich được bọc trong túi nylon và một chiếc radio đang tổng ra cái thứ nhạc bạo lực của mình nghe như thể khí độc chết người được bơm vào trong phòng hành hình vậy.

Người chủ của bãi chiếu bóng đứng trên một cái thang bắc lên một bóng đèn huỳnh quang được lắp cố định trên trần nhà. Anh ta quay lưng về phía cô, điều đó cho cô một khoảnh khắc để có thể quan sát quả núi mới nhất đang chặn ngang trên con đường tồn tại của cô.

Cô nhìn thấy một đôi ủng lao động màu nâu dính sơn tung toé và một chiếc quần jean sờn xơ xác để lộ một đôi chân dài, mạnh mẽ. Hồng anh ta gầy nhẳng, và những bắp thịt trên lưng tùm lại bên dưới chiếc áo sơ mi khi anh ta chống một tay lên để bóng đèn gắn cố định và xoắn chiếc tô vít bằng tay còn lại. Ông tay áo được cuộn lên của anh ta cho thấy hai cẳng tay vô cùng rám nắng, cổ tay mạnh mẽ, và hai bàn tay to lớn với những ngón tay thanh mảnh đến mức ngạc nhiên. Mái tóc nâu sẫm, được cắt hơi gồ ghề, rơi xuống qua cổ áo xuống lưng. Đó là một mái

tóc thẳng và lộ ra những sợi bạc, mặc dù người đàn ông đó trông có vẻ không già hơn nhiều so với độ tuổi ba lăm.

Cô bước về phía chiếc radio và vặn nhỏ volume xuống. Ai đó với thần kinh kém ổn định hơn hẳn là có thể giật mình làm rơi chiếc tô vít hay thốt lên ngạc nhiên, nhưng người đàn ông này không có phản ứng gì cả. Anh ta đơn giản là quay đầu lại và trừng mắt nhìn cô.

Cô nhìn thẳng vào một đôi mắt xám bạc và ước gì anh ta vẫn còn đeo đôi kính phản quang kia. Đôi mắt của anh ta không hề có sự sống. Chúng khắc nghiệt và chết chóc. Thậm chí là bây giờ, khi cô đang ở trong tình trạng tuyệt vọng nhất, cô cũng không muốn tin rằng đôi mắt của cô trông giống như thế - quá tàn nhẫn, quá trống rỗng những hi vọng.

“Cô muốn gì?”

Âm thanh của giọng nói vô cảm, thẳng băng đó làm cô lạnh sống lưng, nhưng cô ép đôi môi mình nở một nụ cười vô tư lự. “Rất hân hạnh được gặp anh. Tôi là Rachel Stone. Thằng bé năm tuổi mà anh đã hăm dọa đó là con trai tôi – Edward, và con thỏ mà nó cứ cắp đi lòng vòng đó tên là Horse. Đừng thắc mắc.”

Nếu như cô đã từng hi vọng moi được một nụ cười từ anh ta, thì cô đã thất bại một cách thảm hại. Thật khó khăn để tưởng tượng được cái miệng đó đã có bao giờ từng mỉm cười. “Tôi nhớ là tôi đã bảo cô ra khỏi mảnh đất của tôi.”

Tất cả mọi thứ về anh ta làm cô cáu tiết, một thực tế mà cô đã cố gắng hết sức để giấu phía sau một vẻ mặt ngây thơ. “Thế ư? Tôi đoán là tôi quên mất.”

“Nghe này, quý cô ...”

“Rachel. Hay cô Stone, nếu anh muốn xưng hô trang trọng. Như nó đã xảy ra, hôm nay là ngày đẹp trời của anh. Thật may mắn cho anh là tôi có bản tính dễ tha thứ, và tôi sẵn sàng bỏ qua cái trường hợp PMS đàn ông khổng lồ của anh. Tôi bắt đầu từ đâu đây?”

“Cô đang nói cái gì thế?”

“Cái tấm biển tôi nhìn thấy trên mái che đó. Tôi là sự giúp đỡ mà anh cần. Theo quan điểm của tôi, tôi nghĩ chúng ta nên dọn sạch cái sân chơi đó ngay lập tức. Anh có biết là anh đang tự làm mình dính vào loại kiện tụng nào với tất cả những dụng cụ tồi tàn hỏng hóc đó không?”

“Tôi sẽ không thuê cô.”

“Dĩ nhiên là anh thuê rồi.”

“Vì sao?” Anh ta hỏi với vẻ không có chút hứng thú đặc biệt nào.

“Bởi vì rõ ràng anh là một người thông minh, bất chấp cái bản tính gắt gỏng của anh, và bất kỳ người nào thông minh cũng có thể thấy tôi là một công nhân tuyệt vời đến thế nào.”

“Những gì tôi thấy là tôi cần một người đàn ông.”

Cô mỉm cười ngọt ngào. “Không phải tất cả chúng ta đều cần sao?”

Anh ta không buồn cười, nhưng anh ta cũng chẳng có vẻ gì bức bối với sự suồng sã của cô. Đơn giản là không có gì ở anh cả. “Tôi sẽ chỉ thuê đàn ông.”

“Tôi sẽ giả vờ rằng tôi không nghe thấy điều đó, bởi vì phân biệt giới tính là bất hợp pháp trên đất nước này.”

“Vậy thì kiện tôi đi.”

Một người phụ nữ khác hẳn là sẽ bỏ cuộc, nhưng Rachel có chưa đến mười đô la trong ví, một đứa con đói bụng, và một chiếc xe ô tô không còn chạy được nữa.

“Anh đang phạm một sai lầm lớn đấy. Một cơ hội như tôi sẽ không xuất hiện hàng ngày đâu.”

“Tôi không biết nói thế nào cho rõ ràng hơn, quý cô. Tôi sẽ không thuê cô.” Anh ta đặt chiếc tô vít lên quầy, rồi với ra túi quần sau và kéo ra một chiếc ví đã bị đúc lại theo hình dáng của hông anh ta. “Đây là hai mươi đô. Cầm lấy và đi đi.”

Cô cần hai mươi đô la đó, nhưng cô cần một công việc hơn, và cô lắc đầu. “Giữ lấy tiền từ thiện của mình, Quý ngài Rockefeller. Tôi muốn có việc làm ổn định.”

(Rockefeller: một gia đình Mỹ, bao gồm John Davison (1839-1937) - một trùm tư bản dầu khí đã tích lũy được một lượng của cải khổng lồ qua Công ty Standard Oil và bỏ ra một nửa trong tổng tài sản của mình để làm từ thiện. Con cháu của ông cũng đi theo con đường đó của cha ông mình.)

“Tìm ở nơi khác đi. Những gì tôi cần là một người lao động chân tay cực nhọc. Khu đất này cần được dọn sạch, toà nhà cần sơn lại, mái nhà cần được sửa. Sẽ phải cần một người đàn ông để làm những công việc kiểu đó.”

“Tôi mạnh khoẻ hơn vẻ bề ngoài của mình, và tôi sẽ làm việc chăm chỉ hơn bất kỳ người đàn ông nào mà anh tìm thấy. Hơn nữa, tôi cũng có thể cung cấp cho anh những lời khuyên về tâm lý học cho cái tính cách hỗn loạn khó chịu của anh.”

Ngay cái lúc lời nói buột ra, cô đã phải cắn lưỡi mình lại bởi vì vẻ mặt của anh ta thậm chí dường như trở nên trống rỗng hơn. Môi anh ta gần như không động đậy, và cô nghĩ đến một kẻ mất tí hỉ có vũ trang sống ngoài vòng pháp luật với mối thù hận sâu cả dăm đời với cuộc sống. “Đã có ai từng bảo là cô có một cái miệng lạnh chanh chưa?”

“Nó đi liền với bộ óc của tôi.”

“Mẹ ời?”

Người chủ của bãi chiếu bóng cứng người lại. Cô quay sang và nhìn thấy Edward đang đứng trên ngưỡng cửa, Horse đu đưa trên tay thằng bé và những lần lo lắng như khắc trên gương mặt nó. Nó ghim ánh mắt vào người đàn ông trong khi lên tiếng. “Mẹ, con phải hỏi mẹ một chuyện.”

Cô bước đến bên cạnh thằng bé. “Có chuyện gì thế?”

Nó hạ giọng xuống thành tiếng thầm thì mà cô biết là người đàn ông nọ có thể nghe thấy

một cách rõ ràng. “Mẹ có chắc là ta sẽ không chết không?”

Trái tim cô thất lại. “Mẹ chắc.”

Sự ngốc nghếch của việc bước vào đây trong sự săn đuổi viễn vông này một lần nữa tống vào cô. Làm sao cô có thể nuôi được bản thân họ cho đến khi cô tìm thấy thứ mà cô đang tìm kiếm đây? Không có ai đã từng biết cô là ai lại có thể cho cô một công việc, điều đó có nghĩa là cơ hội duy nhất của cô phụ thuộc vào việc tìm được ai đó vừa mới chuyển đến đây. Điều đó lại đẩy cô vào cái vòng luẩn quẩn trở về với người chủ của bãi chiếu bóng có tên *Niềm Kiêu hãnh của Carolina*.

Anh ta sai bước về phía chiếc điện thoại treo tường cũ màu đen. Khi quay sang để xem anh ta đang định làm gì, cô nhìn thấy một mẫu quảng cáo màu tía tả tơi treo gần đó. Những mép quần tít của nó không che giấu được hết gương mặt đẹp trai của G. Dwayne Snopes, người truyền bá phúc âm trên truyền hình đã chết.

Hãy trở thành Tín đồ sùng đạo ở Thánh đường Salvation

Vì Chúng tôi truyền Thông điệp của Chúa đến với Thế giới!

“Dealy, Gabe Bonner đây. Có một chiếc xe của một người phụ nữ bị hỏng ở đây, và cô ta cần xe kéo.”

Hai sự việc tống vào cô cùng một lúc - thực tế là cô không muốn một chiếc xe kéo và tên của người đàn ông. Gabriel Bonner. Một thành viên trong cái gia đình danh giá nhất ở Salvation đang làm gì khi điều hành một bãi chiếu bóng ở đây?

Như cô còn nhớ, có ba anh em nhà Bonner, nhưng chỉ có người em út - Mục sư Ethan Bonner - đã sống ở Salvation khi cô còn ở đó. Cal, người anh cả, đã từng là một cầu thủ bóng bầu dục chuyên nghiệp. Mặc dù cô hiểu rằng anh ta về thăm nhà thường xuyên nhưng cô chưa bao giờ gặp anh ta, dù vậy cô biết anh ta trông thế nào qua những bức ảnh. Cha của họ - Bác sĩ Jim Bonner - là vị bác sĩ được kính trọng nhất trong Hạt, và mẹ của họ - Lynn - là thủ lĩnh trong các hoạt động xã hội ở đó. Các ngón tay của cô siết chặt trên vai Edward khi cô nhắc nhở bản thân rằng cô đã bước vào vùng đất của kẻ thù.

“... rồi gửi hoá đơn cho tôi. Và Dealy này, dẫn người phụ nữ đó và con trai cô ta đến chỗ Ethan. Bảo nó tìm cho họ một nơi để nghỉ qua đêm.”

Sau vài lời ngắn gọn nữa, anh ta gác máy và quay lại chú ý vào Rachel. “Ra chờ ngoài xe. Dealy sẽ cử ai đó tới đây ngay khi xe tải của ông ta quay lại.”

Anh ta bước qua và đứng cạnh cửa, một tay đặt lên nắm đấm, nghĩa vụ của anh ta rõ ràng là đã hết. Cô ghét tất cả mọi thứ về anh ta: thái độ xa lánh, sự thờ ơ, và cô đặc biệt ghét cái thân hình đàn ông khoẻ mạnh đã cho anh ta một lợi thế để tồn tại mà cô không có được. Cô không đòi hỏi lòng từ thiện. Tất cả những gì cô cần là một công việc. Và giả định của anh ta trong chuyện yêu cầu người đến kéo xe của cô đi đã đe dọa đến hơn cả phương tiện vận chuyển của cô. Chiếc Impala là nhà của họ.

Cô giật lấy chiếc sandwich và túi khoai tây chiên mà anh ta để trên quầy và túm lấy tay Edward. “Cảm ơn vì bữa trưa, Bonner.” Cô lướt qua anh ta mà không thêm liếc về phía anh ta lấy một cái.

Edward lút cút bên cạnh cô trên suốt quãng đường rải sỏi nhấp nhô. Cô nắm lấy tay thằng bé băng qua con đường cao tốc. Khi họ một lần nữa ngồi xuống dưới cây dẻ ngựa, cô đấu tranh chống lại nỗi tuyệt vọng của mình. Cô vẫn chưa đầu hàng đâu.

Họ gần như chưa kịp yên vị thì một chiếc xe tải màu đen bụi bặm cùng với Gabriel Bonner ngồi phía sau vô lăng vọt qua lối ra vào của bãi chiếu bóng, rẽ sang con đường cao tốc, và rồi biến mất. Cô dỡ chiếc sandwich ra và xem xét phần phía trong cho Edward: gà tây, pho mát Thụy Sĩ, và mù tạt. Thằng bé không thích mù tạt, và cô gạt bỏ càng nhiều càng tốt trước khi đưa miếng bánh cho nó. Thằng bé bắt đầu ăn chỉ với một chút do dự. Nó quá đói để mà tỏ ra kiểu cách.

Chiếc xe kéo xuất hiện trước khi Edward ăn xong, và một cậu bé cỡ tuổi teen thấp và chắc nịch bước ra. Cô để lại Edward dưới gốc cây và băng qua con đường để chào cậu ta bằng một cái vẫy tay phấn khởi.

“Hoá ra là tôi không cần xe kéo. Chỉ giúp tôi đẩy nó đi thôi, được chứ? Gabe muốn tôi đặt chiếc xe phía sau những gốc cây đằng kia.”

Cô chỉ về phía một lùm cây không xa khu Edward đang ngồi. Cậu bé tuổi teen rõ ràng là nghi ngờ, nhưng cậu ta cũng không sáng dạ lắm, và cô không mất nhiều thời gian để thuyết phục cậu ta giúp cô. Vào lúc cậu ta rời đi, chiếc Impala của cô đã được giấu đi.

Vào lúc này đó là điều tốt nhất mà cô có thể làm. Họ cần có chiếc Impala để có chỗ ngủ, và họ không thể làm điều đó nếu nó bị kéo về bãi đồng nát. Cái thực tế là chiếc xe không còn có thể chạy được nữa làm cho chuyện cô phải thuyết phục được Gabe Bonner giao cho cô một công việc trở nên thậm chí còn cấp bách hơn. Nhưng bằng cách nào? Cô đột nhiên cho rằng một người trống rỗng các cảm xúc có lẽ sẽ bị thuyết phục tốt hơn bằng thành quả công việc.

Cô quay trở lại chỗ Edward và kéo thằng bé đứng dậy. “Cầm theo cái túi khoai tây chiên đó đi, anh bạn. Chúng ta sẽ quay trở lại bãi chiếu bóng. Đã đến giờ mẹ phải làm việc rồi.”

“Mẹ đã nhận được công việc rồi sao?”

“Hãy chỉ nói rằng mẹ sẽ thử việc thôi.” Cô dẫn thằng bé về phía đường cao tốc.

“Thế nghĩa là sao?”

“Nó là một dạng chứng tỏ những gì mẹ có thể làm. Và trong khi mẹ làm việc, con có thể ăn nốt bữa trưa trên cái sân chơi đó, chỗ con may mắn.”

“Mẹ ăn với con.”

“Lúc này mẹ không đói.” Điều đó gần như là đúng. Đã quá lâu rồi kể từ khi cô ăn được một bữa no nê đến mức mà cô đã vượt qua được cái cảm giác đói bụng.

Trong khi cô đặt Edward ngồi trên con rùa bê tông, cô quan sát xung quanh mình và cố gắng xem xem công việc nào sẽ không đòi hỏi các dụng cụ đặc biệt nhưng vẫn có thể tạo ấn tượng lớn. Dọn sạch khu đất khỏi đám cỏ dại có vẻ như là sự lựa chọn tốt nhất. Cô quyết định bắt đầu từ chính giữa, ở đó những nỗ lực của cô sẽ được nhìn thấy rõ ràng nhất.

Khi cô bắt đầu làm việc, ánh nắng mặt trời táng thẳng xuống cô, và phần chân váy trên chiếc váy chambray màu xanh của cô làm chân cô vương vấp, trong khi đất cát len lỏi qua những sợi dây buộc trên đôi sandal mòn vẹt của cô và làm bàn chân cô chuyển thành màu đất. Ngón chân của cô bắt đầu chảy máu bên dưới miếng vá tạm thời.

Cô ước gì cô mặc một chiếc quần jean. Cô chỉ còn lại một cái duy nhất, và chúng cũ kỹ và xơ xác với một lỗ thủng lớn trên đầu gối và một lỗ nhỏ hơn trên phần mông mòn xơ cả chỉ.

Phần thân váy của cô nhanh chóng ướt sũng mồ hôi. Mái tóc ẩm ướt của cô buộc trong những sợi ruy băng ướt nhẹp phủ xuống trên má và cổ. Các ngón tay cô túm lấy thân một cây kế, nhưng tay cô đã quá tê rần để có thể cảm thấy cảm giác đau đớn.

Khi đã dồn lại được một đồng, cô quăng tất cả vào trong một cái giỏ rác trống không, rồi kéo nó về phía thùng rác lớn phía sau quầy thực phẩm. Cô quay trở lại với công việc nhổ cỏ với vẻ quyết tâm không lay chuyển được. *Niềm Kiêu hãnh của Carolina* là cơ hội cuối cùng của cô, và cô phải chứng tỏ cho Bonner rằng cô có thể làm việc nặng nhọc hơn cả tá đàn ông.

Khi buổi chiều trở nên nóng bức hơn, cô bắt đầu cảm thấy cảm giác choáng váng tăng lên, nhưng cô không để cho sự váng vất đó làm cô chậm lại. Cô lúi một chuyến nữa về phía thùng rác, rồi quay trở lại với công việc của mình. Những chấm nhỏ óng ánh như bạc nhảy múa trước mắt cô khi cô nhổ các loại cỏ lười chó và cỏ kim vàng. Bàn tay và cánh tay cô chảy máu từ những vết cào xước gây ra bởi những bụi cây mâm xôi. Từng dòng mồ hôi chảy tứa ra giữa hai bầu ngực cô.

Cô nhận thấy Edward đã bắt đầu nhổ cỏ bên cạnh cô, và một lần nữa, cô nguyên rửa bản thân vì đã không đầu hàng trước Clyde Rorsch. Đầu cô có cảm giác như thể nó đang bị thiêu đốt, và những chấm bạc xoay tít nhanh hơn. Cô cần ngồi xuống và nghỉ ngơi, nhưng cô không có thời gian.

Những chấm bạc chuyển thành những tràng pháo hoa nổ tung, và mặt đất bắt đầu nhấp nhô bên dưới cô. Cô cố gắng giữ thăng bằng, nhưng như thế là quá nhiều. Đầu óc cô xoay vòng vòng, và đầu gối cô khuỵu xuống. Những chùm pháo hoa trở thành tối đen như mực.

Mười phút sau đó khi Gabe Bonner quay trở lại bãi chiếu bóng, anh tìm thấy thằng bé đang chúi xuống mặt đất, canh gác cái cơ thể bất động của mẹ nó.

CHƯƠNG 2

“Tĩnh lại.”

Cái gì đó ướt nhẹp té lên mặt Rachel. Mắt cô nhấp nháy mở ra, và cô nhìn thấy những vết sáng xanh-trắng lấp lánh phía bên trên. Cô cố gắng nháy mắt xua bỏ chúng đi, rồi hoảng hốt. “Edward?”

“Mẹ!”

Tất cả mọi thứ quay trở lại với cô. Chiếc xe. Bãi chiếu bóng. Cô ép đôi mắt tập trung lại.

Những vệt sáng đến từ bóng đèn huỳnh quang bên trong quầy thực phẩm. Cô đang nằm trên mặt sàn bê tông. Gabe Bonner quỳ trên một đầu gối cúi xuống bên cạnh cô, và Edward đứng ngay phía sau anh ta, gương mặt trẻ con nhỏ xíu của thằng bé trở nên già đi vì lo lắng. “Ôi, con yêu, mẹ xin lỗi ...” Cô cố gắng vật lộn để ngồi dậy. Dạ dày cô trào lên, và cô biết rằng cô sắp sửa nôn ra.

Bonner đẩy một chiếc tách nhựa lên môi cô, dòng nước tràn vào qua lưỡi. Chiến đấu với cơn buồn nôn, cô cố gắng quay tránh khỏi tách nước nhưng anh ta không để cô làm thế. Nước tràn ra cằm và chảy xuống cổ cô. Cô nuốt xuống một chút, và dạ dày của cô ổn định lại. Cô nuốt xuống thêm và nhận ra dư vị phảng phất của mùi cà phê cũ.

Cô gần như không thể ngồi thẳng dậy được, và tay cô run lẩy bẩy khi cô cố gắng cầm lấy cái bình thủy từ tay anh ta. Anh ta thả ra ngay lúc các ngón tay của họ chạm vào nhau.

“Đã bao lâu rồi kể từ lúc cô ăn cái gì đó?” Anh ta lẩm bẩm câu hỏi mà không thể hiện hứng thú gì nhiều rồi đứng dậy.

Cô nuốt xuống vài ngụm nước nữa và hít vào vài hơi thật sâu để hồi phục lại đủ để đưa ra một câu trả lời ranh mãnh. “Suồn bờ vừa mới tối qua.”

Không bình luận gì, anh ta nhét một loại bánh ăn nhanh nào đó vào tay cô, có chocolate và kem trắng ở giữa. Cô cắn một miếng rồi tự động đưa nó cho Edward. “Con ăn nốt đi, con yêu. Mẹ không đói.”

“Ăn đi.” Một mệnh lệnh. Cộc lốc, thẳng băng, không thể không vâng lời.

Cô muốn tống miếng bánh vào mặt anh ta nhưng không có đủ sức. Thay vào đó, cô cố đẩy nó xuống giữa những ngụm nước và nhận ra mình cảm thấy khá hơn. “Chuyện này sẽ dạy tôi không được ra ngoài nháy nhót suốt đêm.” Cô cố lên tiếng. “Điệu tango cuối cùng đó hẳn là đã làm tôi kiệt sức.”

Anh ta không tin vào lời nói của cô một chút nào. “Tại sao cô vẫn còn ở đây?”

Cô ghét cái thực tế là anh ta sừng sững phía trên cô nên cố gắng ép mình đứng dậy, chỉ để nhận ra là chân cô không còn làm việc được tốt như thế. Cô ngồi thụp xuống một chiếc ghế xếp bằng kim loại dính sơn bê bết. “Anh có tình cờ nhận ra ... tôi đã làm xong bao nhiêu việc trước khi tôi ... chẳng may bị ngã quy xuống bất tỉnh không?”

“Tôi có nhận thấy. Và tôi đã nói với cô rằng tôi sẽ không thuê cô.”

“Nhưng tôi muốn làm việc ở đây.”

“Quá tệ.” Không có vẻ gì đặc biệt vội vàng, anh ta xé một túi chip bánh mì ngô có kích thước bằng túi snack và đưa nó cho cô.

“Tôi *phải* làm việc ở đây.”

“Tôi nghi ngờ điều đó.”

“Không, đó là sự thật đấy. Tôi là môn đồ của Joseph Campbell. Tôi theo đuổi niềm hạnh phúc của mình.” Cô nhét một miếng bánh mì ngô vào miệng, rồi nhắm mắt khi vị muối làm xót

những vết xước trên ngón tay cô.

(Joseph Campbell: là một nhà nghiên cứu về thần thoại học của Mỹ, một nhà văn, một giảng viên đại học; nổi tiếng nhất trong lĩnh vực thần thoại học và tôn giáo học tương đối. Phạm vi nghiên cứu của ông rất rộng lớn, bao trùm rất nhiều các mặt của đời sống con người. Triết lý sống của ông thường được gói gọn trong cụm từ nổi tiếng: "Hãy theo đuổi hạnh phúc của mình.")

Bonner không bỏ qua bất cứ điều gì. Anh ta túm lấy cổ tay cô, rồi lật hai bàn tay bẩn thỉu của cô lên để quan sát lòng bàn tay bị cào xước cùng những vết rách dài và đầy máu phía bên dưới cánh tay cô. Những vết thương dường như không làm anh ta bận tâm nhiều. "Tôi ngạc nhiên là một kẻ mồm năm miệng mười như cô lại không đủ hiểu biết để mà đi gắng tay vào."

"Tôi để chúng ở ngôi nhà trên bờ biển của tôi." Cô đứng dậy. "Tôi sẽ vào phòng vệ sinh nữ và gột sạch mấy thứ bẩn thỉu này đi."

Cô không ngạc nhiên khi anh ta không cố gắng ngăn cô lại. Edward đi theo cô ra phía sau khu nhà nơi cô tìm thấy một phòng vệ sinh nữ bị khóa, nhưng cánh cửa sang phòng vệ sinh nam lại mở. Ông dẫn nước đã cũ và rỉ sét, nhưng cô nhìn thấy một chồng khăn giấy và một cục xà bông Dial còn mới.

Cô lau chùi tất cả những bộ phận của cô mà cô có thể với tới, và, giữa làn nước lạnh và đám thức ăn, cô cảm thấy khá hơn. Nhưng cô vẫn trông như một đoàn tàu đổ nát vì trật đường ray. Chiếc váy của cô bẩn thỉu, gương mặt cô xám ngoét. Cô gỡ rối mái tóc bằng những ngón tay và véo lên má trong khi cố hình dung ra làm thế nào cô có thể hồi phục lại từ thảm họa mới nhất này. Chiếc Impala sẽ không đi đâu cả, và cô không thể bỏ cuộc.

Vào lúc cô quay trở lại quầy thực phẩm, Bonner đã hoàn thành xong công việc lắp ráp vỏ nhựa bên ngoài bóng đèn huỳnh quang. Cô cố nặn ra một nụ cười rạng rỡ khi nhìn anh ta tỳ lên chiếc thang gấp dựa vào tường.

"Sẽ thế nào nếu tôi bắt đầu nạo những bức tường này xuống để có thể sơn lại chúng? Nơi này sẽ không quá tệ hại sau khi tôi làm xong đâu."

Tim cô chùng xuống khi anh ta quay sang cô với bộ mặt trống rỗng, vô hồn. "Bỏ cuộc đi, Rachel. Tôi sẽ không thuê cô. Bởi vì cô sẽ không rời đi với xe kéo nên tôi đã gọi một người đến đón cô rồi. Ra ngoài đường đợi đi."

Vật lộn với nỗi tuyệt vọng, cô hất đầu một cách lảo lảo. "Không thể làm thế, Bonner. Anh quên mất về chuyện hạnh phúc rồi. Những bãi chiếu bóng là vận mệnh của tôi."

"Không phải cái này."

Anh ta không thèm quan tâm rằng cô đang tuyệt vọng. Anh ta thậm chí còn không phải là con người.

Edward đứng bên cạnh cô, túm chặt lấy váy cô trong nắm tay và vẽ mặt già nua trên gương mặt. Điều gì đó bên trong cô cảm giác như thể đang vỡ tan ra. Cô sẽ hi sinh bất cứ điều gì, tất cả mọi thứ, chỉ để giữ an toàn cho thằng bé.

Giọng cô nghe già cỗi và lỗi thời như chiếc Impala của cô. "Làm ơn, Bonner. Tôi cần một chỗ dừng chân." Cô dừng lại, cảm thấy căm ghét bản thân vì phải cầu xin. "Tôi sẽ làm bất cứ điều

gì.”

Anh ta từ từ ngẩng lên, và khi đôi mắt xám bạc đó lướt qua người cô, cô bỗng nhận thức về mái tóc rũ rượi và chiếc váy bẩn thỉu của mình. Cô trải nghiệm một điều gì đó khác nữa – một nhận thức mãnh liệt về chuyện anh ta là một người đàn ông. Cô cảm thấy như thể cô đã đi một vòng quay trở lại Nhà nghỉ Dominion. Quay trở lại sáu ngày trước đó.

Giọng anh ta trầm đục thoảng qua, gần như không nghe thấy. “Tôi thực sự nghi ngờ điều đó.”

Anh ta là một người không quan tâm đến điều gì cả, nhưng cái gì đó nóng bỏng và nguy hiểm đang lấp đầy khoảng không ở đó. Không có sự dâm dăng nào trong ánh mắt khi anh ta quan sát cô, nhưng cùng lúc đó, một sự báo động nguyên sơ trong cái cách anh ta đang nhìn cô nói với cô rằng cô đã sai. Sự thực là có ít nhất một điều mà anh ta quan tâm đến.

Cảm giác về một điều không thể tránh khỏi ập xuống cô, một cảm giác mà tất cả những cuộc chiến cô đã chống lại đều đã dẫn đến giây phút này. Tim cô nện thình thình vào lồng ngực, và miệng cô cảm giác như bông gòn. Cô đã chống lại số mệnh đủ lâu rồi. Giờ là lúc cô phải từ bỏ cuộc đấu tranh đó.

Cô đẩy lười lên đôi môi khô khốc và giữ ánh mắt găm thẳng vào Gabriel Bonner. “Edward, con yêu, mẹ phải nói chuyện riêng với ông Bonner. Con ra ngoài ngồi chơi trên con rùa đó nhé.”

“Không muốn đâu.”

“Không cãi.” Cô quay khỏi Bonner đủ lâu để dẫn Edward về phía cửa. Khi thằng bé đã ra ngoài, cô trao cho nó một nụ cười run rẩy. “Đi đi, cún con. Mẹ sẽ ra đón con nhanh thôi.”

Thằng bé miễn cưỡng rời đi. Mắt cô bắt đầu nhức nhối vì nước mắt, nhưng cô sẽ không để một giọt nào rơi xuống. Không có thời gian. Không ý nghĩa gì.

Cô kéo cánh cửa quầy thực phẩm đóng lại, vặn ổ khóa, rồi quay lại đối diện với Bonner. Cô buộc mình ngẩng cao đầu. Dữ dội. Kiêu kỳ. Để anh ta biết cô không phải là nạn nhân của bất cứ ai. “Tôi cần một số lương đều đặn, và tôi sẽ làm bất cứ điều gì để kiếm được nó.”

Âm thanh mà anh ta thốt ra hẳn phải là một tiếng cười, ngoại trừ nó không có chút thú vị nào nghe như một tiếng thét vậy. “Cô không thực sự có ý đó đâu.”

“Ồ, tôi nói thật đấy.” Giọng cô vỡ ra. “Danh dự của hướng đạo sinh.”

Cô nhắc ngón tay lên những cái cúc phía trước chiếc váy của mình, mặc dù cô không có gì bên trong đó ngoại trừ một chiếc quần lót nylon màu xanh. Bộ ngực nhỏ nhắn của cô không phù hợp với sự đĩnh đạc của một chiếc áo ngực.

Từng chiếc từng chiếc một, cô tháo cúc ra trong khi anh ta đứng nhìn.

Cô tự hỏi không biết anh ta đã kết hôn chưa. Xem xét đến độ tuổi của anh ta và vẻ nam tính choáng ngợp, khả năng đó là rất lớn. Cô chỉ có thể thở ra một lời xin lỗi câm lặng với người đàn bà vô danh mà cô đang làm tổn thương đó.

Mặc dù anh ta đang làm việc, nhưng không có chút kết bần nào bên dưới móng tay anh ta, không một vết mờ hôi hình lưỡi liềm nào dây bần trên chiếc áo sơ mi, và cô cô gắng cảm thấy biết ơn vì anh ta là người sạch sẽ. Hơi thở của anh ta sẽ không nồng nặc mùi hành mỡ và răng sâu. Tuy vậy, một hồi báo động phía bên trong cảnh báo cô rằng cô hẳn sẽ an toàn hơn với Clyde Rorsch.

Môi anh ta gần như không động đậy. “Lòng kiêu hãnh của cô đâu rồi?”

“Mất sạch rồi.” Chiếc cúc cuối cùng bung ra. Cô tuột chiếc váy chambray màu xanh mềm mại ra khỏi vai. Với một tiếng rít nhẹ nhàng, nó rơi xuống quanh mắt cá chân của cô.

Đôi mắt xám bạc trống rỗng của anh ta nhìn bộ ngực cao, nhỏ nhắn và những chiếc xương sườn hiện ra rõ ràng bên dưới. Chiếc quần lót cạp trễ không che đậy được những đường cong trên xương hông của cô hay những vết rạn lộ ra phía bên trên cạp quần.

“Mặc quần áo vào.”

Cô bước ra khỏi chiếc váy và bước về phía anh ta, được che phủ bởi mỗi chiếc quần lót và đôi sandal. Cô giữ đầu ngẩng cao, quyết tâm giữ phẩm giá của mình còn nguyên vẹn.

“Tôi sẵn lòng làm việc hai ca, Bonner. Ngày và đêm. Không có người đàn ông nào anh thuê có thể làm được như thế.”

Với quyết tâm không gì lay chuyển được, cô với tay ra và úp lấy cánh tay anh ta.

“Đừng có chạm vào tôi!”

Anh ta bất thành linh giật ngược lại như thể cô đã tấn công anh ta, và đôi mắt anh ta không còn vẻ trống rỗng nữa. Thay vào đó, nó tối sầm lại với một cơn thịnh nộ quá dữ dội đến mức cô ngay lập tức phải lùi lại một bước.

Anh ta chụp lấy cái váy và xô nó vào người cô. “Mặc vào.”

Sự thất bại làm vai cô sụm xuống. Cô đã thua. Khi tay cô cầm lấy lớp vải mềm mại màu xanh đó, mắt cô tìm thấy tấm ảnh G. Dwayne Snopes đang nhìn chăm chăm vào cô từ mẫu quảng cáo màu tía đang cuộn lại trên tường.

Đồ tội phạm! Đồ điếm!

Cô trông chiếc váy vào người trong khi Bonner bước về phía cửa và mở khóa. Nhưng anh ta không đẩy nó mở ra. Thay vào đó, anh ta chống hai tay lên hông và cúi đầu xuống. Hai vai anh ta nâng lên rồi hạ xuống như thể anh ta đang hít thở rất nặng nhọc.

Những ngón tay tê cứng, vương vís của cô vừa mới chỉ xoay xở đóng được chiếc cúc cuối cùng thì cánh cửa quầy thực phẩm bật mở tung ra.

“Này Gabe, em nhận được điện thoại của anh. Đâu ...”

Mục sư Ethan Bonner chết sững tại chỗ khi nhìn thấy cô. Anh có mái tóc vàng và đẹp trai đến không thể thở được, với những đặc điểm được đục đẽo rất tinh tế và đôi mắt dịu dàng; anh

ta hoàn toàn đối lập với người anh trai của mình.

Cô nhìn thấy chính xác cái khoảnh khắc anh nhận ra cô. Đôi môi mềm mại mím lại và đôi mắt dịu dàng đó lóe lên với vẻ khinh bỉ. “Chà chà. Không phải là Góa phụ Snopes quay lại ám chúng ta đấy chứ?”

CHƯƠNG 3

Gabe quay lại trước những gì Ethan vừa nói. “Em đang nói gì thế?”

Rachel cảm nhận được điều gì đó có tính chất che chở trong cái cách Ethan nhìn Gabe. Anh tiến đến gần hơn như thể đang bảo vệ Gabe, một ý tưởng khá kỳ cục bởi vì Gabe to lớn hơn và lực lưỡng hơn nhiều so với Ethan.

“Cô ta không nói với anh cô ta là ai à?” Ethan quan sát cô với vẻ kết án không che đậy. “Em đoán là những người nhà Snopes chưa bao giờ biết đến tính trung thực.”

“Tôi không phải người nhà Snopes.” Rachel đáp lại với vẻ cứng cỏi nhưng vụng về.

“Tất cả những người bị chà đạp bóc lột đã phải bỏ tiền ra để cống những đồng sequin cho cô sẽ ngạc nhiên khi nghe điều đó đấy.”

Ánh mắt của Gabe di chuyển từ cô sang người em trai. “Cô ta nói tên cô ta là Rachel Stone.”

“Đừng tin vào bất kỳ điều gì cô ta nói.” Ethan nói chuyện với Gabe bằng giọng điệu hòa nhã mà người ta thường dành cho những người đau ốm. “Cô ta là vợ góa của một người đã chết nhưng gần như không được tiếc thương, G. Dwayne Snopes.”

“Thật sao?”

Ethan bước vào trong quầy thực phẩm. Anh mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh được là ủi gọn gàng, một chiếc quần kaki với đường ly thẳng tắp, và một đôi giày da bóng lộn. Mái tóc vàng, mắt xanh, và thậm chí cả những nét trên gương mặt cũng tạo thành một vẻ tương phản rõ rệt với dáng vẻ hung bạo hơn từ người anh trai thô kệch của mình. Ethan đã có thể là một trong những thiên thần được lựa chọn của thiên đàng, trong khi Gabriel, bất chấp cái tên của mình, chỉ có thể trị vì một vương quốc tăm tối hơn mà thôi.

“G. Dwayne chết khoảng ba năm về trước.” Ethan giải thích, một lần nữa sử dụng cái giọng quan tâm dành cho người nằm trên giường bệnh. “Lúc đó anh đang sống ở Georgia. Ông ta lúc đó đang trên đường chuồn khỏi đất nước, một bước trốn chạy luật pháp, cùng với vài triệu đô la không thuộc về ông ta.”

“Anh nhớ có nghe điều gì đó về chuyện này.” Câu trả lời của Gabe dường như được thốt ra vì thói quen hơn là vì hứng thú. Cô tự hỏi liệu có điều gì làm anh ta thấy thú vị hay không. Trò thoát y của cô rõ ràng là không rồi. Cô rùng mình và cố gắng không nghĩ về những gì mà cô đã làm.

“Máy bay của ông ta lao xuống biển. Người ta đã mò được xác ông ta, nhưng tiền thì vẫn còn nằm dưới đáy Đại Tây Dương.”

Gabe ngả người tựa vào quầy bar và chậm rãi quay đầu về phía cô. Cô thấy mình không thể đáp lại ánh mắt của anh ta.

“G. Dwayne đã chơi khá lương thiện cho đến khi ông ta cưới cô ta.” Ethan tiếp tục. “Nhưng bà Snopes thích những chiếc xe hơi đắt tiền và những bộ quần áo lông lầy. Ông ta dần trở nên tham lam để đáp ứng những thói quen của cô vợ, và những hoạt động gây quỹ của ông ta trở nên quá vô nhân đạo đến mức người ta dần dần phải hạ bệ ông ta xuống.”

“Không phải là nhà truyền bá phúc âm đầu tiên xảy ra chuyện như thế.” Gabe nói.

Môi Ethan siết chặt lại. “Dwayne thuyết giáo về thuyết thần học của sự phồn thịnh. *‘Hãy dâng tặng những gì có thể được dâng tặng cho ta’*. Từ bỏ những gì anh có, ngay cả nếu đó là đồng đô la cuối cùng của anh, và anh sẽ được nhận lại một trăm đô la. Snopes coi Chúa như một cỗ máy bán hàng tự động có quyền lực tối cao, và mọi người đổ xô theo lý thuyết đó một thời gian dài. Ông ta lấy các tấm séc An ninh Xã hội, tiền trợ cấp xã hội. Có một người phụ nữ ở Nam Carolina bị bệnh tiểu đường, và bà ta đưa cho Dwayne số tiền mà bà ta cần để điều trị insulin cho mình. Thay vì gửi trả lại nó, Dwayne đọc lá thư của bà ta lên không trung như một ví dụ để tất cả mọi người làm theo. Đó là một khoảnh khắc huy hoàng trong lịch sử truyền bá phúc âm qua vô tuyến truyền hình.”

Ánh mắt Ethan lướt qua Rachel như thể cô là một mẫu rác rưởi. “Ổng kính máy quay chớp được hình ảnh bà Snopes đang ngồi trên hàng ghế trước trong Thánh đường Salvation với những đồng sequin lấp lánh và nước mắt của lòng biết ơn chảy dài qua lớp phấn hồng. Sau đó, một phóng viên của tờ Charlotte Observer đã thọc mạch đào bới và phát hiện ra rằng người phụ nữ nọ đã rơi vào một cơn hôn mê vì bệnh tiểu đường và không bao giờ bình phục lại được.”

Rachel sụp mắt xuống. Nước mắt của cô ngày đó là những giọt nước mắt hổ thẹn và bất lực, nhưng không ai biết điều đó. Trong mỗi lần phát thanh truyền hình, cô được yêu cầu phải ngồi ở hàng ghế thứ nhất, tô điểm mái tóc thật lông lầy, trang điểm lòe loẹt, và với những bộ quần áo chùng diên sắc sỡ vốn là quan điểm của Dwayne về cái đẹp của nữ giới. Khi cô mới vừa mới kết hôn, cô đã tuân theo những mong muốn của ông ta, nhưng khi cô phát hiện ra sự thối nát của Dwayne, cô đã cố gắng rút lui khỏi chuyện đó. Chuyện thai nghén của cô đã làm điều đó trở nên không thể thực hiện.

Khi sự thối nát trong mục sư đoàn của Dwayne bị công bố, chồng cô đã lao vào một serie những cuộc thú tội rất xúc động được phát đi trên truyền hình với nỗ lực là bảo vệ chính lớp da của ông ta. Sử dụng rất nhiều dẫn chiếu đến Eve và Delilah, ông ta nói về chuyện ông ta đã bị dẫn dắt ra khỏi con đường chính đạo bởi một người đàn bà yếu đuối và tội lỗi như thế nào. Ông ta còn đủ khôn ngoan để nhận toàn bộ những lời buộc tội về mình, nhưng thông điệp của ông ta thì không thể nào nhằm lẫn được. Nếu không phải vì sự tham lam của vợ mình, ông ta sẽ không bao giờ lầm đường lạc lối.

Không phải tất cả mọi người đều tin những việc làm của ông ta, nhưng hầu hết là thế, và cô đã không còn đếm được số lần trong suốt ba năm vừa qua khi cô bị nhận ra và nhiec móc một cách công khai. Ban đầu cô còn cố gắng giải thích cái phong cách sống hoang tàng xa xỉ của họ là do sự lựa chọn của Dwayne chứ không phải của cô, nhưng không ai tin cô cả, vì thế cô đã học cách giữ im lặng.

Những chiếc bản lề trên cánh cửa quầy thực phẩm kêu cọt kẹt, mở ra chỉ đủ cho một cậu bé nhỏ xíu lách vào và chạy như bay đến bên mẹ nó. Cô không muốn Edward chứng kiến chuyện này, và cô lên tiếng một cách nghiêm khắc. “Mẹ đã bảo con ở bên ngoài.”

Edward ngẩng cổ lên và nói một cách câm lặng làm cô gần như không nghe được. “Có một – một con chó rất bụi.”

Cô nghi ngờ điều đó, nhưng dù sao cô cũng siết nhẹ lên vai thằng bé để trấn an. Cùng lúc đó, cô nhìn Ethan với tất cả sự dữ dội của một con sói mẹ, một cách thăm lặn cảnh cáo anh phải cẩn thận những gì nói ra trước mặt đứa trẻ.

Ethan nhìn Edward chằm chằm. “Tôi quên mất cô và Dwayne có một đứa con trai.”

“Đây là Edward.” Cô nói, giả vờ như không có gì bất thường. “Edward, chào Mục sư Bonner đi con.”

“Chào.” Thằng bé không dứt ánh mắt khỏi đôi giày đế mềm của nó. Rồi nó nói với cô bằng một giọng thì thào có thể nghe thấy rõ ràng của mình. “Ông ta cũng là charlottetown à?”

Cô bắt gặp ánh mắt tò mò của Ethan. “Thằng bé muốn biết anh có phải là tên lang băm không.” Giọng cô khắc nghiệt. “Nó nghe điều đó về cha nó ...”

(charlatant = lang băm. Edward còn nhỏ và chưa hiểu biết gì nhiều nên khi nghe người ta nói về cha mình đã nhớ không chính xác và đọc thành Charlottetown = thành phố lớn nhất và là thủ phủ của Đảo Hoàng tử Edward ở Canada.)

Trong một khoảnh khắc Ethan trông có vẻ bị giật ngược trở lại, nhưng rồi anh hồi phục lại ngay. “Ta không phải là lang băm, Edward.”

“Mục sư Bonner là thật đấy, con yêu. Lương thiện. Mộ đạo.” Cô gặp ánh mắt của Ethan. “Một người không đưa ra những lời chỉ trích và chứa đầy lòng trắc ẩn đối với những người kém may mắn.”

Giống như người anh của mình, Ethan không chịu lùi bước một cách dễ dàng, và nỗ lực của cô muốn làm anh hổ thẹn đã thất bại. “Đừng bao giờ cân nhắc đến chuyện quay trở lại đây sinh sống nữa, bà Snopes. Các người không được chào đón.” Anh quay sang Gabe. “Em có một cuộc họp, và em phải quay trở vào thị trấn. Tối nay đi ăn tối với em nhé.”

Bonner nghiêng đầu về phía cô. “Em định sẽ làm gì với họ?”

Ethan do dự. “Em rất tiếc, Gabe. Anh biết em sẽ làm bất cứ điều gì trên đời này vì anh, nhưng em không thể giúp anh chuyện này. Salvation không cần bà Snopes, và em sẽ không trở thành thành phần đưa cô ta quay trở lại thị trấn đâu.” Anh vỗ lên cánh tay của người anh trai, rồi quay về phía cửa.

Gabe trở nên cứng đờ. “Ethan! Chờ một chút.” Anh ta phóng theo sau Ethan.

Edward ngẩng lên nhìn mẹ. “Không ai thích chúng ta cả, đúng không?”

Cô nuốt xuống cục nghẹn trong cổ họng. “Chúng ta là những người cừ nhất, cừu con, và bất cứ người nào không nhận ra điều đó đều không đáng để chúng ta nghĩ đến.”

Cô nghe một tiếng chửi rửa, rồi Gabe xuất hiện trở lại, một vẻ cau có làm môi anh ta xoắn lại. Anh ta chống hai tay lên hông, rồi trừng mắt nhìn xuống cô, cô trở nên nhận thức về chiều cao của anh ta. Cô cao năm feet bảy, nhưng anh ta làm cô cảm thấy nhỏ bé và bất lực một cách không dễ chịu.

“Trong bao nhiêu năm tôi biết đến thằng em trai mình, đây là lần duy nhất tôi thấy nó từ chối một người khác.”

“Tôi đã rút ra kinh nghiệm, Bonner, rằng thậm chí cả những con chiên ngoan đạo nhất của Chúa cũng có một giới hạn. Đối với hầu hết bọn họ, tôi dường như là cái giới hạn đó.”

“Tôi không muốn cô ở đây!”

“Cứ như thông tin gì mới không bằng.”

Vẻ mặt của anh ta tối sầm lại. “Nơi này không an toàn cho một đứa nhỏ. Nó không thể lang thang quanh đây được.”

Có phải anh ta đang do dự? Cô nhanh chóng nghĩ ra một lời nói dối. “Tôi có một nơi để giữ nó.”

Edward rúc sát vào cô hơn nữa.

“Nếu tôi thuê cô, nghĩa là chỉ một vài ngày thôi, chỉ cho đến khi tôi tìm được ai đó khác.”

“Đã hiểu.” Cô đấu tranh để giấu sự phẫn khích của mình.

“Thôi được.” Anh ta gầm gừ. “Tám giờ sáng mai. Và tốt hơn hết cô nên sẵn sàng làm việc chống mông lên đi đấy.”

“Tôi có thể làm được như thế.”

Vẻ cau có của anh ta hằn sâu hơn. “Tôi không có nghĩa vụ phải tìm cho cô một chỗ ở.”

“Tôi có chỗ ở rồi.”

Anh ta quan sát cô với vẻ nghi ngờ. “Ở đâu?”

“Không phải việc của anh. Tôi không hoàn toàn bất lực, Bonner, tôi chỉ cần một công việc.”

Chiếc điện thoại trên tường đổ chuông. Anh ta bước qua để trả lời, và cô nghe thấy một cuộc đối thoại một chiều liên quan đến vấn đề giao hàng. “Tôi sẽ đến và giải quyết chuyện đó.” Quý ngài Tốt bụng cuối cùng cũng tuyên bố.

Anh ta gác máy rồi băng qua quầy hàng về phía cửa và giữ cánh cửa mở ra. Anh ta không làm thế vì phép lịch sự, cô biết, mà chỉ là để giải thoát khỏi cô.

“Tôi phải vào trong thị trấn. Chúng ta sẽ nói về chuyện cô sẽ ở đâu khi tôi quay lại.”

“Tôi đã nói chuyện đó đã được sắp xếp xong rồi.”

“Chúng ta sẽ nói chuyện khi tôi quay lại.” Anh ta quạt lại. “Chờ tôi ở sân chơi. Và tìm cái gì đó mà làm với thằng bé của cô!”

Anh ta sai bước ra ngoài.

Cô không có ý định quanh quẩn ở đó đủ lâu để anh ta có thể phát hiện ra rằng cô sẽ ngủ trong chiếc xe ô tô của mình, vì thế cô chờ đến khi anh ta lái xe đi rồi bắt đầu hướng về phía chiếc Impala. Trong khi Edward chớp mắt ở ghế sau, cô tự lau rửa cho mình, rồi giặt quần áo bẩn của họ trên một nhánh sông nhỏ của con sông French Broad chảy ngang qua khu rừng nhỏ. Sau đó, cô thay sang chiếc quần jean tối tả và một chiếc áo T-shirt cũ màu vàng cam. Edward tỉnh dậy, và rồi hai người họ cùng hát những bài hát ngớ ngẩn và kể những câu chuyện cười knock-knock cổ xưa trong khi phơi những bộ quần áo ướt lên những cành cây thấp gần kề chiếc xe.

(knock-knock jokes: là một loại truyện cười, có thể là một kiểu truyện đố chữ nổi tiếng, và là một bài tập ‘gọi và trả lời’ theo phong tục tập quán.)

Bóng râm buổi chiều muộn kéo dài. Cô không còn thức ăn nữa, và cô không thể trì hoãn chuyện đi vào thị trấn lâu hơn nữa. Với Edward một bên, cô đi bộ dọc theo con đường cao tốc cho đến khi họ đã bỏ lại bãi chiếu bóng phía sau lưng, rồi cô chìa ngón cái ra khi một chiếc Park Avenue đời mới tiến đến gần.

Nó được lái bởi một đôi vợ chồng đã nghỉ hưu từ St. Peterburg đang đi nghỉ hè ở Salvation. Họ nói chuyện một cách dễ chịu với cô và tỏ ra rất ngọt ngào với Edward. Cô bảo họ thả cô xuống ở cửa hàng tạp phẩm Ingles ở rìa thị trấn, và họ vẫy tay chào khi lái đi. Cô cảm thấy biết ơn vì họ không nhận ra cô là bà góa Snopes khét tiếng.

Nhưng vận may của cô không giữ được lâu. Cô chỉ mới xuất hiện trong cửa hàng tạp phẩm có vài giây thì nhận thấy một trong những nhân viên bán hàng đang nhìn cô chăm chăm. Cô tập trung vào việc chọn một quả lê không quá bầm dập trong giỏ hàng giảm giá. Qua khóe mắt, cô thấy một người phụ nữ tóc bạc đang thì thầm với chồng mình.

Rachel đã thay đổi quá nhiều đến mức cô không còn bị nhận ra quá thường xuyên như năm đầu tiên sau vụ scandal nữa, nhưng đây là Salvation, và những người này đã từng nhìn thấy cô bằng xương bằng thịt chứ không chỉ trên màn hình TV. Thậm chí là không có mái tóc lòa lẹt và những đôi dép cao gót mảnh khảnh thì họ vẫn biết cô là ai. Cô nhanh chóng bước tiếp.

Trong lối đi của quầy bánh mì, một người phụ nữ ăn mặc chỉnh tề trạc ngoại tứ tuần với mái tóc nhuộm đen được cắt với vẻ nghiêm khắc đặt xuống một chồng bánh nướng xốp Thomas’ English và trừng mắt nhìn Rachel như thể chị ra đang nhìn vào quỷ dữ.

“Cô.” Chị ta khạc ra một tiếng.

Rachel nhận ra Carol Dennis ngay lập tức. Chị ta đã bắt đầu như là một tình nguyện viên ở Thánh đường và dần dần tiến lên vị trí cao nhất, cuối cùng trở thành một trong những nòng cốt của những tín đồ trung thành tình nguyện phục vụ như là những phụ tá của Dwayne. Cực kỳ mộ đạo, Carol vừa ngưỡng mộ lại vừa bảo vệ dữ dội cho ông ta.

Khi những rắc rối của ông ta trở nên công khai, Carol đã không hề chấp nhận cái thực tế là

người đàn ông thuyết giảng sách Phúc âm một cách say mê nồng nhiệt như G. Dwayne Snopes lại là một kẻ thối nát, vì thế chị ta đã dồn tất cả những lời buộc tội cho sự tuột dốc của ông ta lên đầu Rachel.

Chị ta gầy guộc một cách gần như không bình thường, với một cái mũi sắc cạnh và chiếc cằm nhọn. Đôi mắt của chị ta cũng đen như mái tóc nhuộm, làn da không có vết rạn nứt và xanh xao. “Tôi không tin được là cô đã quay trở lại.”

“Đây là một đất nước tự do.” Rachel vặc lại.

“Làm sao cô có thể chường mặt ra ở đây?”

Sự thách thức của cô biến mất. Cô đưa cho Edward một ổ bánh mì tròn nhỏ. “Con cầm cái này cho mẹ được không?” Cô dậm bước tiếp.

Người phụ nữ nhận thấy Edward, và gương mặt chị ta dịu đi. Chị ta bước về phía trước và cúi xuống thẳng bé. “Ta đã không nhìn thấy cháu từ khi cháu còn là một đứa bé ẵm ngửa. Cháu thật là một cậu bé xinh xắn. Ta cả là cháu nhớ cha cháu.”

Edward trước đây đã bị người ta xáp lại bắt chuyện, và nó không thích điều đó. Nó chúc đầu xuống.

Rachel cố gắng bỏ đi, nhưng Carol nhanh chóng xoay ngang chiếc xe đẩy của mình để chặn lối đi lại. “Chúa dạy chúng ta nên yêu quý những kẻ có tội và ghét những điều tội lỗi, nhưng điều đó thật khó trong trường hợp của cô.”

“Tôi chắc là chị có thể xoay xở được, Carol, một người mộ đạo như chính bản thân chị.”

“Cô sẽ không bao giờ biết được tôi đã cầu nguyện cho cô bao nhiêu lần rồi đâu.”

“Để dành những lời cầu nguyện của chị cho ai đó cần đến chúng.”

“Cô không được chào đón ở đây, Rachel. Rất nhiều người trong chúng tôi đã trao cuộc sống của mình cho Thánh đường. Chúng tôi tin tưởng, và chúng tôi đã phải chịu đựng sự đau đớn theo những cách mà cô không bao giờ có thể hiểu được. Ký ức của chúng tôi sống rất lâu, và nếu cô nghĩ rằng chúng tôi sẽ đứng một bên và để cô phô trương bản thân mình ở đây thì cô vô cùng sai lầm rồi đấy.”

Rachel biết đáp trả lại là một sai lầm, nhưng cô không thể không tự vệ cho bản thân. “Tôi cũng đã từng tin tưởng. Không ai trong các người từng hiểu được điều đó đâu.”

“Cô tin vào bản thân cô, vào những nhu cầu cá nhân cô.”

“Chị không biết gì về tôi cả.”

“Nếu như cô tỏ ra bất cứ sự ăn năn hối lỗi nào thì tất cả chúng tôi có thể tha thứ, nhưng cô vẫn không có chút hối hận nào, đúng không Rachel?”

“Tôi không có gì để phải hối hận cả.”

“Ông ấy đã tự thú những tội lỗi của mình, nhưng cô sẽ không bao giờ. Chồng cô là một người của Chúa, và cô đã hủy hoại ông ấy.”

“Dwayne đã tự hủy hoại chính mình.” Cô đẩy chiếc xe đẩy ra khỏi đường đi, và đẩy Edward về phía trước.

Tuy nhiên, trước khi cô có thể thoát khỏi đó thì một cậu bé tuổi teen ủ rũ đang đi vòng qua phía cuối lối đi tay ôm vài túi khoai tây chiên và một lốc sáu lon Mountain Dew. Cậu ta khá mảnh khảnh, với một mái tóc húi cua màu vàng bần nhếch nhác và ba chiếc khuyên tai. Quần jean lung thụng, và một chiếc áo sơ mi màu xanh nhăm nhúm mở phanh ra bên ngoài một chiếc T-shirt màu đen. Cậu ta khựng lại khi nhìn thấy Rachel. Trong một giây gương mặt cậu ta trống rỗng, và rồi tối sầm lại với một vẻ thù địch.

“Cô đang làm gì ở đây?”

“Rachel đã quay trở lại Salvation.” Carol lạnh lùng nói.

Rachel nhớ rằng Carol đã ly dị và có một cậu con trai, nhưng cô sẽ không bao giờ nhận ra cậu bé này chính là đứa trẻ trầm lặng, trông có vẻ dè dặt mà cô ngờ ngợ nhớ lại.

Cậu bé nhìn cô trừng trừng. Khó mà coi cậu ta như một mẫu người tận tâm sùng đạo được, và cô không thể hiểu được thái độ thù nghịch không che đậy đó.

Cô nhanh chóng quay đi và nhận ra mình đang run rẩy khi tiến sang lối đi cạnh đó. Trước khi cô có thể đi xa, cô nghe thấy giọng giận dữ của Carol. “Mẹ sẽ không mua tất cả đám quà vật đó cho mày.”

“Con sẽ tự mình mua!”

“Không có chuyện đó đâu. Và mày cũng sẽ không đi chơi với những đứa bạn không ra gì đó của mày tối nay.”

“Bọn con chỉ đi xem phim thôi, và mẹ không thể cấm con được.”

“Mày dám nói dối mẹ à, Bobby! Hơi thở mày đầy mùi cồn vào lần cuối cùng mày về nhà. Mẹ biết chính xác những gì mày và đám bạn của mày đang làm!”

“Mẹ chả biết cái cứt gì cả.”

Edward ngẩng lên nhìn Rachel, mắt nó có vẻ hoảng hốt. “Bà ta có phải mẹ của anh kia không?”

Rachel gật đầu và giục thẳng bé đi nhanh về phía cuối lối đi. “Họ không yêu thương nhau ư?”

“Mẹ chắc là họ có yêu thương nhau. Nhưng họ có những rắc rối, cún con.”

Khi đã mua sắm xong xuôi, cô nhận thức được sự chú ý mà cô đã lôi kéo về phía mình, được xếp loại từ những cái liếc mắt tò mò đến những lời lẩm bẩm kết tội. Mặc dù cô đã lường trước được sự thù địch, nhưng quy mô rộng lớn của nó cũng làm cô bức bối. Ba năm có thể đã trôi qua, nhưng những người dân trong thị trấn Salvation, Bắc Carolina, vẫn chưa hề tha thứ bất cứ

một điều gì.

Khi cô và Edward bước dọc theo con đường cao tốc mang theo túi thức ăn nhỏ nhỏ, cô cố gắng tìm hiểu phản ứng của Bobby Dennis dành cho cô. Cậu bé và mẹ rõ ràng là không hòa thuận, vì thế cô nghi ngờ khả năng cậu ta đơn giản là phản ánh lại cảm giác của Carol. Hơn nữa, mỗi ác cảm mà cậu ta có dường như có ý nghĩa cá nhân hơn.

Cô dừng không suy nghĩ về Bobby nữa khi nhìn thấy một chiếc xe hơi ông nội có biển số Florida, loại xe duy nhất mà cô dám chìa ngón tay cái ra nhờ giúp đỡ. Một bà góa từ Clearwater lái một chiếc Crown Victoria màu hạt dẻ và đưa họ quay trở lại bãi chiếu bóng. Khi Rachel bước ra khỏi xe, cô xoay chân và sợi dây buộc mỏng manh trên chiếc sandal phía bên phải đứt phụt. Đôi dép này đã nằm ngoài khả năng sửa chữa, và giờ cô chỉ còn lại một đôi giày duy nhất. Một mất mát khác nữa.

Edward ngủ thiếp đi ngay trước chín giờ tối. Cô ngồi với đôi chân trần trên mui chiếc Impala với một chiếc khăn tắm biển cũ kỹ quàng trên vai và ngậy người nhìn vào tấm ảnh tạp chí nhún nhảy đã mang cô quay trở lại đây. Cô cẩn thận gỡ nó ra và, bật chiếc đèn pin mà cô mang theo mình, nhìn xuống gương mặt người anh trai của Gabe, Cal Bonner.

Mặc dù họ mang một vẻ tương đồng rất ấn tượng, nhưng những đặc điểm gồ ghề lởm chởm của Cal đã được làm dịu đi bởi một vẻ mặt hạnh phúc gần như ngốc nghếch, và cô tự hỏi liệu vợ anh ta, một phụ nữ tóc vàng quăn rũ trông có vẻ uyên thâm bác học đang mỉm cười rạng rỡ bên cạnh anh ta, có phải là người đã tạo ra điều đó. Bức ảnh đó chụp họ ở trong ngôi nhà cũ của Rachel, một tòa lâu đài rộng lớn và lộng lẫy quá mức ở phía bên kia Salvation. Nó bị sung công bởi chính quyền liên bang để giúp chi trả những khoản thuế chưa được thanh toán của Dwayne, và nó bị bỏ không cho đến khi Cal mua nó và các vật dụng bên trong khi anh ta kết hôn.

Bức ảnh được chụp ở trong phòng làm việc cũ của Dwayne, nhưng không phải vì sự đa cảm mà cô xé nó ra khỏi tờ tạp chí. Thay vào đó, chính vì cái vật mà cô nhìn thấy ở phía nền sau bức ảnh. Được đặt trên cái tủ sách ở ngay phía sau đầu Cal Bonner là một chiếc hộp da viền đồng nhỏ, chỉ có kích thước bằng một nửa ổ bánh mì.

Dwayne đã mua cái hộp đó khoảng ba năm rưỡi về trước từ một nhà môi giới – người giữ những tài sản đắt tiền nặc danh của chồng cô. Dwayne đã thèm thuồng nó bởi vì nó một thời đã thuộc về John F. Kennedy – thế không có nghĩa là Dwayne đã từng là fan hâm mộ Kennedy, nhưng ông ta yêu tất cả mọi thứ có liên quan đến những người giàu có và nổi tiếng. Trong những tuần trước khi ông ta chết, khi tấm lưới luật pháp đã siết chặt xung quanh ông ta, cô thường xuyên nhìn thấy Dwayne ngậy người ra nhìn cái hộp.

Một buổi chiều ông ta gọi cho cô từ một bãi hạ cánh ở phía bắc thị trấn và với một giọng hoảng loạn, ông ta nói với cô rằng ông ta sắp bị bắt giam. “Anh – anh đã nghĩ rằng anh có nhiều thời gian hơn.” Ông ta nói. “Nhưng họ sẽ đến nhà vào tối nay, và anh phải rời khỏi đất nước này. Rachel, anh vẫn chưa sẵn sàng! Đem Edward đến cho anh để anh có thể nói lời tạm biệt với nó trước khi anh ra đi. Anh phải nói lời tạm biệt với con trai anh. Em phải làm điều này vì anh!”

Cô nghe thấy sự tuyệt vọng trong giọng nói của ông ta và biết rằng ông ta sợ cô sẽ không làm theo bởi vì sự cay đắng của cô đối với cái cách mà ông ta đã phớt lờ đứa con của họ. Ngoại trừ lễ rửa tội cho Edward được đưa lên truyền hình, vốn đã là chương trình được xem nhiều nhất trong lịch sử mục sư đoàn của Thánh đường, còn thì Dwayne đã thể hiện rất ít sự quan tâm trong việc trở thành một người cha.

Sự tan vỡ ảo tưởng của cô đối với người chồng đã bắt đầu sớm sau khi họ kết hôn, nhưng phải mãi đến khi cô có thai thì cô mới phát hiện ra quy mô sự thối nát của ông ta. Ông ta bào chữa cho tính tham lam của mình bằng cách nói với cô rằng ông ta cần để cho thế giới nhìn thấy sự phồn thịnh mà Chúa có thể ban tặng cho những tín đồ sùng đạo. Tuy vậy, cô sẽ không từ chối ông ta cái thực tế là có thể đây sẽ là lần tiếp xúc cuối cùng của ông ta với con trai mình.

“Thôi được. Tôi sẽ có mặt ở đó sớm nhất có thể.”

“Và anh muốn ... Anh muốn đem theo mình một thứ ở nhà, như là một vật nhắc nhở. Đem cái hộp Kennedy nữa nhé. Và cuốn Kinh thánh của anh.”

Cô hiểu được về quyển Kinh thánh, đó là vật kỷ niệm của mẹ ông ta. Nhưng Rachel không còn là cô gái vùng quê Indiana ngây thơ mà ông ta đã cưới nữa, và yêu cầu của ông ta đối với cái hộp Kennedy làm cô ngay lập tức nghi ngờ. Ít nhất là năm triệu đô la từ mục sư đoàn của Thánh đường đang biến mất không có lý do, và không cần phải chờ đến lúc cô phá vỡ cái khóa nhỏ bằng đồng và tự bảo đảm rằng cái hộp là trống không thì cô mới làm như những gì ông ta bảo.

Cô đã tăng tốc dọc theo con đường núi non dẫn đến bãi hạ cánh với cậu bé Edward hai tuổi được buộc vào chiếc ghế ngồi đang bú mót tai con Horse. Quyển Kinh thánh của mẹ Dwayne trên ghế ngồi bên cạnh cô, và chiếc hộp da nhỏ đặt trên sàn. Tuy nhiên, vào lúc cô đến nơi thì đã là quá muộn để có thể gặp được chồng mình.

Đội thi thành luật đã quyết định không chờ cho đến khi đêm xuống mới bắt giữ ông ta, và, hành động theo một lời chỉ điểm, cảnh sát địa phương và cảnh sát trưởng của Hạt đã hướng về phía sân bay. Nhưng Dwayne đã nhìn thấy họ đang tiến tới và cho cất cánh. Hai đại diện của luật pháp đã buộc cô ra khỏi chiếc Mercedes và tịch thu tất cả mọi thứ, kể cả chiếc ghế ngồi của Edward. Sau đó, một trong số họ đưa cô về nhà trong một chiếc xe tuần tra của cảnh sát.

Không cần phải chờ đến sáng hôm sau cô mới nhận được tin là một vụ rơi máy bay đã giết chết chồng cô. Không lâu sau đó, cô bị trục xuất ra khỏi nhà chỉ với một ít quần áo đồ đạc trên lưng. Đó là bài học đầu tiên của cô về chuyện con người có thể trở nên độc ác đến thế nào đối với người vợ góa của một nhà truyền bá phúc âm lừa đảo.

Cô đã không thấy lại chiếc hộp Kennedy lần nào nữa, không cho đến tận năm ngày trước khi cô loạng choạng trước một tấm ảnh Cal Bonner và vợ trên một tờ tạp chí *People* được để lại ở tiệm giặt là tự động. Đã ba năm rồi cô tự hỏi về chiếc hộp đó. Khi cô đập vỡ ổ khóa, cô đã chỉ nhìn lướt qua phía bên trong chiếc hộp. Sau đó, cô nhớ là nó có vẻ nặng thế nào và tự hỏi liệu nó có thể chứa một chiếc đáy giả hay không. Hay có thể có một chiếc chìa khóa ngăn gửi an toàn nằm giấu bên dưới lớp vải lót bằng nỉ màu xanh lục đó.

Khi cô quấn chiếc khăn tắm biển cũ kỹ chặt hơn trước sự lạnh lẽo của buổi đêm, cô cảm thấy cảm giác cay đắng tràn ngập. Con trai cô đang ngủ trên ghế sau của một chiếc xe ô tô hỏng hóc sau khi ăn một chiếc sandwich bơ-đậu phộng và một quả lê chín quá, thế mà năm triệu đô la lại biến mất. Đó là khoản tiền thuộc về cô!

Thậm chí là sau khi cô đã trả hết cho những chủ nợ cuối cùng của Dwayne thì vẫn còn lại vài triệu nữa, và cô dự định sẽ sử dụng số tiền đó để mua sự an toàn cho con trai cô. Thay vì du thuyền và trang sức, cô mơ đến một ngôi nhà nhỏ trên một khu dân cư an toàn. Cô muốn nhìn thấy Edward ăn những thức ăn tử tế và mặc những bộ quần áo không mòn xơ xác. Cô sẽ gửi nó đến những trường học danh tiếng và mua cho nó một chiếc xe đạp.

Nhưng cô không thể biến bất cứ giấc mơ nào trong số đó thành hiện thực nếu không có thiện chí của Gabriel Bonner. Ba năm vừa qua đã dạy cô không bao giờ được bỏ qua thực tế, cho dù nó có khó chịu thế nào, và cô biết cô sẽ tồn tại vài tuần để có thể lọt được vào ngôi nhà cũ của mình để có cơ hội tìm kiếm chiếc hộp. Cho đến tận lúc đó thì cô cần phải sống sót, điều đó có nghĩa là cô phải giữ được công việc này.

Đám lá cây phía trên cô kêu xào xạc. Cô rùng mình và nghĩ về chuyện ngày hôm nay cô đã tự lột truồng mình như thế nào trước một người lạ. Cô gái quê mùa Indiana hay đến nhà thờ đã từng là cô một thời hẳn là không thể nào tưởng tượng ra một hành động như thế, nhưng phải mang nghĩa vụ với một đứa trẻ đã buộc cô phải để lại tính dấn dolo của mình lại phía sau cùng với sự ngây thơ. Giờ cô sẽ làm bất cứ điều gì mà cô cần phải làm để có thể giải khuây cho Gabriel Bonner.

CHƯƠNG 4

Rachel đã nhổ sạch hầu hết đám cỏ dại ở trung tâm khu đất vào lúc chiếc xe tải của Gabe chạy vào qua cánh cổng lúc 7h45 sáng hôm sau. Mái tóc cô được vén ra khỏi gương mặt và buộc lại bằng một sợi dây đồng mà cô tìm thấy cạnh thùng rác. Cô chỉ hi vọng chỗ ngồi mòn vẹt trên mông chiếc quần jean của cô sẽ không rách toang ra thôi.

Vì đôi sandal đã đi đời, cô buộc phải đi đôi giày duy nhất còn lại của mình, một đôi giày bệt kín mũi buộc dây màu đen của đàn ông mà một trong những đồng nghiệp tuổi teen của cô đã cho cô khi cô bé cảm thấy chán với phong cách thời trang đó. Đôi giày rất thoải mái, nhưng quá nóng và nặng nề đối với thời tiết mùa hè. Nhưng chúng thuận lợi cho những công việc nặng nhọc hơn là đôi sandal nhỏ nhắn tồi tàn của cô, và cô cảm thấy biết ơn vì đã có đôi giày đó.

Nếu Rachel nghĩ rằng sự siêng năng sớm sửa của mình sẽ làm Gabe hài lòng, thì ngay lập tức cô đã được chứng minh là sai lầm. Chiếc xe tải phanh kết bên cạnh cô, và anh ta trèo ra khỏi cái động cơ vẫn đang còn chạy xình xịch. “Tôi đã bảo cô có mặt ở đây lúc tám giờ.”

“Và tôi sẽ làm thế.” Cô đáp lại bằng cái giọng phẫn khởi nhất của mình, cố gắng quên đi chuyện cô đã tụt quần áo trước mặt anh ta như thế nào vào ngày hôm qua. “Tôi vẫn còn mười lăm phút nữa.”

Anh ta mặc một chiếc áo T-shirt màu trắng sạch sẽ và quần jean bạc màu. Anh ta mới cạo râu, và mái tóc sẫm màu trông như thể vẫn còn ẩm ướt sau khi gội. Trong một vài giây ngắn ngủi ngày hôm qua, cô đã nhìn thấy chiếc mặt nạ của anh ta trôi tuột đi, nhưng giờ nó đã lại được đặt cố định trở lại đúng vị trí: trống rỗng, khó chịu, và tàn nhẫn.

“Tôi không muốn cô ở đây khi tôi không có mặt.”

Tất cả những ý định sẽ trở nên tôn trọng và phục tùng của cô bay mất sạch. “Thả lỏng đi Bonner. Tất cả những thứ của anh ở đây nếu đáng để ăn cắp đều quá to để tôi có thể mang đi.”

“Cô nghe tôi rồi đấy.”

“Thế mà tôi đã nghĩ rằng anh chỉ quàu quạu vào buổi chiều thôi đấy.”

“Nó giống chuyện tình cả ngày lẫn đêm.” Câu trả lời của anh ta đáng lẽ được coi là hóm hỉnh, nhưng đôi mắt xám bạc không có chút cảm xúc nào đã làm hỏng mất hiệu quả đó. “Cô đã ở đâu tối qua?”

“Vớ một người bạn. Tôi vẫn còn lại một số bạn bè.” Cô nói dối. Thực tế thì Dwayne đã cấm tất cả những mối liên hệ ngoại trừ những tiếp xúc bề ngoài với người dân trong thị trấn Salvation.

Anh ta lôi ra một đôi găng tay làm việc màu vàng từ trong túi sau và quăng cho cô. “Dùng cái này đi.”

“Trời, tôi cảm động quá.” Cô ôm đôi găng tay vào ngực như thể đó là những bông hồng và tự nhủ bản thân không được nói thêm lời nào nữa. Trước khi ngày hôm nay trôi qua, cô phải yêu cầu anh ta ứng trước cho cô một khoản lương, và cô không được phép gây thù chuốc oán gì với anh ta. Nhưng anh ta trông quá xa cách khi trượt vào phía sau vô lăng chiếc xe tải làm cô không thể nào kiềm chế một cú đâm chọc nho nhỏ.

“Này, Bonner. Thay vì Prozac, có lẽ một chút cà phê sẽ giúp anh cải thiện tính khí của mình. Tôi sẽ rất sẵn lòng đi pha một bình cho cả hai chúng ta đấy.”

(Prozac: tên thương mại của một loại thuốc chống trầm cảm.)

“Tôi sẽ tự pha của tôi.”

“Tuyệt. Đem cho tôi một tách khi pha xong nhé.”

Anh ta đóng sầm cửa xe và để lại cô đứng giữa một đám bụi mù khi anh ta lái xe về phía quầy thực phẩm. *Đồ đầu bò!* Cô thọc hai bàn tay đau nhức vào trong đôi găng tay và cúi xuống quay trở lại với công việc của mình, mặc dù tất cả các cơ bắp trong người cô đều hét lên phản đối.

Cô không thể nhớ được đã bao giờ cô mệt mỏi đến thế hay chưa. Tất cả những gì cô muốn làm là nằm xuống dưới bóng râm và ngủ một giấc kéo dài một trăm năm. Không khó khăn gì để hình dung ra vì sao cô kiệt sức: không ngủ đủ và lo lắng quá nhiều. Cô nghĩ một cách thêm thường đến khả năng sức lại năng lượng mà cô có thể nhận được từ một tách cà phê buổi sáng.

Cà phê ... Đã hàng tuần rồi cô không được uống hớp nào. Cô yêu tất cả mọi thứ liên quan đến nó: mùi và vị, những vòng tròn xinh xắn màu be và nâu mocha khi cô khuấy kem lên. Cô nhắm mắt lại và, chỉ trong một giây, để bản thân mình cảm thấy nó lướt qua đầu lưỡi.

Một luồng nhạc rock acid ập ra từ quầy thực phẩm phá tan sự mơ mộng của cô. Cô liếc về phía sân chơi nơi Edward nhô lên từ phía dưới con rùa bê tông. Nếu như Bonner bức bối đến thế chỉ bởi vì cô đến làm việc quá sớm, vậy thì không biết anh ta sẽ làm gì khi phát hiện ra Edward?

Lúc cô đến vào buổi sáng hôm nay, cô đã dọn sạch sẽ đám thủy tinh vỡ và những nắp đồ hộp han rỉ ra khỏi sân chơi - bất cứ thứ gì có thể gây ra thương tích cho một đứa trẻ, rồi sắp xếp cho Edward làm việc bằng cách ném những thứ rác rưởi vào trong một túi rác nylon. Cô cất gọn đồ ăn và nước uống cùng với chiếc khăn tắm biển để thằng bé có chỗ ngủ trên một bụi cây

mọc ở phía bụi chiếc màn hình khổng lồ. Rồi cô gợi ý thằng bé chơi trò chơi ‘Edward ở đâu?’

“Mẹ cá là con sẽ không thể trốn cả buổi sáng mà không để cho ông Bonner nhìn thấy con.”

“Con làm được.”

“Cá là con không làm được.”

“Cá là con làm được.”

Cô hôn thằng bé rồi để nó ở lại đó. Không sớm thì muộn Bonner cũng sẽ phát hiện ra nó, và cô sẽ phải trả một cái giá vô cùng đắt. Cái ý nghĩ rằng cô phải giấu đứa con quý giá của mình đi như thể nó là cái gì đó đáng ghê tởm để lại trong cô một dấu ấn thật lớn khác về sự oán hận dành cho Gabe Bonner đã hình thành trong cô. Cô tự hỏi liệu anh ta có tỏ ra thù địch thế này với tất cả trẻ con hay không, hay anh ta chỉ dành mỗi ác cảm này cho mỗi con trai cô thôi?

Một giờ sau Gabe quăng một túi rác vào cô và bảo cô dọn dẹp rác rưởi ở lối vào để cho nơi này trông không quá tệ hại nếu nhìn từ đường cao tốc vào. Đó là một công việc dễ dàng hơn so với việc nhổ cỏ mặc dù cô không thể tưởng tượng được chuyện anh ta có cân nhắc đến chuyện đó, và cô hoan nghênh sự thay đổi. Khi Gabe biến mất, Edward lên ra tham gia cùng với cô, và hai người họ làm chẳng mấy đã xong việc.

Cô quay trở lại với công việc nhổ cỏ, nhưng cô gần như chỉ mới vừa bắt đầu thì một đôi ủng lao động dính sơn bung bết xuất hiện trong ngoại vi tầm nhìn. “Tôi nhớ là tôi đã bảo cô dọn sạch rác ở phía trước.”

Cô định đáp lại một cách lịch sự, nhưng cái lưỡi của cô lại có ý thích của riêng nó. “Đã hoàn thành, *Kommandant*. Mong muốn nhỏ xíu của anh là mệnh lệnh đối với tôi.”

(Kommandant: Chỉ huy – tiếng Đức.)

Mắt anh ta hẹp lại. “Vào trong và bắt đầu lau chùi phòng vệ sinh nữ để tôi có thể sơn trong đó.”

“Một sự thăng tiến! Và đó chỉ mới là ngày làm việc đầu tiên của tôi đấy.”

Anh ta trừng mắt nhìn cô trong một giây dài không có vẻ gì là thoải mái, trong suốt thời gian đó cô ước gì cô có thể dán một miếng gạc lên miệng mình.

“Cẩn thận đấy, Rachel. Nhớ rằng tôi không muốn cô ở đây.”

Trước khi cô có thể đáp lại thì anh ta đã bỏ đi.

Liếc nhìn về hai bên để đảm bảo rằng Edward nhìn thấy cô đang đi đâu, cô tiến về phía quầy thực phẩm. Có một kho chứa những dụng cụ lau chùi mà cô cần, nhưng cô có hứng thú với chiếc bình cà phê đặt gần đó hơn. Trừ khi Bonner là một kẻ nghiện cà phê thì có vẻ như là anh ta đã pha đủ cho hai người, cô rút dây một chiếc tách giấy lên đến tận miệng. Cô không thể tìm được chút sữa nào, và tách cà phê đủ mạnh để đáp ứng được yêu cầu dọn dẹp theo tiêu chuẩn Super Fund, nhưng cô thưởng thức từng ngụm một khi cô mang nó theo mình đến phòng vệ sinh nữ.

(Super Fund: là tên thông dụng của một bộ Luật liên bang của Mỹ được lập ra để dọn dẹp những địa điểm có chứa những chất rác thải độc hại bị bỏ quên ...)

Ổng dẫn nước đã quá cũ và bẩn thỉu nhưng vẫn còn sử dụng được. Cô quyết định xử lý phần tồi tệ nhất trước và bắt đầu lau dọn các ngăn vệ sinh, cao bỏ những lớp bẩn thỉu bám bên ngoài mà người ta không thể chịu đựng nổi nếu nghĩ đến nguồn gốc của nó.

Chẳng bao lâu, cô nghe thấy tiếng bước chân giày đế mềm nhẹ nhàng vọng lại từ phía sau cô. “Kính quá.”

“Khỏi phải nói.”

“Con nhớ khi chúng ta còn giàu có.”

“Lúc đó con mới hai tuổi. Con không thể nhớ được.”

“Uh-huh. Có tàu hỏa trên tường trong phòng ngủ của con.”

Rachel đã tự mình dán giấy dán tường sọc xanh-trắng cùng với viền của nó là dây tàu hỏa nhiều màu sắc sỡ. Phòng trẻ và phòng ngủ của cô là những phòng duy nhất trong cái ngôi nhà kinh khủng đó mà cô có thể tự mình trang trí, và cô đã bỏ nhiều thời gian nhất có thể cho hai căn phòng đó.

“Con quay ra ngoài lại đây.” Edward nói.

“Mẹ không trách con đâu.”

“Ông ta vẫn chưa nhìn thấy con.”

“Con là một anh chàng khéo léo, anh bạn.”

“Cốc. Cốc.”

“Ai đó?”

“Madam.”

Cô bắn cho thằng bé một cái nhìn cảnh cáo. “Eddward...”

“Cái chân *chết tiệt* vướng vào cửa.” Edward cười rúc rích, thò đầu ra ngoài để đảm bảo gã Đầu bò không ở quanh đó, rồi biến mất.

Cô mỉm cười và quay lại với công việc. Đã lâu lắm rồi cô mới nghe thấy tiếng con trai mình cười. Nó đang thích thú với trò chơi trốn tìm của mình, và ra ngoài trời như thế này là tốt cho nó.

Vào lúc một giờ chiều, cô đã rửa sạch sẽ sáu ngăn vệ sinh cũng như kiểm tra Edward ít nhất là cả tá lần, và cô quá mệt mỏi đến mức cảm thấy đầu óc xoay vòng vòng. Một giọng nói thô ráp vang lên sau lưng cô.

“Cô sẽ chẳng có tí tích sự chết tiệt gì cho tôi nếu cô lại ngất xỉu ra đây. Nghỉ một tí đi.”

Cô vịn vào vách ngăn bằng kim loại để giữ vững mình trong khi đứng dậy, rồi quay lại và nhìn thấy Bonner đang lù lù ở ngưỡng cửa. “Tôi sẽ nghỉ khi tôi thấy mệt. Cho đến giờ thì chuyện đó vẫn chưa xảy ra.”

“Ừm, đúng vậy. Có một chiếc burger và ít thịt rán đang chờ cô trong quầy thực phẩm. Nếu cô biết cái gì là tốt cho mình thì cô sẽ ăn nó.” Anh ta rút ra ngoài, và một giây sau cô nghe thấy tiếng ủng của anh ta trên những bậc thang bằng kim loại dẫn lên phòng chiếu phim ở ngay phía trên quầy thực phẩm.

Với một cảm giác mong chờ háo hức, cô nhanh chóng rửa tay rồi vội vàng quay về phía quầy thực phẩm nơi một túi McDonald đang nằm chờ trên quầy bar. Trong một giây cô đơn giản là chỉ đứng đó và tận hưởng mùi thơm chết người từ thứ thức ăn đặc sản Mỹ đó. Cô đã làm việc từ sáu giờ sáng hôm nay với một cái dạ dày trống rỗng, và cô phải ăn thứ gì đó, nhưng không phải thứ này. Nó quá quý giá.

Để mắt đề phòng Bonner, cô đem gói hàng quý báu của mình về nơi ẩn giấu trên sân chơi nơi mà Edward đang chờ. “Ngạc nhiên chưa, cún con. Hôm nay là ngày may mắn của con đấy.”

“McDonald!”

“Thứ tuyệt nhất đấy.”

Cô bật cười khi Edward xé chiếc túi đựng ra và bắt đầu tự mình vật lộn với chiếc hamburger. Trong khi nó ăn, cô xé vụn một lớp bơ đậu phụng mỏng từ trong túi thức ăn được giấu kín của họ trên một miếng bánh mì, gấp nó lại, và đưa lên miệng. Cô thèm muốn được ăn bất kỳ thứ gì trong cái túi thức ăn nghèo nàn của họ. Nhưng cô đã thất bại trong việc chăm sóc con trai mình trên rất nhiều phương diện, và ăn thức ăn của nó có vẻ như là thêm một thất bại nữa. Thật may mắn, cô cũng không còn nhiều thứ để mà thất bại nữa.

“Mẹ muốn ít thịt rán không?”

Miệng cô chảy nước dãi. “Không, cảm ơn con. Đồ rán không tốt cho phụ nữ ở độ tuổi của mẹ.”

Cô cắn một miếng sandwich nữa và tự hứa với mình rằng một khi cô đã tìm thấy năm triệu đô của Dwayne, cô sẽ không bao giờ ăn bơ đậu phụng nữa.

Hai giờ sau cô đã lau dọn xong phòng vệ sinh nữ và đang dùng một cái nạo sơn để nạo cánh cửa kim loại đã bong ra từng mảng thì bỗng nghe một tiếng gầm vô cùng giận dữ.

“Rachel!”

Giờ thì cô lại gây ra chuyện gì đây? Những vòng tròn ánh sáng xoay tít trong đầu cô khi cô cúi xuống quá nhanh để đặt chiếc nạo sơn lên sàn nhà. Thay vì cảm thấy khá hơn, cảm giác văng vắt của cô trở nên tồi tệ hơn.

“Rachel! Ra đây ngay!”

Cô vội vàng quay về phía cửa. Trong một giây lát ánh sáng mặt trời làm cô mù mắt, nhưng

ngay khi mắt cô đã điều chỉnh lại được với ánh sáng, cô liền thở hắt ra tắc nghẹn.

Edward đang treo lủng lẳng trên nắm tay của Bonner bằng cổ áo của chiếc áo T-shirt cũ màu cam. Đôi giày đế mềm màu đen bụi bẩn của nó đu đưa một cách bất lực trong không khí, và áo sơ mi dùm dỏ lại thành một đồng phía bên dưới nách, để lộ ra lồng ngực nhỏ xíu, gầy như xương và một mạng lưới xanh lè những mạch máu chạy phía bên dưới làn da nhợt nhạt của nó. Horse nằm trên mặt đất ngay bên dưới chân thằng bé.

Đa Bonner tái đi phía bên trên gò má xương xẩu thô ráp của mình. “Tôi đã bảo cô giữ thằng bé tránh xa chỗ này.”

Cô vội vàng lao về phía trước, quên mất cảm giác kiệt sức của mình. “Thả thằng bé xuống! Anh đang làm nó sợ!”

“Cô đã được cảnh báo. Tôi đã bảo cô không được đưa nó đến đây. Ở đây cực kỳ nguy hiểm.” Anh ta thả thằng bé xuống mặt đất.

Edward đã được tự do, nhưng nó đứng chết lảng tại chỗ. Một lần nữa nó trở thành nạn nhân của nạn bạo hành từ người lớn mà nó không thể hiểu được cũng không thể kiểm soát. Sự bất lực của thằng bé như cắt xé tâm can cô. Cô thu hồi lại con Horse, rồi kéo con trai mình lại và ôm nó thật chặt vào ngực. Mũi giày của thằng bé đập mạnh vào ống quyển chân cô khi cô vùi mặt vào trong mái tóc màu nâu thẳng tuột của nó, lúc này vẫn còn nóng vì ánh nắng mặt trời.

“Anh cho rằng tôi sẽ phải làm gì với nó?” Cô khạc ra.

“Đó không phải là chuyện của tôi.”

“Anh nói như một người chưa bao giờ phải có trách nhiệm với một đứa trẻ ấy!”

Anh ta trở nên tuyệt đối chết sững. Vài giây trôi qua trước khi môi anh ta cử động. “Cô bị sa thải. Ra khỏi đây ngay.”

Edward bắt đầu khóc nức nở khi nó quàng tay ôm quanh cổ cô. “Con xin lỗi mẹ. Con đã cố gắng không để ông ta nhìn thấy con, nhưng ông ta tóm được con.”

Trái tim cô quặn thắt và chân cô có cảm giác như cao su. Cô muốn xả cơn thịnh nộ vào mặt Bonner vì đã đe dọa con cô, nhưng điều đó sẽ chỉ làm Edward sợ hãi hơn thôi. Và để làm gì cơ chứ? Chỉ cần liếc nhìn vào vẻ mặt trống rỗng vô hồn của Bonner cô đã biết rằng quyết định của anh ta là không thể thay đổi được nữa.

Anh ta lôi một chiếc ví ra từ túi sau, rút ra vài tờ tiền và chìa ra cho cô. “Cầm lấy.”

Cô nhìn chằm chằm vào số tiền. Cô đã hi sinh tất cả mọi thứ vì con trai cô. Liệu cô có phải từ bỏ nốt mảnh kiêu hãnh cuối cùng còn lại của mình hay không?

Một cách chậm rãi, cô cầm lấy số tiền và cảm thấy một phần nhỏ trong cô chết đi.

Ngực Edward nhô lên.

“Shh...” Cô quét môi lên mái tóc thằng bé. “Không phải lỗi của con.”

“Ông ta tìm thấy con.”

“Không cho đến tận lúc này. Ông ta quá ngu ngốc đến nỗi phải mất cả ngày mới tìm được con. Con làm giỏi lắm.”

Không hề liếc lại phía sau một lần, cô đem Edward về phía sân chơi nơi cô thu dọn lại đồ đạc của họ. Chớp mắt để ngăn chặn dòng nước mắt chảy ra, cô ôm đống đồ nghèo nàn của mình bằng một tay và con trai cô bên tay còn lại. Loại đàn ông nào mà lại làm một chuyện như thế này chứ? Chỉ có loại người không có chút cảm xúc nào trong người mà thôi.

Khi cô rời khỏi bãi chiếu bóng *Niềm Kiêu hãnh của Carolina*, cô chỉ muốn mình rơi xuống tận cùng của thế gian.

Gabriel Bonner, người đàn ông không có cảm xúc, đã khóc trong lúc ngủ vào đêm hôm đó. Anh giật mình tỉnh dậy một lúc nào đó quanh ba giờ sáng và phát hiện ra một khoảng ướt đầm trên gối và mùi vị kim loại kinh khủng của nỗi đau đớn trong miệng anh.

Tối nay anh lại mơ thấy họ, Cherry và Jamie, vợ và con trai anh. Nhưng lần này gương mặt đáng yêu của Cherry cứ thay đổi trở thành gương mặt gầy gò, thách thức của Rachel Stone. Và con trai anh thì ôm một con thỏ nhồi bông màu xám khi nó nằm trong chiếc quan tài của mình.

Anh vùng chân sang mép giường và trong một lúc lâu không làm gì cả mà chỉ ngồi đó, hai vai sụp xuống và vùi mặt trong lòng bàn tay. Cuối cùng anh mở ngăn kéo trên chiếc tủ đầu giường và lôi ra một khẩu Smith & Wesson .38.

Khẩu súng lục có cảm giác ấm và nặng trong tay anh. *Làm đi. Đặt nó vào trong miệng và kéo cò.* Anh chạm nòng súng lên môi và nhắm mắt lại. Lớp thép lạnh lẽo có cảm giác như nụ hôn của người tình, và anh đón chào tiếng click khi nó chạm vào răng cửa của anh.

Nhưng anh không thể kéo cò, và vào giây phút đó, anh ghét gia đình anh vì đã không để cho anh chìm vào sự quên lãng mà anh vẫn thèm muốn. Bất cứ ai trong số họ - bố hay mẹ anh, anh em trai của anh - tất cả bọn họ đều sẽ sẵn sàng giết một con chó để giải thoát nó khỏi sự đau đớn, nhưng họ sẽ không thể chịu đựng được nếu như anh tự tử. Lúc này cái thứ tình yêu bướng bỉnh, không khoan nhượng của họ đã cùm xích anh lại trong một thế giới mà anh không thể nào chịu đựng nổi.

Anh quăng khẩu súng trở lại vào trong ngăn kéo và lôi ra một khung ảnh mà anh cũng đã cất ở đó. Cherry đang mỉm cười với anh, người vợ xinh đẹp đã yêu anh, cười với anh và đã từng là tất cả mọi thứ mà một người đàn ông có thể ao ước. Và Jamie.

Gabe vuốt ve khung ảnh bằng ngón tay cái của mình, và trong lồng ngực, trái tim anh đang rò rỉ. Không phải máu thoát ra - thứ đó đã khô cạn từ lâu rồi - mà là một thứ chất lỏng đặc sệt như mật chảy qua các mạch máu đã trở thành những dòng sông của sự đau đớn mang theo những kho hàng không đáy chứa đầy những tiếc thương.

Con trai của bố.

Tất cả mọi người đều nói với anh rằng sự đau buồn của anh sẽ trở nên dễ chịu hơn sau năm đầu tiên, nhưng họ đã nói dối. Đã hơn hai năm trôi qua rồi kể từ khi vợ và con trai anh bị

giết bởi một tên say rượu vượt đèn đỏ, và nỗi đau của anh đã trở nên ngày càng tồi tệ hơn.

Anh trải qua hầu hết quãng thời gian đó ở Mexico, sống trong rượu tequila và thuốc quaaludes. Sau đó, bốn tháng trước, anh em trai của anh đã đến để đón anh. Anh đã văng tục vào Ethan và tống một đấm vào Cal, nhưng điều đó cũng chẳng có tác dụng gì. Dù sao thì họ cũng đã mang anh quay trở về, và khi họ cai rượu cho anh xong, anh không còn cảm giác gì nữa. Không một chút cảm giác nào.

(Quaaludes: một loại thuốc an thần/thuốc tê.)

Cho đến ngày hôm qua.

Hình ảnh của cái cơ thể gầy còm, trần truồng của Rachel chập chờn trước mắt anh. Cô ta chỉ toàn xương là xương và nỗi tuyệt vọng khi cô ta dâng hiến bản thân mình cho anh để đổi lấy một công việc. Và anh đã cương cứng. Anh vẫn không thể tin được điều đó đã xảy ra.

Anh đã từng nhìn thấy một người đàn bà khác trần truồng kể từ sau khi Cherry chết. Cô ta là một gái điếm người Mexico với một thân hình đầy đặn và nụ cười ngọt ngào. Anh đã nghĩ rằng anh có thể chôn vùi một phần nhỏ nào đó trong nỗi thống khổ của mình bên trong cô ta, nhưng chẳng có tác dụng gì. Quá nhiều thuốc, quá nhiều rượu, quá nhiều đau đớn. Anh đã đuổi cô ta đi mà không hề chạm vào người cô ta và rồi uống say khướt cho đến khi bất tỉnh.

Anh thậm chí còn không nhớ đến cô ta cho đến tận ngày hôm qua. Một gái điếm người Mexico lão luyện đã không thể nào làm anh hưởng ứng lại, nhưng Rachel Stone với thân hình gầy như xương và đôi mắt thách thức đã bằng cách nào đó có thể xâm nhập qua bức tường mà anh đã dựng lên một cách vô cùng chắc chắn bao xung quanh mình.

Anh nhớ lại cái cách Cherry thường vẫn hay cuộn tròn trong vòng tay anh sau khi họ làm tình và nghịch ngợm với đám lông trên ngực anh. *Em yêu sự dịu dàng của anh, Gabe. Anh là người đàn ông dịu dàng nhất trên đời mà em từng biết.*

Giờ anh không còn dịu dàng nữa. Sự dịu dàng đã bị cạn kiệt trong con người anh. Anh đặt tấm ảnh trở lại vào trong ngăn kéo và trần truồng bước về phía cửa sổ nơi anh đứng đó nhìn chăm chăm vào trong bóng đêm.

Rachel Stone không biết điều đó, nhưng bị sa thải là điều tốt nhất có thể xảy đến với cô.

CHƯƠNG 5

“Ông không thể làm điều này!” Rachel kêu lên. “Chúng tôi không làm hại ai cả.”

Viên cảnh sát, với bảng tên đề là Armstrong, phớt lờ cô và quay sang người tài xế của chiếc xe kéo. “Đi đi, Dealy. Đem cái đám đồng nát này ra khỏi đây.”

Với một cảm giác không thực, Rachel nhìn chiếc xe kéo kéo chiếc xe của cô đi. Gần hai mươi tư giờ đã trôi qua kể từ khi Bonner sa thải cô. Cô đã cảm thấy quá ốm yếu và kiệt sức đến nỗi không thể nào tập hợp được năng lượng để làm bất cứ điều gì ngoài việc ở bên cạnh chiếc xe.

Nửa giờ trước, một nhân viên cảnh sát lái xe ngang qua và nhìn thấy ánh mặt trời buổi chiều muộn phản chiếu trên kính chắn gió của chiếc xe nên đã vào để kiểm tra.

Ngay giây phút ông ta nhìn thấy cô, cô đã biết mình gặp rắc rối rồi. Ông ta quét ánh mắt khắp người cô và rồi khạc ra. “Carol Dennis bảo tôi rằng cô đã quay trở lại thị trấn. Không phải là việc làm khôn ngoan lắm, cô Snopes.”

Cô đã bảo ông ta họ của cô là Stone – cô đã chuyển lại họ thời con gái của mình một cách hợp pháp sau khi Dwayne chết – nhưng mặc dù cô đã chìa cả bằng lái xe ra cho ông ta xem thì ông ta vẫn không chịu gọi cô bằng cái tên nào khác ngoài Snopes. Ông ta ra lệnh cho cô lái chiếc Impala đi, và khi cô bảo rằng nó không còn chạy được nữa, ông ta liền gọi một chiếc xe kéo.

Khi cô nhìn thấy Dealy lách ra khỏi buồng lái chiếc xe tải của anh ta và vung về tiến đến phía cái hãm xung phía sau để gắn móc kéo vào, cô liền thả tay Edward ra và lao tới trước chặn ngang đường anh ta. Chân váy của chiếc váy chambray màu xanh cũ kỹ của cô, lúc này đã sạch sẽ sau khi cô đã nện nó ra trò trên dòng sông, xoắn xuýt quanh chân cô. “Đừng làm thế! Làm ơn. Chúng tôi không làm hại ai ở đây cả.”

Anh ta do dự và liếc nhìn về phía Armstrong. Nhưng viên cảnh sát cứng rắn có mái tóc màu vàng nhạt nhợt với gương mặt nhăn nhúm và đôi mắt ti hí, nhấn tâm đó vẫn không hề xúc động. “Tránh ra đi, cô Snopes. Đây là vùng đất tư nhân chứ không phải bãi đỗ xe.”

“Tôi biết điều đó, nhưng sẽ không lâu đâu. Làm ơn. Ông không thể dành cho tôi một chút chiều cõ hay sao?”

“Tránh sang một bên, cô Snopes, nếu không tôi sẽ bắt giam cô vì tội xâm nhập bất hợp pháp.”

Cô nhận thấy ông ta đang cảm thấy khoái trá trước sự bất lực của cô, và cô biết rằng cô không thể nào tác động được đến ông ta. “Tên tôi là Stone.”

Edward trượt tay vào bàn tay cô trở lại, và cô đành đứng nhìn Dealy thắt chiếc móc vào phía sau chiếc xe của cô.

“Chắc chắn là cô không quá ao ước muốn tự gọi mình bằng bất cứ cái tên nào khác ngoài Snopes vài năm trước đây.” Armstrong nói. “Tôi và vợ tôi là con chiên thường xuyên tại Thánh đường. Shelby thậm chí còn chuyển giao một khoản thừa kế mà cô ấy có được sau khi mẹ cô ấy chết để có thể giúp đỡ tất cả những đứa trẻ mồ côi đó. Không nhiều tiền lắm, nhưng nó có ý nghĩa rất nhiều với cô ấy, và giờ cô ấy dường như không thể nào quên được cái cách mà cô ấy đã bị lừa dối.”

“Tôi ... tôi rất tiếc về điều đó, nhưng chắc chắn là ông có thể thấy rằng con trai tôi và tôi đã không hề được lợi lộc gì từ chuyện đó.”

“Ai đó đã nhận được.”

“Có chuyện gì à, Jake?”

Tim cô chùng xuống khi nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng, không có âm điệu mà cô nhận ra quá rõ đó. Edward nép sát vào bên cạnh cô. Cô nghĩ rằng cô đã nhìn thấy điểm tận cùng trong

con người Bonner ngày hôm qua, và cô tự hỏi sự ác ý mới nào mà anh ta đang sẵn sàng giáng xuống đầu cô đây.

Anh nhìn toàn cảnh bằng đôi mắt xám dừng dừng đó. Cô đã nói với anh rằng cô đang ở với một người bạn, nhưng giờ anh có thể thấy rằng cô đã nói dối. Anh nhìn chiếc Impala đang bị nhấc bổng lên và quan sát đồng hồ đặc nghèo nàn của cô bị quăng trên mặt đất. Cô ghét để anh nhìn vào đồ đạc của cô. Cô không muốn anh nhìn thấy những thứ còn lại của cô ít ỏi đến dường nào.

Armstrong gật đầu gọn lỏn. “Gabe. Dường như góa phụ Snopes đã xâm nhập vào vùng đất tư.”

“Thế ư?”

Trong khi Gabe quan sát, viên cảnh sát một lần nữa bắt đầu căn vặn cô. Giờ khi mà ông ta đã có khăn giấy, thái độ của ông ta thậm chí còn trở nên quá sức chịu đựng hơn nữa. “Cô có việc làm không, cô Snopes?”

Cô tránh không nhìn Gabe. Thay vào đó, cô nhìn chiếc Impala đang bị kéo đi. “Lúc này thì không. Và tên tôi là Stone.”

“Không việc làm, và từ chỗ đồ đạc này thì có nghĩa là không cả tiền bạc.” Armstrong xoa cằm bằng lưng bàn tay. Cô nhận thấy da ông ta đỏ ửng, nước da của một người quá dễ bị cháy nắng nhưng lại quá ngu ngốc để tránh xa ánh nắng mặt trời. “Có lẽ tôi nên bắt cô vì tội lang thang. Đó không phải là một câu chuyện hay cho báo chí sao. Người vợ chung diện của G. Dwayne Snopes bị bắt vì tội lang thang.”

Cô có thể nhận thấy ông ta đang khoái trá với cái viễn cảnh đó. Edward áp sát má vào hông cô, và cô vỗ nhẹ nhẹ lên nó. “Tôi không phải là kẻ lang thang.”

“Chắc chắn là với tôi thì nó có vẻ như thế. Nếu cô không phải là kẻ lang thang, hãy nói cho tôi biết làm thế nào cô nuôi được con trai của cô?”

Một sự kích động hoảng loạn tràn qua người cô, một sự thôi thúc muốn bùng Edward lên và chạy trốn. Một tia sáng lóe lên trong đôi mắt tối tăm, ti hí của Armstrong cho cô biết rằng ông ta đã nhận thấy nỗi sợ hãi của cô. “Tôi có tiền.” Cô vội nói.

“Chắc là cô có rồi.” Ông ta lè nhè.

Không hề nhìn Gabe, cô thò tay vào trong túi của chiếc váy và lôi ra số tiền mà anh đã đưa cho cô, một trăm đô la.

Armstrong thông thả bước tới và liếc nhìn xuống những gì cô đang cầm. “Chỗ đó gần như chưa đủ trả phí kéo xe cho Dealy. Cô dự định làm gì tiếp theo?”

“Tôi sẽ tìm một công việc.”

“Không phải ở Salvation. Người dân ở đây không chào đón bất cứ ai nấp dưới danh nghĩa của Chúa để kiếm tiền nhanh chóng. Vợ tôi không phải là người duy nhất mất một khoản tiết kiệm lớn của mình. Cô đang tự đánh lừa bản thân nếu như cô nghĩ sẽ có ai đó thuê cô ở đây.”

“Vậy thì tôi sẽ đi nơi nào đó khác.”

“Kéo lê con trai của cô đi theo, tôi cho là thế.” Một vẻ gian xảo lướt qua trên mặt ông ta. “Tôi thấy có vẻ như các cơ quan xã hội sẽ có vài lời muốn nói về chuyện đó.”

Cô trở nên cứng đờ. Ông ta nhìn thấy nỗi sợ hãi của cô, và biết điểm yếu nhất của cô nằm ở chỗ nào. Tay còn lại của Edward túm chặt lấy váy cô và cô phải đấu tranh để duy trì sự bình tĩnh của mình. “Con trai tôi hoàn toàn ổn khi ở với tôi.”

“Có thể thế, có thể không. Biết tôi nói gì không? Cô sẽ đi vào trong thị trấn với tôi, và tôi sẽ gọi điện cho cơ quan chăm sóc bảo vệ trẻ em. Chúng ta sẽ để họ đưa ra phán xét.”

“Đây không phải là chuyện của ông!” Cô siết chặt nắm tay. “Ông sẽ không bắt tôi.”

“Tôi tin là tôi sẽ làm thế.”

Cô lùi lại, kéo Edward theo mình. “Không. Tôi sẽ không cho phép ông.”

“Nào, cô Snopes, tôi khuyên cô không nên thêm vào tội chống người thi hành công vụ.”

Một âm thanh gầm rú kinh khủng dội ngược lên đầu cô. “Tôi không làm bất cứ chuyện gì sai trái, và tôi sẽ không để ông làm điều này!”

Edward thốt ra một âm thanh hoảng sợ khe khẽ khi Armstrong kéo ra một chiếc còng số tám từ trên thắt lưng. “Tùy thuộc vào cô thôi, cô Snopes. Cô sẵn lòng đi theo hay không?”

Cô không thể để ông ta bắt cô. Cô sẽ không để điều đó xảy ra, không khi mà cô biết rằng họ có thể sẽ cướp mất con trai cô. Cô bế Edward lên tay và chuẩn bị sẵn sàng để chạy.

Ngay lúc đó, Bonner bước về trước, vẻ mặt của anh lạnh lùng như đá. “Điều đó là không cần thiết, Jake. Cô ta không phải là kẻ lang thang.”

Tay cô siết chặt quanh hông Edward, thẳng bé cựa quậy trong vòng tay cô. Đây có phải một thủ đoạn nào đó không?

Armstrong cau mày, rõ ràng là không vui vì bị xen ngang. “Cô ta không có nơi nào để ở, không tiền, và không việc làm.”

“Cô ta không phải là kẻ lang thang.” Anh lặp lại.

Armstrong chuyển chiếc còng từ tay này sang tay kia. “Gabe, tôi biết cậu được sinh ra và lớn lên ở Salvation, nhưng cậu không ở đây khi G. Dwayne xé tan trái tim của thị trấn này, nếu không muốn nói là toàn Hạt. Tốt nhất cậu nên để tôi xử lý vụ này.”

“Tôi nghĩ rằng ta đang nói về chuyện Rachel là người lang thang, chứ không phải về quá khứ.”

“Đừng xen vào chuyện này, Gabe.”

“Cô ta có việc làm. Cô ta làm việc cho tôi.”

“Từ khi nào?”

“Từ sáng hôm qua.”

Tim Rachel nhảy vọt lên cổ họng khi cô nhìn hai người đàn ông gườm gườm nhìn nhau. Bonner thể hiện một bộ dạng oai nghiêm đường vệ, và cuối cùng Armstrong phải quay đi. Rõ ràng là không vui vẻ gì khi quyền lực của mình bị thách thức, ông ta vỗ chiếc còng vào thắt lưng.

“Tôi sẽ theo dõi cô, cô Snopes, và tôi cảnh cáo cô ngay lúc này rằng tốt hơn hết cô nên coi chừng các bước đi của mình đấy. Chồng cô đã phá vỡ gần như tất cả những luật lệ có trong sách và đã chuồn đi mất, nhưng hãy tin tôi khi tôi nói với cô rằng cô sẽ không may mắn được như thế đâu.”

Cô nhìn ông ta rời đi, và chỉ khi ông ta đã biến mất cô mới nói lỏng vòng tay trên người Edward và để thằng bé trượt xuống mặt đất trở lại. Giờ khi mà cơn khủng hoảng của cô đã qua, cơ thể cô bắt đầu phản bội cô. Cô bước vài bước loạng choạng và rồi ngã sụm vào một thân cây gỗ thích để có thể đứng vững. Mặc dù cô biết cô nợ Bonner lòng biết ơn, nhưng lời nói cứ như mắc nghẹn trong cổ họng.

“Cô bảo tôi cô ở với một người bạn.” Anh nói.

“Tôi không muốn anh biết là chúng tôi sống trong xe ô tô.”

“Qua bãi chiếu bóng ngay bây giờ.” Anh sai bước quay đi.

Gabe nổi cơn thịnh nộ. Nếu anh không xen vào thì cô hẳn là đã bỏ chạy, và rồi Jake sẽ có lý do mà ông ta đang tìm kiếm để mà bắt giam cô. Giờ anh ước gì anh đã để điều đó xảy ra.

Anh nghe thấy tiếng chân phía sau lưng khi anh sai bước quay về bãi chiếu bóng. Tiếng của thằng nhóc vọng đến theo làn gió.

“Mẹ ơi, giờ ta sắp chết phải không?”

Nỗi đau như cắt xé xuyên qua người anh. Anh đã tê liệt phía bên trong, đúng như cái cách mà anh muốn, nhưng hai người họ đã mổ phanh anh ra một lần nữa.

Anh bước nhanh hơn. Cô ta không có quyền đột nhập vào trong cuộc đời của anh như thế này khi mà tất cả những gì anh muốn là được ở một mình. Đó là lý do vì sao ngay từ đầu anh quyết định mua cái bãi chiếu bóng chết tiệt này. Như thế anh có thể trôi theo mọi chuyển động của cuộc sống mà vẫn được ở một mình.

Anh quay về phía chiếc xe bán tải, lúc này đang đỗ trong nắng ở bên cạnh cửa quầy thực phẩm. Chiếc xe không khóa và cửa sổ xe đã hạ xuống. Anh giật mở cánh cửa và để chế độ phanh khẩn cấp, rồi quay lại nhìn hai người họ đang tiến đến.

Ngay khi cô nhận ra là anh đang nhìn, sống lưng cô liền thẳng lên, và cô bước đi hiên ngang về phía anh. Nhưng thằng nhóc thì dè dặt hơn. Nó bước đi càng lúc càng chậm hơn cho đến khi dừng hẳn lại. Cô cúi xuống trấn an nó, và mái tóc cô xòa về phía trước thành một tấm màn lửa rối tung. Một cơn gió mạnh thổi qua làm lớp vải mòn xơ của chiếc váy áp sát quanh cặp hông

gầy guộc của cô. Chân cô trông mỏng manh, tương phản với đôi giày đàn ông đạibury mà cô đang mang. Mặc dù thế, bụng dưới của anh vẫn nhón nhọn lên một cách không mong đợi, thêm vào với cảm giác tự ghê tởm bản thân của chính mình.

Anh quay phắt về phía chiếc xe tải. “Vào trong đi, nhóc. Ở trong đó và tránh xa rắc rối trong khi ta nói chuyện với mẹ cậu.”

Môi dưới của thằng bé bắt đầu run rẩy, và cảm giác đau đớn cào xé bên trong anh. Anh nhớ một thằng bé khác thì thoảng cũng mất kiểm soát với môi dưới của mình, và trong một giây khủng hoảng anh nghĩ rằng Edward sắp sửa ngã quy.

Nhưng Rachel thì không ngã quy. Bất chấp thái độ thù địch của anh và tất cả những gì đã xảy ra, cô vẫn đứng hiên ngang trên đôi chân của mình và bắn cho anh một ánh mắt sắc như dao găm. “Nó sẽ ở với tôi.”

Sự thách thức của cô đột nhiên trở nên không thể chịu đựng nổi. Cô chỉ có một mình và tuyệt vọng. Cô không hiểu được tình trạng bất lực của mình hay sao?

Cô không hiểu là cô không còn lại thứ gì hay sao?

Một điều gì đó tối tăm và kinh khủng quặn xoắn bên trong anh khi cuối cùng anh nhận ra sự thực mà anh đang cố gắng phớt lờ. Rachel Stone cứng cõi hơn anh.

“Chúng ta hoặc là nói chuyện một cách riêng tư hoặc là trước mặt thằng bé. Cô chọn đi.”

Anh nhìn cô cắn chặt lại những câu chửi rửa tục tĩu mà cô muốn quăng vào mặt anh. Thay vào đó, cô gạt đầu trấn an thằng bé và nhẹ nhàng đẩy nó về phía chiếc xe tải.

Jamie sẽ nhảy tưng tưng trên ghế ngồi bằng một động tác mừng rỡ vui sướng, nhưng thằng con trai của cô lại phải khó khăn lắm mới nhắc được mình lên. Cô nói nó năm tuổi, chính xác bằng tuổi Jamie khi con anh chết, nhưng Jamie đã rất khỏe mạnh và cao, với làn da đầy sức sống, đôi mắt lúc nào cũng cười, và một cái đầu ranh mãnh. Con trai của Rachel thì lại yếu đuối và nhút nhát.

Trái tim anh tràn đầy mật đắng, và anh không thể nào gạt đi sự so sánh kinh khủng đó.

Cô đóng cửa xe lại rồi dựa người vào cửa sổ. Ngực cô tỳ vào thành cửa bên, và anh không thể nhìn đi chỗ khác. “Ở lại đây nhé, con yêu. Mẹ sẽ quay lại với con sau vài phút.”

Anh chỉ muốn ứa nước mắt trước vẻ mặt thấu hiểu của thằng nhóc, nhưng điều đó có nghĩa là sẽ có thêm đau đớn, vì thế anh tự làm mình chệch hướng bằng vẻ ác nghiệt. “Đừng ấp úng nó nữa, Rachel, và vào trong đi.”

Lưng cô thẳng lên và đầu cô ngẩng cao. Cô nổi cơn thịnh nộ, nhưng cô thậm chí còn không thèm liếc nhìn về phía anh một cái. Thay vào đó, cô hiên ngang bước về phía quầy thực phẩm một cách đường vệ như một nữ hoàng, để lại anh lê bước theo dấu chân cô.

Như một con giòi, sự ác nghiệt ăn mòn tất cả những phần còn khỏe mạnh trong cơ thể anh. Cô đã bị đánh bại, nhưng cô sẽ không thừa nhận và điều đó thật không thể chịu đựng nổi. Anh cần phải nhìn thấy cô bị huỷ hoại hoàn toàn. Anh cần chứng kiến tia sáng hi vọng le lói cuối cùng tắt ngấm trong mắt cô cho đến khi tâm hồn của cô cũng trống rỗng giống như anh. Anh

cần được đứng một bên và nhìn thấy cô phải thừa nhận những gì mà anh đã khám phá ra. Có vài thứ trong cuộc sống sẽ không thể nào tồn tại mãi.

Anh giật cánh cửa đóng sầm và rồi khoá lại. “Cô đang biến thằng bé đó thành một đứa ẻo lả. Đó là điều cô mong muốn à? Một thằng con trai ẻo lả không bao giờ rời khỏi mẹ?”

Cô xoay lại đối diện với anh. “Tôi làm gì với con trai tôi không phải là chuyện của anh.”

“Cô sai ở chỗ đó. Tất cả những gì cô làm đều là chuyện của tôi. Đừng quên là tôi có thể tổng cô vào tù chỉ bằng một cuộc điện thoại.”

“Đồ con hoang.”

Anh cảm thấy một luồng hơi nóng xa lạ dâng lên trong ngực và biết rằng sự ác nghiệt của mình đã bắt đầu thiêu cháy những lớp bao bọc phủ quanh trái tim anh. Nếu anh không để cô lại một mình, trái tim anh sẽ cháy rụi cho đến khi không còn lại thứ gì ngoài một đồng tro tàn. Ý nghĩ đó như trêu ngươi anh. “Tôi muốn lấy lại tiền.”

“Anh *cái gì?*”

“Cô vẫn chưa kiếm được số tiền đó, và tôi muốn lấy lại. Ngay bây giờ.” Anh không quan tâm đến tiền bạc, và một ngăn trong trái tim đang cháy âm ỉ của anh nổ tung. Tốt. Điều đó có nghĩa là chỉ còn ba ngăn nữa phải nổi bước theo thôi.

Cô thò tay vào trong túi của chiếc váy và rồi quăng mấy tờ tiền vào mặt anh. Chúng rơi lả tả xuống mặt đất như những giấc mơ tan vỡ. “Tôi hi vọng là anh sẽ chết nghẹn với từng xu của mình.”

“Nhặt lên.”

Cô rút tay lại và tát anh bằng tất cả sức mạnh.

Những gì cô thiếu trong sức mạnh cơ bắp, cô bù lại bằng nỗi giận dữ mãnh liệt của mình, và đầu anh quay ngoắt sang một bên. Sự nhức nhối tạo thành một dòng máu mới mẻ bơm xuyên qua cơ thể anh, luồng máu mới mẻ mà anh không hề muốn. Nó làm sống lại những tế bào đã cháy rụi của anh, phá huỷ những gì anh cần phải hoàn thiện và giải thoát một đợt sóng đau đớn mới.

“Cởi bỏ quần áo ra.” Những lời nói, được sinh ra từ nơi tối tăm và trống rỗng vốn là chỗ dành cho tâm hồn anh, buột ra một cách bất thành linh. Chúng làm anh ghê tởm, nhưng anh không rút lại. Tất cả những gì cô phải làm là thể hiện nỗi sợ hãi, và rồi anh sẽ thả cô đi. Tất cả những gì cô phải làm là sụp đổ.

Nhưng thay vì sụp đổ, cô lại nổi giận. “Cút xuống địa ngục đi.”

Cô không hiểu rằng hai người họ bị cô lập đến thế nào hay sao? Cô bị khoá bên trong một khu nhà hẻo lánh với một người đàn ông có thể khuất phục cô trong vài giây. Tại sao cô lại không hoảng sợ? Anh nhận ra rằng cuối cùng anh cũng tìm được một cách để tự huỷ hoại bản thân. Nếu anh đẩy việc này đi xa hơn, anh sẽ chết vì sự thù hận. “Làm như tôi bảo.”

“Vì sao?”

Nỗi sợ hãi của cô đâu rồi? Anh túm lấy vai cô và đẩy cô lùi lại sát vào tường, chỉ để nghe thấy giọng nói thì thầm của Cherry vang lên bên tai.

Em yêu sự dịu dàng của anh, Gabe. Anh là người đàn ông dịu dàng nhất trên đời mà em từng biết.

Anh biết giọng nói đó có thể xé tan anh thành từng mảnh nhỏ, và anh chặn nó lại bằng cách luồn tay mình xuống dưới váy của Rachel và siết chặt lại quanh đùi non của cô.

“Anh cần gì ở tôi?” Con giận dữ của cô biến mất, và sự hoang mang đã thay thế vào đó. Anh bắt được mùi hương mùa hè thoang thoảng trên tóc cô, ngọt ngào, cảm dỗ, đầy sức sống.

Những giọt nước mắt mà anh chưa bao giờ để rơi dâng ứ lên mống mắt của anh. “Sex.”

Mắt cô gặp mắt anh, và đôi mắt màu xanh lục đó làm anh cảm thấy lạnh thấu xương. “Không, anh không cần sex đâu.”

“Điều đó chỉ chứng tỏ những gì cô biết thôi.” Bất chấp tất cả mọi thứ, anh vẫn cương cứng lên. Mặc dù sự ham muốn đã chết trong đầu anh, nhưng cơ thể anh dường như không nhận được thông điệp đó. Anh từ người vào người cô để chứng minh cô đã sai đến thế nào và cảm thấy sự sắc cạnh trên xương hông của cô. Chúa ơi, cô quá gầy. Anh đẩy tay lên cao hơn và chạm vào lớp nylon trên quần lót của cô. Hai ngày trước nó có màu xanh dương, anh nhớ thể. Một dải nylon màu xanh dương mỏng manh.

Người anh nhóp nhép mồ hôi. Phía bên dưới lòng bàn tay chai sạn của anh, làn da cô có cảm giác mỏng manh như màng của một quả trứng. Anh trượt tay vào giữa hai chân cô và úp lấy cô.

“Cô có chịu thua không?” Lời nói của anh buột ra từ hàm răng nghiến chặt, và chỉ sau khi nó đã được thốt ra thì anh mới nhận ra anh đã làm nó nghe như thể đây là một trò chơi trẻ con nào đó mà họ đang chơi.

Anh cảm thấy cơn rung mình yếu ớt chạy xuyên qua người. “Tôi sẽ không chống lại anh. Tôi không quan tâm nhiều đến thế.”

Anh vẫn chưa làm cô vụn vỡ được. Thay vào đó, nó như thể anh đã không làm được gì khác ngoài chuyện cho cô một công việc nữa. Thu gom rác rưởi. Lau dọn nhà vệ sinh. Trải rộng chân ra để tôi có thể chiếm lấy cô. Sự chấp nhận của cô làm anh nổi cơn thịnh nộ, và anh đẩy mạnh chiếc váy lên tận thắt lưng cô.

“Mẹ kiếp! Không lẽ cô quá ngu ngốc đến mức không biết tôi sắp làm gì với cô hay sao?”

Ánh mắt cô khoan thủng mắt anh mà không hề nao núng. “Không lẽ anh quá ngu ngốc đến mức không nhận ra rằng điều đó chả có ý nghĩa gì với tôi hay sao?”

Cô đã cướp mất lời nói của anh. Mặt anh méo mó vặn vẹo và hơi thở của anh trở nên đứt quãng. Vào giây phút đó, anh nhìn vào con quỷ trong mắt cô và thấy sự phản chiếu của chính mình.

Với một âm thanh trầm đục thốt lên, anh đẩy mình ra khỏi cô. Anh thoáng chớp được hình ảnh của lớp nylon màu hồng, rồi tiếng lớp vải mềm mại rít lên nhẹ nhàng khi chiếc váy của cô

rơi xuống vị trí cũ. Tất cả lửa trong cơ thể anh đã biến mất.

Anh bước ra khỏi cô xa nhất có thể, về phía quầy bar, và khi anh lên tiếng, anh không thể nào thốt lên được hơn một tiếng thì thầm. “Ra đợi bên ngoài.”

Những người đàn bà khác hẳn sẽ bỏ chạy sau khi đối diện với quỷ dữ như thế, nhưng cô thì không. Cô bước về phía cửa, đầu ngẩng cao và tư thế hiên ngang.

“Cầm lấy tiền.” Anh khó nhọc thốt lên.

Ngay cả lúc đó anh vẫn đánh giá thấp cô. Anh đã chờ cô nhổ vào mặt anh, bảo anh biến xuống địa ngục rồi bước đi. Nhưng Rachel Stone mạnh mẽ hơn là lòng kiêu hãnh giả dối. Chỉ sau khi đã nhặt lại những tờ tiền cuối cùng rồi cô mới bỏ ra ngoài.

Khi cánh cửa đóng lại phía sau lưng cô, anh rũ xuống quầy bar và ngồi bệt trên sàn nhà, tay đặt trên đầu gối. Anh nhìn trần trần về phía trước trong khi hai năm vừa qua tháo gỡ ra trong đầu anh như một cuộn phim thời sự đen trắng cũ. Tất cả mọi thứ, giờ anh đã nhận ra, đã dẫn đến ngày hôm nay. Những viên thuốc, những trận say sưa nhừ tử, sự cô lập.

Hai năm trước cái chết đã cướp đi gia đình anh, và hôm nay nó đã cướp mất nhân tính của anh. Giờ anh tự hỏi liệu có quá muộn màng để thu hồi nó lại.

CHƯƠNG 6

Với bốn phen của Ethan Bonner, anh được cho là phải yêu thương tất cả mọi người, vậy mà giờ anh lại thấy mình khinh miệt người phụ nữ đang ngồi bên ghế hành khách trong chiếc Camry của anh. Khi anh rời khỏi lối ra vào của bãi chiếu bóng và đi vào con đường cao tốc, anh quan sát thân hình ốm yếu tả tơi cùng đôi má hóp giờ đây đã không còn sự hiện diện của lớp trang điểm dày cộm xưa kia nữa. Những lọn tóc xoắn màu nâu đỏ rồi tung hoang dã nay đã không còn chút tương đồng nào với mái tóc óng mượt trên người cách đây ba năm mà anh vẫn còn nhớ khi ống kính truyền hình đăng chiếu hình ảnh cô ngồi bên dưới bục thuyết giảng di động nổi tiếng của Thánh đường.

Đã một thời về bên ngoài của cô nhắc anh nhớ đến hình ảnh giao thoa giữa Priscilla Presley trong suốt thời kỳ nhạc Elvis thống trị làng Rock ‘n’ Roll và một ca sỹ hát nhạc đồng quê vang bóng một thời. Nhưng thay cho bộ quần áo đính đầy những đồng sequin, lúc này cô lại mặc một chiếc váy bạc thếp mất một chiếc cúc. So với người phụ nữ mà anh vẫn nhớ, cô vừa trông trẻ hơn hẳn nhiều tuổi nhưng nhưng cũng già hơn hàng thập kỷ. Chỉ có vóc dáng nhỏ nhắn, bình thường và vẻ sắc nét của cô là vẫn giữ nguyên như trước.

(Priscilla Presley: vợ Elvis Presley.)

Anh băn khoăn không rõ chính xác chuyện gì đã xảy ra giữa cô và Gabe. Sự oán giận của anh đối với cô càng thêm sâu sắc hơn. Gabe đã phải chịu đựng đủ lắm rồi mà không cần phải chông chất thêm những rắc rối của cô ta nữa.

Liếc mắt về phía gương chiếu hậu, anh thấy đứa con trai gầy gò của cô ta đang ngồi co ro

giữa đồng đồ đạc nghèo nàn chất lộn xộn ở ghế sau: một chiếc va ly cũ, hai giỏ đựng đồ giặt là bằng nhựa màu xanh dương đã vỡ tay cầm, một hộp carton được dán dính lại bằng băng dính.

Cảnh tượng ấy làm anh chìm ngập trong cảm giác tức giận hoà lẫn với tội lỗi. Một lần nữa, anh lại rơi vào tâm trạng thối chí. *Ngay từ đầu, Người đã biết rằng con không đủ tư cách làm một mục sư, nhưng Người có nghe đâu? Không phải Người. Không phải Vị-Thánh-Biết-Mọi-Thứ. Thế đấy, con hy vọng là Người thấy thỏa mãn rồi.*

Một giọng nói nghe chừng rất giống chất giọng của Clint Eastwood vang vọng trong đầu Ethan. *Ngừng than vãn đi, đồ ngốc. Con mới chính là kẻ đã cư xử như một thằng khốn cách đây hai ngày khi từ chối giúp đỡ cô ta. Đừng đổ lỗi cho Ta.*

(Clinton Eastwood, Jr. là một diễn viên, đạo diễn, nhà sản xuất và nhà soạn nhạc phim người Mỹ. Trong sự nghiệp của mình, Eastwood đã giành được 5 giải Oscar – 2 lần cho giải đạo diễn xuất sắc nhất và 2 lần cho giải phim hay nhất. Ông giành được giải tưởng niệm The Irving G. Thalberg năm 1995.)

Tuyệt! Ngay lúc Ethan đang mong đợi chút đồng cảm từ Marion Cunningham, anh lại đụng phải Eastwood. Với thái độ nhẵn nhụi, anh tự hỏi tại sao mình lại cảm thấy ngạc nhiên.

(Marion Cunningham: nữ chính trong series film Happy Days chiếu trong suốt 10 năm 1974-1984, viết về câu chuyện cặp vợ chồng trung lưu ở thập niên 50. Nhân vật này là biểu trưng cho những người phụ nữ cống hiến toàn thời gian cho nội trợ.)

Ethan hiếm khi bắt được vị Chúa mà anh đang muốn nghe. Ngay lúc này, anh muốn bà Cunningham, Thánh Nữ vĩ đại trong “Happy Days”. Thế mà anh lại vớ phải Eastwood. Vị Chúa Eastwood chính là ứng nghiệm của Kinh Cựu ước. *Con làm hỏng hết mọi thứ, đồ hư hỏng, giờ thì con sẽ phải trả giá.*

(Old Testament: Kinh Cựu ước: phần đầu của kinh thánh chủ yếu nói về Chúa và người Do Thái.)

Chúa đã nói chuyện với Ethan nhiều năm rồi. Khi anh còn là một đứa trẻ, giọng nói đó đến từ Charlton Heston, đó quả là một trở ngại lớn, vì thật khó khăn cho một cậu thiếu niên khi phải phơi bày cả tâm hồn trước cơn giận của Chúa dưới vóc dáng của một thành viên đảng Cộng hòa. Nhưng khi hiểu biết của Ethan trong nhiều khía cạnh về sức mạnh và sự khôn ngoan của Chúa đã trở nên chín chắn, thì Charlton đã đi vào nơi cất trữ cùng với những nhân vật giả tưởng khác trong thời thơ ấu của anh, và được thay thế bởi hình ảnh của ba nhân vật nổi tiếng, tất cả bọn họ đều bất cân xứng một cách thảm hại khi được trưng bày thành những biểu tượng thiêng liêng thần thánh.

(Charlton Heston: diễn viên Oscar trong bộ phim Ben Hur, từng là nhà đấu tranh dân chủ tự do, sau đó chuyển sang tham gia vào đảng Cộng hòa, mất năm 2008.)

Nếu như anh nghe được những giọng nói, vậy tại sao chúng không đến từ những người cao quý hơn cơ chứ? Albert Schweitzer chẳng hạn? Hay Đức mẹ Teresa? Tại sao nguồn cảm hứng của anh lại không đến từ Martin Luther King hay Mahatma Ghandi? Thật không may, Ethan là sản phẩm của nền văn hóa đương thời, anh lại luôn thích TV và điện ảnh. Vì lẽ đó anh dường như bị mắc kẹt với những biểu tượng giải trí hiện đại hơn.

*(*Albert Schweitzer: là một tiến sĩ, bác sĩ, nhà triết học, thần học người Đức, sau mang quốc tịch Pháp. Ông đạt giải Nobel Hoà bình năm 1952 vì đã có công lớn trong việc giúp đỡ người*

Châu Phi, bất chấp gian khổ, bệnh tật. Ông đã có khoảng 50 năm chữa bệnh cho người dân Gabon, một đất nước nằm ở miền Tây Trung Phi. Khi mất, ông cũng được chôn tại đây.

***Martin Luther King:** mục sư da màu nổi tiếng đấu tranh cho tự do bị ám sát năm 1968.

***Mahātmā Gāndhī:** là anh hùng dân tộc Ấn Độ, đã chỉ đạo cuộc kháng chiến chống chế độ thực dân của Đế quốc Anh và giành độc lập cho Ấn Độ với sự ủng hộ nhiệt liệt của hàng triệu người dân. Trong suốt cuộc đời, ông phản đối tất cả các hình thức khủng bố bạo lực và thay vào đó, chỉ áp dụng những tiêu chuẩn đạo đức tối cao. Nguyên lý bất bạo lực (còn gọi là bất hại) được ông đề xướng với tên Chấp trì chân lý đã ảnh hưởng đến các phong trào đấu tranh bất bạo động trong và ngoài nước cho đến ngày nay, bao gồm phong trào Vận động Quyền công dân tại Hoa Kỳ (American Civil Rights Movement) được dẫn đầu bởi Martin Luther King, Jr.)

“Ở đây lạnh lắm à?” Anh hỏi, cố gắng vượt qua cảm giác thù địch. “Tôi có thể tăng nhiệt điều hoà lên.”

“Thế ổn rồi, Mục sư.”

Vẻ xắc lảo của cô làm anh nghiêng chặt răng lại, anh thầm rửa xả Gabe đã đẩy anh vào tình huống này. Nhưng trên điện thoại cách đây gần một giờ, giọng anh trai anh nghe có vẻ quá tuyệt vọng khiến Ethan không thể nào từ chối giúp đỡ anh.

Khi Ethan đến bãi chiếu bóng *Niềm Kiêu hãnh của Carolina*, anh thấy cửa quầy thực phẩm đã khóa còn Rachel và cậu con trai đang ngồi trên con rùa bê tông ở sân chơi. Không thấy dấu hiệu gì của Gabe. Anh giúp họ chất đồng hành lý thảm hại đang để ở trên bờ sông lên xe, và giờ anh đang đưa họ đến ngôi nhà của Annie ở trên Núi Heartache.

Rachel liếc nhìn qua anh. “Sao anh lại giúp tôi?”

Anh nhớ cô đã thật nhút nhát, vì thế sự thẳng thắn của cô khiến anh bị dội ngược, giống như cách đây hai ngày. “Gabe nhờ tôi.”

“Hai ngày trước anh ta cũng nhờ anh, nhưng anh đã từ chối.”

Anh không nói gì. Ở một khía cạnh nào đó mà anh hoàn toàn chẳng hề hiểu nổi, anh oán giận người phụ nữ này còn hơn nỗi oán giận anh dành cho G. Dwayne. Chồng cô ta rõ ràng là kẻ lừa đảo, nhưng cô ta còn xảo quyệt hơn thế.

Cô cười với vẻ chế giễu. “Được rồi, Mục sư. Tôi tha thứ cho anh vì chuyện anh ghét cay ghét đắng tôi.”

“Tôi không ghét cô. Tôi không ghét ai cả.” Giọng anh nghe có vẻ nghiền ngệt và vênh váo.

“Thật cao quý.”

Thái độ khinh thị của cô làm anh nổi giận. Cô có quyền gì để mà ra vẻ chiếu cố sau những gì cả cô lẫn lão chồng của cô đã phá huỷ tan tành để thỏa lòng tham của họ chứ?

Không một vị mục sư nào ở trong Hạc có thể cạnh tranh được với sự phồn vinh của Thánh đường Salvation. Họ không thể có những chiếc áo choàng đính kim cương giả cho dàn hợp xướng, hay máy chiếu laser dùng cho những buổi lễ nguyện. Thánh đường đã tạo ra Las Vegas

dưới danh nghĩa Chúa Jesus, và nhiều thành viên của nhà thờ địa phương đã không thể cưỡng lại sự kết hợp giữa vẻ lộng lẫy của một buổi trình diễn với các câu trả lời dễ dãi được đưa ra bởi G. Dwayne Snopes.

Thật không may, khi các thành viên rời bỏ giáo đoàn, họ đã mang theo tiền của họ cùng với số tiền trong các quỹ dành cho việc hỗ trợ xây dựng Hạt tốt đẹp hơn. Chẳng bao lâu, một chương trình phân phát thuốc chữa bệnh trong khu vực đã bị ngưng trệ, sau đó những giờ phân phát thức ăn bị cắt bỏ. Nhưng mất mát lớn nhất chính là khu điều trị y khoa nhỏ của Hạt nằm ở mặt tiền, một công trình chung tay góp sức của các giáo đoàn và cũng là niềm tự hào cho giới tu sĩ địa phương. Họ đã đứng nhìn một cách vô vọng khi thấy tiền của nhà thờ dành cho người nghèo thay vào đó cuối cùng lại rơi vào cái túi không đáy của G. Dwayne Snopes. Và Rachel đóng vai trò rất lớn trong chuyện đó.

Anh nhớ cái ngày anh đã bốc đồng tự giới thiệu mình với cô khi cô vừa ra khỏi ngân hàng. Anh kể cho cô về chuyện khu điều trị đã bị buộc phải đóng cửa và cảm thấy được khích lệ khi trông thấy một vẻ mà anh cho là sự quan tâm chân thành đằng sau đôi mắt chuốt đầy mascara đó.

“Tôi rất tiếc khi nghe về chuyện đó, Mục sư Bonner.”

“Tôi không cố ý đổ lỗi.” Anh nói, “Nhưng Thánh đường Salvation đã lấy đi quá nhiều thành viên từ các giáo đoàn địa phương khiến các nhà thờ đều phải lần hồi từ bỏ từng dự án cao quý của họ.”

Cô trở nên cứng đờ, và anh có thể thấy mình đã đưa cô vào thế thủ. “Anh không thể đổ lỗi những chuyện xảy ra cho Thánh đường.”

Lẽ ra anh nên khéo léo hơn, nhưng đôi ngọc bích lớn trên tai cô bỗng nhiên bắt nắng, anh nghĩ giá chỉ cần có một viên đá đó thôi cũng đủ hỗ trợ duy trì cho khu điều trị tiếp tục hoạt động rồi. “Tôi thừa nhận là tôi muốn thấy Thánh đường tỏ ra có chút trách nhiệm hơn với cộng đồng.”

“Thánh đường đã bơm hàng trăm ngàn đô la vào Hạt này.”

“Vào lĩnh vực kinh doanh, chứ không phải cho từ thiện.”

“Anh chắc hẳn không phải là khán giả thường xuyên, Mục sư Bonner, nếu không thì anh đã thấy Thánh đường đã làm nhiều điều kỳ diệu. Những trại trẻ mồ côi ở khắp châu Phi đang phụ thuộc vào chúng tôi.”

Ethan đã cố gắng điều tra những trại trẻ mồ côi đó cùng với những khoản tài chính khác của Thánh đường, và anh không để người phụ nữ được chăm bẵm nuông chiều phủ đầy nữ trang hào nhoáng cùng đôi giày gót-nhọn-quá-cao này thoát khỏi anh chỉ bằng câu nói đó. “Nói xem, bà Snopes, phải chăng chỉ có tôi là người duy nhất tự hỏi chính xác là đã có bao nhiêu triệu đôla mà chồng cô quên góp cho trẻ mồ côi thật sự đến được châu Phi?”

Đôi mắt xanh lục của cô trở nên lạnh như đá, và anh thoáng thấy bóng dáng bản tính nóng nảy của cô nường tóc đỏ. “Anh không thể đổ lỗi cho chồng tôi chỉ vì anh ấy có năng lực và sự sáng tạo để lấp đầy ghế trống vào mỗi sáng Chủ Nhật.”

Anh không thể che giấu cơn giận hơn được nữa. “Tôi không biến buổi nguyện của tôi thành

trò giải trí vớ vẩn cho bất cứ người nào.”

Nếu cô ta đáp lại một cách mỉa mai, có lẽ anh đã có thể quên đi buổi gặp mặt đó, nhưng giọng cô mềm đi với một vẻ gần như là thông cảm. “Có thể đó chính là chỗ mà anh sai lầm, Mục sư Bonner. Đó không phải là buổi nguyện *của anh*. Nó thuộc về Chúa.”

Khi cô quay bước đi, anh buộc phải thừa nhận thực tế đau lòng mà anh đã không muốn đối mặt. Thành công phô trương của Thánh đường chỉ càng tô điểm thêm những hạn chế của chính anh. Dù bài những thuyết giảng của anh rất sâu sắc và chân thành xuất phát từ tận trái tim, nhưng nó không hề gây xúc động. Chưa có thành viên nào trong giáo đoàn của anh nhỏ một giọt nước mắt trước thông điệp đầy nhiệt huyết đó. Anh không thể chữa bệnh được cho người ốm hay giúp một người què bước đi, tường bao nhà thờ của anh cũng chẳng bao giờ bị sập vì đám đông quá lớn, ngay cả trước khi G.Dwayne đến Salvation.

Có lẽ đó là lý do vì sao sự căm ghét anh dành cho Rachel Snopes lại mang tính chất cá nhân đến thế. Cô đã dựng lên một tấm gương và bắt anh đối diện với điều mà anh không muốn thấy – sự thiếu hụt khả năng để trở thành một mục sư thực sự.

Anh rời khỏi đường cao tốc đi vào một con đường hẹp dẫn lên Núi Heartache đến ngôi nhà của Annie, cách gần một dặm từ lối ra vào của bãi chiếu bóng.

Rachel vén một mảng tóc rối ra sau tai. “Tôi rất tiếc về chuyện bà ngoại anh. Annie Glide quả là một người sôi nổi.”

“Cô biết bà à?”

“Thật không may. Bà đã có ác cảm với Dwayne ngay từ đầu, và do bà không thể vượt qua được dàn vệ sĩ để quăng vào mặt ông ta những gì bà nghĩ nên thay vào đó bà đã nói với tôi.”

“Annie là người có quan điểm rất mạnh mẽ.”

“Bà mất khi nào?”

“Khoảng năm tháng trước. Trái tim bà cuối cùng cũng kiệt sức. Bà đã có một cuộc sống tốt đẹp, nhưng chúng tôi nhớ bà.”

“Nhà bà để trống từ lúc đó đến giờ sao?”

“Đến gần đây thôi. Thư ký của tôi, Kristy Brown, đã ở đó từ mấy tuần trước. Hợp đồng thuê nhà cũ kết thúc trước khi căn condo mới của cô ấy được sẵn sàng, thế nên cô ấy tạm thời sống ở đây.”

Rachel cau mày. “Tôi chắc rằng cô ấy không muốn hai người lạ chuyển vào sống cùng.”

“Sẽ chỉ vài đêm thôi.” Anh nhấn mạnh.

Rachel hiểu được ẩn ý trong câu nói của anh, nhưng cô phớt lờ nó. Một vài đêm. Cô cần lâu hơn thế để tìm ra cái hộp Kennedy.

Cô nghĩ tới người phụ nữ chưa biết mặt sắp phải đón nhận một kẻ xa lạ cùng với đứa con

nhỏ chuyển đến sống chung trong nhà. Không chỉ là một kẻ xa lạ bất kỳ nào đó, mà lại là công dân tai tiếng nhất trong toàn thị trấn. Đầu cô nhúc nhối, và cô kín đáo day mấy đầu ngón tay lên thái dương.

Ethan đánh vòng xe ra xa để tránh một cái rãnh làm vai cô đập vào cánh cửa. Cô liếc nhìn ra ghế sau để đảm bảo Edward không sao và thấy thằng bé đang siết chặt lấy con Horse. Cô nhớ đến cái siết của Bonner lên cô khi anh ta luồn tay vào giữa hai đùi cô.

Sự nhần tâm đó của anh ta là cố tình và đầy toan tính, vậy tại sao cô lại không cảm thấy hoảng sợ hơn? Cô đã không còn chắc chắn về bất cứ điều gì nữa, không phải về cảm xúc của mình, thậm chí cũng không phải về sự kết hợp đáng lo ngại giữa nỗi đau và cảm giác ghê tởm bản thân mà cô nghĩ rằng mình đã thấy trong mắt anh ta. Cô lẽ ra phải phát điên sau những gì đã xảy ra, nhưng cảm xúc mạnh mẽ nhất cô có thể cảm thấy vào lúc ấy chỉ là sự kiệt sức.

Họ vòng đến đoạn rẽ cuối, và chiếc xe dừng lại phía trước ngôi nhà lợp mái tôn với một khu vườn um tùm ở một bên và một hàng cây ở bên còn lại. Ngôi nhà rõ ràng là cũ kỹ, nhưng lớp sơn trắng bên ngoài hẳn là còn mới, với đám cửa chớp xanh sẫm sáng bóng và một cột khói bằng đá. Hai bậc thang gỗ dẫn đến một cái cửa vòm nơi một ống gió đang thổi phần phật ở phía góc xa.

Không hề báo trước, mắt Rachel bỗng cay xè. Cái nơi cũ kỹ tiều tụy này với cô dường như mới đúng là định nghĩa về một *ngôi nhà*. Nó tượng trưng cho sự ổn định, nguồn cội, cho tất cả những gì mà cô muốn dành cho con cô.

Ethan dờ dề đặc xuống đặt ở chỗ cửa vòm, sau đó mở khóa cửa trước bằng chiếc chìa khóa của mình và đứng sang một bên để cô có thể bước vào. Cô hít vào một hơi dài. Nắng chiều muộn chảy tràn qua cửa sổ, biến sàn gỗ cũ kỹ thành màu của bơ quả hạch và dát lên ánh vàng trên chiếc lò sưởi bằng đá ấm cúng. Đồ đạc trong nhà đơn giản: những chiếc ghế làm bằng gỗ liễu gai nâu lót gối sặc sỡ hoa văn, một bể rửa bằng gỗ thông phía trên gắn một ngọn đèn sơn màu bọt biển. Chiếc tủ gỗ thông xưa cổ được dùng như bàn uống cafe, và ai đó đã thả những bông hoa dại vào trong một chiếc lọ nước bằng nhôm mạ kẽm đặt trên nóc tủ. Trông nó thật đẹp.

“Annie hay thu nhặt mấy thứ linh tinh, nhưng bố mẹ và tôi đã dọn gần sạch sau khi bà mất. Chúng tôi giữ nguyên đồ đạc trong nhà phòng khi Gabe muốn chuyển về đây, nhưng chỗ này với anh ấy có quá nhiều kỷ niệm.”

Cô định hỏi kỷ niệm kiểu gì thì anh đã biến mất chỗ ngưỡng cửa dẫn tới nhà bếp ở phía bên trái, rồi xuất hiện trở lại với một chùm chìa khóa. “Gabe bảo đưa cái này cho cô.”

Khi Rachel nhìn trần trời vào chùm chìa khóa, cô nhận ra ý nghĩa của chúng là gì, một dấu hiệu hối lỗi của Gabe. Một lần nữa cô nhớ đến cảnh tượng kinh khủng đã xảy ra giữa họ. Nó như thể anh đã tấn công chính bản thân anh thay vì là cô. Trong thâm tâm, cô rùng mình tự hỏi còn lối đi nào khác anh có thể chọn để thực hiện việc tự hủy hoại chính mình.

Với Edward bám theo sau, cô đi theo Ethan qua nhà bếp, một phòng chứa một chiếc bàn gỗ thông sứt sẹo được vây xung quanh bởi bốn chiếc ghế tựa bằng gỗ sồi có đáy làm bằng mây. Rèm cửa muslin đơn giản buông trên cửa sổ, một chiếc tủ đựng chén tách với cánh cửa bằng thiếc đặt đối diện với một chiếc bếp lò bằng gốm tráng men sứ trắng xuất xứ từ thời kỳ Đại khủng hoảng. Khi cô hít vào làn hương đặc thù của mùi gỗ cũ, của những bữa ăn trải qua hàng mấy thế hệ gia đình, cô chỉ muốn trào nước mắt.

Ethan dẫn họ ra phía cửa sau và đi vòng qua hông nhà đến một chiếc garage đơn cũ kỹ. Một cánh cửa đôi kéo lê trong bụi khi anh kéo nó mở ra. Cô theo anh bước vào trong và thấy một chiếc Ford Escort đuôi cong màu đỏ cũ kỹ không biết có từ thời nào.

“Cái này của chị dâu tôi. Chị ấy có một chiếc xe mới, nhưng chị ấy lại không để ai tổng khứ chiếc này đi. Gabe nói cô có thể dùng nó trong vài ngày.”

Rachel nhớ đến người phụ nữ tóc vàng vẽ uyên bác trên bức ảnh của tờ tạp chí *People*. Đây không phải là loại xe mà cô nghĩ một người như Tiến sỹ Jane Darlington Bonner sẽ lái, nhưng cô sẽ không tranh cãi trước vận may này. Với một cảm giác sững sờ, cô nhận ra mình đã được cho tất cả mọi thứ cô cần: một công việc, một nơi ở, và một phương tiện vận chuyển. Cô nợ Gabe Bonner và cảm giác tội lỗi của anh từng chút một trong những thứ đó.

Cảm giác thực tế là anh cũng có thể tóm lấy tất cả những thứ này giật khỏi tay cô một khi tội lỗi của anh nhất phai chưa bao giờ rời xa cô, và cô biết cô phải hành động nhanh chóng. Bằng cách nào đó, cô phải nhanh chóng đặt tay mình lên chiếc hộp Kennedy.

“Chuyện tôi có thể bỏ trốn cùng chiếc xe và chị dâu anh sẽ không bao giờ còn nhìn thấy nó nữa đã bao giờ xuất hiện trong đầu anh chưa?”

Anh nhìn chiếc Escort tả tơi với vẻ ghê tởm và trao cho cô chùm chìa khóa. “Chúng tôi không thể may mắn đến thế.”

Cô nhìn anh bước đi, rồi sau đó nghe tiếng máy xe nổ. Edward xuất hiện phía sau cô.

“Ông ấy cho chúng ta chiếc xe thật sao?”

“Chúng ta chỉ mượn thôi”. Bất chấp vẻ bề ngoài của nó, cô nghĩ đây quả là chiếc xe đẹp nhất mà cô đã từng thấy.

Edward nhìn về phía căn nhà. Thằng bé cọ bấp chân bằng chiếc giày đế mềm chân bên kia và ngắm nhìn một chú chim xanh bay ra từ một cây mộc lan già cỗi đến đậu trên đỉnh mái nhà. Mắt nó đầy vẻ ao ước. “Chúng ta thật sự ở đây sao?”

Cô nghĩ về người phụ nữ bí ẩn Kristy Brown. “Trong một thời gian thôi. Có một người phụ nữ sống ở đây rồi, và mẹ không chắc cô ấy sẽ thế nào khi có hai chúng ta chuyển vào sống cùng, vì thế chúng ta sẽ phải chờ xem sao đã.”

Edward cau mày. “Mẹ có nghĩ rằng cô ấy ác như ông ta không?”

Không cần phải hỏi *ông ta* là ai. “Không ai có thể độc ác như ông ta cả.” Cô hôn khẽ vào má thằng bé. “Giờ thì dỡ đồ ra nào.” Tay trong tay, họ băng qua bãi cỏ hướng về phía căn nhà.

Ngoại trừ phòng khách và gian bếp kiểu cổ, ngôi nhà còn có ba phòng ngủ, một trong số đó khá nhỏ chứa một chiếc giường sắt hẹp và một chiếc máy khâu cũ hiệu Singer màu đen. Cô đặt Edward vào đó, dù thằng bé phản đối rằng nó muốn ngủ với cô.

Nhận xét của Bonner về chuyện biến Edward trở thành một thằng nhóc ẻo lả làm cô đau nhói. Anh ta không thể hiểu về căn bệnh của Edward cùng với tác động từ cuộc sống hỗn độn của họ lên con trai cô như thế nào. Dầu thế, cô biết Edward hãy còn non nớt so với lứa tuổi của nó, và cô hy vọng việc có phòng riêng - ngay cả khi chuyện đó chỉ kéo dài có vài tuần, sẽ giúp

thằng bé có thêm một chút tự tin.

Cô chọn một phòng ngủ trống khác cho mình. Đồ đạc trong phòng đơn giản với một chiếc giường gỗ thích, chăn bông tân hôn, một cái tủ học làm từ gỗ sồi với những tay kéo bằng gỗ được chạm khắc, và một tấm thảm viền hình bầu dục xơ xước một chút ở phần mép. Edward vào xem cô cất đồ đạc đi.

Cô chỉ mới làm xong thì nghe tiếng cửa trước mở. Cô nhắm mắt một lát để tập hợp lại sức mạnh, sau đó chạm vào cánh tay Edward. “Ở lại đây nhé, con yêu, cho đến khi mẹ tự giới thiệu xong đã.”

Một phụ nữ nhỏ nhắn, trông khá nghiêm nghị đứng ngay phía trong ngưỡng cửa. Cô ta trông lớn hơn Rachel vài tuổi, có thể là ngoài ba mươi. Cô ta ăn mặc giản dị với một chiếc áo cánh màu vàng cài cúc lên tận cổ và chân váy thẳng tuột màu nâu. Cô ta không trang điểm, mái tóc nâu sẫm thẳng đuột dài chỉ quá quai hàm.

Khi Rachel tới gần, cô thấy người phụ nữ không thực sự quē mùa, chỉ là đôi chút buồn tẻ. Cô ta có vóc người nhỏ, bình thường và đôi chân thon thả, nhưng có cái gì đó khắt khe ở cô ta đã che phủ những đặc điểm khác và khiến cô ta trông già hơn so với người sở hữu một làn da mềm mướt như thế.

“Xin chào” Rachel nói. “Đây ắt hẳn là chị Brown.”

“Tôi là Kristy.” Người phụ nữ không hẳn là không thân thiện. Rachel nhận thấy cô ta dè dặt thì đúng hơn.

Rachel nhận thấy lòng bàn tay mình đổ mồ hôi. Khi cô lén lau tay mình vào thân chiếc quần jean, ngón trỏ của cô chọt chạm vào một vết rách. Cô tránh nó ra trước khi cô làm gì đó tổn hại thêm. “Tôi rất xin lỗi về chuyện này. Mục sư Bonner cứ bảo rằng chị sẽ không phiền khi có chúng tôi ở đây, nhưng ...”

“Ổn mà.” Khi Kristy bước vào phòng khách, cô ta đặt chiếc túi giấy đang cầm lên chiếc tủ gỗ thông, kể bên lọ nước đựng hoa dại, và đặt chiếc túi xách màu đen trông rất đứng đắn lên một trong những chiếc ghế liễu gai nâu.

“Không phải là ổn. Tôi biết đây là một sự áp đặt tệ hại, nhưng lúc này tôi dường như không có chỗ nào khác để đi.”

“Tôi hiểu.”

Rachel nhìn cô ta đầy hoài nghi. Kristy Brown không thể hài lòng với viễn cảnh chứa chấp người đàn bà bị căm ghét nhất Salvation, nhưng nét mặt của cô không bộc lộ gì nhiều lắm. “Chị biết tôi là ai, đúng không?”

“Cô là người vợ góa của Dwayne Snopes”. Cô ta vượt thẳng chiếc chăn đặt trên trường kỷ với một vẻ thành thực tới nỗi Rachel đoán đó là nét đặc trưng trong tất cả những việc mà cô ta làm. Rachel để ý thấy đôi bàn tay nhỏ nhắn và thanh nhã, móng tay gọn gàng hình oval được sơn bóng sạch sẽ.

“Chứa tôi trong nhà sẽ không làm chị được ưa thích ở cộng đồng này đâu.”

“Tôi chỉ cố làm điều đúng đắn.” Ngôn từ của người phụ nữ này mang vẻ cao đạo, và lối nói có chút nào đó cứng nhắc. Tuy vậy, có điều gì đó trong kiểu cách của cô ta khiến chúng có vẻ chân thành.

“Tôi đã lấy một phòng ngủ trống và để con trai tôi ở trong phòng may. Tôi hy vọng sắp xếp thế là ổn. Chúng tôi sẽ cố tránh xa khỏi đường của chị nhiều nhất có thể.”

“Không cần thiết.” Cô ta liếc quanh phòng về phía nhà bếp. “Cậu bé đâu rồi?”

Cô buộc mình phải quay về phía phòng ngủ. “Edward, con ra đây được không? Nó hơi nhút nhát.” Cô hy vọng lời giải thích này có thể miễn được Kristy khỏi phải mòng đợi ở thằng bé quá nhiều.

Edward xuất hiện trên ngưỡng cửa. Nó dắt đầu con Horse trong thắt lưng chiếc quần soóc vàng, và dán mắt vào đầu ngón chân như thể nó đã làm điều gì đó sai trái.

“Kristy, đây là con trai tôi Edward. Edward, mẹ muốn con gặp cô Brown.”

“Chào.” Nó không nhìn lên.

Trước nỗi bức tức của Rachel, Kristy chẳng nói gì để làm dịu đi sự nhút nhát của thằng bé mà chỉ đơn giản đứng nhìn nó chằm chặp. Điều này hóa ra còn tệ hơn là cô đã nghĩ. Thêm một người lớn với thái độ thù địch là điều cuối cùng mà Edward cần lúc này.

Edward cuối cùng cũng liếc mắt lên, hiển nhiên là tò mò vì nó không nghe đáp lại.

Miệng Kristy cong lại thành một nụ cười đầy đặn. “Chào Edward. Mục sư Ethan bảo rằng con sẽ ở đây. Cô rất vui được gặp mặt con.”

Edward mỉm cười đáp lại.

Kristy nhắc chiếc túi giấy trên bàn và bước tới chỗ thằng bé. “Khi cô nghe nói là con sẽ ở đây, cô đã mua cho con một thứ. Cô hy vọng là con thích.” Rachel nhìn Kristy khuyu gối quỳ xuống ngang tầm mắt với Edward.

“Cô mua cho con một món quà sao?” Edward không thể tỏ ra ngạc nhiên hơn.

“Chẳng có gì cao siêu hết. Cô không biết chắc con thích gì.”

Cô ta đưa cậu bé chiếc túi. Nó mở ra và tròn xoe mắt. “Một cuốn sách! Một cuốn sách mới!” Nét mặt nó bỗng tối lại. “Nó thực sự là cho con sao?”

Rachel tưởng chừng tim mình tan vỡ. Đã có quá nhiều điều tệ hại xảy ra trong cuộc sống của Edward đến nỗi thằng bé không thể tin được chuyện tốt đẹp có thể xảy ra.

“Dĩ nhiên là cho con rồi. Đây là cuốn *Stellaluna*, nó nói về một con dơi con. Con có thích cô đọc cho con nghe không?”

(Stellaluna : Sách cho trẻ em của nhà văn Jannell Cannon viết 1994, về hành trình của một cô

bé dơi lạc mẹ sau khi tổ của nó bị tấn công bởi một con cú.

Edward gật đầu, cả hai người họ cùng ngồi lên ghế trường kỷ và Kristy bắt đầu đọc. Cổ Rachel nghẹn lại trong khi chứng kiến cảnh tượng đó. Thằng bé cắt ngang Kristy bằng mấy câu hỏi, và được cô ta giải đáp thật kiên nhẫn, và khi họ tiếp tục đọc, vẻ giản dị thô kệch của người phụ nữ đó biến mất. Cô ta cười trước những câu huyền thuyên của Edward, ánh mắt ngời sáng, và trông cô ta thật xinh đẹp.

Cả hai đều tiếp tục tán gẫu xuyên suốt bữa tối mà Kristy đã khẳng định họ phải ăn cùng nhau. Rachel ăn dè sẻn, không muốn lấn phần của Edward dù chỉ là một miếng thịt gà hầm mà thằng bé đang ngẫu nhiên. Với một niềm vui sướng thuần khiết, cô nhìn mẫu thức ăn biến mất trong miệng con trai.

Sau bữa tối, Rachel cứ nhất nhất đòi dọn dẹp nhưng Kristy không để cô làm một mình. Trong khi Edward ngồi trên bậc cửa vòm với cuốn sách quý giá của mình, cả hai người phụ nữ làm việc trong sự im lặng đầy ngưng ngáp.

Cuối cùng Kristy cũng phá tan sự im lặng đó. “Cô có bao giờ nghĩ đến chuyện đưa Edward đến nhà trẻ chưa? Có một nơi rất tiện nghi ở nhà thờ, với cả trường cho trẻ em nữa.”

Má Rachel đỏ ửng. Edward cần phải được ở cạnh những đứa trẻ khác, và sẽ tốt hơn cho thằng bé rất nhiều khi được tách ra khỏi cô một chút. “Tôi e rằng ngay lúc này tôi không có đủ khả năng chi trả”.

Kristy ngập ngừng. “Sẽ không tốn một xu nào đâu. Có một suất học bổng mà tôi nghĩ thằng bé đạt tiêu chuẩn.”

“Học bổng ư?”

Kristy có vẻ như tránh ánh mắt của cô. “Để tôi đem thằng bé theo khi tôi đến chỗ làm vào sáng mai. Tôi sẽ thu xếp chuyện này cho.”

Không có học bổng gì cả. Đó là từ thiện, và Rachel muốn từ chối hơn bất cứ điều gì khác. Nhưng cô không có chỗ nuôi lòng kiêu hãnh đối với những việc liên quan đến con trai cô. “Cảm ơn chị.” Cô lặng lẽ nói. “Tôi rất cảm kích về điều đó.”

Lòng trắc ẩn hiện lên trong đôi mắt Kristy làm cô cảm thấy vô cùng hổ thẹn.

Đêm hôm đó, sau khi Edward đã ngủ, cô lén ra ngoài bằng lối cửa sau và bước xuống những bậc thềm gỗ. Tiếng kẻo kẹt vang lên khi cô bật chiếc đèn pin cất trong hộc đựng găng tay của chiếc Impala mà cô đã nhớ để lấy lại trước khi chiếc xe bị kéo đi. Mặc dù cô mệt mỏi đến mức chân mềm nhũn, nhưng vẫn còn một điều cô cần phải làm trước khi cho phép mình trôi vào giấc ngủ.

Giữ đèn pin soi thấp xuống mặt đất, cô lia nó dọc hàng cây phía sau ngôi nhà cho đến khi cô thấy thứ mà mình đang tìm, một con đường hẹp lượn vòng vào khu rừng. Cô đi về hướng đó, dọn những vật cản ra khỏi đường để cô khỏi vấp dấp.

Một nhánh cây quệt vào má cô, rồi tiếng gù của một chú chim đêm vang lên. Vốn được nuôi dạy tại vùng quê, cô thích được ra ngoài vào ban đêm để có thể một mình với cái tĩnh lặng và

hương đêm mát lạnh trong lành. Tuy vậy, vào lúc này thì cô chỉ có thể tập trung vào việc bước về phía trước.

Ngôi nhà của Annie Glide nằm trên đỉnh Núi Heartache, cách chưa tới nửa dặm kể từ nơi Rachel đang đi tới, nhưng cô phải dừng lại nghỉ nhiều lần trên đường đi. Cuối cùng, cô cũng mất khoảng gần nửa giờ để đến được khe núi. Khi tới đó, cô đổ người xuống một móm đá nhỏ và nhìn xuống phía sườn núi bên kia. Ngay phía dưới chính là ngôi nhà mà cô đã từng sống với G. Dwayne Snopes.

Căn nhà trông có vẻ trầm mặc tọa lạc trong thung lũng phía bên dưới, được xây lên từ những đồng tiền vấy máu và những trò lừa bịp. Lúc này các khung cửa sổ tối đen, ánh trăng soi làm nổi bật hình dáng kiến trúc ngôi nhà nhưng không rõ đến từng chi tiết. Tuy vậy, Rachel không cần có ánh sáng để nhắc cô nhớ rằng nó kinh khủng hay giả dối và quá mức phô trương đến thế nào, cũng như chính Dwayne.

Vẻ kỳ quái sắc sỡ chính là ý tưởng của ông ta về một đồn điền ở miền Nam. Hai cánh cổng sắt trang trí đen ngòm được tô điểm với một đôi bàn tay vàng đang cầu nguyện chặn ở phía cuối đường xe đi, trong khi phía bên ngoài ngôi nhà dựng lên sáu chiếc cột trắng khổng lồ và một chiếc ban công được trang hoàng bằng cách phủ lưới sắt mạ vàng xấu xí. Nội thất bên trong lát đầy đá hoa cương đen như hầm mộ, những chùm đèn treo phô trương hào nhoáng, những thứ phi nghĩa và cờ hoa, gương soi và sự giả tạo, nhưng trên hết là một đài phun nước bằng đá hoa cương trong phòng giải trí sáng đèn màu cùng bức tượng một cô gái Hy Lạp đồng trình với một bộ ngực của một vũ nữ thoát y. Cô tự hỏi không biết liệu Cal Bonner và vợ anh ta có khiếu thẩm mỹ tử tế hơn để di dời cái đài phun nước đó hay không, nhưng rồi cô lại không thể hình dung bất cứ ai có khiếu thẩm mỹ mà lại đi mua cái ngôi nhà kinh khủng đó ngay từ đầu.

Thung lũng có một đường dốc đứng, con đường mà cô đã đi rất nhiều lần trong suốt bốn năm sống ở nơi đây khi cô trốn thoát được nỗi đàn áp của cuộc hôn nhân bằng những cuộc dạo bộ vào buổi sáng. Phần thiếu kiên nhẫn trong cô buộc cô phải đi xuống con đường dốc đứng đó ngay đêm nay, nhưng cô không liều lĩnh đến mức thế. Không chỉ là cô chưa lại sức, mà cô còn muốn có sự chuẩn bị chu đáo hơn.

Nhanh. Rất nhanh thôi, cô sẽ xuống Núi Heartache và đòi lại thứ thuộc về con trai cô.

CHƯƠNG 7

Sau sự vụ xảy ra ở quầy thực phẩm, Rachel sợ chết khiếp khi nghĩ đến chuyện phải gặp lại Gabe, nhưng trong vài ngày tiếp theo, anh chẳng làm gì nhiều ngoại trừ xỏ ra những mệnh lệnh, rồi lờ cô đi khi anh làm công việc của mình. Anh nói rất ít, không hề nhìn vào mắt cô, và nhìn chung, anh nhắc cô nhớ đến một người đang sám hối một cách khổ sở.

Đến đêm, sự mệt mỏi đã đem lại cho cô giấc ngủ sâu không mộng mị. Cô đã hy vọng những bài tập thể dục thường xuyên sẽ làm cô thấy khá hơn, nhưng những cơn choáng váng và tình trạng yếu ớt vẫn cứ tiếp tục. Vào chiều thứ Sáu trong khi đang sơn phía bên trong quầy vé, cô ngã xuống đất ngất xỉu.

Chiếc xe bán tải của Bonner rẽ vào lối vào từ ngoài đường cao tốc ngay lúc cô đang kéo lê mình đứng dậy. Tim cô đập thình thịch khi chiếc xe chậm dần. Cô cố hình dung xem anh đã thấy được bao nhiêu, nhưng vẻ mặt bí hiểm của anh không cho cô tí manh mối nào. Túm lấy cây chổi quét sơn, cô quắc mắt nhìn anh như thể anh vừa xen ngang công việc của cô, rồi anh lái xe đi.

Kristy đã xung phong giữ Edward trong ngày thứ Bảy trong lúc Rachel làm việc, và Rachel đã nhận lời với vẻ vô cùng biết ơn. Đồng thời cô cũng biết mình không thể lạm dụng người bạn chung nhà hơn được nữa. Giả như cô vẫn chưa hết xui xẻo phải ở Salvation đến thứ Bảy tới, cô sẽ mang theo Edward đi làm dù Bonner có thích hay không.

Thật không may, dự định leo xuống núi và đột nhập vào ngôi nhà cũ của Rachel vào buổi tối hôm sau sau khi cô đã đưa Edward lên giường đã bị phá vỡ bởi cơn mưa bão cuồn cuộn như thác lũ. Giá như cô có thể lái xe thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn nhiều, nhưng cánh cổng khóa im ỉm đã biến điều đó trở nên không thể thực hiện. Vào thứ Hai, đúng một tuần kể từ khi chiếc xe của cô bị hỏng ngay trước bãi chiếu bóng *Niềm Kiêu hãnh của Carolina*, cô hạ quyết tâm sẽ xuống núi vào đêm đó.

Ngày hôm đó trời nhiều mây nhưng khô ráo, và đến trưa vài vạt nắng đã xuất hiện. Trong suốt buổi sáng, cô quét lớp men xám lên các vách bằng kim loại trong các ngăn phòng vệ sinh và nghĩ về chuyện cô sẽ vào ngôi nhà đó bằng cách nào. Công việc không nặng nhọc, và nếu không phải vì cơn choáng váng và sự mệt mỏi thường trực, dù là sau một ngày nghỉ, thì cô đã có thể rất thích thú làm việc này.

Cúi người xuống, cô dùng một tay giữ lấy chiếc váy chambray màu xanh ra phía sau trong khi nhúng trục lăn sơn vào xô. Mặc váy trong khi sơn khá là bất tiện, nhưng cô không có lựa chọn nào khác. Vào thứ Bảy, chiếc quần jean của cô cuối cùng cũng rách toạc ở mông và không còn vá lại được nữa.

“Tôi mang cho cô bữa trưa.”

Cô xoay đầu lại và thấy Bonner đang đứng trên ngưỡng cửa phòng vệ sinh với một túi thức ăn nhanh trên tay. Cô nhìn anh với vẻ nghi ngờ. Anh đã tránh xa cô kể từ khi diễn ra cái cảnh tượng ghê tởm đó trong quầy thực phẩm vào ngày thứ Tư. Vậy tại sao lúc này anh lại đi tìm cô?

Anh cau mày. “Kể từ giờ trở đi tôi muốn cô đem theo bữa trưa, và đừng làm việc đủ lâu để ăn uống.”

Cô buộc mình phải nhìn thẳng vào đôi mắt xám chết chóc đó để cho anh biết ngay lập tức rằng màn trình diễn Jack – kẻ cường hiếp đó chẳng hề làm cô sợ hãi. “Ai cần thức ăn chứ? Chỉ cần nụ cười của anh thôi cũng đủ làm tôi no nê hàng tuần rồi.”

(Jake the Raper: kẻ cường hiếp và giết người hoàng loạt.)

Anh phớt lờ vẻ châm chích của cô và đặt túi thức ăn lên một trong những bồn rửa mặt. Cô chờ anh rời đi, nhưng thay vào đó anh đi quanh xem xét công việc của cô. “Phải mất hai lớp sơn,” cô nói, cố hết sức để che giấu vẻ dè chừng cảnh giác. “Những nét vẽ graffiti cũ rất khó mà che phủ hết.”

Anh hất đầu nhìn về cánh cửa cô vừa mới sơn xong. “Nhớ để sơn tránh xa mấy cái bản lề mới. Tôi không muốn chúng dính vào nhau.”

Cô đặt trục lăn trở lại vào xô sơn và lau tay lên miếng vải bông xù dùng làm giẻ lau. “Tôi vẫn chưa hiểu tại sao anh lại không chọn màu vỏ trứng trắng để chịu thay vì màu xám cũ kỹ tẻ ngắt này.” Cô không quan tâm đến màu sắc. Cô chỉ quan tâm đến việc giữ công việc này và không làm anh nghi ngờ dù chỉ trong thoáng chốc rằng trông cô thiếu sức sống thế nào trong khi chỉ làm những việc đơn giản.

“Tôi thích màu xám.”

“Hợp với bản chất của anh đấy. Không, tôi rút lại câu đó. Bản chất của anh còn xám xịt hơn gấp mười lần.”

Anh chẳng hề dựng ngược lên. Thay vào đó, anh ngả người ra sau dựa vào một ngăn vệ sinh chưa sơn và quan sát cô. “Nói cô biết điều này, Rachel. Tôi có thể xem xét việc tăng lương lên mức trăm đô la nếu cô bắt đầu hạn chế bản thân trong sáu từ khi tôi nói chuyện với cô. *Có, thưa ông. Không, thưa ông.*”

Bỏ qua đi, trí óc cô van nài. Đừng chọc tức hấn. “Thế thì phải tăng cao hoành tráng đấy, Bonner. Anh là trò thư giãn thú vị nhất mà tôi có sau Dwayne. Giờ, nếu anh không phiền thì tôi có việc phải làm, và anh đang làm tôi mất tập trung.”

Anh chẳng hề nhúc nhích. Thay vào đó, anh công khai soi mói cô. “Cô mà gầy thêm dù chỉ một chút nữa thì sẽ không thể nhắc được cái trục lăn đó lên đâu.”

“Thế cơ đấy, này, đừng lo về việc đó, okay?” Cô cúi xuống tóm lấy chiếc giẻ, nhưng đầu cô bắt đầu bập bênh, và cô phải bám vào mép cửa để có thể đứng vững.

Anh tóm lấy tay cô. “Cầm lấy bữa trưa đi. Tôi vừa quyết định là sẽ ngồi nhìn cô ăn chỗ đồ ăn đó.”

Cô lùi lại. “Tôi không đói. Tôi sẽ ăn sau.”

Anh dùng mũi chân đẩy xô sơn ra xa khỏi cô. “Cô sẽ ăn ngay bây giờ. Rửa tay đi.”

Cô giận dữ nhìn khi anh bước qua lấy lại túi thức ăn. Cô định sẽ giấu nó phía sau tủ lạnh của quầy thực phẩm để phần cho Edward, nhưng cô không thể làm thế trong lúc anh đang nhìn.

“Tôi sẽ gặp cô ở sân chơi.” Anh nói từ trên ngưỡng cửa rồi biến mất.

Cô giậm chân bước đến bên chậu rửa, xoa rửa bàn tay và cẳng tay, cùng lúc đó làm nước bắn tung toé lên chiếc váy dính đầy sơn của mình. Rồi cô quảy quả tiến về phía sân phơi.

Anh ngồi tựa lưng vào một trong những thanh xà đu, tay cầm một lon Dr Pepper. Một chân duỗi ra, chân kia gập lại. Anh đội chiếc mũ lưỡi trai của đội Chicago Stars cùng với một chiếc áo T-shirt màu xanh nhạt nhét vào trong chiếc quần jean thùng một lỗ nhỏ gần đầu gối, tuy vậy nó vẫn còn tốt hơn cái quần cô đã phải ném đi cả ngàn lần.

Cô tìm được chỗ ngồi cách con rùa bê tông vài yard. Anh đưa cô túi đồ ăn. Cô để ý thấy tay anh đã được rửa sạch. Ngay cả miếng Band-Aid quanh ngón cái cũng là mới. Làm sao một người đàn ông làm việc cực nhọc lại có thể giữ mình sạch sẽ đến thế?

Cô đặt chiếc túi trên váy và rút ra một miếng khoai tây chiên. Mùi nó ngon đến mức cô phải kiềm chế để không tọng nguyên cả nắm vào miệng. Thay vào đó, cô nhắm nháp phần mép và liếm vị muối trên môi.

Anh bật nắp lon Dr Pepper, nhìn xuống cái lon rồi liếc qua cô. “Cô xứng đáng được nhận một lời xin lỗi vì những gì tôi đã làm ngày hôm đó.”

Cô ngạc nhiên đến nỗi làm rơi mất một miếng khoai tây chiên quý giá xuống mặt cỏ. Vậy ra bữa trưa ấm áp này là vì thế. Lương tâm cuối cùng cũng đã tóm được anh ta. Thật vui khi biết anh ta cũng còn có lương tâm.

Trông anh có vẻ thận trọng, và cô ngờ rằng anh đang chờ cô nổi cơn kích động và đuổi theo anh với hai khẩu súng trên tay. Ha, cô sẽ không cho anh có được sự thỏa mãn đó. “Đừng có nghĩ sai về chuyện này, Bonner, nhưng hôm đó trông anh thảm hại đến mức tôi phải cắn lưỡi để không cười phá lên.”

“Thật thế sao?”

Cô chờ bản mặt cau có của anh trở nên quạu cọ hơn, nhưng thay vào đó anh lại thả lỏng người thêm một chút bên cạnh thanh xà. “Không thể bào chữa gì được cả. Chuyện như vậy sẽ không xảy ra lần nữa.” Anh dừng lại, không nhìn thẳng vào mắt cô. “Tôi đã say.”

Cô nhớ cái cách hơi thở của anh phả vào cô – sạch sẽ, không có chút mùi cồn nào. Cô vẫn có cảm giác sự tấn công của anh liên quan đến con quỷ bên trong con người anh hơn là đến cô. “Thế sao, mà, có thể anh nên bỏ rượu đi thì hơn. Anh cư xử như một con lừa ấy.”

“Tôi biết.”

“Vua lừa ấy”.

Ánh mắt anh bật lên dán chặt vào cô, và cô thực sự nghĩ rằng mình đã thoáng thấy một tia thích thú lóe lên trong đôi mắt xám khắc nghiệt đó. Điều đó có thể xảy ra sao?

“Cô bắt tôi phải bò phục xuống đất, đúng không?”

“Như một con sâu.”

“Đã có cái gì bịt được cái miệng đó của cô chưa?” Miệng anh cong lên thành một cái gì đó giống như một nụ cười, và cô choáng váng đến mức phải mất một lúc mới làm bầm đáp lại được.

“Vô lễ chính là một phần trong sức cuốn hút của tôi đấy.”

“Bất cứ người nào nói với cô điều đó đều đã nói dối.”

“Anh đang bảo Billy Gramham là kẻ nói dối đấy hử?”

(Billy Gramham: là nhà truyền bá phúc âm có tầm ảnh hưởng lớn, thường cố vấn cho các Tổng thống Hoa Kỳ và liên tục có tên trong danh sách "Mười nhân vật được kính trọng nhất trên thế giới").

Trong một giây, góc miệng anh cong lên một cách rõ rệt hơn, nhưng sau đó vẻ quàu quàu quen thuộc quay trở lại. Rõ ràng là thời gian quý giá của anh đã chấm dứt. Anh phẩy lon Dr Pepper về phía cô. “Cô không có cái quần jean nào sao? Nói xem, loại ngốc nghếch nào lại làm việc chân tay trong một chiếc váy chứ?”

Loại người không có gì để mặc, cô nghĩ thầm. Cô sẽ không tiêu một xu nào vào việc mua quần áo cho bản thân mình, không khi mà quần áo của Edward đang chật dần đi. “Tôi thích váy, Bonner. Nó làm tôi cảm thấy xinh xắn và nữ tính.”

“Vớ đôi giày kia à?” Anh ngắm nghía đôi giày đen để bện buộc dây của cô vớ vẻ ghê tởm.

“Tôi có thể nói gì đây? Tôi là nô lệ của thời trang.”

“Ngớ ngẩn. Chiếc quần jean cũ rách rồi đúng không? Thế thì mua vài chiếc mới đi. *Tôi sẽ* mua cho cô vài chiếc quần mới. Hãy coi đó là đồng phục.”

Anh đã chứng kiến cô nuốt xuống lòng kiêu hãnh hết lần này đến lần khác, nhưng những lúc đó là vì Edward. Lần này thì khác. Cô không hề cố gắng giấu vẻ khinh miệt của mình. “Nếu *anh* mua thì *anh* đi mà mặc.”

Vài giây trôi qua trong khi anh ước lượng cô. “Cô cứng cựa lắm, đúng không?”

“Loại rắn nhất.”

“Rắn đến nỗi thậm chí không cần ăn.” Anh nhìn xuống túi thức ăn đặt trên đùi cô. “Cô sẽ ăn mấy miếng khoai tây chiên đó hay chơi đùa với chúng?”

“Tôi đã nói là tôi không đói.”

“Điều đó giải thích cho việc tại sao cô lại gầy trơ xương. Cô mắc chứng biếng ăn à?”

“Người nghèo không mắc chứng biếng ăn.” Cô đút miếng khoai tây chiên thứ hai vào miệng. Nó ngon tới nỗi cô chỉ muốn tống cả túi vào miệng. Cùng lúc đó, cô cũng cảm thấy tội lỗi vì đã cướp đi của Edward miếng ăn mà nó hẳn sẽ vô cùng thích thú.

“Kristy bảo cô hầu như chẳng ăn thứ gì.”

Việc khám phá ra Kristy báo cáo với Gabe sau lưng cô làm cô bức bối. “Chị ta nên quan tâm đến việc của mình thì hơn.”

“Vậy tại sao cô không ăn?”

“Anh nói đúng. Tôi mắc chứng biếng ăn. Giờ không nói đến chuyện này nữa, okay?”

“Người nghèo không mắc chứng biếng ăn.”

Cô lờ anh đi và nếm thêm một miếng khác.

“Thử ăn bánh hamburger xem.”

“Tôi ăn chay.”

“Cô ăn thịt ở nhà Kristy.”

“Anh là cái quái gì chứ, cảnh sát thực phẩm à?”

“Tôi vẫn chưa hiểu. Trừ khi ...” Anh dò xét cô bằng đôi mắt sắc sảo. “Ngày đầu tiên khi cô ngất xỉu, tôi đã đưa cho cô một chiếc bánh nướng nhỏ, và cô thì cố đưa nó cho thằng nhóc của cô.”

Cô cứng người.

“Đó là chuyện đang xảy ra, đúng không? Cô đưa thức ăn cho thằng nhóc của cô.”

“Tên nó là Edward, và chuyện này sẽ chẳng dẫn tới việc gì liên quan đến anh cả.”

Anh nhìn cô chăm chú và lắc đầu. “Cô đang cư xử thật điên rồ. Cô biết điều đó, đúng không? Thằng bé có rất nhiều thứ để ăn. Còn cô mới chính là người đang nhịn đói đến chết.”

“Tôi sẽ không bàn đến chuyện này nữa.”

“Chết tiệt, Rachel. Cô lẫn lộn như bánh trái cây vậy.”

“Không phải thế!”

“Thế thì giải thích đi.”

“Tôi không phải giải thích cái gì cả. Hơn nữa, thử xem ai đang nói đấy. Trừ khi anh không để ý, còn thì anh đã vượt qua bức tường ngăn cách giữa người thường với người loạn trí cả đến hàng trăm dặm rồi.”
“Chắc vì thế mà chúng ta rất hợp nhau.”

Anh nói điều đó vui vẻ đến nỗi làm cô gần như mỉm cười. Anh uống thêm một ngụm Dr Pepper. Cô nhìn qua mép màn hình về phía Núi Heartache và nhớ lại cô đã từng yêu những ngọn

núi này biết bao nhiêu khi Dwayne lần đầu tiên đưa cô tới đây. Những lúc ấy, khi cô ngắm nhìn cảnh vật xanh xanh qua cửa sổ phòng ngủ, cô có cảm giác như thể cô đang chạm vào gương mặt của Chúa.

Cô nhìn qua Gabe, và trong một khoảnh khắc ngắn ngủi nhất, cô nhìn thấy một con người khác thay vì một kẻ thù. Cô thấy một người đang lạc lối như cô và cũng kiên quyết như cô là sẽ không để lộ ra điều đó.

Anh tựa gáy vào thanh xà và quan sát cô. “Con trai cô... Nó ăn bữa tối ngon lành mỗi ngày, đúng không?”

Sự đồng cảm trong cô biến mất. “Chúng ta lại trở về chủ đề này sao?”

“Chỉ cần trả lời câu hỏi thôi. Nó có được ăn bữa tối thơm tất không?”

Cô miễn cưỡng gật đầu.

“Bữa sáng nữa chứ?” Anh hỏi.

“Tôi đoán thế.”

“Họ có thức ăn nhanh ở nhà trẻ và bữa trưa thịnh soạn. Tôi cá là hoặc cô hoặc Kristy sẽ cho nó ăn nhẹ khi nó về nhà.”

Nhưng còn tháng tới thì sao? Cô nghĩ. Năm tới thì sao? Một cơn lạnh xuyên qua người cô. Cô đang bị đẩy đến một điều gì đó nguy hiểm.

“Rachel,” Anh lặng lẽ nói “Việc nhịn ăn này phải dừng lại ngay lập tức.”

“Anh chả biết mình đang nói gì!”

“Thế thì giải thích cho tôi đi.”

Nếu như anh nói một cách khắc nghiệt thì có lẽ mọi chuyện sẽ không sao, nhưng cô có rất ít sự phòng vệ trước cái giọng lặng lẽ, đều đặn này. Cô tập trung tất cả sự phòng vệ còn lại rồi phản pháo. “Tôi có trách nhiệm với nó, Bonner. Chỉ có tôi! Không có ai khác. Tôi là người chịu trách nhiệm lo cho nó cái ăn, cái mặc, tiền chữa bệnh, tất cả mọi thứ!”

“Thế thì có lẽ cô nên chăm sóc bản thân mình tốt hơn.”

Mắt cô cay xè. “Đừng có bảo tôi phải làm gì.”

“Hai kẻ điên chung phòng thì phải bám dính lấy nhau thôi.”

Những lời nói cùng với sự thấu hiểu hiện rõ trong đôi mắt anh làm cô ghen tở. Cô muốn đáp trả anh một lần nữa nhưng không thể nghĩ ra được điều gì. Anh đã phơi bày một thứ mà cô lẽ ra đã phải xem xét đến từ lâu, nhưng cô đã không thể đối mặt với nó.

“Tôi không muốn nói về chuyện này.”

“Tốt. Vậy thì ăn đi.”

Những ngón tay cô co giật trên chiếc túi giấy đặt trên đùi, và cô buộc mình phải đối diện với sự thật mà cô đã không muốn thừa nhận. Cho dù cô có hy sinh bản thân đến đâu, cô cũng không thể đảm bảo rằng Edward được an toàn.

Trong cô trào dâng cơn sóng bất lực mạnh tới mức gần như xô cô gục ngã. Cô muốn dành dụm tất cả mọi thứ cho con, không chỉ thức ăn, mà còn là sự an toàn và lòng tự tin, một cơ thể khỏe mạnh, một nền giáo dục tươm tất, một căn nhà để sống. Và dù cô có hy sinh đến đâu cũng không thể đem lại điều đó. Cô có thể nhìn đối đến khi trở thành một bộ xương khô, nhưng điều đó vẫn không đảm bảo dạ dày của Edward lúc nào cũng được no đủ.

Càng làm mất tinh thần hơn, mắt cô nhòa đi, rồi một giọt nước mắt trượt trên mi dưới và lăn dài xuống má. Cô không thể chịu đựng được chuyện Bonner chứng kiến cô khóc, và cô nhìn anh thật dữ dội. “Anh dám nói một lời thử xem!”

Anh giơ hai tay lên giả vờ đầu hàng và hớp một ngụm Dr Pepper nữa.

Một cơn run rẩy chuyển động xuyên qua cô. Bonner nói đúng. Việc thu mình trong mấy tháng qua đã khiến cô trở nên như một kẻ điên cuồng. Và chỉ một người điên không kém mới có thể nhìn thấy thực tế đó.

Cô thẳng thắn nhìn thẳng vào sự điên loạn của bản thân. Edward không còn ai khác ngoài cô trên cõi đời này, và cô thì không chăm lo cho bản thân mình. Bằng cách để cho cơ thể chết đói, cô đã làm cho cuộc sống vốn đã bấp bênh của họ lại càng gập ghềnh hơn.

Cô quệt mắt và tóm lấy chiếc hamburger lôi ra khỏi túi. “Anh là đồ khốn kiếp!”

Anh rũ người xuống bên thanh xà và kéo sập chiếc mũ Chicago Stars màu xanh nhạt xuống che mắt như thể đang chuẩn bị ngủ một giấc dài no nê.

Cô tống chiếc burger vào miệng, nuốt nó xuống cùng với nước mắt. “Tôi không biết anh lấy đâu ra can đảm để bảo tôi là điên khùng.” Cô tống thêm vào một miếng nữa, vị của nó ngon lành tới mức cô rùng mình. “Loại dầu đất nào mà lại mở một bãi chiếu bóng cho xe hơi chứ? Trong trường hợp anh không để ý, Bonner, bãi chiếu bóng cho xe hơi đã chết cách đây cả ba chục năm rồi. Anh sẽ sớm phá sản vào cuối mùa hè này thôi.”

Môi anh hầu như không động đậy bên dưới viền mũ. “Cứ như thể tôi quan tâm ấy.”

“Cơn điên của tôi chấm dứt. Anh còn khùng hơn tôi cả tá lần.”

“Tiếp tục ăn đi.”

Cô quệt đôi mắt ướt bằng lưng bàn tay, sau đó cắn thêm một miếng nữa. Đó là miếng hamburger ngon nhất mà cô từng được ăn. Sốt pho mát ngập tận chân răng, vị dưa chua làm từng gai vị giác của cô trào ra nước miếng. Cô nói với cái miệng lúng búng đầy thức ăn. “Tại sao anh làm chuyện này?”

“Không thể nghĩ ra được chuyện gì khác để choán thời gian của tôi.”

Cô mút nước sốt cà chua trên ngón tay. “Trước khi anh mất trí, anh đã làm việc gì để kiếm

sống?”

“Tôi là kẻ giết thuê cho Mafia. Cô khóc xong chưa đấy?”

“Tôi không khóc! Và tôi ước gì anh *thực sự* là tên giết mướn, vì nếu tôi có tiền, tôi sẽ thuê anh xé xác anh ra ngay giây phút này.”

Anh nhắc vành mũ và nhìn cô với vẻ dò xét. “Cô chỉ cần giữ lòng căm thù mãnh liệt và chân thành đó dành cho tôi, và chúng ta sẽ rất hòa thuận với nhau đấy.”

Cô lờ anh đi và bắt đầu ăn ba miếng khoai tây chiên cùng một lúc.

“Thế cô đã đổ gã G. Dwayne đó thế nào?”

Câu hỏi xuất hiện không từ đâu cả - có lẽ chỉ là để chuyển hướng - nhưng vì anh đã không cho cô biết bất cứ thông tin gì về bản thân anh, nên đổi lại cô cũng vậy. “Tôi gặp ông ta tại câu lạc bộ thoát y nơi tôi từng là vũ công múa bụng.”

“Tôi đã thấy cơ thể cô, Rachel, và trừ khi lúc đó cô có nhiều da thịt hơn là xương xẩu, còn thì cô sẽ không thể mua được kẹo gôm với số tiền cô kiếm được nếu làm vũ công thoát y.”

Cô cố tỏ ra bị xúc phạm, nhưng lòng kiêu hãnh còn lại trong cô không nhiều. “Họ không thích bị gọi là vũ công thoát y. Tôi biết bởi vì một trong số họ sống gần phòng tôi một vài năm trước. Cô ta thường đến salon tắm nắng mỗi ngày trước khi biểu diễn.”

“Không phải chứ.”

“Tôi cược là anh nghĩ các vũ công múa bụng khoả thân phơi nắng, nhưng thật ra thì không. Họ mặc rất ít, chỉ là đồ lót dây để có được những mảng da trắng và rám nắng sắc nét. Cô ta nói nó làm cho những gì mà họ phơi bày trở nên cấm kỵ hơn.”

“Không phải tôi đang nghe thấy vẻ ngưỡng mộ trong giọng nói của cô đấy chứ?”

“Cô ta kiếm tiền rất khá, Bonner.”

Anh khịt mũi.

Khi bụng cô bắt đầu no nê, sự tò mò đã vượt qua bản thân cô. “Trước đây anh thường làm gì để kiếm sống? Sự thật ấy.”

Anh nhún vai. “Chẳng có gì bí mật cả. Tôi là bác sĩ thú y.”

“Bác sĩ thú y?”

“Đó là điều tôi đã nói, đúng không?” Tình trạng giao tranh lại được tái thiết lập.

Cô nhận ra là mình tò mò về anh. Kristy đã sống ở Salvation suốt cả cuộc đời, và cô ta chắc sẽ biết vài bí mật của Gabe. Rachel quyết định sẽ hỏi Kristy.

“Cô trông không giống loại người có thể làm một nhà truyền giáo qua vô tuyến liên xiêu.”

Đến lượt anh thăm dò. “Tôi đã nghĩ G. Dwayne phải chọn một trong những quý cô sùng đạo ở nhà thờ mới đúng.”

“Tôi là người sùng đạo nhất trong số họ.” Cô không để một chút cay đắng nào lộ ra ngoài. “Tôi gặp Dwayne khi tôi làm tình nguyện viên trong chiến dịch của ông ta ở Indianapolis. Ông ta làm tôi cực kỳ xúc động. Tin hay không thì tùy, tôi đã từng là một đứa con gái mộng mơ.”

“Ông ta không phải hơi già so với cô sao?”

“18 tuổi. Một hình mẫu người cha lý tưởng cho một đứa trẻ mồ côi.”

Anh nhìn cô với vẻ dò hỏi.

“Tôi được nuôi nấng bởi bà tôi trong một trang trại ở miền trung Indiana. Bà là người cực kỳ mộ đạo. Giáo đoàn nhỏ ở vùng quê đã trở thành gia đình của bà, và cả của tôi nữa. Tôn giáo nơi đây nghiêm khắc, nhưng không giống như thứ tôn giáo của Dwayne, nó rất chân thật.”

“Điều gì đã xảy ra với cha mẹ cô?”

“Mẹ tôi là dân hippie, bà không biết cha tôi là ai.”

(Hippie là những người trẻ tuổi sống ở thập niên 1960 và 1970, là những người từ bỏ nếp sống, trang phục và cách hành xử thông thường, cố gắng sống một cuộc sống dựa trên hòa bình và tình yêu. Những người hippie thường để tóc dài, và nhiều người sử dụng thuốc).

“Người hippie?”

“Tôi được sinh ra trong một cộng đồng ở Oregon.”

“Không đùa chứ.”

“Tôi chỉ ở với mẹ trong hai năm đầu, nhưng bà bị nghiện thuốc, và vào năm tôi lên ba, bà bị dùng thuốc quá liều. May cho tôi là tôi được gửi đến bà ngoại.” Cô mỉm cười. “Bà ngoại là người đơn giản. Bà tin vào Chúa, vào Hợp chủng quốc Hoa Kỳ, vào bánh táo làm từ hư không, và vào G. Dwayne Snopes. Bà rất hạnh phúc khi tôi lấy ông ta.”

“Rõ ràng là bà cô không biết ông ta nhiều lắm.”

“Bà nghĩ rằng ông ta là một người vĩ đại của Chúa. May thay, bà đã mất trước khi phát hiện ra sự thật.” Thức ăn không còn và bụng cô no đến mức nhức nhối, cô chuyển qua cốc chocolate sữa, nhắc đầu ống hút phần có một miếng chocolate cuộn dày thích và đưa vào miệng. Cho đến giờ, cô đã nói hết những chuyện về mình nhưng đối lại chưa nhận được gì hết. “Nói xem. Anh cảm thấy thế nào về chuyện trở thành con cừu đen trong gia đình?”

“Điều gì làm cô nghĩ tôi là con cừu đen?” Giọng anh nghe thật sự bức bối.

“Cha mẹ anh là những người đứng đầu cộng đồng, em trai anh là Quý ông Hoàn hảo, còn anh trai anh là một gã triệu phú đô con. Anh, hoàn toàn ngược lại, cẩu kính, xấu tính, một gã bần cùng không tương xứng sở hữu một bãi chiếu bóng đồ nát và chuyên gây thù địch với trẻ em.”

“Ai bảo cô là tôi bần cùng?”

Cô cảm thấy thật thú vị khi anh chỉ chọn mỗi điều này trong nhiều mô tả cô dành cho anh để mà phủ nhận. “Nơi này. Phương tiện di chuyển của anh. Mức lương nô lệ mà anh trả cho tôi. Có thể tôi bỏ sót điều gì đó nhưng tôi không thấy bất cứ dấu hiệu nào của một túi tiền lớn ở đây.”

“Tôi trả cho cô đồng lương nô lệ để cô cuốn xéo, Rachel, chứ không phải vì tôi không thể trả nhiều hơn.”

“Ồ.”

“Và tôi thích chiếc xe bán tải của tôi.”

“Vậy ra anh không nghèo?”

Trong một thoáng cô không nghĩ là anh sẽ trả lời. Cuối cùng anh nói. “Tôi không nghèo.”

“Chính xác là anh không nghèo đến mức nào?”

“Bà ngoại cô không dạy cô rằng thật thô thiển nếu hỏi người ta những câu như thế hay sao?”

“Anh không phải người ta, Bonner. Tôi còn không chắc anh là người nữa.”

“Tôi có nhiều việc tử tế để làm hơn là ngồi đây nghe cô sỉ nhục.” Anh chộp lấy lon Dr Pepper đã uống cạn trên mặt đất đầy cát và đứng dậy. “Làm việc thôi.”

Khi nhìn anh hiên ngang bước đi, cô ngẫm nghĩ đến khả năng cô đã xúc phạm anh. Rõ ràng là trông anh có vẻ bị xúc phạm. Với một nụ cười thoả mãn, cô quay trở lại với cốc chocolate sữa của mình.

Ethan bước ra khỏi văn phòng và đi theo tiếng la hét của bọn trẻ trên sân chơi phía sau nhà thờ nơi chúng đang chờ cha mẹ đến đón. Anh tự bảo mình đây là một cách hay để kết nối với các thành viên trong cộng đồng không phải là một phần trong giáo đoàn của anh, nhưng sự thật là, anh muốn gặp Laura Delapino.

Khi anh bước tới sân chơi, cặp sinh đôi nhà Briggs bỏ rơi chiếc xe đồ chơi để chạy lại bên anh.

“Đoán được không? Tyler Baxter nôn òng ọc ra sàn, và nó lênh láng khắp nơi.”

“Thật ấn tượng.” Ethan nói.

“Con cũng suýt nôn ra,” Chelsey Briggs thú nhận, “Nhưng Bà Wells đã để con phun ra chút xíu như que tính thôi.”

Ethan bật cười khi hình dung đến hình ảnh gợi lên từ câu nói trẻ con đó. Anh yêu bọn trẻ, và trong nhiều năm anh đã mong chờ có được vài đứa của chính mình. Con trai Gabe, Jamie, là một cục cưng trong trái tim anh. Ngay cả sáu hai năm, chuyện xảy ra cho cháu anh và người chị

dầu dịu dàng vẫn thật khó chấp nhận đối với anh.

Anh suýt nữa đã rời mục sư đoàn sau cái chết vô lý của hai người họ, nhưng anh đã vượt qua nó dễ dàng hơn tất cả các thành viên còn lại của gia đình. Thảm kịch đó đã đẩy cha mẹ anh vào một cuộc khủng hoảng tuổi trung niên khiến họ suýt nữa đã kéo nhau ra tòa ly dị, còn Cal thì đã không còn quan tâm đến bất cứ điều gì trong cuộc sống ngoại trừ việc thắng trong những trận bóng bầu dục.

May mắn thay, sau khoảng thời gian ly thân ngắn ngủi, cuộc hôn nhân của cha mẹ anh đã trải qua một sự biến chuyển từ đó cả Jim lẫn Lynn Bonner đều cư xử như một đôi uyên ương, và đồng thời cũng đã thay đổi luôn cuộc sống của họ. Lúc này, cả hai người họ đang ở Nam Mỹ, ở đó cha anh làm việc như một bác sĩ trong hội Nhân đạo trong khi mẹ anh thiết lập một hiệp hội để tiếp thị các sản phẩm của thợ thủ công trong vùng.

Về phần Cal, một nhà vật lý học lỗi lạc - Tiến sỹ Jane Darlington đã bước vào đời anh, và giờ gia đình anh đã có một em bé khác, cô bé Rosie tám tháng tuổi, một con cún con tinh quái với đôi mắt xanh đang xoay tất cả bọn họ trong lòng bàn tay bé xíu của nó.

Tuy vậy, không một ai trong số họ đã trải qua khoảng thời gian nghiệt ngã như Gabe. Đôi khi, Ethan cảm thấy thật khó khăn khi nhớ về người anh trai dịu dàng có khả năng hàn gắn những vết thương một thời. Trong suốt thời thơ ấu của Ethan, quanh nhà luôn có những con thú bị thương nằm đâu đó: một con chim gãy cánh trong nhà bếp, con chó đi lạc được chăm sóc cho đến khi khỏe lại nằm trong garage, một con chồn con còn quá nhỏ để có thể tự sống sót được giấu ở buồng để đồ trong phòng ngủ của Gabe.

Cả cuộc đời mình, Gabe luôn muốn trở thành bác sĩ thú y, nhưng anh chưa bao giờ tính đến việc mình sẽ trở thành một nhà triệu phú. Sự giàu có bất ngờ của anh làm cả gia đình thích thú, vì Gabe nổi tiếng là rất thờ ơ với tiền bạc. Chuyện đó xảy ra thật tình cờ.

Anh trai anh là một kẻ hiếu kỳ đến cùng cực, anh luôn thích việc chữa trị các vết thương. Vài năm sau khi thành lập một phòng khám ở vùng quê Georgia, anh đã sáng chế một thanh nẹp xương chỉnh hình chuyên dụng khi chữa bệnh cho một con ngựa quán quân thuần chủng cho một người phối giống địa phương. Thanh nẹp đó có hiệu quả rất tốt khiến nó nhanh chóng được giới đua ngựa giàu có đón nhận, còn Gabe thì đã kiếm được cả gia tài từ bằng sáng chế đó.

Anh luôn là người phức tạp nhất trong số cả ba anh em. Trong khi Cal hay công kích và đối đầu, nhanh giận nhưng cũng nhanh tha thứ, thì Gabe lại hay giữ cảm xúc cho riêng mình. Tuy vậy, anh vẫn là người đầu tiên mà Ethan chạy đến mỗi khi gặp rắc rối khi còn nhỏ. Giọng nói nhẹ nhàng, cử động chậm chạp từ tốn có thể xoa dịu được cậu bé đang gặp phiền toái cũng như xoa dịu những con vật đang hoảng loạn. Nhưng giờ, người anh dịu dàng sâu sắc xưa kia đã trở nên cay đắng và đầy hoài nghi đến thế nào.

Ethan bị sao lãng khỏi những suy tư của mình khi Laura Delapino, người phụ nữ ly hôn mới nhất của thị trấn bước đến. Cô ta mặc một chiếc áo ngoài màu vàng chanh bên ngoài một chiếc yếm buộc màu đen và chiếc quần soóc bó màu trắng. Móng tay dài bóng sơn màu đỏ sẫm giống như màu của móng chân lộ ra bên ngoài đôi sandal buộc dây dây màu bạc. Ngực cô ta đầy đặn, đôi chân dài, mái tóc dày vàng óng. Cả người cô ta toát ra những mời gọi, và anh muốn được nếm thử nó.

Bề tôi của Chúa bí mật ham muốn những phụ nữ thấp kém! Trực tiếp hôm nay trên Oprah!

Anh thầm rên lên. Anh không có tâm trạng cho chuyện này. Nhưng vô ích. Vị Nữ Chúa Khôn ngoan luôn biết cách đẩy điểm bình chọn lên cao mỗi khi có cơ hội.

Chỗ bạn bè với nhau, nói xem, Mục sư Bonner, tại sao anh không bao giờ thích những người phụ nữ đứng đắn trong thị trấn?

Những người phụ nữ tử tế làm tôi chán đến rơi nước mắt.

Họ đương nhiên là để gây nhàm chán cho anh. Anh là mục sư, nhớ không? Tại sao chỉ có những chị em sắc sảo hơn mới được anh để mắt?

Laura Delapino cúi xuống nói chuyện với cô bé con, anh có thể thấy đường viền của chiếc quần lót ren bên dưới chiếc quần soóc bó màu trắng. Một luồng hơi nóng hổi bắn thẳng vào giữa háng.

Ta đang nói chuyện với anh đấy, Mục sư, Oraph nói.

Biến đi, anh đáp lại, chỉ làm Người thêm cáu.

Đừng có bắt đầu như thế với Ta! Tiếp theo đây anh sẽ rên rĩ là anh không thể cắt bớt công việc, hay nhiệm vụ truyền giáo hủy hoại cuộc sống của anh như thế nào.

Anh muốn Eastwood quay trở lại.

Chú ý đến lời Ta, Ethan Bonner. Đã đến lúc anh phải tìm cho mình một người phụ nữ đoan trang, tử tế và ổn định cuộc sống được rồi đấy.

Người có thể ngậm miệng lại một phút để con ngắm cảnh này được không? Ngực Laura kéo căng hai vòng áo trên chiếc yếm buộc khi cô ta chồm về phía trước để xem bức vẽ của cô con gái. Mẹ kiếp! Anh không có ý định kiêng khem.

Anh nhớ đến những năm đầy phóng túng ở tuổi hai mươi trước khi anh nhận được tiếng gọi. Những cô nàng xinh đẹp ngực nở, những đêm tình dục nóng bỏng tự do – hưởng lạc theo đủ mọi cách mà anh có thể nghĩ đến. Ôi Chúa ơi ...

Ta đây? Oraph đáp lại.

Anh bỏ cuộc. Làm sao anh có thể thưởng thức được thân hình của Laura trong khi Đức Chúa MC vĩ đại của chương trình Talk-show đang lắng nghe cơ chứ? Khi anh quay đi, anh thấy mình đang ước gì mình vẫn có thể khuyên răn bọn thiếu niên về chuyện kiêng khem tình dục và thuyết giảng về tính thiêng liêng của lời thề ước hôn nhân mà không phải tự mình tuân theo những đức tin đó, nhưng anh không phải được tạo nên như thế.

Anh chào Tracy Longben và Sarah Curtis, cả hai đều là những người cùng anh lớn lên, sau đó anh an ủi Austin Longben bị gãy cổ tay và khen đôi giày màu hồng của Taylor Curtis. Qua khoe mắt, anh thấy Edward Snopes đang đứng một mình.

Stone, anh tự nhắc mình, không phải Snopes. Họ của đứa bé đã được thay đổi theo luật pháp. Thật tệ là Rachel đã không làm gì với tên của thằng bé. Tại sao cô ta không gọi nó là Eddie hay Ted?

Lương tâm đang ngắc nhéo anh. Thằng bé đã ở lại nhà trẻ được ba ngày, vậy mà Ethan chưa một lần nào tiếp cận nó. Không phải là lỗi của Edward khi nó có cha mẹ là những kẻ lừa lọc, còn Ethan thì không có một lời bào biện nào ngoài sự giận dữ lầm lạc để bào chữa cho bản thân mình khi bỏ rơi thằng bé này.

Anh nhớ đến cuộc gọi của Carol Dennis ngày hôm trước. Sự tức giận của anh không là gì nếu so sánh với chị ta. Chị ta nổi cơn thịnh nộ khi buộc tội anh đã để Rachel sống ở nhà Annie, và anh quá bảo vệ Gabe nên không thể nói cho chị ta biết rằng đó là quyết định của anh trai anh. Anh đã cố nói lý lẽ với chị ta, nhẹ nhàng nhắc cho chị ta nhớ rằng họ cần phải cẩn thận khi tung ra lời chỉ trích, mặc dù anh đã tung nó ra từ lâu rồi, nhưng chị ta không nghe.

Anh không thích ngáng trở Carol. Dù kiến thức về tôn giáo của chị ta hạn chế hơn anh, chị ta vẫn cứ là người phụ nữ có đức tin cao và đã làm nhiều việc có ích cho thị trấn.

“Nếu anh để cô ta sống trong ngôi nhà đó, Mục sư,” Chị ta nói, “nó sẽ gây hại cho anh, và tôi không cho rằng anh muốn điều đó.”

Mặc dù chị ta nói đúng, nhưng thái độ của chị ta vẫn làm anh bức bối. “Tôi nghĩ là tôi sẽ phải giải quyết chuyện đó khi nó xảy ra thôi.” Anh đáp nhẹ nhàng nhất trong khả năng có thể.

Lúc này anh buộc mình phải bước đến chỗ Edward và mỉm cười. “Chào, anh bạn nhỏ. Ngày hôm nay thế nào?”

“Okay.”

Đứa trẻ ngược mắt nhìn anh bằng đôi mắt nâu to tròn. Nó có chút tàn nhang mờ mờ trên mũi. Một đứa trẻ dễ thương. Ethan cảm thấy trong anh trào dâng lên một cảm giác xót xa cho thằng bé. “Con đã kết bạn được với ai chưa?”

Thằng bé không trả lời.

“Có lẽ sẽ mất một thời gian để mấy đứa khác làm quen với việc có người nào đó mới, nhưng sớm hay muộn thì chúng cũng sẽ thoải mái lên thôi.”

Edward ngược nhìn anh và chớp mắt. “Chú có nghĩ là Kristy quên đón cháu rồi không?”

“Kristy không bao giờ quên việc gì, Edward. Cô ấy là người đáng tin cậy nhất mà con từng được biết đấy.”

Kristy nghe được câu nói của Ethan khi cô xuất hiện phía sau họ. *Đáng tin cậy*. Cô chỉ có ý nghĩa với Ethan có chừng đó.

Kristy Brown già nua *đáng tin cậy*. *Kristy sẽ làm cái này. Kristy sẽ xử lý cái kia*.

Cô thở dài với chính mình. Cô mong chờ điều gì chứ? Không lẽ cô nghĩ Ethan sẽ nhìn cô theo cái cách mà anh nhìn Laura Delapino vài phút trước hay sao? Không thể nào. Laura hào nhoáng và đầy sức sống, trong khi Kristy quê mùa và kém hấp dẫn. Dù vậy, cô vẫn có niềm kiêu hãnh của mình, và qua nhiều năm cô đã học được cách che giấu tính nhút nhát đầy phiền toái bên dưới tính hiệu quả đến chết người. Chuyện gì cần phải xong thì cô sẽ làm xong. Tất cả mọi thứ trừ việc chiếm được trái tim của Ethan Bonner.

Kristy đã biết Ethan gần suốt cả cuộc đời, biết anh hay bị cuốn hút bởi những người phụ nữ hào nhoáng, dễ dãi ngay từ năm lớp tám khi Melodie Orr bỏ chiếc niềng răng và đi tiên phong trong việc mặc quần jean bó. Họ thường quan hệ mỗi ngày sau bữa trưa kể bên phòng họp xưởng.

“Kristy!”

Mặt Edward sáng lên khi thằng bé thấy cô, và cảm giác ấm áp bao phủ lấy cô. Cô yêu trẻ con. Cô có thể thoải mái thư giãn với chúng và là chính mình. Cô hẳn sẽ thích được làm việc trong nhà trẻ hơn là thư ký nhà thờ như hiện nay, và lẽ ra cô đã bỏ việc nhiều năm trước nếu cô không quá tuyệt vọng cần được ở gần bên Ethan Bonner đến thế. Bởi vì cô không thể là người yêu của anh nên cô chấp thuận trở thành người quán xuyến công việc cho anh.

Khi cô quỳ xuống khen ngợi bản xếp hình mà Edward đã làm ngày hôm đó, cô nghĩ đến thực tế là cô đã yêu Ethan suốt hơn hai mươi năm nay. Cô nhớ rất rõ lúc cô ngắm nhìn anh qua khung cửa sổ phòng học lớp ba khi anh ra ngoài chơi với các bạn học lớp bốn. Lúc đó anh cũng ngồi sáng như bây giờ, một cậu con trai đẹp trai nhất mà cô từng thấy. Anh luôn đối xử với cô thật tử tế, nhưng anh cũng tử tế như thế với tất cả mọi người. Ngay cả khi còn nhỏ, Ethan đã khác biệt so với mọi đứa trẻ khác: nhạy cảm hơn, ít tham gia những trò chọc ghẹo hơn.

Dù vậy, anh không phải là người dễ bị lợi dụng; hai người anh trai của anh đã lo chuyện đó. Cô vẫn nhớ ngày Ethan đánh nhau với D.J. Loebach, tên côn đồ tồi tệ nhất trong trường và làm hẳn ta bị chảy máu mũi. Tuy vậy, sau đó Ethan đã cảm thấy có lỗi và đến nhà D.J với hai cây kem que vị nho để hòa giải. D.J vẫn thích kể câu chuyện đó trong cuộc họp giữa những người trợ tế.

Khi cô đứng dậy và nắm lấy tay Edward, cô ngửi thấy một luồng hương thơm của mùi nước hoa đậm đặc, gợi cảm. “Hey, Eth.”

“Hi, Laura.”

Laura bắn cho Kristy một nụ cười thân thiện, và Kristy cảm thấy trái tim cô như vón lại vì ghen tị. Sao lại có những người phụ nữ quá sức tự tin như thế chứ?

Cô nghĩ đến Rachel Stone và tự hỏi người đàn bà ấy lấy can đảm ở đâu ra. Bất chấp tất cả những chuyện kinh khủng mà người dân thị trấn đang nói về Rachel, Kristy vẫn thấy thích cô ta; cô gần như là kính nể người phụ nữ đó. Kristy chắc chắn là mình sẽ không bao giờ có được can đảm để đối mặt với tất cả mọi người theo cách mà Rachel đang làm.

Cô đã nghe chuyện Rachel đụng độ với Carol Dennis tại cửa hàng tạp phẩm, và ngày hôm qua Rachel đã đương đầu với Gary Prett ở tiệm thuốc. Thái độ thù địch mãnh liệt của mọi người làm Kristy bức bối. Cô không tin là Rachel phải chịu trách nhiệm cho thói tham lam của Dwayne Snopes, và cô không thể hiểu được những người tự cho mình là con chiên của đạo Cơ đốc lại có thể định kiến và kém khoan dung đến như vậy.

Cô tự hỏi Rachel nghĩ về cô thế nào. Có thể là không gì cả. Người ta chỉ chú ý đến Kristy khi họ muốn làm xong việc gì đó. Ngoài ra cô chỉ là giấy trắng lót tường.

“Này Eth,” Laura nói. “Sao anh không ghé qua chỗ tôi tối nay để tôi thết đãi món thịt nướng cho chúng ta nhỉ?” Cô ta bặm hai môi vào nhau như thể đang làm nhẵn lớp son môi vậy.

Trong một khoảnh khắc, mắt Ethan nán lại trên môi cô ta, và anh trao cho người phụ nữ ấy một nụ cười rộng mở, thân thiện như anh đã làm với những người phụ nữ cao tuổi trong giáo đoàn. “Chúa ơi, tôi thích lắm, nhưng tôi phải chuẩn bị cho bài thuyết giáo.”

Laura nài nỉ, nhưng anh đã xoay xở tránh né được cô ta không quá khó khăn. Kristy ngờ rằng anh không tin vào chính bản thân mình khi phải ở một mình với Laura.

Có điều gì đó thật đau đớn đang xoắn lấy tim cô. Ethan luôn luôn tin tưởng chính mình khi ở một mình với cô.

CHƯƠNG 8

Rachel giữ ánh sáng đèn pin chúc xuống đất. Khi đến gần phía sau ngôi nhà nơi cô đã từng nếm trải biết bao đau khổ, cô kéo chiếc áo khoác có mũ che đầu chặt hơn quanh người, xua đi cơn lạnh từ bên ngoài đến từ làn gió đêm đang thổi lẫn cơn giá buốt bên trong. Ngôi nhà tối tăm hệt như tâm hồn của Dwayne Snopes vậy.

Mặc dù trời đêm đầy mây và ánh sáng lơ mơ, nhưng cô vẫn biết mình đang đi đâu, và chỉ cần vài vạt ánh trăng xám bạc xuyên qua từ những đám mây, cô đã có thể xoay xở để xuyên qua được con đường mòn uốn lượn quanh một bãi cỏ um tùm. Chiếc váy dính lấm tấm sơn của cô vướng phải một bụi cây. Khi gỡ nó ra, cô nghĩ đến việc sẽ phải nhanh chóng mua một thứ gì đó khác để mặc, nhưng cái quyết tâm mới trong việc chăm sóc bản thân tốt hơn của cô không bao gồm những thứ xa xỉ như quần áo, và cô quyết định sẽ hoãn chuyện đó lại.

Cô không thể tin được sự khác biệt khi có một cái dạ dày lấp đầy làm cô cảm thấy như thế nào. Tối nay đến lượt cô nấu nướng, và cô đã ăn trọn bữa ăn. Dù cô vẫn còn mệt nhưng cơn váng vất đã biến mất, và cô cảm thấy mình khỏe hơn hẳn so với mấy tuần vừa qua.

Ngôi nhà hiện ra lù lù trước mặt. Cô tắt đèn pin và tiến đến cửa sau. Nó dẫn đến phòng giặt là, và từ đó đi vào trong bếp. Cô hy vọng vợ chồng Cal Bonner chưa lắp thiết bị báo động. Khi cô và Dwaynes sống ở đây, rắc rối duy nhất của họ chỉ là những người hâm mộ quá cuồng nhiệt, và cánh cổng điều khiển tự động cuối đường xe chạy đã giữ được đám người đó cách xa ngôi nhà.

Cô cũng hy vọng là họ không thay khóa cửa. Thò tay vào túi chiếc áo khoác, cô rút ra một chiếc chìa khóa nhà gắn vào một chiếc móc khóa có cuộn dây nhựa xoắn màu tím mà cô thường xỏ qua cổ tay khi đi dạo bộ lên núi. Đó là chìa khóa dự phòng của cô, chiếc chìa duy nhất không bị cảnh sát lấy đi. Cô đã tìm thấy nó nhiều tuần sau khi cô bị đuổi khỏi nhà trong túi của chính chiếc áo khoác này. Nếu chiếc chìa không dùng được nữa, cô sẽ phải đập vỡ một trong những cánh cửa sổ ở phía sau nhà.

Nhưng chiếc chìa vẫn còn tác dụng. Ổ khóa vẫn bị tắc ở đúng vị trí bướng bỉnh cũ, rồi sau đó nhả ra khi cô kéo thật mạnh. Một cảm giác không thực vây quanh lấy cô khi cô bước vào trong phòng chứa đồ. Nó có mùi ẩm ướt và không được sử dụng, bóng tối dày đặc đến nỗi cô phải cảm nhận đường đi dọc sát theo bức tường để đến cửa. Cô đẩy nó mở ra và bước vào trong nhà bếp.

Cô đã luôn ghét căn phòng này với sàn đá hoa cương đen, quầy bếp lát granit, đèn chùm

bằng thủy tinh hợp với sảnh opera hơn là một nhà bếp được treo ngay chính giữa phòng phía trên bàn sắp đồ ăn. Về ngoài chải chuốt và phong cách bóng bẩy của Dwayne ngụy trang cho một người đàn ông xuất thân nghèo nàn và có nhu cầu được bao bọc bởi những thứ cao sang để ông ta cảm thấy mình là người quan trọng. Ông ta mê đắm vẻ loè loẹt của ngôi nhà.

Ngay cả trong đêm tối, cô vẫn hình dung được nhà bếp rõ đến mức cô có thể bước dễ dàng dọc theo quầy bếp đến lối vào phòng sinh hoạt gia đình choán hết phía sau ngôi nhà. Dù lúc này ngôi nhà đang bị bỏ không, cô vẫn di chuyển nhẹ nhàng nhất so với mức mà đôi giày nặng nề của cô cho phép. Ánh trăng yếu ớt xuyên qua những tấm cửa trượt bằng kính đủ cho cô thấy chẳng có gì thay đổi. Chiếc trường kỷ và những chiếc ghế đồng bộ vẫn gọi lên những ký ức về một căn hộ độc thân của thập niên 80. Trong cái yên tĩnh đến ngột ngạt ở ngôi nhà trống vắng, cô băng qua căn phòng hướng đến hành lang phía sau, và nhờ vào ánh đèn pin, cô bước vào phòng làm việc của Dwayne.

Căn phòng ngạo nghễ được trang trí với những đồ đạc theo kiểu Gothic với màn trướng rủ nặng nề chính là ý tưởng của Dwayne về một ngôi nhà của một thành viên trong hoàng gia Anh. Ánh sáng từ ngọn đèn pin lướt qua cho thấy những chiếc đầu thú trưng bày chiến tích đã biến mất. Cũng như chiếc hộp Kennedy.

Giờ thì sao đây? Cô quyết định mạo hiểm bật ngọn đèn xanh trên bàn làm việc và thấy giấy tờ trên bàn đã được dọn sạch. Một chiếc điện thoại mới, một chiếc máy vi tính và máy fax. Cô dán mắt vào ngăn giá nơi chiếc hộp Kenedy đã được đặt yên vị theo như tấm ảnh và chỉ thấy thay vào đó là một chồng sách.

Tim cô chùng xuống. Cô bắt đầu lục soát quanh phòng, nhưng không mất nhiều thời gian để khẳng định rằng chiếc hộp đã biến mất.

Cô tắt đèn bàn, rồi ngồi sụp xuống trên ghế trường kỷ nơi Cal Bonner và vợ anh ta đã ngồi để chụp ảnh. Phải chăng cô thực sự nghĩ rằng chuyện này thật quá dễ dàng trong khi thực tế không có điều gì khác diễn ra theo cái cách mà cô muốn? Giờ thì cô phải lục tung cả ngôi nhà và hy vọng rằng họ chỉ di chuyển chiếc hộp chứ không mang nó đi đâu.

Sử dụng đèn pin, cô tìm nhanh quanh phòng khách và phòng ăn, sau đó băng qua phòng giải trí và vượt qua đài phun nước thường thấy ở các câu lạc bộ đêm, may mắn sao đêm nay nó không sáng đèn. Phòng giải trí cao hai tầng phía trên đầu cô. Các phòng ngủ trên lầu đều hướng ra một khu ban công được bao quanh bởi rào sắt mạ vàng. Khi cô đi lên chiếc cầu thang uốn lượn, cô bắt đầu cảm thấy mất phương hướng một cách kỳ lạ, như thể ba năm vẫn chưa hề trôi qua và Dwayne vẫn đang còn sống vậy.

Cô gặp ông ta khi ông ta đang trong chiến dịch đầu tiên ở vùng trung tây. Ông ta đã xuất hiện ở Indianapolis trong một phần của một tour thuyết giảng trên truyền hình qua mười tám thành phố để mở rộng số lượng khán thính giả của mình. Hầu hết thành viên của nhà thờ nhỏ nơi cô sống đã đồng ý trở thành tình nguyện viên, và Rachel được phân công làm việc vặt sau hậu trường, một nhiệm vụ mà sau đó cô mới biết, thường được trao cho những tình nguyện viên trẻ tuổi hấp dẫn lôi cuốn hơn trong đám tình nguyện viên là nữ giới.

Lúc đó cô mới hai mươi tuổi, và cô đã không thể tin vào vận may của mình khi một trong những nhân viên làm việc trong chiến dịch đã sai cô giao một đồng card kinh cầu nguyện được chọn lựa trước cho Dwayne. Cô thật sự sẽ được thân chinh nhìn thấy nhà truyền bá phúc âm nổi tiếng đó! Tay cô run rẩy khi gõ lên cánh cửa phòng thay đồ.

“Vào đi.”

Cô rón rén mở cửa, chỉ đủ rộng để thấy được G. Dwayne Snopes đang đứng trước một tấm gương được thắp sáng và đang lướt chiếc lược mạ bạc qua mái tóc vàng dày dặn, điểm những mảng xám đầy quyến rũ ở thái dương. Ông ta mỉm cười với hình ảnh phản chiếu của cô, và cô cảm nhận được sức hút của Snopes bật lên mạnh mẽ.

“Vào đi, cô gái.”

Mạch cô đập mạnh, lòng bàn tay ướt đẫm. Cô cảm thấy lão đảo và choáng ngợp. Ông ta xoay người, nụ cười rộng hơn ra và cô quên cả thở.

Cô biết nhiều điều về Dwayne Snopes. Ông ta đã từng là nhà môi giới buôn bán thuốc lá ở Bắc Carolina trước khi ông ta nghe được Tiếng gọi vào mười năm trước và bắt đầu du hành với vai trò là một nhà truyền bá phúc âm. Giờ đây ông ta đã ba mươi bảy tuổi, và nhờ vào mạng lưới truyền hình, ông ta đã trở thành nhà truyền giáo nổi lên nhanh nhất nước.

Giọng nói cuốn hút như nam châm, vẻ ngoài đẹp đẽ đầy tự tin, nụ cười chiến thắng và tài năng lôi cuốn đám đông chính là nhân tố hoàn hảo cho truyền hình. Phụ nữ yêu quý ông ta, đàn ông xem ông ta như người trong bọn. Người nghèo và người lớn tuổi, những người chiếm đa số trong thành phần khán thính giả của ông ta, tin tưởng ông ta khi ông ta hứa hẹn về sức khỏe, về sự giàu sang, và về hạnh phúc. Khác với những nhà truyền bá phúc âm đã thất bại trong thập niên 80, tất cả mọi người đều nghĩ rằng họ có thể tin vào ông ta.

Làm sao người ta có thể không tin vào một người hoàn toàn công khai về những thiếu sót của mình cơ chứ? Với vẻ nhiệt huyết trẻ trung, ông ta thú nhận điểm yếu của mình đối với rượu bia - điều mà ông ta đã vượt qua mười năm về trước khi ông ta nghe được Tiếng gọi - và sự lôi cuốn về phía những người phụ nữ đẹp - vốn hiện giờ vẫn còn phải đấu tranh. Ông ta đã tự thú rằng cuộc hôn nhân đầu tiên của ông ta đã kết thúc bởi vì tật của gái, và ông ta đã nhờ giáo đoàn trên truyền hình của mình cầu nguyện để ông ta có thể tiếp tục gạt được thói trăng hoa ra sau. Ông ta kết hợp được cách thuyết giảng mang chất khói-lửa-và-kiếp-đọa-day của Jimmy Swaggart với cái vẻ Chúa trời của Jim Bakker trong tình yêu, sự dư dả và phồn vinh. Trong thế giới truyền thông của những người theo đạo Cơ đốc giáo, đó là sự kết hợp không gì có thể đánh bại.

(Jimmy Swaggart & Jim Bakker: là hai nhà truyền bá phúc âm trên truyền hình vô cùng nổi tiếng của Mỹ. Cả hai người họ đều cùng bị dính vào những scandal tình ái và phải kết thúc sự nghiệp của mình sau đó.)

“Vào đi nào, bé cưng,” Ông ta lặp lại. “Ta sẽ không ăn thịt dâu. Ít nhất là không cho đến khi chúng ta cầu nguyện xong về điều đó đã.” Vẻ trẻ trung tinh nghịch của ông ta ngay lập tức đánh bại cô.

Cô đưa ông ta những tấm card cầu nguyện. “Tôi – Tôi được phân công phải giao mấy thứ này cho Ngài.”

Ông ta không hề để tâm đến mấy tấm card mà chỉ để ý đến cô. “Tên cô là gì, cô gái nhỏ?”

“Rachel. Rachel Stone.”

Ông ta mỉm cười. “Chắc là Chúa đã ban phước cho ta trong ngày hôm nay.”

Đó là sự khởi đầu.

Cô đã không lên xe bus cùng với những thành viên khác của giáo đoàn vào đêm đó. Thay vào đó, một trong những phụ tá của Dwayne đã tiếp cận bà ngoại cô, nói rằng nhà truyền bá phúc âm qua truyền hình đã nhận được thông điệp từ Chúa, nói rằng Rachel sẽ đi cùng ông ta như một người giúp đỡ trong suốt phần còn lại của chuyến hành trình.

Sức khỏe của bà ngoại cô đã yếu đi một thời gian, và bởi vì Rahel biết bà cô cần sự trợ giúp của cô đến thế nào nên cô đã từ chối một suất học bổng của trường đại học Indiana để ở nhà chăm sóc cho bà. Thật khó khăn để thỏa mãn bản tính ham học hỏi chỉ bằng vài khóa học ở mỗi học kỳ tại trường cao đẳng cộng đồng của địa phương, nhưng với cô, bà của cô có ý nghĩa hơn tất cả mọi thứ, và cô chưa bao giờ bức bối với lựa chọn của mình.

Cô đã bảo với phụ tá của Dwayne rằng cô không thể tham gia vào chiến dịch, ngay cả chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, nhưng bà cô đã gạt đi. Không được phớt lờ Tiếng gọi của Chúa.

Trong vài tuần kế tiếp, Dwayne đã cho cô ngụp lặn trong sự ân cần quan tâm, và cô đã uống hết từng giọt một. Mỗi sáng và mỗi đêm, cô quỳ gối bên cạnh khi ông ta cầu nguyện, để cô có thể chứng kiến sự cống hiến không ngừng nghỉ cho công việc cứu rỗi các linh hồn. Phải mất nhiều năm thì cô mới hiểu được những con quỷ ẩn nấp bên dưới đức tin của ông ta phức tạp đến như thế nào.

Cô không thể hiểu tại sao ông ta lại bị cô thu hút. Cô gầy còm, tóc đỏ với đôi chân dài khẳng khiu, xinh xắn theo cách mộc mạc, nhưng cô không đẹp. Chắc chắn ông ta không hề tấn công cô vì tình dục, và khi ông ta hỏi cưới cô trước khi cô phải quay trở về nhà, cô đã vô cùng choáng váng.

“Tại sao lại là tôi, Dwayne? Ông có thể có bất cứ người nào ông muốn.”

“Bởi vì ta yêu em, Rachel. Ta yêu sự ngây thơ của em. Lòng tốt của em. Ta cần em ở bên ta.” Những giọt nước mắt đã đôi lần rung rung trong mắt ông ta khi ông ta thuyết giảng lúc này cũng đang lấp lánh ở đó. “Em sẽ giữ cho ta không lầm đường lạc lối khỏi con đường của Chúa. Em sẽ là tấm vé thông hành cho ta đến thiên đường.”

Rachel đã không nhận ra điềm gở trong những lời ông ta nói, cái thực tế rằng ông ta không hề tin là mình có thể được cứu vớt và rằng ông ta cần ai đó khác làm điều đó cho ông ta. Chỉ trong suốt thời gian mang thai Edward hai năm sau đó thì lớp ảo tưởng cuối cùng mới rơi khỏi tầm mắt cô để cô có thể thấy chính xác Dwayne là người như thế nào.

Mặc dù niềm tin của ông ta với Đức Chúa là vô cùng sâu sắc và không thể bị lay chuyển, nhưng ông ta vẫn là người đàn ông có những hạn chế về trí tuệ khi không hề hứng thú với những điều tốt đẹp trong thuyết thần học. Ông ta hiểu biết về Kinh thánh, nhưng ông ta từ chối chấp nhận những mâu thuẫn hay tinh thần đấu tranh với những bề mặt phức tạp của nó. Thay vào đó, ông ta chỉ rút ra những ca từ đẹp đẽ và uốn vặn chúng để chứng minh cho hành động của ông ta.

Ông ta tin rằng bản thân mình vốn đã tội lỗi, nhưng cũng tin mình sinh ra trên đời để cứu vớt các linh hồn, và ông ta chưa bao giờ đặt dấu hỏi về khía cạnh đạo đức trong các cách thức của ông ta. Những buổi quyên góp đáng ngờ, lối sống phung phí, và khả năng chữa bệnh mơ hồ bằng lòng tin đã được ban ơn bởi Chúa.

Danh tiếng của ông ta nổi như cồn, và không một ai ngoại trừ Rachel hiểu được vẻ bề ngoài đó đang che giấu sâu bên trong một lời buộc tội rằng cá nhân ông ta chỉ là một thứ chết giấm. Ông ta có thể cứu vớt tất cả mọi người trừ chính bản thân mình. Đó chính là công việc của cô, và cho đến phút cuối, ông ta vẫn không thể tha thứ cho cô vì đã không hoàn thành công việc ấy.

Ánh đèn pin soi đến cửa phòng ngủ chính. Cô rất ít khi ở căn phòng này. Bản năng giới tính háo hức của cô được xem là một sự phản bội dưới con mắt Dwayne. Ông ta cưới cô vì sự ngây thơ. Ông ta muốn cô, nhưng ông ta không thích việc cô cũng ham muốn ông ta. Có những người phụ nữ khác được ông ta dùng để làm dịu đi cơn khát dục vọng ấy. Không nhiều – đôi khi ông ta có thể giữ Satan tránh xa trong nhiều tháng – nhưng cũng đủ để nguyên rửa ông ta cả một đời. Cô xua đi những ký ức bất hạnh và xoay nắm cửa.

Với việc vợ chồng Cal Bonner đang sống ở Đồi Chapel, ngôi nhà lẽ ra phải hoàn toàn trống trải, nhưng ngay từ giây phút bước vào phòng cô đã biết điều đó là không đúng. Cô nghe tiếng giường cọt kẹt, tiếng xột xoạt... Huýt lên một tiếng báo động, cô lướt chiếc đèn pin xung quanh.

Ánh đèn chiếu thẳng vào đôi mắt xám bạc của Gabriel Bonner.

Anh đang trần truồng. Tấm khăn trải giường màu xanh nhạt tuột xuống thấp, để lộ phần bụng phẳng và một bên hông đầy cơ bắp. Mái tóc sẫm và quá dài rối bù, hàm râu lởm chởm làm đôi má gầy guộc trở nên thô ráp. Anh chống người trên cánh tay và nhìn thẳng vào ánh đèn.

“Mày muốn gì?” Giọng anh nghèn nghẹt vì ngái ngủ, nhưng mắt nhìn vẫn không hề nao núng.

Tại sao cô lại không nhận ra là anh có thể ở đây? Ethan đã bảo cô ngôi nhà của Annie lưu giữ quá nhiều kỷ niệm đối với anh. Ngôi nhà này rõ ràng là không lưu lại một chút kỷ niệm nào, nhưng cô đã không ngừng lại để nghĩ rằng anh có thể chuyển về đây. Khả năng suy đoán của cô đã yếu đi cùng với cơ thể bạc nhược.

Cô cố ngụy tạo ra một lời nói dối để giải thích cho việc cô đột nhập vào trong ngôi nhà. Đôi mắt anh hẹp lại như thể anh đang gắng nhìn sâu hơn vào ánh đèn, và cô nhận ra là ánh sáng đó đang làm mù mắt anh. Anh không thể nhận ra được kẻ đột nhập là ai.

Trước sự ngạc nhiên của cô, anh xoay người về phía chiếc đồng hồ bên giường và nhìn vào bề mặt sáng lấp lánh của nó. “Chết tiệt. Mình mới ngủ có một tiếng đồng hồ.”

Cô không thể tưởng tượng được anh đang nói về chuyện gì. Cô lùi lại một bước, nhưng vẫn để ánh đèn chiếu thẳng vào mắt anh khi anh vung hai chân trần qua phía mép giường. “Mày có súng chứ?”

Cô chẳng nói gì. Đúng là anh hoàn toàn trần truồng, cô nhận ra điều đó, dù ánh đèn của cô đang nhắm vào phía trên cao nên cô không thể thấy rõ từng chi tiết.

“Bước tới và bắn tao đi.” Mắt anh nhìn thẳng về phía cô. Cô không thấy nỗi sợ nào trong đó, không có gì ngoại trừ sự hoang vắng, và cô run rẩy. Anh dường như chẳng hề quan tâm đến việc cô có vũ khí hay không, hay việc liệu cô có bắn anh không hay không làm phiền anh nữa. Loại người gì mà không sợ cả cái chết chứ?

“Thôi nào! Làm đi. Hoặc là bắn, không thì biến mẹ khỏi đây đi.”

Chất giọng dữ tợn làm cô ớn lạnh đến nổi tất cả những gì mà cô muốn làm là bỏ chạy thật nhanh. Cô tắt đèn, xoay người lại và bỏ chạy vào hành lang. Bóng tối bao bọc lấy cô. Cô mò mẫm theo tay vịn lan can và va vấp khi chạy dọc theo đó hướng đến phía cầu thang.

Anh tóm được cô ở ngay trên bậc thang đầu tiên. “Đồ khốn kiếp.” Chộp lấy cánh tay cô, anh ném cô về phía tường.

Sườn cô đập mạnh và sau đó đến lượt đầu cô. Cơn đau bắn dọc theo cánh tay và hông, nhưng cú va choáng váng ở đầu chỉ đủ làm cho cô mù mẫm về cảm giác đau đớn đó. Chân cô quỵ xuống và những ánh chớp sáng lóe trong mắt cô khi cô ngã sụm trên sàn nhà.

Anh ngã lên người cô. Cô cảm thấy làn da trần và những thớ gân rắn chắc, rồi sau đó tay anh túm lấy mái tóc dài của cô đang xõa ra trên thảm.

Trong một khoảnh khắc anh đông cứng người lại, rồi khắc ra một câu nguyên rửa dơ dáy và lão đạo đứng dậy. Một giây sau, ánh sáng từ chiếc đèn chùm cao tám feet treo trên trần phòng giải trí đổ ra tràn ngập trong hành lang. Sững sốt, cô nhìn lên khi anh hiện ra lù lù trước mặt cô, và cô thấy rằng mình đã không nhầm lẫn. Anh hoàn toàn trần trụi. Ngay cả khi cơn quay cuồng váng vất vẫn đang dồn dập trong sọ não, cô vẫn thấy mắt mình bị kéo về phần trần trụi nhất của anh, và ngay khi mà mọi bản năng của cô lẽ ra nên tập trung vào chuyện sống còn, cô lại thấy mình bị ngơ ngẩn.

Anh thật đẹp. To lớn hơn Dwayne. Dày dặn hơn. Trong cơn chuyển choáng – chắc chắn là cô đang chuyển choáng – cô muốn chạm vào anh.

Dwayne chưa bao giờ để cô thỏa mãn sự hiếu kỳ về giới tính. Khoái lạc ham muốn là dành cho ông ta, không phải cho cô. Cô là người gác cổng trên thiên đường, được tạo ra cho lòng mộ đạo chứ không phải cho đam mê, và cô không bao giờ được phép vượt vế ông ta hay làm bất cứ điều gì mà cô đã tưởng tượng ra. Cô phải nằm im, cầu mong ông ta cứu rỗi, trong khi ông ta động dục bên trong cô.

Bonner quỳ xuống cạnh cô, chân anh gập xuống làm hỏng mất quang cảnh đáng xem này. “Bao nhiêu?”

“Một.” Cô cố gắng lên tiếng.

“Cố tập trung đi Rachel. Tôi đang giờ bao nhiêu ngón tay đây?”

Ngón tay? Anh ta đang nói về *những ngón tay?* Cô rên lên. “Biến đi chỗ khác.”

Anh rời khỏi cô và quay lại ngay sau đó với chiếc đèn pin của cô. Một lần nữa anh lại quỳ xuống, bật đèn, vạch mi mắt và rọi ánh sáng vào mắt cô. Cô cố xoay người tránh khỏi.

“Yên nào.”

“Để tôi yên.”

Anh tắt đèn. “Đồng tử co lại. Cô có vẻ không bị thương ở đâu.”

“Anh biết gì chứ? Anh là bác sĩ thú y.” Một bác sĩ thú y trần truồng. Cô rên lên lần nữa khi cố gắng ngồi thẳng dậy.

Anh đẩy cô nằm lại. “Nghỉ một phút đi. Tôi muốn cô hồi phục hoàn toàn trước khi tôi gọi cảnh sát đến bắt cô.”

“Bốc phét.”

Anh nhìn xuống cô và thở dài. “Cô cần phải điều chỉnh thái độ một cách nghiêm túc.”

“Rõ vớ vẩn, Bonner. Anh sẽ không giao bắt tôi, và cả hai ta đều biết điều đó, vậy nên thôi đi.”

“Điều gì khiến cô nghĩ là tôi sẽ không làm chứ?”

“Bởi vì anh chẳng *quan tâm* đủ nhiều để mà gọi cảnh sát.”

“Cô nghĩ rằng tôi chẳng thèm *quan tâm* đến việc cô đột nhập vào ngôi nhà vào lúc giữa đêm hôm khuya khoắt thế này hử?”

“Có thể có một chút, nhưng không nhiều. Anh chẳng quan tâm nhiều đến bất cứ thứ gì. Nhân tiện cho hỏi, tại sao lại thế?”

Cô không ngạc nhiên khi anh không trả lời. Không gian xung quanh cô lúc này đã ổn định lại. “Xem này, anh có phiền mặc vào chút quần áo không?”

Anh liếc nhìn xuống dưới như thể đã hoàn toàn quên mất mình đang ở trường. Rồi anh từ từ đứng dậy. “Điều này làm phiền cô à?”

Cô nuốt chửng. “Không hề”. Mắt cô khóa dính trên bộ phận kỳ diệu nhất của cơ thể anh. Phải chăng cô đang tưởng tượng, hay là nó thật sự đang lớn dần lên? Cô bắt đầu cảm thấy mù mẫm trở lại. Có thể rút cục cô đã thực sự bị thương ở đầu. Ngoại trừ việc cảm giác mù mẫm đó không phải ở trong đầu cô. Mà ở trên chân. Trên bụng. Trên ngực.

“Rachel?”

“Uhm?”

“Cô đang nhìn chăm chăm đấy.”

Đầu cô ngẩng phắt lên, và cô có thể cảm thấy mặt mình đỏ bừng. Điều đó làm cô cáu. Nhưng cô thậm chí còn cảm thấy cáu hơn khi nhìn thấy khóe miệng anh hơi co giật và nhận ra điều gì đó cuối cùng cũng đã đánh vào dây thần kinh tức cười của Quý ông Bản tính. Không may, điều gì đó chính là cô.

Cô vật lộn để ngồi dậy. “Chỉ cần mặc quần áo vào thôi, được không? Trông anh trần truồng thật xấu xí.”

Anh chống tay lên hông. “Cô mới là kẻ xâm lược! Tôi đang ngủ ngon lành thì cô lao vào phòng ngủ của tôi. Giờ hãy nói cho tôi biết cô đang làm gì ở đây.”

Cô loạng choạng đứng dậy. “Tôi phải đi rồi.”

“Rõ là thế rồi.”

“Thật đấy, Bonner. Muộn rồi, và này giờ tôi nhìn anh trần truồng cũng đã đủ, nhưng ...”

“Quên chuyện đó đi.” Anh đẩy cô vào trong phòng ngủ và một chùm đèn thủy tinh khác lại được bật sáng choang lên.

“Đừng làm thế.”

“Im ngay.” Anh đẩy cô ngồi xuống chiếc giường được đặt tựa vào một chiếc bệ lớn tương xứng với vị vua của các nhà truyền giáo trên sóng phát thanh, sau đó anh túm lấy chiếc quần jean trên chiếc ghế lưng đứng vốn trước đây đặt trong phòng cô. Cô nhìn từng cử động của anh khi anh thọc một chân rồi đến chân kia vào trong chiếc quần. Cô cũng không bỏ qua chi tiết là anh chẳng hề bận tâm đến quần lót. Dwayne luôn mặc một chiếc quần đùi bằng lụa có họa tiết đặt may ở London. Cô gần như không kìm nén được tiếng thở dài đầy tiếc nuối khi Bonner kéo khóa quần. Anh có thể là đồ con hoang, nhưng anh lại có thân hình thật chết người.

Sự kích thích ham muốn mà cô cảm thấy khi ở gần bên anh làm cô bức bối. Cơ thể cô đã chết từ lâu lắm rồi. Vậy sao giờ nó lại trỗi dậy cơ chứ? Và tại sao lại là với anh ta?

Cô buộc mình phải tránh chú ý vào anh và quan sát nhanh căn phòng. Chiếc hộp Kennedy không nhìn thấy ở trong này, nhưng đồ đạc thì vẫn tối tăm và nặng nề như cô vẫn nhớ. Màn trướng nhung đỏ trang trí tua đen và vàng phủ trên cửa sổ. Mặc dù cô chưa bao giờ ra vào nhà thổ, nhưng cô luôn tin rằng căn phòng này phù hợp với hình ảnh đó.

Vật xấu xí nhất trong phòng chính là tấm gương được bao quanh bởi lồng che nhung đỏ treo phía trên giường. Bởi vì Dwayne chưa bao giờ đem người đàn bà nào khác đến đây, và ông ta luôn tắt đèn khi giao hợp với cô, nên cô chỉ có thể tưởng tượng ra cảm giác ly kỳ quái dị mà chiếc gương mang lại cho ông ta. Dần dần cô đâm ra ngờ rằng ông ta có nhu cầu cần phải thấy chính mình mỗi khi thức giấc để biết chắc rằng Chúa không đá ông ta vào địa ngục lúc nửa đêm.

“Được rồi, Rachel. Giờ thì cho tôi biết cô làm gì ở đây được không?”

Một số đàn ông, cô kết luận, tốt hơn là nên ngắm nhìn hơn là nên nghe nói. “Muộn rồi. Để khi khác.” Anh đến bên cô, và cơn run rẩy xuyên qua người cô khi cô nhìn vào gương mặt tàn nhẫn ấy. “Tôi thật sự cảm thấy không khỏe. Tôi nghĩ là rút cục thì tôi cũng đã bị chấn thương ở đầu.”

Anh lướt tay lên gương mặt cô. “Mũi cô lạnh. Cô vẫn ổn.”

Giờ thì anh ta trở thành một tên diễn hài. “Đây không phải là việc của anh, anh biết đấy.”

“Cô lại định giờ trò đó ra lần nữa với tôi sao?”

“Nó liên quan đến quá khứ của tôi, và quá khứ của tôi thì không đáng gì đến anh.”

“Ngưng vòng vo đi. Tôi sẽ không để cô đi cho đến khi cô nói cho tôi biết sự thật.”

“Tôi đang hoài niệm, thế thôi. Tôi nghĩ là ngôi nhà không có ai.”

Anh trở ngón tay lên chiếc gương gắn trên mái vòm phía trên chiếc giường. “Nhiều kỷ niệm đẹp ở đây ư?”

“Đây là phòng Dwayne, không phải của tôi.”

“Phòng cô ắt hẳn là ở kế bên.”

Cô gật đầu và nghĩ đến nơi trú ẩn xinh xắn cô đã sửa soạn cho riêng mình trong căn phòng sát vách: bàn ghế gỗ đào và thảm viền, tường màu xanh nhạt với những vật trang trí màu phấn trắng. Chỉ có phòng ngủ của cô và phòng trẻ mới không in dấu của Dwayne.

“Làm sao cô vào được đây.”

“Cửa sau không khóa.”

“Cô nói dối. Chính tôi đã khóa nó.”

“Tôi nạy khóa bằng kẹp tóc.”

“Mái tóc đỏ của cô chẳng hề được kẹp hàng tháng trời rồi.”

“Được rồi, Bonner. Nếu anh khôn ngoan một cách chết tiệt như thế, thì anh nghĩ tôi vào đây như thế nào?”

“Chuyện nạy khóa chỉ có hiệu quả trên phim, nhưng trong đời thật thì không thiết thực lắm đâu.” Anh quan sát cô, và rồi di chuyển nhanh đến mức cô không có thời giờ để phản ứng, anh lướt tay dọc theo hai bên sườn cô. Chỉ trong một lát anh đã tìm ra chiếc chìa khóa trong túi áo khoác.

Anh lúc lắc chiếc chìa trước mặt cô. “Tôi nghĩ cô có chiếc chìa mà cô đã cố tình quên trả lại khi bị đuổi khỏi nhà.”

“Trả nó lại cho tôi.”

“Dĩ nhiên tôi sẽ trả.” Anh châm chích. “Anh trai tôi khoái nhà bị trộm lắm.”

“Anh thật sự nghĩ rằng nơi đây có gì đó mà tôi muốn trộm sao?” Cô giật chiếc áo khoác trở lại trên vai, để rồi nhăn mặt khi một cơn đau buốt bắn dọc theo cánh tay cô.

“Chuyện gì không ổn à?”

“Ý anh là gì, chuyện gì không ổn ư? Anh đã ném tôi vào tường, đồ đần độn! Cánh tay tôi đau!”

Mặt anh gợn lên vẻ hối lỗi. “Mẹ kiếp, tôi không biết đó là cô.”

“Đó không phải là lý do.” Cô nhăn mặt lần nữa khi anh bắt đầu di chuyển đôi tay dọc theo cánh tay cô để kiểm tra vết đau một cách dụi dàng đến đáng kinh ngạc.

“Nếu tôi biết đó là cô thì tôi đã ném cô qua ban công rồi. Chỗ này đau không?”

“Có, đau lắm.”

“Chết tiệt, cô như đứa trẻ khóc nhè vậy.”

Cô giơ chân lên và đá vào ống quyển của anh, nhưng vì anh đứng quá gần nên chẳng đau gì mấy. Phút lơ cô, anh buông tay cô ra. “Có lẽ chỉ bị bầm, nhưng để cho an toàn thì cô nên chụp X-quang đi.”

Cứ như là cô có tiền chụp X-quang không bằng. “Nếu nó vẫn gây phiền toái cho tôi trong một hai ngày tới thì tôi sẽ chụp.”

“Ít nhất thì cũng phải giữ nó bằng một cái băng đeo.”

“Để rồi bị đuổi cổ vì không làm việc ấy à? Không, cảm ơn.”

Anh hít vào một hơi thật sâu, như để tập hợp lại từng mảnh kiên nhẫn cuối cùng, rồi nói bằng giọng khó nhọc. “Tôi sẽ không sa thải cô.”

“Đừng có ban ơn huệ cho tôi!”

“Cô thật không thể chịu nổi! Tôi đang cố làm một kẻ dễ chịu, và tất cả những gì tôi nhận được chỉ toàn là *mồm với miệng*.”

Có lẽ đó chỉ là từ *mồm miệng*, nhưng hình ảnh anh trước khi xỏ vào chiếc quần jean chọt lóe lên trong đầu cô. Cô nhận ra mình lại đang dán mắt vào anh một lần nữa, và anh cũng đang dán mắt vào cô. Cô liếm đôi môi khô khốc.

Môi anh mở ra như thể anh chuẩn bị nói gì đó, nhưng rồi lại quên mất đó là gì. Anh xoa lên đùi bằng lòng bàn tay. Không thể chịu đựng được sự căng thẳng khó hiểu và đột ngột này thêm được nữa, cô đứng dậy khỏi giường và bẻ gãy bùa mê giữa hai người họ.

“Thôi nào. Tôi sẽ dẫn anh một vòng quanh nhà.”

“Tôi sống ở đây. Tại sao tôi lại muốn cô dẫn đi một vòng chứ?”

“Để anh có thể học được đôi điều về lịch sử căn nhà.” Và để cô có thể liếc qua những căn phòng khác để tìm kiếm chiếc hộp.

“Đây không phải là Núi Vernon.”

“Thôi nào, Bonner. Tôi muốn xem ngôi nhà muốn chết, còn anh thì không có việc gì để làm cả.”

Cô đợi anh bảo rằng anh muốn đi ngủ tiếp nhưng anh không nói gì, và cô nhớ đến câu anh đã nói lúc trước khi anh nhìn đồng hồ. “Tham quan ngôi nhà giữa đêm khuya là phương pháp chữa chứng mất ngủ rất tốt.”

“Sao cô biết tôi bị chứng mất ngủ?”

Thế ra cô đoán đúng. “Tôi là bà đồng mà.”

Cô bước tới buồng thay quần áo của Dwayne, và trước khi Bonner có thể phản đối cô đã mở toang cánh cửa. Mắt cô lướt nhanh quanh các ngăn giá được xếp gọn gàng và thanh sào trống đến một nửa. Một vài bộ vest nam đang treo ở đó. Chúng là của Gabe hay của anh trai anh ta nhỉ? Cô thấy vài chiếc quần thụng tối màu và áo lao động bằng bông đứt khoát là thuộc về Gabe. Quần jean chất đống trên một kệ, áo T-shirt ở kệ khác. Không thấy chiếc hộp đâu cả.

Bonner xuất hiện đằng sau cô, và trước khi anh có thể mở miệng phản đối việc cô xâm phạm vào buồng thay quần áo, cô đã lên tiếng. “Dwayne chất đầy chỗ này với những bộ vest được thiết kế, cà vạt lụa 100 đô la, những đôi giày được làm thủ công nhiều hơn rất nhiều so với số mà một người nào đó khác có thể mang hết cả đời. Ông ta luôn luôn chưng diện ngay cả khi ông ta chỉ thơ thẩn quanh nhà. Thế không có nghĩa là ông ta thơ thẩn quanh nhà nhiều lắm. Ông ta là kẻ nghiện công việc.”

“Tôi không muốn làm tổn thương cô, Rachel, nhưng tôi cóc thềm quan tâm đến Dwayne.”

Cô cũng thế. “Chuyến tham quan chỉ thú vị hơn thôi.”

Cô tiến ra hành lang, rồi dẫn anh vào những phòng ngủ dành cho khách, kể lại tên những chính trị gia nổi tiếng đã từng ở trong từng căn phòng ở đó. Một vài điều mà cô kể cho anh thậm chí đúng là sự thật. Anh theo cô, chẳng nói gì, chỉ xem xét cô bằng ánh mắt đầy toan tính. Hiển nhiên là anh biết cô đang che giấu điều gì đó, nhưng anh không rõ đó là cái gì.

Chỉ còn hai phòng còn lại – phòng ngủ của cô và phòng trẻ - và cô vẫn chưa nhìn thấy chiếc hộp. Cô đến trước cửa phòng trẻ, nhưng tay anh đã phóng ra và chặn tay cô lại trước khi cô kịp xoay nắm cửa.

“Chuyến tham quan đã chấm dứt.”

“Nhưng đây là phòng của Edward. Tôi muốn nhìn qua nó.” Cô cũng muốn xem qua phòng ngủ của cô nữa.

“Tôi sẽ đưa cô về nhà.”

“Từ từ đã.”

“Ngay bây giờ.”

“Thôi được.”

Anh xem chừng có vẻ ngạc nhiên khi thấy cô bỏ cuộc quá dễ dàng. Anh ngập ngừng, sau đó gật đầu. “Để tôi mặc thêm quần áo đã.”

“Cứ thong thả đi.”

Anh quay đi và biến mất vào trong phòng ngủ. Cô xoay người lại và định đẩy cửa vào phòng trẻ.

“Tôi đã bảo là chuyến tham quan kết thúc rồi.” Anh nói vọng lại từ phía sau cô.

“Anh đang trở thành một tên khốn toàn diện đấy! Tôi có rất nhiều kỷ niệm hạnh phúc trong căn phòng này, và tôi muốn nhìn lại nó.”

“Cô làm tôi xúc động đến mức chảy cả nước mắt ra đây này.” Anh kéo dài giọng “Thôi nào. Cô có thể giúp tôi mặc quần áo vào.” Anh đóng cửa trước khi cô có thể thấy được bên trong và dẫn cô về phía phòng ngủ của anh.

“Khỏi phải phiền. Tôi đi bộ về nhà được.”

“Giờ thì ai là tên khốn đây?”

Thật đau lòng khi phải thừa nhận anh nói đúng, nhưng cũng thật đáng tức giận khi cô đã cận kề đến thế này mà vẫn không kiểm tra được hết ngôi nhà. Anh đóng cửa phòng ngủ sau khi họ vào trong và bước vào buồng thay quần áo.

Cô nhìn thấy chiếc chìa khóa anh bỏ lại trên chiếc bàn cạnh giường liền nhanh chóng tuần nó vào túi, rồi nghiêng mình tựa vào cột giường. “Chí ít thì tôi có thể xem qua phòng ngủ cũ của mình được chứ?”

Anh xuất hiện trở lại, tay cài cúc trên chiếc áo sơ mi. “Không. Chị dâu tôi dùng nó làm văn phòng khi chị ấy ở đây, và tôi không cho rằng chị ấy sẽ cảm kích việc cô lêu lổng trong đó.”

“Có ai nói gì về việc lêu lổng đâu nào? Tôi chỉ muốn liếc qua một cái thôi.”

“Cô không thể.” Anh nhặt đôi tất trên sàn nhà và xỏ chân vào. Trong khi anh đi giày, cô liếc nhìn về phía góc xa nơi phòng tắm nối liền căn phòng này với phòng cũ của cô.

“Vợ chồng anh trai anh có thường đến đây không?”

Anh đứng dậy. “Không thường xuyên lắm. Cả hai người họ đều không thích ngôi nhà nhiều lắm.”

“Vậy tại sao họ lại mua nó?”

“Riêng tư. Họ đã ở đây trong ba tháng sau khi cưới nhau, nhưng sau đó thì không nhiều lắm. Cal đang trong giai đoạn kết thúc hợp đồng với đội Chicago Stars.”

“Giờ họ đang làm gì?”

“Anh ấy đang học y khoa tại UNC (*Đại học Bắc Carolina*), còn chị ấy thì giảng dạy tại đó. Một ngày gần đây họ sẽ đại tu lại ngôi nhà.” Anh đứng dậy. “Tại sao cô và G. Dwayne lại không ngủ chung phòng?”

“Ông ta ngáy.”

“Dẹp mấy chuyện vớ vẩn đó đi, Rachel. Cô nghĩ là cô làm được chuyện đó hay sao? Cô có nghĩ rằng cô có thể dẹp bớt mấy lời rác rưởi đó đủ lâu để cả hai ta có thể nói chuyện chân thành với nhau, hay cô đã nói dối lâu đến mức quên cả việc nói thật là như thế nào rồi?”

“Tình cờ tôi là một người cực kỳ chân thành!”

“Rác rưởi.”

“Chúng tôi không ngủ chung phòng vì ông ấy không muốn bị cám dỗ.”

“Cám dỗ làm gì?”

“Anh nghĩ là chuyện gì?”

“Cô là vợ của ông ta.”

“Cô vợ trinh nguyên của ông ta.”

“Cô có một đứa con, Rachel.”

“Đó là điều kỳ diệu nếu xét đến việc...”

“Tôi nghĩ rằng G. Dwayne phải là một con chó săn mới đúng. Hay cô đang ám chỉ rằng ông ta không khoái sex?”

“Ông ta thích sex. Với gái điếm. Còn vợ thì phải tinh khiết.”

“Điều đó thật ngớ ngẩn.”

“Chính xác, thế đấy, đó chính là Dwayne.”

Anh cười khoái trá khi cô dùng đòn khơi gợi chút đồng cảm.

“Thôi mà, Bonner. Tôi không thể tin được là anh ác đến mức không cho tôi xem qua phòng của Edward.”

“Đời chó má thế đấy.” Anh hất đầu về phía cửa. “Đi thôi.”

Tranh cãi vô ích, đặc biệt là khi cô đã lấy lại được chiếc chìa khóa và có thể trở lại vào những lúc cô chắc chắn ngôi nhà không có người. Cô theo anh ra garage, bên trong có một chiếc xe Mercedes dài màu xanh sẫm và chiếc xe tải cũ kỹ bụi bặm màu đen của Gabe.

Cô hất đầu về phía chiếc Mercedes. “Của anh trai anh à?”

“Của tôi.”

“Jeez, hóa ra anh giàu thật, đúng không?”

Anh lau bầu và leo vào chiếc xe tải. Một lát sau họ đã hướng ra phía đường và đi qua chiếc cổng có đôi bàn tay đang cầu nguyện.

Đã gần hai giờ sáng, đường cao tốc hoàn toàn trống trải, và cô cảm thấy kiệt sức. Cô tựa đầu vào lưng ghế và trong vài khoảnh khắc quý giá ít ỏi cô tự cho phép mình cảm thương bản thân. Cho đến giờ cô vẫn chẳng tiến được xa hơn cái lần đầu tiên khi cô thấy được tấm ảnh trên tờ

tạp chí. Cô vẫn không biết liệu cái hộp có còn ở trong ngôi nhà không, nhưng chí ít cô đã lấy lại được chìa khóa. Sẽ mất bao lâu để Gabe nhận ra cô đã lấy lại nó?

“Chết tiệt!”

Cô chồm người về phía trước khi anh thình lình hãm phanh.

Chặn ngang con đường hẹp dưới chân Núi Heartache dẫn lên ngôi nhà của Annie, một cột sáng rực rỡ cao gần sáu feet xuất hiện lù lù. Cảnh tượng đó bất ngờ và ngỡ ngàng đến mức cô không thể chấp nhận được ngay lập tức cột sáng đó là cái gì. Nhưng sự mù mẫm đó không kéo dài mãi mãi, trí óc cô cuối cùng cũng buộc phải nhận diện được cái mà cô đang nhìn.

Lửa vẫn còn cháy vương trên một cây thập tự giá bằng gỗ.

CHƯƠNG 9

Cảm giác buốt lạnh chạy dọc sống lưng Rachel. Cô thì thầm. “Bọn họ đốt cháy cây thánh giá để dọa cho tôi bỏ đi.”

Gabel mở tung cửa xe tải và nhảy ra ngoài. Trong ánh sáng chói lòa của những chiếc đèn xe, Rachel nhìn anh đá cây thánh giá ngã xuống làm bắn tung ra những tia lửa rào. Đầu gối run run, cô bước ra khỏi xe. Tay cô ướt nhớp nháp khi nhìn anh lấy một chiếc xẻng từ phía sau xe tải và đập vỡ phần đang cháy dở còn lại.

“Tôi thích họ chào đón hàng xóm láng giềng bằng bánh chocolate hơn.” Cô nói yếu ớt.

“Đây không phải là thứ để đùa cợt.” Anh bắt đầu xúc những mảnh than hồng và hất chúng sang vệ đường.

Cô cắn môi dưới. “Tôi phải nói đùa, Bonner. Tôi không thể chịu được khi phải làm theo cách khác.”

Tay anh bất động trên chiếc xẻng, và vẻ mặt anh vô cùng rối loạn. Khi anh lên tiếng, giọng anh nhẹ nhàng và trầm tối như màn đêm đang bủa vây bên ngoài vầng sáng của ánh đèn. “Sao cô làm được điều đó, Rachel? Làm sao cô có thể bước tiếp?”

Cô siết chặt hai cánh tay trên ngực. Có thể vì buổi đêm và vì cơn sốc trước cây thập tự giá bị đốt cháy, nhưng câu hỏi đó dường như không hề lạ lẫm đối với cô. “Tôi không nghĩ. Và tôi không dựa vào bất kỳ ai ngoại trừ chính bản thân mình.”

“Chúa...” Anh lắc đầu và thở dài.

“Chúa chết rồi, Bonner.” Cô bật cười cay đắng. “Anh vẫn chưa nhận ra điều đó sao?”

“Cô có thực sự tin vào điều đó không?”

Một cái gì đó bật lên trong cô. "Tôi đã luôn làm mọi điều đúng đắn! Tôi đã sống theo Lời răn! Tôi đã đến nhà thờ hai lần một tuần, quỳ gối và cầu nguyện mỗi buổi sáng và mỗi buổi tối. Tôi đã quan tâm đến những người bệnh, ban bố cho những người nghèo! Tôi không gây hấn gì với hàng xóm, và tất cả những gì tôi nhận cho những nỗ lực đó của tôi là không gì hết!"

"Có lẽ cô đã nhầm lẫn giữa Chúa và Ông già Noel."

"Đừng có mà dạy đời tôi! Anh còn *dám* vênh mặt lên mà dạy đời tôi hay sao!"

Cô đứng đối mặt với anh trong ánh sáng xanh-trắng của những chiếc đèn xe, tay cô co lại thành nắm đấm hai bên sườn, và anh nghĩ rằng chưa bao giờ anh lại thấy ai dữ dội và nguyên sơ như thế. Với một người cao ráo như cô thì trông cô thật mỏng manh, với khung xương mảnh khảnh và đôi mắt xanh lục dường như choán hết cả gương mặt. Miệng cô nhỏ và đôi môi tím mọng như trái cây thối. Mái tóc rối tung, được chiếu sáng từ phía đằng sau, tạo nên một quang sáng trên gương mặt giận dữ của một kẻ vô thần.

Lẽ ra trông cô phải thật kỳ cục. Chiếc váy tả tơi lấm tấm sơn phủ lên thân hình còm cõi, đôi giày bụi bẩn, nặng nề trông thật bẩn thỉu bên cạnh cổ chân nhỏ và thanh mảnh. Nhưng cô đã giữ mình bằng một phẩm giá thật dữ dội, và anh bị hút vào cô bởi một điều gì đó vô cùng mãnh liệt – có thể chính là nỗi đau sâu khứa thấm tận trong tâm can anh – khiến anh không còn đối chọi được lâu hơn nữa. Anh muốn cô như anh chưa từng muốn bất cứ điều gì ngoại trừ cái chết kể từ khi anh đánh mất gia đình của mình.

Anh không nhớ mình đã bước đến, nhưng điều tiếp theo mà anh biết là cô đang ở trong vòng tay anh và anh cảm thấy được cơ thể của cô bên dưới lòng bàn tay. Cô thật gầy gò và mỏng manh, nhưng không đổ vỡ giống như anh. Anh muốn bảo vệ cô, làm tình với cô, an ủi cô và phá hủy cô cùng một lúc. Cảm xúc hỗn loạn trộn lẫn với nỗi đau, cửa sâu thêm vào nỗi thống khổ của anh.

Cô cắn ngón tay vào những bắp thịt trên cánh tay anh, chìm sâu vào đó, thật đau đớn. Anh ôm chặt lấy hông cô và kéo mạnh cô lên áp sát vào anh. Anh chà xát môi anh lên môi cô. Chúng thật mềm mại và ngọt ngào. Anh giật mạnh đầu ra sau.

"Anh muốn em." Anh nói.

Đầu cô chuyển động, và anh nhận ra đó là cái gật đầu. Sự ưng thuận dễ dàng của cô làm anh nổi điên lên. Anh túm lấy cằm cô và kéo nó lên để anh có thể nhìn vào đôi mắt xanh đầy dọa dẫm.

"Một lần nữa goá phụ Snopes cao quý lại hy sinh bản thân vì đứa con của mình." Anh khạc ra. "Thế thì quên đi."

Cô nhìn anh một cách lạnh lùng khi anh buông cô ra. Anh vớ lấy chiếc xẻng và tiếp tục dọn dẹp con đường. Anh đã nói sẽ không bao giờ làm điều này với cô lần nữa. Sau cái đêm đen tối của tâm hồn lúc anh muốn hủy hoại cô ấy, anh đã tự hứa với mình rằng sẽ không bao giờ chạm vào cô nữa.

"Có thể đó không phải là sự hy sinh."

Anh khựng lại. "Cô đang nói gì thế?"

Cô nhún vai. "Thân hình chết người đó của anh. Tôi không thể không nhận ra được."

“Đừng làm điều này, Rachel. Đừng tiếp tục cố bảo vệ bản thân bằng cách đóng vai một con lừa láu cá. Hãy nói điều mà cô muốn nói thôi.”

Môi dưới của chiếc miệng nhỏ nhắn chín mọng như quả dâu tây đỏ run rẩy, nhưng cô quá cứng rắn để chấp nhận đầu hàng. Bầu ngực nhỏ nhô lên bên dưới vạt trên của chiếc váy xấu xí khi cô hít thở. “Có thể tôi cần biết việc ở cạnh một người đàn ông không hứng thú với chuyện chia sẻ giường chiếu với một vị thánh là như thế nào.”

Hóa ra là vậy.

“Tôi đã 27 tuổi, và tôi chỉ có một người đàn ông duy nhất trong đời. Ông ta chưa bao giờ cho tôi một lần cực khoái. Khá buồn cười, huh?”

Anh không cảm thấy muốn cười. Thay vào đó, anh thấy một cơn giận vô lý. “Vây là giờ cô muốn khám phá phải không? Tôi bị coi là một con lợn thí nghiệm để cô phát triển khuynh hướng tình dục của mình hay sao?”

Tính nóng nảy của cô nàng tóc đỏ bùng lên. “Anh mới là người tiếp cận tôi, đồ khốn!”

“Trong khoảnh khắc điên rồ.”

Anh quan sát cách cô tuần tự dồn sức lực vào để tấn công anh và không hề ngạc nhiên khi cô trung ra nụ cười ghê tởm và mỉa mai của mình “Gee. Tôi hy vọng là không. Miễn là căn phòng tối om và anh không lên tiếng, tôi có thể giả vờ anh là người nào đó khác. Có thể sẽ hay ho khi có được một con ngựa giống cho riêng mình.”

Cơn giận dữ rời bỏ anh đột ngột như khi nó đến. Tốt cho cô. Cô quả thật đáng giá, kiên quyết không nhượng bộ một inch, và không có lý do gì để anh có thể nghĩ ngoài cái thực tế rằng anh đã chẳng hề làm tổn thương cô chút nào, tâm trạng anh nhẹ nhõm.

Anh quăng chiếc xẻng vào phía sau xe. Anh sẽ quay trở lại và dọn bỏ lớp than gỗ đi sau. “Đi thôi.”

Russ Scudder nhìn theo ánh đèn xe rời đi khi chiếc xe tải của Gabe Bonner hướng về phía ngôi nhà của Glide.

“Hắn đã hôn cô ta.” Donny Bragelman nói, cựa quậy bên cạnh hắn ta.

“Ừ, tao có thấy.”

Cả hai người đàn ông đang đứng trong lùm cây cách con đường khoảng ba mươi yard, quá xa để có thể nghe được Gabe và góa phụ Snopes nói gì với nhau, nhưng cũng đủ gần để thấy được cả hai đang làm gì khi họ bước về phía trước ánh đèn.

Sau khi Russ châm lửa đốt cây thánh giá, hắn ta và Donny đã trốn đi và nhìn xem nó cháy trong khi uống lốc bia sáu lon thứ hai. Họ vừa chuẩn bị rời đi thì thấy chiếc xe của Gabe tiến gần đến, và họ đã vô cùng thoải mái khi chứng kiến Rachel Snopes tức giận đến thế nào.

“Cô ả là đồ dâm dăng.” Russ nói. “Tao biết ả là một đứa hư hỏng ngay từ lần đầu tao gặp ả.”

Hắn ta không hề biết chuyện gì như thế cả. Vào thời hắn còn làm bảo vệ ở Thánh đường, phần lớn thời gian hắn thấy Rachel đi cùng với đứa con. Cô ta đã luôn luôn tử tế với hắn, và hắn thậm chí còn thích cô ta. Nhưng đó là trước khi tất cả sụp đổ.

Ngay từ đầu, mọi chuyện đã thật tuyệt vời đối với Russ. Người đàn ông phụ trách an ninh tại Thánh đường đã thuê Russ trở thành chỉ huy phó của ông ta. Khi Russ bảo vệ G. Dwayne và giám sát an ninh tòa nhà, hắn cảm thấy như thể cuối cùng hắn cũng làm được điều gì đó quan trọng, và mọi người ở Salvation đã ngưng nhìn hắn như thể hắn là kẻ bỏ đi.

Nhưng khi đế chế của G.Dwayne sụp đổ, ông ta đã kéo hắn xuống cùng ông ta. Không ai thuê hắn chỉ vì hắn có liên hệ với Thánh đường, nhưng Russ còn gia đình ở đây và hắn không thể chuyển đi, thế là hắn bị mắc kẹt. Dần dần, vợ hắn tống hắn ra khỏi nhà – những ngày này vợ hắn thậm chí gần như không để cho hắn gặp con hắn – và cuộc đời hắn trở nên như cút.

“Này cu, tao đoán là chúng ta đã dạy cô ả một bài rồi đấy.” Donny nói.

Donny Bragelman là người bạn còn lại duy nhất của Russ, và thậm chí gã này còn là kẻ bỏ đi tệ hơn cả Russ. Donny có thói quen cười không đúng lúc và túm đống quần ở nơi công cộng, nhưng gã này có công việc thường xuyên ở Amoco, và Russ có thể mượn tiền của gã. Russ cũng có thể nói chuyện với Donny về tất cả mọi thứ, kể cả việc giúp hắn chuyển cây thánh giá vào tối nay.

Russ muốn Rachel Snopes cút xéo khỏi thị trấn, và hắn hy vọng cảnh tượng cây thánh giá bị đốt cháy có thể dọa cô ả sợ hãi mà bỏ đi. Cô ta đóng vai trò lớn trong những chuyện xảy ra tại Thánh đường, và hắn không thể chịu đựng được việc cô ta quay lại đây như thể cô ta chẳng làm gì sai, đặc biệt là sau những gì đã xảy ra với Russ. Cái thực tế là Gabe Bonner đã trao công việc cũ của hắn cho cô ta chính là giọt nước cuối cùng làm tràn ly. Suốt cả tuần trước, hắn đã không thể nghĩ được đến chuyện gì khác.

Russ đã đến làm việc cho Gabe ngay sau khi anh ta mua bãi chiếu bóng dành cho xe hơi. Đó là một công việc cút đất, và Gabe là một cái gai để Russ có thể làm việc cùng. Kẻ điên khùng đó đã sa thải hắn sau hai tuần làm việc đầu tiên chỉ bởi vì hắn đi trễ một vài phút. Đồ con hoang.

“Chắc chắc là chúng ta đã dạy được cô ả.” Donny lặp lại, gãi gãi lên đống quần. “Mày có nghĩ rằng bây giờ con điểm đó sẽ bỏ đi bởi nó biết rằng mọi người không ai muốn nó ở đây không?”

“Nếu không đi,” Russ nói, “Cô ả sẽ phải hối tiếc.”

Ba ngày sau, trong lúc Rachel phủ lớp sơn chống rỉ màu xanh hoàng gia lên chiếc xà đu, mắt cô cứ liên tục lạc về phía mái nhà của quầy thực phẩm nơi Gabe đang dán giấy thấm hấp ín. Anh đã cởi bỏ chiếc áo sơ mi và quấn một chiếc khăn rằn in hoa màu đỏ quanh trán. Ngực anh ánh lên bởi mồ hôi và ánh nắng.

Miệng cô cảm thấy khô khốc khi cô ngẩng nhìn những cơ bắp khỏe mạnh trên lưng và cánh tay anh: rõ nét và săn chắc. Cô muốn lướt tay lên chúng, mồ hôi, và mọi thứ.

Có lẽ là do thức ăn. Kể từ khi cô bắt đầu ăn uống đầy đủ, cơ thể cô lại bắt đầu có sinh khí. Đó

có thể là lý do vì sao cô dường như không hề thấy đủ khi ngắm nhìn anh. Chắc chắn là do thức ăn.

Cô nhúng chiếc chổi vào trong xô sơn và quyết định sẽ không dối mình thêm nữa. Cái ôm mà họ đã chia sẻ trên con đường vào đêm ấy đã thay đổi một thứ gì đó giữa họ. Lúc này, không gian dường như tích tụ thêm sức hút về thể xác mỗi khi họ ở bên nhau. Họ đã cố gắng hết sức để tránh mặt nhau, nhưng cái nhận thức đó vẫn còn đó.

Cô thấy nóng, và cô tháo thêm một chiếc cúc nữa trên cổ của chiếc váy mặc ở nhà màu xanh thẫm của mình. Kristy đã tìm được vài hộp chứa những chiếc váy mặc ở nhà kiểu cổ được nhét trong buồng để đồ của phòng may áo và đưa hết cho Rachel, cô rất biết ơn khi nhận được chúng. Cùng với đôi giày đen cục mịch nặng nề, chúng trông gần như là theo xu hướng thời trang mới vậy, và cô cũng rất vui sướng được bổ sung thêm váy áo vào tủ áo còm cõi của mình mà không phải tốn một xu nào. Tuy vậy, cô vẫn không thể ngừng tự hỏi Annie Glide sẽ nghĩ thế nào nếu biết bà góa Snopes đầy tai tiếng đang mặc váy áo cũ của bà.

Thế nhưng, ngay lúc này, chiếc váy dường như đang làm cô ngọt ngào. Hay chính là do cảnh tượng cơ bắp của Gabe cuộn lên khi anh di chuyển một cuộn giấy hắc ín nặng nề. Anh ngừng công việc của mình lại, và bàn tay cô bắt động trên chiếc chổi quét sơn. Cô nhìn trân trân khi anh cọ lưng bàn tay lên ngực và nhìn về phía cô. Anh ở quá xa khiến cô không thể thấy được đôi mắt anh, nhưng cô có cảm giác như thể chúng đang vuốt ve cô tựa như làn khói bạc.

Da cô như thể bị kim châm. Cả hai người họ đều ngoảnh mặt đi.

Với một vẻ cương quyết dữ dội, cô chuyển sự chú tâm của mình vào công việc. Trong khoảng thời gian còn lại của buổi chiều, cô buộc mình nghĩ đến sự ham muốn ít đi và cân nhắc đến chuyện trở lại ngôi nhà cũ để tìm chiếc hộp nhiều hơn.

Bàn tay Rachel bắt động trên chiếc muôi gỗ mà cô đang dùng để khuấy bình sốt marinara tự làm cho bữa ăn tối. Cô đã biết rằng chuyện này rất tồi tệ, nhưng không phải kinh khủng đến thế này.

“Họ chết ngay lập tức.” Kristy ngẩng lên từ mớ rau diếp mà cô đã nhặt vào chiếc tô Tupperware màu hồng nhạt. “Thật kinh khủng.”

(Tupperware: thương hiệu sản xuất các vật đựng bằng nhựa dẻo trong, rãnh kéo để đóng gói chứa vật dụng chặt và kín. Thông dụng vào cuối năm 1990s và 2000s tại Mỹ.)

Hình ảnh phía trước Rachel mờ đi khi nước mắt ngấn đầy trên mắt cô. Chẳng trách gì Gabe lại cay đắng đến thế.

“Jamie chỉ mới lên năm,” Kristy run rẩy nói. “Thằng bé là hình ảnh thu nhỏ hoàn hảo của Gabe, hai cha con hoàn toàn không thể tách rời nhau. Còn Cherry thì thật tuyệt vời. Gabe chẳng còn như trước kể từ dạo ấy.”

Trong một khoảnh khắc, Rachel cảm thấy mình không thể thở được. Cô không thể tưởng tượng ra được nỗi đau mà Gabe đang phải gánh chịu, và cô đau đớn vì thương xót cho anh. Cùng lúc đó, bản năng sâu thẳm nào đó trong cô đang cảnh báo cô rằng lòng thương hại chính là kẻ thù của anh.

“Có ai ở nhà không?”

Vừa nghe thấy giọng nói của Ethan, Kristy liền làm rơi con dao gọt. Cô hít vào một hơi thật dài, dò dẫm tìm con dao, và lại làm rơi nó một lần nữa.

Rachel quá rung động trước những điều cô vừa nghe được đến nỗi phải mất một lúc sau cô mới định thần nhận ra Kristy cư xử lạ lùng như thế nào. Ethan là sếp của Kristy và họ nhìn thấy nhau hàng ngày. Vậy tại sao Kristy lại kích động như thế?

Người bạn sống chung nhà của cô vẫn là một người bí ẩn. Edward ngưỡng mộ cô ta, và đó là cảm xúc được đến từ hai phía, nhưng mặt khác Kristy lại quá dè dặt làm Rachel không thể hình dung được bức tranh rõ ràng về con người bên dưới vẻ ngoài mờ nhạt nhưng hữu hiệu ấy.

Kristy vẫn không phản ứng gì trước tiếng gõ cửa của Ethan, vì thế Rachel phải lên tiếng gọi anh ta vào. Qua khe cửa, cô thấy Kristy đang hít một hơi thật dài và quay trở lại thành người phụ nữ điềm tĩnh, dè dặt luôn làm mọi việc thật hiệu quả. Đường như khoảnh khắc bất ngờ trước đó chưa bao giờ xảy ra.

“Chúng tôi chuẩn bị ăn tối, Ethan,” Kristy nói khi anh xuất hiện trên ngưỡng cửa nhà bếp. “Anh muốn dùng gì không?”

“Ừm. Tôi không nên.” Anh gật đầu chào Rachel một cách lạnh lùng.

Cô nhìn anh đóng bộ trong chiếc áo màu xanh sáng, được đóng thùng gọn ghẽ trong chiếc quần kaki với một nếp gấp sắc như dao ngay chính giữa. Mái tóc vàng của anh được cắt tỉa thật hoàn hảo, không quá dài hoặc quá ngắn, và với chiều cao của anh, cặp mắt xanh dương cùng những đặc điểm cân đối đẹp đẽ, anh có thể trở thành người mẫu tạp chí GQ thay vì là thành viên của hội mục sư đoàn.

“Tôi chỉ ghé qua để đưa ít tài liệu cho thư thông báo.” Anh nói với Kristy. “Cô đã nói rằng cô sẽ phải lên khuôn vào sáng mai, nhưng tôi sẽ không có mặt ở đó cho đến tận 2h.”

Kristy cầm lấy tập hồ sơ anh đưa và đặt chúng sang một bên. “Rửa tay đi trong khi chúng tôi bày bàn. Rachel đã làm món sốt marinara rất tuyệt hảo.”

Ethan không bận tâm đưa ra nhiều hơn một lời từ chối chiếu lệ, rồi họ nhanh chóng ngồi vào bàn. Trong khi ăn, anh giới hạn trò chuyện chỉ trong phạm vi với Edward và Kristy. Edward miêu tả thật chi tiết những trải nghiệm của nó trong ngày với việc cho Snuggles - con lợn thí nghiệm của lớp - ăn và Rachel nhận ra thằng bé có một mối quan hệ với Ethan mà cô không hề biết gì cả. Cô thấy mừng vì Ethan đã không hướng thái độ thù địch với cô lên con trai cô.

Kristy, theo cô thấy, đối đãi với Ethan như thể cô ta là mẹ anh vậy, và anh, dường như trở lại làm một đứa trẻ mười tuổi. Kristy chọn dầu giấm cho anh, bỏ phô mát Parmesan lên đĩa mì spaghetti của anh, và, nói chung là làm mọi thứ trừ mỗi việc duy nhất là cắt thức ăn cho anh ăn.

Ethan, đổi lại, hầu như không để ý đến sự quan tâm của Kristy, và anh chắc chắn chẳng để tâm đến đôi mắt mong đợi đói khát của cô khi ngắm nhìn anh.

Vậy đấy, Rachel nghĩ. Chuyện xảy ra là như thế đấy.

Kristy từ chối không để anh phụ dọn dẹp, một điều mà Rachel không hề cảm thấy phiền tí nào, sau đó Ethan nhanh chóng rời khỏi. Rachel bảo Edward ra ngoài bắt đom đóm trong khi cô và Kristy rửa bát.

Khi Rachel lau khô chiếc đĩa mà Kristy đưa cho cô, cô quyết định can thiệp. “Chị biết Ethan lâu chưa?”

“Gần cả cuộc đời tôi.”

“Ừm... Và tôi cá là chị đã yêu anh ta trong hầu hết khoảng thời gian đó.”

Chiếc tô Kristy đang cầm trượt khỏi tay rơi xuống sàn nhà lát vữa và vỡ ra chính xác thành hai mảnh. Rachel liếc nhìn xuống. “Trời đất. Thậm chí chị đánh rơi mà cũng gọn gàng nữa.”

“Tại sao cô lại nói thế? Về Ethan ấy? Ý của cô là gì?”

Rachel cúi xuống nhặt chiếc tô vỡ. “Không có gì. Tôi quá nhiều chuyện thôi, cuộc sống tình cảm của chị không phải là việc của tôi.”

“Cuộc sống tình cảm.” Kristy khịt mũi và vớt chiếc khăn lau chén vào trong bồn rửa. “Cứ như là tôi có ấy.”

“Vậy tại sao chị lại không làm điều gì cả?”

“Làm điều gì?” Kristy cầm lấy mảnh tô vỡ từ Rachel và thả chúng vào chiếc thùng rác bên dưới bồn rửa.

“Rõ ràng là chị quan tâm đến anh ta.”

Kristy là người kín đáo đến nỗi Rachel đã nghĩ là cô ta sẽ chối, nhưng không.

“Chuyện không đơn giản như thế. Ethan Bonner là người đàn ông đẹp trai nhất Salvation, hoặc có thể là cả bang Bắc Carolina, và anh ấy có điểm yếu liên quan đến những người phụ nữ đẹp phủ đầy trang sức và mặc váy Spandex.”

“Thế thì đeo trang sức và mặc Spandex vào. Ít ra thì anh ta cũng sẽ để ý.”

Đôi lông mày mảnh mai của Kristy nhướn cao lên. “Tôi á?”

“Tại sao không?”

Kristy thật sự lắp bắp. “Tôi? Tôi! Cô mong đợi một – một người đàn bà như tôi – một – một thư ký nhà thờ ... Tôi – Tôi quê mùa.”

“Ai nói vậy nhỉ?”

“Tôi sẽ không bao giờ làm chuyện gì như thế. Không bao giờ.”

“Được rồi.”

Kristy lắc đầu một cách kiên quyết. “Tôi sẽ tuyệt đối trông như một con ngố.”

Rachel tựa một bên hông lên bàn bếp. “Chị không hẳn là giống như một miếng thịt cày, Kristy, bất chấp tủ đồ chán ngắt của chị.” Rachel mỉm cười và liếc nhìn một lượt chiếc váy mặc ở nhà hiệu Sears và Roebuck từ thập niên 1950s của Kristy. “Thế không có nghĩa là tôi còn chỗ để mà đeo trang sức.”

“Cô không nghĩ rằng tôi như miếng thịt cày chứ?”

Kristy trông đầy hy vọng đến mức Rachel cảm thấy xót xa cho cô ta. Có thể cuối cùng cô cũng tìm được cách trả ơn người phụ nữ thông minh nhưng tự ti này vì lòng tốt của cô ta. “Đi nào.” Cô dẫn Kristy vào phòng khách, ở đó họ cùng ngồi xuống ghế trường kỷ. “Tôi chắc chắn không nghĩ về chị như một miếng thịt cày. Chị có đường nét rất đẹp. Chị nhỏ nhắn, đó là điều mà rất nhiều người đàn ông dường như luôn tìm kiếm, thế không có nghĩa là tôi biết gì về chuyện đó. Và chị dường như sở hữu một bộ ngực tuyệt cú mèo che khuất bên dưới chiếc áo cánh này, dù cũng không hẳn là tôi biết về chuyện ấy.”

“Cô thực sự nghĩ rằng tôi có ngực sao?”

Rachel không thể kìm được nụ cười. “Tôi nghĩ là chị phải có đánh giá chính xác hơn tôi về điều đó. Điều tôi nghĩ là, Kristy, từ rất lâu chị đã tự cho rằng mình là người không hấp dẫn, và chị chưa bao giờ bận tâm đến chuyện đánh giá lại bản thân mình.”

Kristy lún sâu thêm vào chiếc ghế trường kỷ. Hoài nghi, hy vọng, bối rối lẫn lộn trên gương mặt cô ta. Rachel để cho Kristy có thời gian suy nghĩ, và trong khi đợi, cô nhìn quanh căn phòng khách giản đơn, mộc mạc và nghĩ về chuyện cô thích nó nhiều đến thế nào. Làn gió thổi qua từ màn chắn cửa đem đến mùi thông, xen lẫn mùi hương dịu ngọt nhẹ nhàng của hoa kim ngân. Ở bên ngoài cô thấy Edward đang đuổi bắt một con đom đóm, và cô tự hỏi đã bao giờ Gabe ngồi đây, nhìn ngắm con trai anh chơi đùa như thế chưa. Hình ảnh ấy quá đau đớn, và cô phải rũ để xua nó đi.

“Vậy tôi nên làm gì?” Cuối cùng Kristy cũng thốt lên.

“Tôi không biết. Một cuộc đại tu chẳng hạn?”

“Đại tu?”

“Đến một salon tốt để làm lại tóc và trang điểm cho chị. Mua sắm ở những cửa hàng thời trang và cập nhật cho tủ áo mới.”

Trong một thoáng Kristy trông đầy hy vọng, và rồi gương mặt cô trở lại u ám. “Để làm gì cơ chứ? Tôi có thể bước vào văn phòng của Ethan trần như nhộng và anh ta vẫn không hề nhận thấy.”

“Chúng ta cũng có thể thử đến việc đó nữa.” Rachel mỉm cười. “Nhưng trước hết thì hãy làm một cuộc đại tu đã.”

Kristy trông sững sốt, và rồi sau đó phá lên cười. Rachel nghĩ rằng cô ta có thể đi hết được đoạn đường đó.

“Một điều nữa. Chị phải dừng việc nhặng xị lên trước mặt anh ta.”

“Ý cô là gì?”

“Làm sao anh ta có thể nhìn chị như một người tình trong khi chị đối xử với anh ta như thể chị là mẹ anh ta thế chứ?”

“Làm gì có!”

“Chị phủ dầu giấm lên salad của anh ta!”

“Đôi khi anh ấy quên.”

“Vậy cứ để anh ta quên. Chị chăm bẵm anh ta, Kristy. Anh ta sẽ không chết ngay cả khi anh ta phải ăn salad không.”

“Điều đó thật không công bằng. Tôi làm việc cho anh ta. Chăm nom anh ta là nhiệm vụ của tôi.”

“Đã bao nhiêu năm chị làm công việc này rồi?”

“Tám năm. Kể từ khi anh ấy đảm nhận vị trí mục sư.”

“Và chị đã làm rất tốt, đúng không? Trừ khi tôi đoán sai, còn thì chị chính là thư ký tốt nhất mà người ta có thể tìm được. Chị có thể đọc được suy nghĩ của anh ta, đoán trước được anh ta muốn gì còn trước cả khi anh ta nghĩ về điều đó.”

Kristy gật đầu.

“Nhưng nó đem lại cho chị cái gì, ngoại trừ một tấm séc?”

Miệng Kristy mím chặt lại đầy oán giận. “Chẳng có gì. Nó không mang lại cho tôi điều gì cả. Thậm chí tôi còn không thích cả công việc đó. Gần đây tôi đang suy nghĩ mình có nên đến Florida như bố mẹ tôi yêu cầu không. Họ xuống đó để nghỉ ngơi, nhưng sau đó họ thấy chán, vì thế họ đã mở một cửa hàng bán đồ lưu niệm nhỏ ở Clearwater. Họ đã lèo nhèo tôi, bảo tôi xuống đó và giúp họ điều hành nó.”

“Vậy chị thích làm gì?”

“Tôi muốn làm việc với bọn trẻ.”

“Thế thì hãy làm đi.”

Sự oán giận của Kristy bộc phát thành cơn thịnh nộ. “Không đơn giản thế. Ít nhất bằng cách này tôi có thể được ở cạnh anh ta.”

“Đó là tất cả những gì chị muốn cho cuộc sống của mình ư? Quanh quẩn bên chân Ethan Bonner?”

“Cô không hiểu!”

“Tôi có thể hiểu được nhiều hơn chị nghĩ.” Cô hít vào một hơi thật sâu. “Dwayne luôn trang hoàng cho tôi như một gái làng chơi và mong đợi tôi cư xử như một vị thánh. Tôi đã cố trở thành tất cả những gì ông ta muốn, nhưng nó chưa bao giờ là đủ.” Kristy đặt tay lên đầu gối cô về cảm thông. Rachel hạ thấp giọng xuống. “Thay vì nghĩ đến chuyện sống vì Ethan Bonner, có lẽ đã đến lúc chị bắt đầu nghĩ về việc sống vì bản thân mình thì hơn.”

Vẻ mặt của Kristy kết hợp thật đáng yêu giữa sự mong mỏi và nỗi thất vọng. “Không đại tu nữa sao?”

“Một cuộc đại tu chỉ xảy ra nếu *chính chị* cảm thấy không hạnh phúc với hiện tại.”

“Tôi không hạnh phúc.” Kristy thở dài.

“Thế thì đại tu. Nhưng hãy thực hiện nó vì chính chị, Kristy. Không phải vì Ethan.”

Kristy nhắm nháp môi dưới. “Tôi đoán thế nghĩa là không có váy Spandex.”

“Chị có muốn mặc váy Spandex không?”

“Tôi sẽ trông ngó ngẩn lăm.”

“Chị *thực sự* có muốn!”

“Tôi sẽ suy nghĩ về chuyện đó. Không chỉ có mỗi chuyện đó, mà là về mọi thứ.”

Họ nhìn nhau mỉm cười, và Rachel cảm nhận đã có điều gì đó thay đổi giữa hai người bọn họ. Cho đến tận tối nay, họ chỉ là hai người quen biết lịch sự xã giao. Giờ họ đã là bạn.

Trong những ngày tiếp theo, cơ thể Rachel quay trở lại với cuộc sống với một sự báo thù. Cô cảm thấy trẻ trung và khỏe gọi như được tiếp thêm điện. Tiết trời cuối tháng Sáu thật đẹp, độ ẩm thấp và nhiệt độ đôi khi lên đến 80 (27°C), nhưng cô luôn cảm thấy như thể mình đang cháy bùng lên.

Khi làm việc, cô mở cúc cổ của chiếc váy cotton mặc ở nhà và để vạt áo trên ngực hở ra sao cho gió có thể luồn thổi vào da cô. Lớp vải cotton ẩm ướt, sờn cũ đúc nên bầu ngực cô, định rõ hình dáng nhỏ nhắn, cao cao theo một cách làm cô thấy mình thật gợi tình và khiêu khích. Cô búi tóc lên đỉnh đầu và quạt mát hai đùi bằng chân váy, cố gắng làm dịu mình xuống. Và bất kể cô làm gì, cô cũng cảm thấy mắt anh đang vuốt ve cô.

Anh nhìn lên cô từ bất cứ nơi nào anh đang làm việc, quệt tay lên ống quần jean, và dán mắt vào cô. Da cô dường như đang ngâm nga. Thật điên rồ. Cô thấy mình vừa uể oải vừa căng thẳng cùng một lúc.

Đôi khi anh sửa ra một mệnh lệnh hay mập mờ lảng mạ điều gì đó, nhưng cô hầu như không lắng nghe, bởi lẽ giác quan của cô tự động chuyển những lời cục súc mà anh thốt ra đó ra thành những lời mà anh thực sự muốn nói.

Anh muốn em.

Và cô cũng muốn anh. Vì sex, cô tự nhủ với bản thân. Chỉ vì sex. Không hơn. Không gần gũi vương vís, không trao đổi cảm xúc, chỉ có sex.

Khi cơ thể cô trở nên nóng bức đến nỗi cô sợ mình sẽ nổ tung lên thành ngọn lửa, cô bắt mình nghĩ về những thứ khác: tình bạn đang lớn lên của cô với Kristy, sự phấn khích của Edward khi nó kể cho cô về những chuyện trong ngày, và chiếc hộp Kennedy.

Hằng đêm cô đều bước đến khe núi trên đỉnh Núi Heartache và nhìn xuống ngôi nhà bên dưới nơi cô đã từng sống một thời. Cô phải vào trong đó để tiếp tục tìm kiếm chiếc hộp, nhưng cô không thể mạo hiểm khi anh đang ở đó. Anh không hề nói một lời nào về chuyện mất chiếc chìa khóa, và khi chỉ còn hai tuần nữa là khai trương bãi chiếu bóng, cô chỉ có thể trông chờ là anh đã quên mất về nó. Chắc chắn anh sẽ nói điều gì đó nếu anh không quên. Cô muốn hét lên vì cáu tiết. Giá như anh có thể biến đi đâu đó để cô có thể vào nhà.

Chín ngày sau cái đêm cô đột nhập vào nhà anh trai anh, cuối cùng cô đã có được cơ hội mà mình mong đợi.

Anh đến chỗ cô khi cô đang siết mấy cái tay cầm bằng chrome mới trong kho chứa hàng ở quầy thực phẩm. Ngay cả trước khi cô nghe tiếng chân anh, cô đã ngửi thấy mùi của nhựa thông và mùi chất xả vải, cô tự hỏi làm thế nào mà một người lao động nặng nhọc như anh lại luôn có thể giữ mùi sạch sẽ đến như vậy.

“Ethan và tôi có việc cần làm. Tôi sẽ đi vắng đến hết chiều, vậy hãy khóa tất cả lại khi cô xong việc.”

Cô gạt đầu và trái tim cô phoi phới. Trong khi anh đang bận bịu với cậu em trai, cuối cùng cô cũng có thể lọt được vào ngôi nhà.

Cô hoàn tất công việc trong thời gian kỷ lục, rồi lái xe về nhà của Annie lấy chiếc chìa khóa từ nơi cất giấu ở phía sau ngăn tủ đựng đồ và bắt đầu xuống núi. Đến khi cô xuống được đến chân núi, cơn mưa phùn bắt đầu rơi.

Toàn bộ phần chân váy của chiếc váy mặc ở nhà mà cô mặc ngày hôm đó - một chiếc cotton màu hồng mơn xơ ngoằn ngoèo những đường vẽ màu xanh lam - trở nên ẩm ướt cùng với đôi giày nặng nề và phía đầu đôi tất. Cô trút cả ra ở phòng giặt là để không lưu lại bất cứ dấu vết nào và đi chân trần lên cầu thang trong ngôi nhà im ắng.

Cô lục tìm trong phòng trẻ trước, kiên quyết chống lại những hoài niệm đang dần vạt khiến cô chỉ muốn cuộn người vào chiếc ghế đu cũ kỹ vẫn còn đặt bên cửa sổ để nhớ về cảm giác mái đầu lơ thơ bé bỏng của Edward tựa vào ngực cô. Khi cô không tìm được chiếc hộp ở đó, cô liền hướng về phòng ngủ cũ của mình.

Căn phòng này cũng không thay đổi gì nhiều như những phòng khác, và khi cô nhìn trần trời vào cái thiết bị công nghệ cao đặt trên khu làm việc hiện đại góc hình chữ L gần bên cửa sổ, cô thấy thắc mắc về Tiến sỹ Jane Darlington Bonner, người chị dâu là một nhà vật lý của Gabe. Liệu chị ta có hạnh phúc với cuộc hôn nhân của mình giống như bức ảnh đã cho thấy hay không?

Cô tìm kiếm thật nhanh trong buồng thay đồ và bàn làm việc, nhưng không thấy gì cả. Ngăn tủ kéo to dùng nằm phía dưới đáy ở một góc bàn làm việc là nơi duy nhất chưa tìm, nhưng ý nghĩ lục tìm ngăn bàn làm việc của một người lạ có vẻ như là hành động xâm nhập vào đời tư của người khác hơn bất cứ điều gì mà cô đã từng làm. Tuy vậy, cô cần phải biết, vì thế cô kéo ngăn tủ ra và thở phào khi nhìn thấy chiếc hộp được nhét ở bên trong.

Cô cảm thấy vật đứng bên trong chuyển động khi cô lôi chiếc hộp ra ngoài. Hơi thở của cô trở nên gấp gáp khi cô nhắc chốt nắp hộp và nhìn thấy một chồng đĩa vi tính đầy màu sắc đặt bên trong. Cô lấy chúng ra và đặt vào ngăn kéo ở đáy, sau đó cạy chiếc hộp dưới cánh tay và nhanh chóng bước ra ngoài cầu thang. Cô cảm thấy đầu óc văng vất vì nhẹ nhõm. Ngay khi đem được chiếc hộp về nhà, cô sẽ kiểm tra nó, thậm chí là xé nó ra thành từng mảnh nếu cô phải làm như thế.

Ngay khi cô vừa đặt chân đến đầu cầu thang, Ethan Bonner đẩy cánh cửa trước nhà mở ra. Cô đông cứng người, nhưng đã quá muộn. Anh nhận ra cô ngay lập tức.

Vẻ mặt anh trở nên lạnh giá. “Bổ sung thêm tội ăn cắp vào danh sách tội lỗi của cô nữa hả?”

“Chào Ethan. Gabe bảo tôi đến lấy thứ này.”

“Thật sao?”

Cô buộc mình phải mỉm cười khi bước xuống các bậc thang, đôi chân trần và chân váy ẩm ướt dán dính vào hai chân. Không gì có thể bắt cô từ bỏ chiếc hộp này. “Đừng hỏi tôi tại sao anh ta muốn nó. Tôi chỉ là người được thuê, và anh ta không kể gì với tôi cả.”

“Có thể anh ấy sẽ giải thích nếu tôi hỏi.”

“Ồ, điều đó thật không cần-”

“Gabe!” Ethan nghiêng đầu hướng về phía cửa trước đang để mở. “Vào đây được không?”

Cảm giác hoảng loạn ập xuống cô. “Được rồi mà. Tôi có thể nói chuyện với anh ta khi tôi quay trở về làm việc.” Bằng cái vẫy tay về vui nhộn, cô kẹp chiếc hộp cao hơn dưới cánh tay và nhanh nhẹn băng qua sàn đá hoa cương lạnh ngắt dẫn ra phía sau ngôi nhà.

Ethan bắt kịp cô trước khi cô băng qua phòng giải trí và túm lấy cánh tay cô mạnh hơn cần thiết so với một bề tôi của Chúa. “Không nhanh thế đâu.”

Gabe xuất hiện trên ngưỡng cửa trước. “Eth? Chuyện gì – Rachel?” Trong một thoáng anh đứng lặng câm. Sau đó anh bước vào trong và đóng cánh cửa phía sau lưng mình. “Tôi vẫn tự hỏi khi nào cô dùng lại chiếc chìa khóa đó.”

“Anh đưa chìa khóa cho cô ta ư?” Ethan hỏi.

“Không hẳn. Chỉ là anh biết cô ta còn có một chiếc dự phòng.”

Anh ta đã dàn dựng chuyện này, và điều đó làm cô điên tiết. “Nếu anh biết rằng tôi có nó, sao anh không nói gì hết? Và nhân tiện, anh đang làm gì ở đây?”

Cái thực tế là cô đã tấn công trong khi cô rõ ràng đang là người mắc lỗi dường như đã làm cho Ethan chết ngẹn, nhưng Gabe chỉ đơn giản nhún vai. “Cả bảo Ethan có thể dùng bàn ăn trong phòng họp tại nhà thờ. Chúng tôi đang chuyển nó vào trong xe tải.”

Mắt anh dạt xuống chiếc váy màu hồng ẩm ướt, bắt chân dính đầy bùn và đôi bàn chân trần. Cô trấn an mình rằng đó là cơn lạnh đang làm da cô nổi gai ốc. Cô nhìn anh với vẻ buộc tội. “Anh bảo là anh có *công chuyện*. Đây không phải là *công chuyện*. Đây chỉ là việc chuyển đồ đạc!”

Gabe chẳng nói gì, nhưng Ethan cuối cùng cũng đã tỉnh lại. “Em không thể tin được. Không phải anh thực sự đang định đứng đây và để cô ta tấn công anh đấy chứ? *Cô ta* mới chính là người đột nhập vào ngôi nhà!”

“Đôi khi sẽ dễ dàng hơn khi để cho Rachel có cơ hội thư giãn trước khi em cố gắng nói chuyện với cô ấy.” Anh nói bằng giọng thấp, buồn tẻ.

“Chuyện gì đang xảy ra giữa hai người thế?” Mắt Ethan trở nên đỏ lựng. “Tại sao anh thậm chí còn phải lắng nghe cô ta? Cô ta là một kẻ dối trá và là một bậc thầy lừa bịp.”

“Và đó là những ưu điểm của cô ta.” Gabe chỉ vào chân cô. “Làm mất đôi giày sexy của cô rồi à?”

“Tôi không muốn để lại dấu bùn.”

“Chu đáo nhỉ.”

Ethan quay đi và hướng về phía chiếc điện thoại. “Đó là chiếc hộp Jane dùng để đựng đĩa máy tính. Em sẽ gọi cho cảnh sát. Chuyện Rachel xuất hiện ở đây ngay từ đầu đã có điều gì đó thật lạ lùng.”

“Đừng bận tâm. Anh sẽ chăm nom cô ta. Đưa cái hộp đây, Rachel.”

“Vớ vẩn.”

Anh nhướn một bên mày. “Lấy chiếc xe tải đi, Eth. Anh đã phủ tấm bạt lên chiếc bàn để nó khỏi ướt rồi.”

“Em sẽ không bỏ đi đâu. Sau tất cả mọi chuyện mà anh đã phải trải qua, anh không nên chịu đựng thêm chuyện này. Em sẽ xử lý chuyện của cô ta.”

Một lần nữa cậu em bé bỏng lại nhảy vào che chở cho ông anh trai. Rachel khịt mũi với vẻ ghê tởm. Ethan nghe được và xoay người lại đối mặt với cô, vẻ mặt anh căm phẫn. “Chuyện gì?”

“Bi kịch không làm cho người ta trở nên vô dụng.” Cô chỉ ra. “Đừng có nâng niu anh ta nữa.”

Điều đó dường như đã gây sốc ngay cả đối với Gabe. Anh chưa bao giờ nói với cô về những mất mát của anh, mặc dù lẽ ra anh phải biết rằng Kristy đã nói đôi điều gì đó cho Rachel biết.

Thái độ thù địch của Ethan đã chuyển thành cơn giận lạnh lùng. “Cô có quyền gì mà dám phát biểu về quan hệ của tôi với anh trai tôi chứ? Gabe, em không hiểu được chuyện này. Em

đã nghĩ rằng cô ta chỉ làm việc cho anh, nhưng...”

“Tiếp tục đi, Eth.”

“Em không thể.”

“Em phải nói ra. Hãy nhớ rằng em là thành viên trong hội đồng của thị trấn, và nếu em thật sự *chứng kiến* ai đó giết người, em cần phải báo cáo lại.”

“Em không cho rằng anh nên ở một mình với cô ta.” Ethan nói thẳng toẹt.

“Anh sẽ không ở một mình.” Gabe trao cho cô một nụ cười mỏng dính. “Anh có tiếng la hét của Rachel làm bạn.”

CHƯƠNG 10

Ethan miễn cưỡng rời khỏi ngôi nhà. Rachel nhận ra rằng tất cả những gì cô cần chỉ là một vài phút một mình với chiếc hộp, một vài phút tìm phía dưới lớp đáy lót hoặc tìm kiếm một ngăn bí mật, và rồi cô sẽ đi.

Cô siết những ngón tay chặt hơn quanh góc hộp và cố kéo dài thêm thời gian. “Em trai anh là một kẻ cáu bẳn. Tôi đoán tính cách đó chảy trong huyết quản gia đình.”

Anh khoanh tay trên ngực và tựa vào một trong những chiếc cột chạm trổ tinh vi dẫn đến phòng khách. “Tôi ngạc nhiên là cô không cởi luôn chiếc váy đó và hiến thân cho nó để giữ nó yên lặng.”

“Mọi thứ diễn ra quá nhanh. Tôi không có thời gian để nghĩ nữa.”

Anh nhướn một bên mày và lười biếng bước lên phía trước một bước. “Đưa nó đây.”

Trái tim cô như thể đang trôi lên cổ họng. “Không đời nào, đồ lươn lẹo. Cái này là của tôi. Nó là một món quà của bà ngoại nhân dịp sinh nhật lần thứ sáu của tôi.”

“Đưa nó cho tôi.”

“Bà đã bán rau dưới ánh mặt trời như thiêu như đốt trong suốt một mùa hè để có thể tặng cái này cho tôi, và bà đã bắt tôi hứa là sẽ luôn luôn giữ nó.”

“Chúng ta có thể làm chuyện này theo cách dễ dàng hoặc khó khăn, tùy cô chọn.”

Cô nuốt mạnh xuống. “Okay, anh thắng. Tôi sẽ đưa nó cho anh. Nhưng đầu tiên tôi phải lau khô mình đã. Tôi đang đông cứng rồi.” Cô lách qua anh và hướng về phía phòng sinh hoạt gia đình.

Anh bước đến trước mặt chặn đường cô đi. “ Xoay xở khá đấy.” Với một động tác nhanh

nhện, anh lôi chiếc hộp ra khỏi tay cô.

Phớt lờ tiếng thở dốc đầy hoảng hốt của cô, anh tiến về phía cầu thang. “Cứ lau khô người đi trong khi tôi cất thứ này đi chỗ khác. Và tôi sẽ lấy lại chiếc chìa khóa khi nào cô xong việc.”

“Đứng lại!” Cô không thể để anh làm thế này, và cô bám theo anh qua sàn nhà đá hoa cương. “Anh đang trở thành con lừa ác tâm đấy! Chỉ cần để tôi nhìn qua nó thôi!”

“Tại sao?”

“Bởi vì có thể tôi đã bỏ thứ gì lại trong đó.”

“Ví dụ?”

Cô ngập ngừng. “Một bức thư tình cũ của Dwayne.”

Anh nhìn cô bằng ánh mắt ghê tởm rồi quay lưng lại bước lên cầu thang.

“Dừng lại!”

Anh vẫn bước tiếp.

“Chờ đã!” Cô túm lấy cánh tay anh, rồi ước gì cô đã không chạm vào anh và nhanh chóng bỏ ra. “Okay, có thể là Dwayne đã bỏ lại thứ gì trong đó.”

Anh dừng một chân trên bậc thang dưới cùng. “Như là cái gì?”

“Như...” Đầu óc cô chạy đua điên cuồng. “Một túm tóc của Edward khi còn bé.”

“Cô sẽ phải làm tốt hơn thế.” Anh bắt đầu leo lên.

“Thôi được rồi! Tôi sẽ nói cho anh biết.” Cô cố gắng sáng tác thêm một lời nói dối khác, nhưng cô không thể nghĩ đến cái gì khác có thể thuyết phục dù chỉ là tương đối. Cô hoặc là phải nói sự thật, hoặc là phải để anh đem chiếc hộp đi. Không còn sự lựa chọn nào khác. Cô không thể để chiếc hộp vượt mất một lần nữa cho đến khi cô có thể nhìn được vào bên trong nó, và cô phải chấp nhận rủi ro này.

“Như là một bí mật phía sau nơi ông ta đã cất giấu năm triệu đô la chẳng hạn.”

Điều đó khiến anh dừng lại ngay lập tức. “Giờ thì đến hồi hay ho rồi đây.”

Cô dán mắt vào anh và nuốt xuống một cách khó khăn. “Số tiền đó là của tôi, Bonner. Đó là tài sản thừa kế của Edward. Vẫn còn lại vài khoản nợ, nhưng phần còn lại thuộc về thằng bé. Tôi đã kiểm được từng đồng trong số đó!”

“Sao cô nghĩ thế?”

Cô đã sẵn sàng trao nó cho anh – câu trả lời thông minh nhất, dí dỏm nhất, láu cá khôn lỏi nhất. Nhưng rồi, ngay khi từ ngữ sắp sửa buột ra, một điều gì đó xảy ra bên trong cổ họng cô, và giọng cô vỡ ra. “Bởi vì tôi đã bán linh hồn của mình vì nó.” Cô thì thào.

Trong một giây anh không nói gì. Sau đó anh hất đầu về phía đầu cầu thang. “Tôi sẽ lấy cho cô một chiếc áo choàng. Răng cô đang va lập cập vào nhau này.”

Nửa giờ sau, cô ngồi đối diện anh trong nhà bếp, trên người không mặc gì ngoài chiếc quần lót và chiếc áo choàng màu hạt dẻ bằng vải bông xù của anh trong khi mắt cô trân trân nhìn xuống chiếc hộp Kennedy. Mắt cô ráo hoảnh – cô sẽ không bao giờ khóc trước mặt anh một lần nữa – nhưng phía bên trong, cô cảm thấy tan nát.

“Tôi đã quá chắc chắn.” Cô lắc đầu, vẫn không thể tin được rằng chiếc hộp không hề chứa đựng manh mối nào. Họ đã soi từng inch một và vẫn không tìm thấy được gì: không có ngăn bí mật lưu giữ chìa khóa tài khoản an toàn, không có sổ tài khoản tại Ngân hàng Thụy Sĩ khắc bằng acid trên lớp gỗ bên dưới ván lót, không một tấm bản đồ hay một miếng vi phim hay mặt khẩu của một chiếc máy tính.

Cô muốn giọng nắm tay xuống mặt bàn, nhưng thay vào đó cô buộc mình phải suy nghĩ. “Cảnh sát trong Hat đã ở đó cùng với cảnh sát của Salvation, nghĩa là có rất nhiều lực lượng an ninh. Một trong số họ có thể đã nhìn vào trong chiếc hộp khi họ tịch thu nó và tìm thấy gì đó. Một trong số họ hẳn là đã có nó.”

“Điều đó nghe chẳng lọt tai tí nào.” Gabe cầm chiếc cốc cà phê của cô lên và mang đến bồn rửa, ở đó anh đổ đầy cốc từ chiếc bình đặt trên quầy. “Cô bảo tôi rằng cô đã kiểm tra chiếc hộp trước khi cô vào xe. Cô đã xem và chẳng thấy gì cả, thế thì tại sao họ lại thấy? Ngoài ra, nếu cảnh sát trưởng hay một trong những cảnh sát địa phương đã chuyển nó ra thành tiền mặt, cho đến giờ chúng ta hẳn đã thấy bằng chứng nào đó rồi, và người duy nhất trong cộng đồng này đã tiêu rất nhiều tiền chính là Cal.”

“Có thể anh ta ...”

“Quên chuyện đó đi. Cal đã kiếm được hàng triệu đô la khi anh ấy thi đấu ở NFL. Hơn nữa, nếu như anh ấy hay Jane tìm được gì trong chiếc hộp, họ sẽ không giữ bí mật chuyện đó.”

Anh nói đúng. Cô sụm người trên chiếc ghế dài bọc nhung đỏ trong góc phòng thụt vào ở nhà bếp. Lúc cô còn ở đây, góc phòng này được bao phủ bằng giấy dán tường với những bông hoa hồng bằng kim loại nở to sắp tàn và thối rữa, nhưng giờ chúng đã không còn nữa, thay vào đó là những nụ hồng nhỏ màu vàng. Giấy dán tường này trông hoàn toàn lạc lõng ở nơi đây và chỉ có thể được xem như một trò đùa riêng tư nào đó của những người chủ hiện tại.

Gabe đặt cốc cafe mới trước mặt cô và chạm vào vai cô bằng một cử chỉ nhẹ nhàng đến ngỡ ngàng. Cô muốn nghiêng má tựa vào lưng bàn tay của anh, nhưng anh đã rút tay lại trước khi cô buông mình trước thôi thúc ấy. “Rachel, khả năng cao nhất là số tiền đó đã ở lại dưới đáy biển.”

Cô lắc đầu. “Dwayne phải rời nước quá nhanh nên không thể thực hiện bất kỳ một giao dịch phức tạp nào. Ông ta không thể đem theo quá nhiều tiền bên mình trong khoản thời gian ngắn như thế.”

Gabe ngồi đối diện với cô và đặt cánh tay lên bàn. Mắt cô nấn ná lại ở đó. Cánh tay anh khỏe mạnh và rám nắng, lác đác những mảng lông tay sẫm màu. “Kể tôi nghe lần nữa về tất cả những gì ông ta đã nói vào ngày hôm đó xem.”

Cô lặp lại câu chuyện, không sót lại bất cứ điều gì. Khi nói xong, cô siết chặt hai tay trên bàn. “Tôi đã muốn tin ông ta khi ông ta bảo với tôi là ông ta phải nói lời tạm biệt với Edward, nhưng tôi biết có điều gì đó không bình thường. Tôi cho rằng Dwayne yêu Edward theo một cách thức khó hiểu nào đó, nhưng dù cho cách nào đi nữa thì nó cũng không quan trọng. Ông ta luôn tự cho mình là trung tâm.”

“Vậy tại sao ông ta lại không bảo cô chỉ đem theo chiếc hộp? Tại sao ông ta lại còn bận tâm bảo cô đem Edward theo làm gì?”

“Bởi vì vào thời điểm đó, chúng tôi hiếm khi nói chuyện với nhau, và ông ta biết rằng việc chào tạm biệt con trai ông ta là điều mà tôi không thể từ chối.” Cô xoay chiếc cốc cà phê. “Trong suốt thời gian mang thai Edward, cuối cùng tôi cũng ngộ ra sự dối trá của những chuyện đang diễn ra tại Thánh đường, và tôi đã quyết định sẽ rời bỏ ông ta. Nhưng khi tôi nói với ông ta điều đó, ông ta nổibung xung lên. Không phải là do tình cảm, mà bởi vì vào những ngày ấy, tôi đã trở nên rất quen thuộc với giáo đoàn trên truyền hình của ông ta.” Miệng cô xoắn lại với vẻ cay đắng. “Ông ta nói ông ta sẽ cướp Edward ra khỏi tay tôi nếu có khi nào tôi cố gắng bỏ đi. Tôi phải ở lại nơi đó, lên truyền hình với ông ta ở mỗi chương trình phát sóng, và không được để lọt ra bất cứ dấu hiệu nào cho thấy là tôi đang bất hạnh. Nếu không, ông ta bảo tôi là ông ta biết những người đàn ông có thể chứng thực rằng tôi đã quyến rũ họ, và ông ta sẽ chứng minh rằng tôi là một người mẹ không thích hợp.”

“Ồ con hoang.”

“Theo quan niệm của ông ta thì không. Ông ta có những câu nói trong kinh thánh bào chữa cho chuyện đó.”

“Cô bảo rằng ông ta cũng đã bảo cô mang theo cuốn Kinh thánh của ông ta.”

“Nó là của mẹ ông ta. Ông ta rất đa cảm về ...” Cô thẳng người dậy, mắt cô khóa lấy mắt anh. “Anh nghĩ là có thể có manh mối trong cuốn Kinh thánh à?”

“Tôi không nghĩ có manh mối nào ở đây. Số tiền đó ở dưới đáy biển rồi.”

“Anh sai rồi! Anh không biết được giọng ông ta nghe điên cuồng thế nào trong điện thoại vào tối hôm đó đâu.”

“Ông ta sắp bị bắt, và ông ta đang sẵn sàng để biến khỏi đất nước này. Điều đó làm bất cứ ai cũng có thể trở nên điên cuồng.”

“Tốt thôi! Đừng tin tôi.” Cô bật dậy với vẻ tức giận. Cô phải tìm thấy quyển Kinh thánh đó. Tìm xem tiền ở đâu là hy vọng duy nhất mà cô có cho tương lai, nhưng anh lại không quan tâm đến điều đó.

Nước mũi cô bắt đầu chảy ra vì quá xúc động, cô hít mạnh vào khi sải bước đến phòng giặt là nơi chiếc váy của cô đang nhào lộn trong máy sấy. Anh lên tiếng từ sau lưng cô, giọng anh dịu dàng như tiếng mưa rơi tí tách bên ngoài. “Rachel. Tôi đứng về phía cô.”

Cô chưa được chuẩn bị sẵn sàng để đón nhận sự ủng hộ của anh, và cô quá mệt mỏi vì luôn phải đấu tranh đến mức nó gần như hủy hoại cô. Cô muốn tựa vào anh, dù chỉ trong một khoảnh khắc, và để đôi vai vững chãi đó chống đỡ đôi chút gánh nặng mà cô đang mang. Sự căm dỗ đó mãnh liệt đến mức làm cô hoảng sợ. Người duy nhất mà cô có thể tựa vào đó chính

là bản thân cô thôi.

"Chỉ vì anh xúc động thôi." Cô cười với vẻ nhạo báng, kiên quyết gia cố thêm rào cản giữa họ chắc chắn đến nỗi anh sẽ không bao giờ có thể vượt qua được lần nữa.

Nhưng anh không hề giận dữ. "Tôi chân thành đấy."

"Cảm ơn không vì cái gì hết." Cô xoay người khỏi anh. "Anh đang đùa với ai chứ? Sau những chuyện đã xảy ra với gia đình anh, anh hẳn là phải đau đớn tới mức anh không thể giúp được chính bản thân mình, nói gì đến tôi."

Lời nói rời khỏi môi cô trước khi cô kịp ngăn lại. Điều gì đã xảy ra với cô vậy? Cô không có ý nói năng độc địa đến thế này, và cô cảm thấy một đợt sóng căm ghét dành cho người đàn bà miệng lưỡi sắc nhọn mà cô đã hóa thân thành.

Anh không hề đáp lại. Thay vào đó, anh quay đi mà không nói một lời.

Thậm chí cả sự tuyệt vọng cũng không thể bào chữa cho cái kiểu tàn ác mà cô vừa thể hiện ra. Cô rút tay vào túi trước của chiếc áo choàng và theo anh vào trong nhà bếp. "Gabe, tôi xin lỗi. Đáng lẽ tôi không bao giờ nên đá kích anh như thế."

"Quên chuyện đó đi." Anh chớp lấy chùm chìa khóa trên quầy. "Mặc đồ vào và tôi sẽ đưa cô về nhà."

Cô bước đến gần hơn. "Tôi không có ý biến thành một mụ chó cái. Anh đã thay đổi và cư xử thật tử tế, và tôi không nên phản bác lại như thế. Tôi thật sự xin lỗi."

Anh không đáp lại gì.

Chiếc máy sấy đã tắt, và cô biết mình không còn gì để nói nữa. Anh hoặc là chấp nhận lời xin lỗi, hoặc là không.

Cô quay trở lại phòng giặt là và lôi ra chiếc váy hồng. Nó đã trở thành một đồng giẻ tẻ ngắt xoắt xít, trông cứ như đã trở về lớp vật liệu nguyên thủy của nó, nhưng vì cô không còn gì khác để mặc nên cô đóng cửa phòng lại, trút bỏ chiếc áo choàng của Gabe và mặc chiếc váy vào, mặc xác những vết nhàu nát và tất cả mọi thứ khác.

Cô chỉ vừa mới kéo chiếc váy qua cánh tay thì cánh cửa mở ra. Cô khép vạt trước lại và quay lại phía anh.

Anh trông thật bất hạnh và thù địch: trán nhăn nhúm, môi mím chặt, hai tay rút sâu vào trong túi quần jeans. "Tôi muốn làm rõ điều này. Tôi không cần lòng thương hại từ bất kỳ ai, đặc biệt là từ cô."

Mắt cô sụp xuống nhìn vào những chiếc cúc bởi vì điều đó dễ dàng hơn là phải nhìn vào mắt anh, và rồi cô bắt đầu cài chúng lại. "Tôi không thương hại anh, chính xác là thế. Anh quá tự lực để mà nhận được sự thương hại. Nhưng biết chuyện anh mất vợ và con trai làm tôi muốn phát bệnh."

Anh chẳng nói gì trong một lát, nhưng khi cô nhìn lên, cô thấy lớp gân trên cổ anh đã giãn ra. Anh rút tay ra khỏi túi quần. Mắt anh dạt xuống ngực cô, và cô nhận ra ngón tay cô đang dừng

lại trên một chiếc cúc ở đó. Cô nhanh chóng cài lại nó.

“Cô có ý gì khi bảo Ethan đang nâng niu tôi?”

“Chẳng có gì. Tôi lại lỡ miệng thêm lần nữa.”

“Vì lòng kính Chúa, Rachel, cô có thể chỉ cố lần này thẳng thắn với tôi được không!” Anh sai bước ra ngoài.

Cô cau mày. Anh đầy gai nhọn như một cái khung sắt gai góc rỉ sét vậy. Cô kết thúc việc cài cúc trên chiếc váy trong khi theo anh quay trở lại nhà bếp, nơi anh chộp lấy chiếc mũ của đội Chicago Stars và đeo đôi kính râm vào, rõ ràng là đã quên mất bên ngoài trời đang mưa phùn.

Cô bước về phía anh. Chiếc váy dài cọ vào ống quần jean của anh, và cô cố cưỡng lại thôi thúc được quàng tay cô quanh thắt lưng anh. “Mọi người nói chuyện với anh như thể họ sợ anh sẽ vỡ vụn ra bất kỳ lúc nào. Tôi không cho rằng như thế là tốt cho anh; nó không cho anh tiến lên phía trước. Anh là một người mạnh mẽ. Mọi người cần phải nhớ điều đó, kể cả anh.”

“Mạnh mẽ!” Anh giật chiếc kính râm ra và quăng chúng trượt ngang trên quầy. “Cô chẳng biết gì về chuyện đó hết.” Chiếc mũ của anh đập vào quầy và nảy lên rơi xuống sàn nhà.

Cô không hề lùi lại “Chính anh đấy, Gabe. Anh rất cứng rắn.”

“Đừng nhằm tôi với cô!”

Những bước chân của anh như đang hành hạ sàn nhà đá hoa cương khi anh sai bước qua cô và hướng về phòng sinh hoạt gia đình. Chính bản thân cô đã sống một mình với nỗi đau quá lâu nên cô sẽ không bỏ mặc anh dù chỉ là trong ý nghĩ. Căn phòng trống trải, nhưng những cánh cửa trượt dẫn đến một sân gỗ ngoài trời đang mở. Khi cô bước về phía đó, cô nhìn thấy anh đang đứng bên ngoài, tay túm chặt lấy tay vịn lan can trong khi nhìn chằm chằm về phía Núi Heartache.

Cơn mưa lún phún đã chuyển thành mưa nhẹ hạt, nhưng anh dường như không nhận thấy rằng anh đang bị ướt. Những hạt mưa lóng lánh trên tóc anh và làm vai áo T-shirt của anh thấm lại. Cô chưa bao giờ trông thấy ai trông cô độc hơn, và cô bước ra ngoài mưa với anh.

Anh không hề tỏ ra bất cứ dấu hiệu nào chứng tỏ anh nghe thấy cô đến phía sau anh, vì vậy cô không hề được chuẩn bị khi nghe anh lên tiếng. “Tôi giữ một khẩu súng bên giường, Rachel. Và nó không phải là để phòng vệ.”

“Ôi, Gabe...”

Tất cả mọi phần trên cơ thể cô đều muốn chạm vào anh và dành cho anh sự an ủi mà cô có thể đem lại, nhưng anh dường như bị bao quanh bởi một rào cản vô hình, một thứ mà cô e sợ phải vượt qua. Thay vào đó, cô dịch đến bên cạnh anh và đặt cánh tay mình lên tay vịn lan can ướt đẫm. “Điều đó có dễ dàng hơn không?”

“Trong một thời gian thì nó dễ dàng hơn. Rồi cô xuất hiện.”

“Tôi làm nó trở nên khó khăn hơn cho anh sao?”

Anh ngập ngừng. “Tôi cũng không biết nữa. Nhưng cô đã thay đổi nhiều thứ.”

“Và anh không thích điều đó.”

“Có lẽ là tôi thích điều đó quá nhiều.” Cuối cùng anh cũng xoay người lại đối mặt với cô. “Tôi đoán mấy tuần vừa qua đã khá hơn một chút. Cô đã trở thành một thứ sao lãng.”

Cô trao cho anh một nụ cười yếu ớt. “Tôi rất vui.”

Anh cau mày, nhưng đằng sau nó không có dấu hiệu nào của cơn giận dữ thực sự. “Tôi không nói rằng cô là một thứ sao lãng có ích. Chỉ là một thứ sao lãng.”

“Tôi hiểu.” Mưa thấm ướt chiếc váy của cô, nhưng ngoài này ấm áp hơn phía bên trong ngôi nhà có máy điều hòa, và cô không cảm thấy lạnh.

“Tôi luôn nhớ cô ấy.” Mắt anh dò tìm trên gương mặt cô, và giọng anh sâu lắng hơn, khàn đục hơn. “Vậy tại sao tôi lại muốn cô nhiều đến mức nhức nhối thế chứ?”

Tiếng sấm ầm ầm vọng lại từ xa đi cùng với lời nói của anh, gần như đã trở thành một phần trong câu nói đó. Một cơn rừng mình chạy xuyên qua cô. “Tôi nghĩ... tôi nghĩ chúng ta bị hút vào nhau bởi sự tuyệt vọng.”

“Tôi không thể cho cô một thứ chết tiệt nào ngoại trừ sex.”

“Có lẽ đó chính xác là cái mà tôi cần từ anh.”

“Cô không nghĩ thế đâu.”

“Anh không biết tôi nghĩ gì.” Việc ở gần bên nhau đột nhiên trở nên choáng ngợp, thế nên cô quay lưng lại phía anh. Khoanh tay trước ngực, cô chuyển đến phía bên kia của sàn gỗ. Trên đầu, bầu trời sà xuống thấp trong lúc sương mù vây quanh lấy những ngọn núi như một chiếc váy dạ hội màu xám tả tơi.

“Tôi đã để thời con gái của mình bị cướp mất khỏi tay, Gabe. Vào đêm tân hôn, ông ta đã cho tôi một bài thuyết giảng từ thế kỷ thứ 19 rằng cơ thể tôi là mạch máu của Chúa như thế nào, và ông ta sẽ đụng chạm đến nó ít nhất có thể. Ông ta bắt tôi nằm đó, không hề chạm vào ngực hay vuốt ve tôi mà chỉ đẩy vào bên trong tôi. Nó đau như quỷ ấy, và tôi bắt đầu khóc, tôi càng khóc ông ta càng thấy sung sướng vì đó là bằng chứng về đức hạnh của tôi, bằng chứng rằng tôi không ư nhục dục như ông ta. Nhưng điều đó không đúng. Tôi đã bị sex mê hoặc lâu đến mức tôi không thể nhớ nổi. Vì vậy đừng cố bảo tôi là tôi muốn cái gì.”

“Được rồi. Tôi sẽ không làm thế.”

Sự cảm thông sâu sắc trong giọng nói của anh đã vượt quá sức chịu đựng của cô. Cô quay lại và cau mày nhìn anh. “Tôi không biết tại sao mình lại kể cho anh nghe tất cả chuyện này, tại sao tôi thậm chí còn *nghĩ* đến chuyện quan hệ với anh. Xét về vận may của tôi với đàn ông, có khi anh cũng là một tên bù nhìn bự chẳng trên giường giống ông ta.”

Một khóe miệng của anh nhếch lên tạo thành một nụ cười yếu ớt. “Có thể lắm.”

Cô tựa hông vào tay vịn. “Anh có chung thủy với vợ anh không?”

“Có.”

“Anh quan hệ với nhiều vụ phũ chứ?”

“Không. Tôi yêu cô ấy từ năm tôi mười bốn tuổi.”

Anh nhìn thẳng vào mắt cô, và cô cố hiểu điều anh đang nói. “Ý anh là...”

“Một người phụ nữ, Rachel. Chỉ có một người phụ nữ trong đời tôi.”

“Không hề có ai khác ngay cả khi cô ấy đã mất?”

“Một gái điếm ở Mexico, nhưng tôi đã đuổi cô ta đi ngay khi cô ta cởi quần áo. Cô có thể đứng về chuyện bù nhìn.”

Cô mỉm cười, cảm thấy cảm giác váng vất lạ lẫm. “Còn ai khác nữa không?”

Anh bước về phía cô. “Không còn ai. Và tôi nghĩ tôi đã điền hết các câu hỏi rồi.”

“Tôi đã kể cho anh nghe toàn bộ lịch sử tình dục trong đời tôi, thống thiết như thế đấy. Anh có thể nên có chút phòng bị trước.”

“Tôi thậm chí đã chẳng hề nghĩ nhiều đến tình dục kể từ... vài năm trước. Chỉ ít là cho đến khi cô thực hiện cái trò thoát y nho nhỏ kia.”

Khi anh dừng lại trước mặt cô, cô cố để không tỏ ra xấu hổ. “Tôi đã quá tuyệt vọng. Tôi biết là bây giờ thì không nhiều lắm, nhưng trước kia tôi cũng khá xinh xắn.”

Anh chạm vào cô lần đầu tiên, nhắc một lọn tóc ướm và cài nó vào sau tai cô. “Cô rất xinh đẹp, Rachel. Đặc biệt là từ sau khi cô bắt đầu chịu ăn trở lại. Cuối cùng thì cô cũng đã có đôi chút sắc diện trên gương mặt.”

Cô cảm thấy như anh đang uống lấy gương mặt cô, và điều đó làm cô đỏ mặt. “Đừng có nhắc đến cái mũi lạnh ngắt của tôi. Ôn cả mà, anh không cần phải nói dối. Tất cả những gì tôi đang cố gắng nói là tôi đã từng là một cô gái tương đối ưa nhìn.”

“Tôi đang khen cô mà.”

“Phần khen ngợi đó nằm ở đâu? Mũi lạnh ư?”

“Tôi không nói gì về chuyện mũi lạnh cả. Cô nói đấy chứ. Tôi ...”. Anh bật cười. “Cô thật là người phụ nữ điên rồ nhất. Tôi không thể hiểu vì sao mình lại thích ở bên cô.”

“Quả là một ý nghĩ xuất sắc trong ngày, Bonner. Nếu cái cách mà anh đang đối xử với tôi chính là dấu hiệu của sự yêu thích, thì có lẽ tốt hơn hết anh nên nhìn nhận lại kỹ năng giao tiếp giữa người với người của mình đi thì hơn.”

Anh mỉm cười. “Cô đang run rẩy.”

“Tôi lạnh.” Cô nói dối.

“Tôi nghĩ tôi có thể lo điều đó.” Một lần nữa, anh lại giơ tay lên mái tóc cô. Anh luồn những ngón tay vào một bên tóc, rồi cúi xuống chạm môi vào góc hàm mà anh vừa để lộ.

Cơ thể anh áp sát vào cô. Cô cảm thấy môi anh trên má cô, và cánh tay cô quàng quanh eo anh, kéo anh vào gần hơn. Ô, đúng thế... Cô tận hưởng cảm giác có anh, cái cách cơ bắp trên lưng anh giãn ra bên dưới lòng bàn tay của cô, hơi ấm từ ngực anh trên bầu ngực lạnh giá của cô, sự rắn chắc của anh nôm chắt lấy cô. Ngay bên dưới làn da mỏng manh của cổ, các mạch máu đang đập thành thịch.

Môi anh ngậm lấy dải tai cô, và âm thanh hơi thở của anh nghe xào xạc bên tai cô. Mắt cô khép lại. Cô đã đặt cược quá nhiều ở đây. Nếu cô để chuyện này tiến xa hơn, giữa cô và anh sẽ không có khoảnh khắc lãng mạn dịu dàng nào mà chỉ có sex. Liệu cô có thể từ bỏ ước vọng về một tình yêu hoàn hảo được không?

Nhưng rồi cô nhận ra rằng mình đã từ bỏ giấc mơ ấy từ rất lâu rồi. Bằng một cách nào đó, cuộc sống của cô đã trở nên quá cần cỗi để mà nuôi dưỡng những khát vọng. Cô đã trút bỏ sự tồn tại của mình chỉ còn lại những nhu cầu cơ bản nhất, không cho phép bản thân được hưởng thụ dù chỉ là một chút xa hoa. Liệu có quá kinh khủng không khi tóm lấy một thứ gì đó cho riêng mình? Một điều gì đó có thể mang lại cho cô cảm giác khoái lạc?

Anh lùi lại vài inch, và lòng bàn tay anh bao phủ lấy ngực cô. Hơi ấm của anh thấm vào da cô, và sự lưỡng lự của cô biến mất.

Ngón tay cái của anh lướt qua núm vú cô và giọng anh trở thành tiếng thì thầm khản đặc bên tai cô. “Anh đã muốn chạm vào em ngay từ khi anh bước vào nhà và thấy em đứng đó trong chiếc váy hồng ướt sũng này.”

Móng tay anh cọ vào đỉnh ngực căng cứng. Cô thở hắt ra sung sướng. Cảm giác thật quá tuyệt vời. Quá hoàn hảo.

Ngón tay anh chuyển động tới lui, mài mòn cô qua lớp vải cotton ẩm ướt màu hồng. Khao khát nổ tung bên trong cổ. Hơi nóng xoắn lại chảy xuyên qua từng mạch máu, và cô muốn nhiều hơn nữa.

Cô chạm vào anh qua chiếc quần jean, đầu tiên là thăm dò, rồi sau đó vuốt ve anh táo bạo hơn, cố gắng hình dung anh rõ hơn bên dưới lớp vải dày.

Hơi thở anh trở nên thô ráp. Cô muốn nhiều hơn. Cô lần tay đến khóa quần của anh.

Anh lùi ngay lại như thể cô vừa làm anh đau. Ngực anh nhấp nhô và lời nói như tắc nghẹn. “Có lẽ tốt hơn hết chúng ta nên chậm lại.”

Chỉ mới vài giây trước cô cảm thấy vô cùng nóng bức, nhưng lúc này một cơn lạnh tràn qua cô. Cô cảm nhận được sự kiềm chế trong giọng nói của anh, thật quen thuộc với cuộc hôn nhân của cô, và anh vẫn tiếp tục nói. “Anh không muốn hối thúc em vào chuyện mà em vẫn chưa sẵn sàng.”

Một sự chu đáo thật kinh khủng. Chính sự lo lắng đến khó chịu, ngọt ngào đó, như thể cô

không hề có khả năng tự đưa ra quyết định, như thể cô là người dễ vỡ, là người không thể chạm tới, là người không thể làm cho nhor nhuốc. Không hề là một người đàn bà.

Cô đã thổ lộ hết tâm can với anh, nhưng dường như anh không hiểu một chút nào.

“Em vẫn còn lạ lẫm với chuyện này.” Anh lùi lại cách xa cô hơn và xoa tay một cách vô thức lên ngực anh, như thể anh đang vuốt chiếc áo T-shirt cho phẳng lại. “Chúng ta hãy vào trong đi.”

Cô muốn húc thẳng vào anh, muốn thét vào mặt anh và muốn bật khóc cùng một lúc. Tại sao cô lại mong đợi anh sẽ hiểu cơ chứ? Cô không thể chịu đựng nổi đau hơn được nữa. “Tôi không phải là gái trinh! Và không có điều gì anh có thể làm lại trở nên quá dâm ô đối với tôi, anh có hiểu không? Không có gì là quá kỳ quái với tôi hết! Anh đã phá hỏng chuyện này, Bonner, và giờ anh sẽ không bao giờ được chạm vào tôi nữa.” Cơn giận của cô sôi sùng sục và rồi trào ra. “Thực tế là, anh cút xuống địa ngục đi cho khuất mắt!”

Cô xoay người lại và lao xuống bậc thềm bằng gỗ trơn trượt dẫn ra ngoài bãi cỏ. Cỏ ở đây mọc um tùm hoang dại. Những bụi cây tràn qua con đường mòn lát đá phiến và cỏ dại quăn quanh cổ chân cô khi cô bỏ chạy khỏi nơi này.

“Rachel!”

Cô đã để lại giày trong phòng giặt là, nhưng cô không quan tâm. Cô sẽ trèo lên Núi Heartache bằng đôi chân trần trước khi cô lại để cho một người đàn ông khác đối xử với cô như thể cô chỉ là một biểu tượng tính dục vô tính.

Tay cô co lại thành nắm đấm hai bên hông, và cô nhận ra mình không hề muốn bỏ chạy chút nào. Điều cô thực sự muốn làm là quay trở lại chỗ đó và bảo với anh rằng anh thật sự là một con lừa lãnh cảm, tàn nhẫn và kém nhận thức đến mức nào!

Cô quay người lại và hiên ngang bước về phía sàn gỗ, chỉ để thấy rằng anh cũng đang thực hiện vũ điệu chiến binh của chính mình về phía cô. Khi anh đến gần, rằng anh nghiêng chặt lại. “Em không nghĩ rằng mình đã phản ứng hơi thái quá sao?”

Cô muốn hét lên một câu gì đó thật tục tĩu vào mặt anh, nhưng cô vẫn chưa hiệu quả lắm đối với những trò tục tĩu. Dù vậy, thêm vài tuần nữa bên cạnh anh, có thể cô sẽ trở thành một tay chuyên nghiệp. “Kệ thầy cha anh.”

Trong ba sải chân dài, anh đã bắt được cô. Anh chộp lấy vạt trước trên chiếc váy của cô và bắt đầu giật tung những chiếc cúc trên cùng. Anh trông khó chịu, bực bội, nhưng không thực sự giận dữ.

Anh lột chiếc váy mở tung ra. “Em muốn những thứ quái dị chứ gì? Tôi sẽ cho em biết thế nào là quái dị. Em có biết trên trái đất này có những gã đàn ông trả thù bằng cách đưa người đàn bà lên đỉnh rồi sau đó, ngay cái giây phút cô ta được giải thoát, lại *bóp cổ* cô ta đến chết không!”

Anh giật chiếc váy xuống, để trần cô tới hông khi anh bẫy cánh tay cô trong lớp vải. Rồi anh cúi xuống và cắn cô ở chỗ hõm bên trong bầu ngực cô.

“Ồi! Đau!”

“Tốt. Nếu em còn gây rắc rối gì thêm, tôi sẽ lại làm như thế.”

Miệng anh sục lấy núm vú ẩm ướt, và cơn giận của cô bay mất.

“Giờ anh đang ở đâu đây?” Anh hỏi.

Cô rùng mình trước chất giọng khàn đặc và hơi thở ấm áp của anh trên làn da mát lạnh của cô. “Ồi, Gabe... Sẽ thế nào nếu anh lại làm hỏng chuyện này lần nữa?”

“Thế thì anh đoán rằng em phải đuổi theo anh cho tới khi nào anh làm đúng thì thôi.”

“Em cũng đoán thế.” Cô thở dài và áp má vào ngực anh.

“Trong lúc đó, em có thể nghĩ đến chuyện em có thể xoạc rộng chân chính xác là bao xa bởi vì anh định sẽ ở ngay giữa chúng trong một thời gian lâu đấy.”

Cô rên lên. Có thể rút cục thì anh cũng làm được điều đó một cách đúng đắn.

CHƯƠNG 11

Ngay khi cô bắt đầu thả lỏng và nghĩ rằng chuyện này cuối cùng cũng sẽ ổn cả thì anh lại lùi lại một lần nữa. “Anh biết em sẽ xé xác anh ra vì chuyện này, nhưng anh cứ bị cắn rứt rằng, đối với một người muốn trở thành một người đàn bà buông thả thì có lẽ em nên chăm sóc bản thân mình tốt hơn mới được.”

“Ý anh là gì?”

“Em đã hỏi anh cả tá câu hỏi kể từ khi chuyện này bắt đầu, nhưng không có câu hỏi nào liên quan đến chuyện anh có cái bao cao su nào bên mình hay không.”

Anh nói đúng. Cô không hề nghĩ gì đến chuyện phòng tránh thai, có lẽ là bởi vì cô chưa bao giờ áp dụng chuyện đó. Đã mất khá lâu sau khi cưới cô mới có thai Edward đến nỗi cô đã sợ rằng mình bị vô sinh.

“Anh có không? Thật ngớ ngẩn. Dĩ nhiên là anh không có rồi. Sao anh phải có cơ chứ?” Cô kéo mạnh vạt váy trở lại lên ngực và nhìn anh với vẻ ủ rũ. “Sex luôn quá dễ dàng với một số người khác. Tại sao với em nó lại quá khó khăn như thế chứ?”

Khớp ngón tay anh cọ lên gò má cô và anh mỉm cười. “Thực ra thì anh có.”

“Anh có ư?”

Anh luồn tay vào trong cổ áo của cô và áp lòng bàn tay vào da cô. “Tuần vừa rồi bầu không khí giữa hai chúng ta đã nóng đến mức có thể đun sôi nước, vì thế anh đã mua một ít hôm thứ Hai. Và đừng nghĩ rằng mọi người dân trong thị trấn đã biết hết về chuyện này. Anh đã lái xe đến tận Breward, vì thế chúng ta có thể giữ chuyện này riêng cho hai ta.” Anh dừng lại. “Anh sẽ không bao giờ làm em tổn thương vì bất cứ lý do nào, em yêu.”

Cách xung hô triu mền đó đem đến cảm giác như một đợt sóng xi rô ấm áp vừa được rót vào trong trái tim cô. Giọng anh trở nên vừa mềm mại vừa cộc lốc. “Giờ em đã sẵn sàng dịu lại để chúng ta tận hưởng chuyện này chưa, hay chúng ta vẫn phải tiếp tục nói chuyện thêm một thể kỷ nữa?”

Sự lưỡng lự trong cô biến mất. “Em sẵn sàng rồi.” Cô mỉm cười. “Chúng ta vào trong thôi.”

Anh quan sát cô với vẻ trầm ngâm. “Anh không nghĩ thế. Nếu em là một quý cô dễ thương thì anh sẽ đưa em vào nhà. Nhưng một người đàn bà buông thả như em không cần phải có một cái giường.” Anh tuột chiếc váy xuống qua vai cô và úp lấy hai bầu vú của cô.

Điều tiếp theo mà cô biết là họ đang quỳ trên bãi cỏ ướt sũng và chiếc váy của cô đã rơi xuống quanh hông cô. Xuyên qua lớp sương mù của niềm khao khát, cô nhận ra rằng họ đã không hôn nhau. Cô muốn biết sẽ thế nào khi lạc vào một trong những nụ hôn đam mê bất tử cùng với anh. Cô ngửa ra đủ xa để nhìn vào cái miệng bướng bỉnh của anh, rồi nghiêng đầu về phía đó và nhắm mắt lại.

Môi cô chạm vào môi anh, nhưng một món tóc của cô chắn ngang đường. Cô vớ lên vén nó sang một bên chỉ để cảm thấy mình bị ngã ngửa về phía sau.

Anh nằm trườn ra bên cạnh cô, luồn tay xuống dưới chân váy dài và chạy lòng bàn tay dọc theo phía bên trong cẳng chân của cô. Một lọn tóc sẫm ướt đầm cuộn lại rơi xuống trên trán anh. Chiếc áo T-shirt trắng của anh đã bị nước mưa làm trở nên trong suốt, và cô có thể nhìn thấy cơ bắp của anh bên dưới đó. Các ngón tay của anh quét nhẹ lên lớp vải mềm mại của chiếc quần lót của cô.

“Em có cảm giác thật tuyệt.” Anh thì thầm.

Cô nằm gần như trần truồng trên bãi cỏ cao cao ướt đầm, và lẽ ra phải cảm thấy lạnh thì cô lại thấy như đang bốc lửa. Cô không thể nói nên lời khi anh hành hạ cô qua lớp vải nylon, gần như – nhưng không hoàn toàn chạm vào cô ở nơi mà cô mong muốn được chạm vào nhất. Anh chèn một chân ngang qua gối cô, giữ cho nó mở ra như thể cần phải làm như thế vậy.

“Quá nhiều quần áo.” Cô hỗn hển, túm một tay đầy lớp vải cotton ướt nhẹ của chiếc T-shirt của anh.

“Anh cũng thấy thế.”

Ngay cả khi họ nhồm dậy trên đầu gối, anh vẫn tiếp tục úp lấy cô, chà xát cô để hai chân cô vẫn tách ra và hơi thở cô trở nên gấp gáp và rời rạc. Cô giật mạnh chiếc áo T-shirt của anh ra khỏi quần jean và kéo lớp vải ướt sũng lên qua ngực anh.

Anh đẩy ngón tay vào bên dưới khe hở của chiếc quần lót của cô rồi lách vào bên trong cô.

Cô há hốc miệng, đổ ập vào người anh.

“Đừng cử động.” Anh thì thầm.

Anh rút ra, vuốt ve vòng quanh, rồi lại xâm nhập. Lại rút ra lần nữa. Cái chu kỳ hành hạ đó. Lại tấn công lần nữa.

“Ôi, không ...” Cô rên lên.

Anh ngậm lấy dải đai tai cô giữa hai môi và giữ cô đứng im như một con thú đực vĩ đại đang giữ bạn tình của mình tại chỗ trong khi tận hưởng sự khoái lạc.

Cô mò mẫm khóa quần jean của anh, chăt vật với phéc mơ tuya, trượt tay vào bên trong và nắm lấy anh trong bàn tay.

Giờ đến lượt anh là người thở dốc.

“Đừng ...” Anh rên lên, rút ngón tay ra và di chuyển nó về phía trước, chà xát lên cô.

“Đừng ...” Cô van vỉ trong lúc vuốt ve anh.

Họ cùng nhau run rẩy, người nào cũng như đang đứng trên bờ vực của một vách núi dựng đứng, nhưng chưa ai sẵn sàng để nhảy xuống.

Anh rút tay ra.

Cô cũng rút tay lại.

Họ cùng nhau đứng dậy và anh để cô kết thúc nốt việc cởi bỏ quần áo của anh. Họ làm một cái giường từ cái váy của cô, chiếc quần jean và áo T-shirt của anh. Anh ném chiếc quần lót màu vàng bé xíu của cô lên trên, rồi lùi lại để ngắm nhìn cô khi cô đứng trước mặt anh, nước mưa chảy thành dòng trên vai cô qua những đốm tàn nhang lác đác trên ngực. Chúng chảy qua hai bầu vú rồi xuống đến bụng.

Trong khi anh ngậy người ngắm nhìn cô, ánh mắt cô cũng uống no nê với hình ảnh của anh. Ngực anh vô cùng lực lưỡng vì công việc tay chân nặng nhọc, bụng anh phẳng lì ở nơi không gợn lên những cơ bắp. Nước mưa quyện lẫn với lớp lông sẫm màu trên háng anh, làm cho cái đàn ông cương cứng của anh thậm chí còn trở nên dễ nhận thấy hơn nữa. Cô không thể nào kháng cự lại ý nghĩ chạm vào nó lâu hơn nữa.

“Từ từ nào.” Anh hít vào một hơi và giọng anh cất lên cao hơn. “Anh sẽ trao hết cho em trong vòng năm giây thôi.”

Anh đã trao cho cô lâu hơn thế, mặc dù không nhiều, và rồi cô thấy mình một lần nữa ngã ngửa ra sau khi anh đẩy cô nằm ra cái giường lộn xộn mà họ đã làm trên bãi cỏ Carolina ướt đầm.

Anh trải chân cô rộng ra, và cô biết rằng anh sắp sửa làm điều gì đó thật xấu xa nhưng cũng đầy hoan lạc. Cô nhắm chặt mắt lại khi anh đẩy hai gối cô lên cao. “Ôi, Bonner ... Làm ơn đừng làm em thất vọng.”

“Thật là một điều tốt...” Anh thì thầm phía trong đùi cô. “... khi anh là một người đàn ông luôn làm tốt nhất công việc của mình mỗi khi gặp áp lực.”

“Ôiiii...”

Cô đã không mong chờ anh sẽ lãng phí thời gian quá nhiều như thế, chậm rãi dành thời gian khi anh tách cô ra, quan sát cô, chạm vào cô ở chỗ này chỗ kia bằng đầu ngón tay chai sần của mình, chà xát cô bằng môi anh, lưỡi anh ... Khi cô cảm thấy anh mút nhẹ lấy cô lần đầu tiên, cô bắt đầu nức nở.

Anh hiểu, và anh không dừng lại. Cô vỡ tan thành từng mảnh trong vòng vài giây.

Khi cô hồi phục lại, cô cảm thấy mắt mình nhòe nhoẹt nước mắt. “Cảm ơn, Bonner.” Cô thì thầm.

“Rất hân hạnh.”

Anh với tay lấy chiếc ví đã rơi khỏi túi quần jean của anh, nhưng cô nắm lấy tay anh. “Vẫn chưa, nhé?”

Anh rên lên, nhưng cũng ngã người ra. Cô thích cái thực tế là anh sẵn lòng để cô cầm lái, và giờ cô là người lãng phí thời gian, chạm vào anh, khám phá anh, thỏa mãn sự tò mò hiếu kỳ của mình trong nhiều năm trời.

Không hề được cảnh báo trước, cô thấy mình đã lại nằm dài trên lưng trong khi anh túm lấy

chiếc ví và thốt lên bằng một giọng thì thào nghèn nghẹt. “Anh rất tiếc, em yêu. Anh biết chuyện này quan trọng với em, nhưng tin anh đi, em sẽ nhận được nhiều khoái lạc hơn rất nhiều nếu em để anh dẫn đường từ lúc này.”

“Okay.” Cô mỉm cười với anh.

Anh cười lại với cô, nhưng chỉ trong chốc lát. Cô nhìn thấy chính xác cái khoảnh khắc khi một bóng đen của ký ức lướt qua đôi mắt anh, ngay lúc đó cô cũng thấy anh đang đấu tranh chống lại nó.

Anh nhắm mắt lại, và cô biết rằng anh đang cố gắng quên đi cái thực tế người đàn bà đang nằm bên dưới anh không phải vợ anh. Cô không thể chịu đựng được chuyện để anh giả vờ cô là một ai đó khác, vì thế cô cọ đầu ngón tay lên môi anh và nhẹ nhàng nói. “Đừng dờ trò chơi bần với em lúc này, ngốc ạ, nếu không em sẽ phải tổng cổ anh đi và tìm một người mẫu trẻ trung hơn đây.”

Mi mắt anh bật mở ra. Cô cười toe toét và cầm lấy chiếc bao cao su từ anh. “Em sẽ làm chuyện này.”

Anh giật nó lại. “Không đâu.”

“Đồ phá bĩnh.”

“Đồ mất nết.”

Cô đã xóa bỏ bóng đen khỏi đôi mắt anh, và chỉ vài giây sau anh đã len mình vào giữa hai đùi cô.

Cảm giác có anh ở đó thật vô cùng kỳ diệu. Năng trữu, nhưng rắn chắc. Sự ẩm ướt đã xâm nhập vào cái giường tạm thời của họ, và lớp cỏ ướt đầm kê lép nhép bên dưới lưng cô. Cô lẽ ra phải cảm thấy không thoải mái, nhưng cô có thể ở nguyên như thế hàng ngàn năm, an toàn và được che chở bên dưới sức mạnh của anh cùng với cơn mưa mùa hè ẩm áp dội xuống trên cơ thể họ.

Cô chưa bao giờ tưởng tượng được mình có thể cảm thấy vô cùng khuấy động và muốn khóc cùng một lúc như thế. Cô nẩy người lên áp sát vào anh, đòi hỏi nhiều hơn nữa. Anh đẩy lại, nhưng cơ thể cô vẫn chưa sẵn sàng để chấp nhận anh như trí óc của cô.

“Em xin lỗi.” Cô cố gắng lên tiếng, chỉ muốn khóc òa lên.

“Đã một thời gian dài đối với em rồi.” Anh trả lời, nghe không có vẻ gì là bực bội về chuyện đó.

Một lần nữa anh bắt đầu công cuộc ve vãn chậm rãi của mình. Mặc dù hơi thở của anh rời rạc và cô có thể cảm thấy sự căng thẳng trong anh, nhưng anh vẫn không vội vàng. Nhưng cô gần như không kiên nhẫn được như thế. Đó là lỗi của anh. Anh quá to, anh quá ... Cô uốn cong người áp vào anh và quần quai, thực sự quần quai, không thể kìm bản thân lại được bởi vì cô phải ... cô đơn giản là phải ...

“Từ từ ... thả lỏng nào ...”

“Không!” Cô đẩy mạnh vào anh, cố gắng hết sức để xuyên qua mình. Khao khát ... mong muốn ...

Anh vói xuống giữa thân hình họ. Anh đang làm gì đây? *Ngu ngốc! Trì hoãn!* Anh không thể tập trung vào một chuyện trong một lúc hay sao? Anh không thể ...

Cô nổ tung thành hàng nghìn mảnh nhỏ trước sự đụng chạm của anh, và anh tiến vào bên trong cô.

Ở phía trên họ, bầu trời nứt toác ra, nhấn chìm cơ thể trần trụi của họ. Cô quấn hai chân quanh anh và cầm hai bàn tay của mình vào vai anh, muốn anh vào sâu hơn nữa, thậm chí gần hơn nữa.

Nước mưa quất liên hồi lên lưng anh khi anh đẩy vào thật sâu và thật mạnh. Cô vùi đầu vào hõm cổ anh bởi vì cô đang bị nhấn chìm trong cơn mưa rào, nhấn chìm trong những cảm xúc quá mãnh liệt mà cô không bao giờ muốn cơn bão đó chấm dứt.

Nó kéo dài mãi mãi nhưng cũng kết thúc quá nhanh. Cô lạc mất bản thân một lần nữa, ngay khi anh nổ tung ra thành từng mảnh.

Cô ôm chặt lấy anh và tận hưởng cơn rùng mình dữ dội của anh. Anh quá lớn so với cô, quá nặng, nhưng cô cảm thấy như bị mất đi một thứ gì quý giá khi cuối cùng anh cũng nhấc người ra khỏi cô.

Trời đang mưa rất nặng hạt đến mức họ gần như không nhìn thấy ngôi nhà, và cả hai người họ dường như nhận ra cùng một lúc rằng thật đáng hổ thẹn làm sao khi buông xuôi cho ham muốn như thế này trong mưa đối với hai người cần phải giữ một chút khoảng cách với nhau. Nếu họ vào bên trong và tìm thấy một chiếc giường, ít nhất cũng có chút gì đó đứng đắn về chuyện đó, nhưng màn vật lộn trên sân sau trong màn mưa này đã nói lên một nhu cầu quá choáng ngợp đến nỗi không ai trong hai bọn họ muốn thừa nhận điều đó, chắc chắn là không với những lời lẽ nhẹ nhàng.

Anh đẩy mình lên, quỳ lên trên một gối, và liếc nhìn xuống cô. “Cũng khá tốt đối với một người mới vào nghề.”

Cô lăn người sang một bên để đuôi tóc của mình trải dài trên thảm cỏ ướt đẫm. “Cũng khá hoang dã như em muốn, nhưng rõ ràng là đạt yêu cầu.”

Anh nhướn một bên mày.

Cô trao cho anh một nụ cười gian xảo.

Anh mỉm cười và đứng dậy, giải thoát mình khỏi chiếc bao cao su, rồi cúi xuống giúp cô đứng dậy. Sau khi thu dọn lại đám quần áo, họ trần truồng bước về phía ngôi nhà. Cô bắt đầu run lẩy bẩy khi luồng khí từ máy điều hòa quất vào cô. “Nếu như cái vòi hoa sen trong phòng tắm của phòng ngủ lớn vẫn còn dùng được thì em phải tắm qua một chút.”

“Đừng khách sáo.”

Bằng một cách nào đó cô không cảm thấy ngạc nhiên khi anh vào cùng với cô và chỉ cho cô một cách hoàn toàn khác hẳn mà một người đàn bà thực sự buông thả có thể làm tình.

Gabe ngồi sụm xuống trên mép giường, trên người chỉ mặc mỗi một chiếc quần jean. Ở phía sau, anh nghe thấy tiếng chiếc máy sấy tóc của Jane đang kêu xì xì khi Rachel sấy mái tóc nâu đỏ rối bù đó của cô.

Anh vùi đầu vào trong lòng bàn tay. Anh vừa mới đánh mất thêm một phần khác nữa của Cherry. Giờ anh không còn có thể nói rằng anh chỉ làm tình với một người đàn bà nữa. Sợi dây buộc đó đã bị cắt đứt.

Có lẽ phần tệ hại nhất là anh đã thích được ở với Rachel biết bao nhiêu. Cô thật om sòm và đòi hỏi, vui nhộn và đam mê. Và cô đã làm anh quên mất người vợ trong tâm hồn của mình.

“Gabe?”

Rachel đứng trên ngưỡng cửa dẫn từ phòng tắm về phòng ngủ lớn. Chiếc áo T-shirt cũ của anh rủ xuống từ bờ vai hẹp của cô, và chiếc quần jean của chị dâu anh quá rộng so với cặp hông của cô. Cô đã sử dụng sợi dây thun mà anh đã tìm thấy để buộc mái tóc lên theo kiểu đuôi ngựa, nhưng những món tóc xoắn nâu đỏ ẩm ướt vẫn úp vào gương mặt nhỏ nhắn của cô. Cô không có một chút dấu vết trang điểm nào, không có gì để che giấu đi những vết tàn nhang lấm tấm rải rác trên sống mũi cô, không có gì để làm dịu đi vẻ mãnh liệt của đôi mắt xanh lục đã nhìn thấy quá nhiều thứ đó.

“Gabe?”

Anh không muốn nói chuyện với cô lúc này. Anh vẫn còn quá non nớt để có thể dính vào một trong những cuộc cãi vã đấu khẩu giữa họ vào lúc này, và anh không tin cho dù chỉ là một giấy rằng chuyện làm tình sẽ làm cùn đi cái lưỡi sắc bén của Rachel. Tại sao cô không thể biến đi chỗ khác và để anh lại một mình chứ?

Nhưng cô không đi đâu cả. Thay vào đó cô chạm vào vai anh và nhìn anh với một vẻ thấu hiểu làm cho cổ họng anh thắt chặt lại.

“Không sao mà, Gabe. Em biết anh nhớ cô ấy, nhưng anh không làm gì sai cả.”

Ngực anh như bị nung chảy. Lòng trắc ẩn của cô làm anh trở nên bất lực. Chỉ vài giây trước đó anh vẫn còn sợ cái lưỡi cay độc đó của cô, nhưng giờ anh sẽ đánh đổi tất cả để được cô tống vào mặt một câu mỉa mai lém lỉnh nào đó.

“Cherry có bao giờ nổi nóng với anh không?”

Tên cô ấy. Một người khác đã thốt ra tên cô ấy. Không ai còn nhắc đến nữa.

Anh biết gia đình và bạn bè của anh đang cố gắng giúp anh quên đi, nhưng anh bắt đầu có cảm giác như thể cô ấy đã phai dần đi trong ký ức của tất cả mọi người ngoại trừ anh. Giờ cái cảm giác thôi thúc muốn nói chuyện về cô ấy trở nên gần như không thể cưỡng lại được.

“Cô ấy ... Cherry không phải là một người thích tranh cãi. Cô ấy chỉ trở nên hoàn toàn im lặng. Đó là cái cách mà anh biết rằng anh đang gặp rắc rối với cô ấy.”

Rachel gật đầu.

Khi anh ngậy người nhìn cô, anh có cảm giác như thể anh đang thoáng nhìn thấy một cái gì đó rất hiếm thấy, một sự rộng lượng trong tâm hồn vốn là một phần của cô cũng giống như cái miệng ngỗ ngược của cô, và trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, anh có một cảm giác rằng cô hiểu một điều gì đó về anh mà không một ai khác có thể hiểu được. Nhưng điều đó là không thể nào. Rachel không hề biết gì về anh, không như cha mẹ anh, anh em trai của anh, những người mà anh đã cùng họ lớn lên.

Cô siết nhẹ vai anh, rồi cúi xuống và hôn lên má anh. Cái miệng nhỏ nhắn thú vị như nụ hồng của cô trông rất hồng, như thể cô vừa mới nhấm nháp một quả dâu tây vậy. “Giờ em muốn về.”

Anh chậm rãi gật đầu, đứng dậy và mặc áo sơ mi vào. Anh trải qua tất cả các động tác mặc quần áo mà không một lần để cô nhận thấy rằng anh đã lại muốn cô trở lại.

Buổi tối hôm đó sau khi Rachel đã rửa dọn xong bát đĩa, cô đưa Edward vào trong thị trấn để ăn kem. Đã nhiều tháng rồi kể từ ngày cô cho thằng bé đi ăn hàng. Khi cô vẫn còn là vợ của Dwayne, cô rất ít khi phải để tâm đến tiền bạc, nhưng giờ cô canh gác từng đồng xu một, và số tiền cô đã để dành ra cho buổi tối hôm nay thật vô cùng quý giá.

Edward nhảy tung tung trên xe trong giới hạn sợi dây an toàn cho phép trong khi huyền thuyên một bài độc thoại về những giá trị có liên quan đến chocolate và vani. Rachel đã rủ Kristy đi cùng, nhưng bạn cùng nhà của cô đã từ chối. Có lẽ Kristy cảm thấy rằng Rachel cần có thời gian riêng tư với con trai mình. Và cả thời gian riêng tư với những suy nghĩ của bản thân cô nữa.

Chỉ nghĩ đến anh thôi đã làm cho cơ thể cô cảm thấy nóng bức và bồn chồn. Cô ham muốn anh với một cảm xúc mãnh liệt đến mức làm cô hoảng sợ, nhưng cô cũng bị cuốn hút về phía anh vì những mặt khác nữa. Cô bị cuốn hút về phần đen tối của anh, về sự trung thực cục súc của anh, và sự tử tế miễn cưỡng từ anh. Anh dường như không nhận ra rằng anh là người duy nhất trong thị trấn đã không phán xét cô dựa theo quá khứ của cô.

Đầu óc cô bắt đầu chơi đùa với những cạnh sắc của cái giấc mơ mà trong đó Gabe là một người đàn ông ít phức tạp hơn, nhưng rồi cô gạt nó sang một bên. Cô quá khôn ngoan để mà yêu anh, thậm chí chỉ là trong sự tưởng tượng của mình. Anh có quá nhiều bóng đen phía sau. Và nếu những bóng đen đó có bao giờ được cất khỏi anh đủ để anh có thể yêu lần nữa, thì cũng sẽ là với một người phụ nữ ôn hòa hơn Rachel, một người không đầy tiếng xấu, một người được giáo dục tử tế và xuất thân tốt đẹp, một người sẽ không nhảy xổ vào những cuộc đấu võ mồm với anh bất cứ khi nào cô ta có cơ hội.

Đã từng một thời cô không bao giờ cân nhắc đến chuyện quan hệ với một người đàn ông mà cô không có ý định đi đến hôn nhân, nhưng cô gái mơ mộng thời đó đã không còn nữa. Cô cần sự hư hỏng đầy hoan lạc này. Miễn sao cô vẫn nhớ rằng Gabe là dành cho sex chứ không dành cho một điều gì khác nữa thì có gì tai hại đâu chứ? Anh sẽ là niềm khoái lạc đầy tội lỗi của cô, một nỗi đam mê ích kỷ nho nhỏ mà cô sẽ cho phép bản thân mình để làm cho cuộc sống trở nên dễ chịu hơn một chút.

Cửa sổ bán kem được xây ở một mặt của quán cà phê Petticoat Junction có hình cái bếp lò vẫn đang làm việc tấp nập ổn định khi cô nắm tay Edward và băng qua đường. Một người phụ nữ trông khoảng ba mươi tuổi đang ôm một đứa bé đứng khựng lại khi cô tiến đến gần, rồi

quay sang nói một cái gì đó với người phụ nữ mảnh khảnh có mái tóc sẫm ở bên cạnh. Người phụ nữ đó quay lại, và Rachel nhận ra đó là Carol Dennis.

Miệng chị ta chuyển động, nhưng Rachel vẫn còn ở quá xa để có thể nghe được chị ta đang nói gì. Nhưng những người ở quanh đó thì nghe được. Một cái đầu khác ngẩng lên, rồi một cái đầu khác nữa. Rachel nghe thấy một tiếng rì rầm thấp, như những con ong tức giận bên trong một bức tường. Nó kéo dài có lẽ khoảng năm giây, rồi dừng lại. Sự im lặng kéo theo sau đó.

Bước chân của cô chậm lại và tim cô nện thành thịch. Trong một giây không có gì xảy ra cả, và rồi Carol Dennis quay lưng lại. Không nói một lời, người phụ nữ trẻ bên cạnh chị ta làm tương tự. Một cặp trung niên theo sau, rồi một đôi có tuổi khác. Từng người từng người một, những người dân trong thị trấn Salvation quay lưng về phía cô. Đó là một hình thức xa lánh theo kiểu cổ.

Cô muốn bỏ chạy, nhưng cô không thể làm điều đó. Cơn gió nhẹ vỗ phần chân váy của chiếc váy cotton màu xanh nhạt vào chân cô, và tay cô siết chặt quanh tay Edward khi cô kéo thẳng bé đến gần cửa sổ bán kem hơn. “Là cái gì nào?” Cô cố gắng hỏi thẳng bé. “Chocolate hay vani?”

Thằng bé không nói gì. Cô cảm thấy nó tụt lại, nhưng cô vẫn kéo nó về phía quầy kem, nhất quyết không thể hiện ra bất cứ sự yếu đuối nào trước những con người này. “Mẹ cá là con thích chocolate hơn.”

Anh chàng trẻ tuổi đứng đằng sau cửa sổ có một mái tóc rối bù và nước da xấu. Cậu ta trở mắt nhìn cô, trông có vẻ bối rối.

“Hai chiếc ốc quế nhỏ.” Cô nói. “Một vani, một chocolate.”

Một người đàn ông lớn tuổi hơn xuất hiện phía sau cậu ta. Cô nhớ ông ta là Don Brady, chủ quán cà phê, và là một người hỗ trợ cho Thánh đường. Ông ta đẩy anh chàng nhân viên trẻ tuổi sang một bên và nhìn cô với vẻ căm ghét. “Cửa hàng đã đóng cửa.”

“Ông không thể làm thế, ông Brady.”

“Đối với thể loại như cô thì tôi có thể.”

Vách ngăn bằng gỗ đóng sập xuống.

Cô cảm thấy muốn bệnh, không nhiều vì cô bằng vì Edward. Làm sao mà họ có thể làm một chuyện như thế trước mặt một đứa trẻ chứ?

“Tất cả mọi người đều ghét chúng ta.” Thằng bé thì thào bên cạnh cô.

“Ai quan tâm đến họ chứ?” Cô nói to lên. “Dù sao thì nơi này kem cũng đầy chấy rận. Mẹ biết một chỗ mà chúng ta có thể kiếm được cái gì đó thực sự ngon lành.”

Cô kéo Edward tránh xa khỏi bọn họ và hướng về phía chiếc Escort, cố ép mình bước đi một cách chậm rãi để trông cô không giống như đang bỏ chạy. Cô mở cửa xe cho Edward, rồi cúi xuống giúp nó cài dây an toàn, nhưng cô đang run lấy bầy đến mức gần như không thể ráp nó vào đúng chỗ.

Một cái gì đó quét nhẹ trên vai cô. Cô đứng thẳng dậy và nhìn thấy một người phụ nữ mũm

mồm ở vào độ tuổi trung niên mặc một chiếc quần thụng màu xanh sáng và một chiếc áo màu trắng thả bên ngoài đang đứng phía sau cô. Một chiếc ghim hình con vẹt gài trên cổ áo và một đôi hoa tai bằng gỗ đồng bộ lấp lờ bên dưới mái tóc muối tiêu xoăn tít. Gương mặt bà ta tròn trịa, các đặc điểm thô kệch, và bà ta đeo một đôi kính bự chẳng với gọng kính màu da trông như muốn bổ nhào xuống ở hai bên.

“Làm ơn, cô Snopes. Tôi cần phải nói chuyện với cô.”

Rachel trông chờ nhìn thấy vẻ thù địch trên gương mặt của người phụ nữ, nhưng tất cả những gì cô nhìn thấy là sự lo âu. “Tôi không còn là Snopes nữa.”

Người phụ nữ gần như có vẻ không nghe thấy cô nói. “Tôi cần cô chữa lành cho cháu gái của tôi.”

Rachel bị dội ngược trở lại đến mức không thể nói nên lời.

“Làm ơn, cô Snopes. Tên con bé là Emily. Nó mới bốn tuổi, và nó bị bệnh bạch cầu. Trong sáu tháng vừa rồi nó đã thuyên giảm, nhưng giờ ...” Phía sau cặp kính đó, đôi mắt của người phụ nữ rơm rớm nước mắt. “Tôi không biết chúng tôi sẽ làm gì nếu như mất con bé.”

Chuyện này còn tồi tệ hơn gấp trăm lần so với cơn ác mộng ở quầy kem. “Tôi ... tôi rất tiếc về cháu gái của bà, nhưng tôi không thể làm được gì cả.”

“Chỉ cần đặt tay cô lên con bé.”

“Tôi không phải là người chữa bệnh bằng lòng tin.”

“Cô có thể làm điều đó. Tôi biết cô có thể. Tôi đã thường nhìn thấy cô trên TV, và tôi không quan tâm đến những gì người khác nói. Tôi biết cô là tông đồ vĩ đại của Chúa. Cô là hi vọng cuối cùng của chúng tôi, cô Snopes. Emily cần một sự thần kỳ.”

Rachel đang đổ mồ hôi. Chiếc váy xanh nhạt của cô dính chặt vào ngực cô, và cổ áo có cảm giác như thể nó đang siết lấy cổ cô. “Tôi ... tôi không phải là người có thể trao cho bà sự thần kỳ.”

Nếu như người phụ nữ đó tỏ ra thù địch thì sẽ dễ chịu hơn rất nhiều so với chuyện chịu đựng sự đau đớn hằn sâu trên gương mặt bà ta. “Đúng là cô! Tôi biết là cô có thể mà!”

“Làm ơn ... Tôi xin lỗi.” Cô lùi lại và vội vàng bước về phía bên kia chiếc xe.

“Chỉ ít thì cũng hãy cầu nguyện cho con bé.” Người phụ nữ nói, trông vô cùng mất mát và vô vọng. “Hãy cầu nguyện cho con bé tội nghiệp của chúng tôi.”

Rachel gật đầu một cách vô hồn. Làm sao cô có thể nói với người phụ nữ này là giờ cô không còn cầu nguyện nữa chứ, rằng cô không còn một chút đức tin nào?

Cô tăng tốc một cách mù mẫm quay về Núi Heartache với cái dạ dày xoắn lại thành một nút. Những ký ức cũ ùa trở lại với cô về những buổi chữa bệnh bằng đức tin của Dwayne. Cô nhớ một người phụ nữ có một chân dài hơn chân kia, và lúc này cô như thể đang nhìn thấy Dwayne, quỳ xuống phía trước chị ta, túm lấy cái chân dài hơn ở dưới giày.

Nhân danh Chúa Jesus, hãy chữa lành! Ta nói, hãy chữa lành!

Và tất cả mọi người đang xem qua TV đều thấy cái chân đó ngán lại.

Những gì họ không nhìn thấy là một tiểu xảo mà Dwayne đã trình diễn khi ông ta vừa mới quỳ xuống trước người phụ nữ kia. Khi ông ta nhấc cái chân dài hơn lên, ông ta đã lén lút tuột chiếc giày của chị ta ra sau gót, và khi ông ta kêu lên với thiên đàng, ông ta đơn giản chỉ đẩy nó trở lại. Từ phía khán giả thì có vẻ như thể cái chân đó đã trở nên ngán đi.

Rachel nhớ chính xác khi tình yêu của cô dành cho người chồng đã trở thành sự coi thường. Đó là cái đêm cô phát hiện ra rằng ông ta đeo một cái máy truyền tín hiệu radio trên tai trong suốt buổi chữa bệnh. Một trong những phụ tá của ông ta ngồi phía sau hậu trường và thì thào những chi tiết của những loại bệnh tật khác nhau mà các khán thính giả đã điền vào những tấm card trước khi buổi phát hình bắt đầu. Khi Dwayne xưng tên những người mà ông chưa bao giờ nhìn thấy trước đó cũng như những sự thật chính xác về tình hình bệnh tật của họ, đó chính là lúc tiếng tăm của ông ta như là một người chữa bệnh bằng đức tin được lan truyền khắp nơi.

Nó đã lan truyền đến một người phụ nữ với đôi hoa tai hình con vẹt bằng gỗ, một người bằng cách nào đó đã tin rằng góa phụ Snopes có thể chữa lành cho người cháu gái sắp chết của bà.

Các ngón tay cô chấn động trên vô lăng. Chỉ một lúc trước đó, cô vẫn đang mơ mộng về chuyện làm tình với Gabe lần nữa, nhưng thực tế đã giáng thẳng vào mặt cô.

Cô phải nhanh chóng rời khỏi thị trấn này, nếu không cô sẽ phát điên lên mất. Chuyện cái hộp đã trở thành một ngõ cụt. Cô cần phải tìm thấy cuốn Kinh thánh của Dwayne và cầu nguyện rằng nó sẽ cho cô biết những gì cô muốn biết.

Ngoại trừ chuyện cô không còn cầu nguyện nữa.

Tiếng thở dài nhẹ nhàng của Edward kéo cô quay trở lại. Họ đã dừng lại trước nhà, và cô nhận ra là cô đã quên mất về những cái kem. Cô nhìn thẳng bé với vẻ hỗn loạn. “Ôi, con yêu, mẹ quên mất. Mẹ xin lỗi.”

Thằng bé nhìn thẳng về phía trước, không phản kháng, không nói điều gì, chỉ một lần nữa chấp nhận cái thực tế rằng cuộc đời luôn trao cho nó một kết cục tồi tệ trong mọi hoàn cảnh.

“Chúng ta sẽ quay lại.”

“Không cần đâu. Ổn mà.”

“Nhưng không ổn chút nào.” Cô quay xe lại và hướng thẳng về phía cửa hàng tạp phẩm Ingles, ở đó cô mua cho thằng bé một thanh Dove. Nó quăng túi bọc vào trong một thùng rác ở phía trước cửa, liếm lớp chocolate, và rồi họ băng qua bãi đỗ xe về phía chiếc Escort.

Đó là lúc cô nhìn thấy tất cả bánh xe của chiếc Escort đều đã bị bầm nát.

CHƯƠNG 12

Rachel thức dậy trước sáu giờ buổi sáng hôm sau, mặc dù cô ngủ không được ngon cho lắm. Với đôi chân trần và bộ váy ngủ như thường lệ - một chiếc quần lót và một cái áo sơ mi lao động của nam giới mà cô tìm được trong buồng để đồ - cô lững thững bước vào nhà bếp.

Khi đặt xong một bình cà phê, cô nhìn những tia sáng màu bơ buổi sớm mai xuyên qua cửa sổ phía sau nhà và tạo nên những đường chéo song song trên chiếc bàn cũ kỹ sứt sẹo. Phía bên ngoài, những giọt sương lấp lánh trên bãi cỏ, và những cây hoa kim châm khoe ra những chiếc loa kèn màu cam sáng của mình. Cây bách nhật hồng ở phía bìa rừng dường như mờ đi trong ánh sáng buổi sớm, trông khá giống một người phụ nữ đồng bóng có tuổi trong một chiếc khăn quàng lông.

Sau sự kiện kinh khủng tối qua, lúc này mắt cô như mờ đi trước cảnh đẹp giản dị xung quanh cô. *Cảm ơn Annie Glide, vì ngôi nhà kỳ diệu của bà.*

Giá như nơi chốn đẹp tuyệt trần này có thể giải quyết được những rắc rối của cô. Cô không có tiền để thay lốp cho chiếc Escort, và cô không biết phải xoay xở như thế nào. Chuyện đi làm thì không thành vấn đề. Đó là một quãng đường khá xa nhưng cô có thể đi bộ được. Nhưng còn Edward thì sao? Tối qua Kristy đã đến đón họ, và mỗi ngày người bạn chung nhà của cô đều đưa thằng bé đến nhà trẻ rồi lại đón nó về, nhưng Kristy sẽ sớm chuyển đi thôi, rồi sau đó thì sao?

Cô phải tìm thấy cuốn Kinh thánh.

Khung cảnh buổi sáng quá quý giá để mà phá hỏng nó bằng bất cứ lo lắng nào, đặc biệt là khi cô biết cô còn cả đồng thời gian để làm việc đó sau này trong suốt cả ngày khi cô làm việc. Bình cà phê đã xong, cô rót nó vào một cái cốc cũ màu xanh lục vẫn còn lưu lại những dấu vết của một chiếc đề can về chú thỏ Peter, rồi đem nó ra phía trước ngôi nhà.

Đây là khoảng thời gian ưa thích trong ngày của cô, trước khi Edward tỉnh dậy, khi tất cả mọi thứ vẫn còn mới mẻ và tươi tắn. Được sì sụp cốc cà phê trên một cái xích đu bằng gỗ kéo kẹt phía trước cổng vòm trong khi phần còn lại của thế giới vẫn đang say ngủ có ý nghĩa quý giá với cô hơn tất cả những thứ xa xỉ trong cuộc sống cũ của cô với Dwayne. Rồi cô có thể mơ những giấc mơ mới của mình, những giấc mơ nho nhỏ. Một sân chơi nhỏ nhắn sau nhà nơi Edward và bạn bè của nó có thể nô đùa, có thể có một khu vườn, và một con chó. Cô muốn thằng bé có một con vật nuôi.

Cô kéo thanh chốt cửa trước bằng tay còn lại, xoay nắm đấm và đẩy cánh cửa lưới mở ra. Khi cô bước ra ngoài trên chiếc cổng vòm và hít vào phổi không khí núi rừng sạch sẽ, một cảm giác sung sướng gần như không thể miêu tả được tràn qua cô. Cho dù bất cứ điều gì khác có xảy ra thì cô cũng đã có giây phút này.

Cô quay về phía chiếc xích đu, và trạng thái phờ phạc của cô ngay lập tức biến mất. Cốc cà phê của cô rơi loảng xoảng xuống sàn gỗ làm chỗ cà phê nóng bỏng bắn tung tóe lên đôi chân trần của cô, nhưng cô gần như không nhận thấy. Tất cả những gì cô nhìn thấy là một từ còn mới nguyên màu đỏ mà ai đó đã sơn lên phía trước ngôi nhà, ngay chính giữa khung cửa sổ.

Tội đồ.

Kristy lao vội ra phía cổng vòm, chiếc váy ngủ cotton dài lướt trượt xoắn xít quanh chân. “Có chuyện gì thế? Tôi nghe thấy ... Ôi, không...”

“Đồ khốn kiếp!” Rachel rít lên.

Tay Kristy vọt lên chẹn ngang cổ họng. “Thật quá kinh khủng. Làm thế nào mà ai đó trong thị trấn này có thể làm một điều kinh khủng thế này chứ?”

“Họ ghét tôi, và họ không muốn tôi ở đây.”

“Tôi sẽ gọi Gabe.”

“Không!”

Nhưng Kristy đã chạy vào bên trong.

Buổi sáng sớm đẹp đẽ đã chuyển thành một cái gì đó vô cùng bẩn thỉu. Rachel chùi sạch chỗ cà phê đổ bằng một chiếc khăn lau đĩa cũ, như thể cà phê đổ là điều bẩn thỉu tồi tệ nhất trên chiếc cổng vòm trước nhà vậy. Cô đang quay vào bên trong để thay quần áo thì chiếc bán tải của Gabe gầm lên lao vào cổng nhà, bánh xe nghiêng lao xao trên sỏi. Anh đổ xe thành một góc chéo và lao ra khỏi buồng lái ngay khi Kristy xuất hiện từ phía cửa trước trong một chiếc áo choàng vải sọc nhả nhúm.

“Gabe, thật vui mừng khi thấy anh ở đây.” Kristy kêu lên. “Nhìn này!”

Nhưng anh đã nhìn thấy hai chữ viết theo kiểu graffiti kinh khủng đó rồi, và anh trừng mắt nhìn nó như thể sức mạnh trong ánh mắt của anh có thể tiêu hủy được hình ảnh đó vậy.

“Em và anh sẽ ghé quan thăm Odell Hatcher trong sáng nay, Rachel.” Mắt anh như khóa chặt trên đôi chân dài để trần lộ ra phía bên dưới chiếc áo sơ mi cô đang mặc, và phải mất một giây sau anh mới hồi phục lại. “Anh muốn cảnh sát đi tuần tra thường xuyên ở đây.”

“Thị trấn này đã trở nên độc ác.” Kristy nói vọng đến. Trong khi Rachel đứng câm lặng, Kristy kể cho anh nghe về vụ lốp xe bị băm nát và những gì đã xảy ra ở quán cà phê Petticoat Junction. “Nó như thể Dwayne Snopes đã làm tan vỡ trái tim của mọi người, và cách duy nhất để họ đáp trả lại ông ta là lăng mạ Rachel để xả cơn giận vậy.”

“Cảnh sát sẽ không quan tâm đâu.” Rachel nói. “Họ muốn em cuốn xéo cũng giống như những người khác thôi.”

“Chúng ta sẽ chờ xem chuyện đó.” Anh đáp lại với vẻ dứt khoát.

“Tôi không muốn cô đi.” Kristy nói.

“Chi nên thế. Tôi đã quá ích kỷ. Tôi đã không nhận ra ... Chuyện này sẽ lan ra và ảnh hưởng đến cả hai người.”

Mắt Kristy long lên. “Làm như tôi quan tâm không bằng.”

“Em chỉ cần lo lắng cho bản thân mình thôi.” Gabe nói.

Trước khi cô có thể tranh cãi với họ, cánh cửa lưới kêu kẻo kẹt và Edward xuất hiện. Thằng bé túm tai con Horse giữ bên mình và dụi mắt bằng nắm đấm tay. Bộ pajama hai mảnh màu xanh bạc théch quá ngắn ở dưới chân, và miếng đề can của những chú chó đốm đang đá boxing ở phía trước quá rạn nứt và bạc màu đến nỗi Rachel cảm thấy xấu hổ vì không thể chăm sóc cho thằng bé được tốt hơn.

“Con nghe thấy một giọng nói độc ác.”

Cô vội bước về phía thằng bé. “Không sao đâu, con yêu. Chỉ là chú Bonner thôi. Mọi người đang nói chuyện.”

Edward nhìn thấy Gabe. Miệng nó nhành ra thành một đường bướng bỉnh. “*Ông ta* quá ồn ào.”

Rachel vội quay thằng bé lại. “Vào thay quần áo nào.”

Nó để cô nắm lấy tay nó mà không hề chống cự, nhưng khi cô mở cánh cửa lưới, thằng bé lăm bắm một từ mà cô mong ước đến cháy bỏng rằng Gabe không nghe thấy được.

“Đầu bò.”

Vào lúc cô và Edward đã thay quần áo xong xuôi thì Gabe đã biến mất, nhưng khi cô bước vào nhà bếp để giúp Edward ăn sáng, cô thoáng nhìn thấy anh phía trước cổng vòm với một ca sơn và một cái chổi. Cô rút sữa lên món ngũ cốc của Edward rồi bước ra ngoài với anh.

“Anh không phải làm thế đâu.”

“Có đấy.” Anh quét sơn phủ lên vết graffiti, nhưng nó vẫn hiện ra rõ ràng. “Sẽ phải sơn phủ hai lần. Anh sẽ hoàn thành nó sau buổi làm hôm nay.”

“Em sẽ lo liệu chuyện đó.”

“Em sẽ không làm gì cả.”

Cô biết cô nên kiên quyết, nhưng cô không có lòng dạ nào cả, và cô ngờ rằng Gabe biết điều đó. “Cảm ơn anh.”

Không lâu sau đó, anh thò đầu vào trong nhà và bảo cô lên chiếc xe bán tải. “Chúng ta sẽ đến gặp Odell Hatcher.”

Hai mươi phút sau, họ đã ngồi phía trước viên cảnh sát trưởng của Salvation. Gầy như que củi, với mái tóc hoa râm lơ thơ và một cái mũi khoằm khoằm, Hatcher quan sát Rachel qua mép trên của đôi kính gọng nhựa đen trong khi anh ta ghi chép lại những thông tin mà Gabe trình báo.

“Chúng tôi sẽ điều tra chuyện đó.” Anh ta nói sau khi xong. Nhưng cô nhận thấy một tia le lói thỏa mãn trong đôi mắt của anh ta và đoán rằng anh ta sẽ không làm điều gì nhiều hơn những gì anh ta buộc phải làm. Vợ Hatcher đã từng là một thành viên của Thánh đường, một điều mà không nghi ngờ gì đã làm cho anh ta cảm thấy hổ thẹn sau khi sự thối nát đó được đưa ra ánh sáng.

Cô quyết định đã đến lúc phải chuyển sang thế tấn công. “Cảnh sát trưởng Hatcher, sở của anh đã tịch thu chiếc xe của tôi vào cái ngày Dwayne bỏ chạy. Có một cuốn Kinh thánh ở trong đó, và tôi muốn biết chuyện gì đã xảy ra với nó. Đó là một kỷ vật gia đình, không có giá trị với ai cả, và tôi muốn lấy lại nó.”

“Chiếc xe và tất cả những gì bên trong nó đều được dùng để trang trải những món nợ của Dwayne.”

“Tôi biết điều đó, nhưng tôi vẫn cần phải biết giờ cuốn Kinh thánh đó ở đâu.”

Cô có thể thấy Hatcher không muốn tỏ ý giúp đỡ dù là bằng cách nhỏ nhất nhất. Tuy nhiên, phốt lò người vợ góa của nhà truyền bá phúc âm trên truyền hình tai tiếng kia là một chuyện, nhưng lại là một chuyện hoàn toàn khác khi làm điều đó trước mặt một thành viên trong một gia đình nổi tiếng nhất Salvation.

“Tôi sẽ kiểm tra xem sao.” Anh ta gật đầu một cách miễn cưỡng.

“Cảm ơn anh.”

Odell biến mất. Gabe đứng dậy và rảo bước qua căn phòng chỉ có một cửa sổ và nhìn ra một con phố nhỏ trưng bày một cửa hàng giặt khô và một cửa hàng bán phụ tùng ô tô. Anh lên tiếng từ phía cửa sổ, giọng anh thấp và có vẻ bồn chồn. “Em làm anh lo lắng, Rachel.”

“Vì sao?”

“Em quá liều lĩnh. Em cứ lao vào mọi chuyện mà không hề nghĩ gì đến hậu quả cả.”

Cô tự hỏi liệu có phải anh đang nói đến chuyện hôm qua hay không. Cho đến giờ, không ai trong hai người họ đã ám chỉ gì đến những chuyện đã xảy ra.

“Em quá dữ dội, và điều đó thật nguy hiểm. Cho đến giờ thì vẫn chưa ai thực sự cố gắng làm hại em, nhưng ai biết được chuyện đó sẽ xảy ra được bao lâu?”

“Em sẽ không ở lại đây lâu. Một khi em tìm thấy tiền, em sẽ rời Salvation nhanh đến mức...”

“Nếu em tìm thấy tiền.”

“Em sẽ tìm thấy. Và rồi em sẽ đi khỏi đây càng xa càng tốt. Seattle, có lẽ thế. Em sẽ mua một chiếc xe có thể chạy được, một chồng sách truyện và đồ chơi cho Edward, một ngôi nhà nhỏ đem lại cảm giác như một ngôi nhà. Rồi em sẽ ...”

Cô dừng lại khi viên cảnh sát trưởng quay trở lại văn phòng và đặt một chồng hồ sơ trông có vẻ trình trọng phía trước mặt cô. “Đây là danh sách của tất cả những thứ mà chúng tôi tìm thấy bên trong chiếc xe.”

Cô liếc xuống cột những vật dụng được in ngay ngắn: cái nạo cửa sổ, giấy tờ đăng kí, một chiếc hộp nhỏ, một thỏi son. Danh sách đó liệt kê ra tất cả những thứ đã ở bên trong chiếc xe. Cô nhìn xuống phía dưới cùng.

“Ai đó đã làm lẫn. Ở đây không nhắc gì đến cuốn Kinh thánh cả.”

“VẬY thì nó không ở trong xe.” Hatcher nói.

“CÓ mà. Chính tay tôi đã đặt nó vào đó.”

“Đã ba năm rồi. Trí nhớ của con người buồn cười lắm.”

“Không có gì buồn cười về trí nhớ của tôi cả. Tôi muốn biết chuyện gì đã xảy ra với cuốn Kinh thánh đó!”

“Tôi chả biết gì. Nó không có trong xe nếu không nó hẳn là đã được liệt kê trong bản báo cáo này.” Hatcher quan sát cô với đôi mắt ti hí lạnh lẽo. “Hãy nhớ là cô đã phải chịu rất nhiều áp lực trong ngày hôm đó.”

“Chuyện này không liên quan gì đến áp lực cả!” Cô muốn hét vào mặt anh ta. Thay vào đó, cô hít vào một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh. “Chiếc hộp nằm trong xe đó ...” Cô chỉ về phía bản báo cáo. “Cuối cùng nó lại quay lại ngôi nhà. Làm sao lại xảy ra chuyện như thế?”

“Có thể là nó được coi là một phần đồ đạc trong nhà. Chiếc xe được bán riêng tại phiên đấu giá.”

“Tôi đặt chiếc hộp và cuốn Kinh thánh vào trong xe cùng một lúc. Ai đó trong sở của anh đã đảo lộn chúng lên.”

Anh ta không thích điều đó. “Chúng tôi sẽ tăng cường tuần tra quanh khu nhà của Glide, cô Snopes, nhưng điều đó sẽ không thay đổi cái cách mà thị trấn cảm thấy về chuyện cô quay trở lại. Hãy nghe lời khuyên của tôi và tìm một nơi khác mà sinh sống.”

“Cô ấy có quyền sống ở nơi này cũng như những người khác.” Gabe nhẹ nhàng lên tiếng.

Hatcher kéo đôi kính ra và vỗ nó lên mặt bàn. “Tôi chỉ đang nói đến thực tế. Cậu không ở đây khi cô Snopes và chồng cô ta gần như xé tan cái thị trấn này ra. Họ không quan tâm xem họ lấy tiền từ ai miễn là họ có thể trang hoàng cho cái tổ ấm của riêng họ. Tôi biết gần đây cậu đang phải trải qua một khoảng thời gian khó khăn, Gabe, và tôi chỉ có thể đoán là cậu đang không suy nghĩ được sáng suốt. Nếu không, cậu đã cẩn thận hơn khi lựa chọn bạn bè.” Cái cách thiếu tôn trọng mà anh ta quan niệm về Rachel nói cho cô biết anh ta tin rằng Gabe đang giúp đỡ cô để đổi lấy tình dục. Bởi vì đó chính xác là những gì cô đã từng một lần đề nghị nên cô cho rằng mình không nên cảm thấy bị xúc phạm quá mức.

“Có lẽ tốt hơn hết cậu nên nghĩ về gia đình mình, Gabe.” Viên cảnh sát trưởng tiếp tục. “Tôi nghi ngờ là ba mẹ cậu sẽ thấy vui khi họ phát hiện ra rằng cậu giao thiệp với góa phụ Snopes.”

Đôi môi của Gabe gần như không chuyển động. “Tên cô ấy là Stone, và nếu như cô ấy nói rằng cuốn Kinh thánh đã ở trong xe, nghĩa là nó đã ở đó.”

Nhưng Odell Hatcher không nhượng bộ một inch nào. Anh ta là một người tin tưởng vào bộ máy quan liêu, và nếu như hồ sơ của anh ta nói rằng cái gì đó không tồn tại, nghĩa là nó không tồn tại.

Phần còn lại của ngày hôm đó Rachel hoàn thành việc sơn những thiết bị cuối cùng trên sân

chơi, cô cảm thấy khuấy khỏa với sự ủng hộ mà Gabe đã dành cho cô, mặc dù anh vẫn tin rằng cô đang đeo đuổi một cách viển vông. Cô liếc qua lô đất nơi anh và một người thợ điện đang lắp những chiếc đèn pha. Anh dường như cảm thấy được ánh mắt của cô trên anh bởi vì anh cũng ngẩng lên.

Cơ thể cô căng lên với cảm giác nhận biết. Cùng lúc đó, cô tự hỏi giờ luật lệ sẽ là thế nào khi quan hệ của họ đã thay đổi quá lớn như thế. Lần đầu tiên cô cân nhắc đến chuyện nó sẽ khó khăn đến mức nào thậm chí chỉ là đối với chuyện sắp xếp đơn giản nhất để họ có thể ở cùng nhau.

Khi hoàng hôn buông xuống, anh tuyên bố rằng anh sẽ đưa cô về nhà. Cô không có xe, và cô cũng không mong đợi gì chuyến cuộc bộ dài dằng dặc lên Núi Heartache, vì thế cô nhận lời với vẻ biết ơn. Cô đã làm việc rất mệt mỗi ngày hôm đó. Không phải là cô bận tâm gì. Cô bắt đầu tin rằng cô quan tâm nhiều đến bãi chiếu bóng hơn là Gabe. Cô chắc chắn là háo hức hơn anh đối với lễ khai trương sắp tới.

Khi anh nổ máy chiếc xe tải, sự căng thẳng vốn đã cháy xèo xèo giữa hai bọn họ trong suốt cả ngày trở nên mãnh liệt hơn. Cô hạ cửa sổ xe xuống, và rồi nhận ra rằng máy điều hòa đã chạy rồi.

“Hơi nóng đã xâm nhập vào em rồi sao?” Anh trao cho cô một cái nhìn tựa tựa như chó sói, nhưng cô lúc này đang bồn chồn, nên cô giả vờ như không nhìn thấy nó.

“Hôm nay trời khá ấm.”

“Nóng thì đúng hơn.”

Cái siết nhẹ nhàng của anh trên đùi cô thúc giục cô trượt vào gần hơn, nhưng thay vào đó cô quay đi và nâng cửa sổ xe lên. Anh nhấc tay ra.

Cô không muốn anh nghĩ rằng cô chơi trò ỡng ẹo, đặc biệt là khi cô muốn anh đến chết, và cô biết rằng cô phải nói với anh. “Gabe, em bắt đầu chu kỳ sáng nay.”

Anh quay đầu lại và nhìn cô với vẻ trống rỗng.

“Chu kỳ của em.” Cô lặp lại. Khi trông anh chẳng có vẻ gì là hiểu hơn, cô nhớ lại nền tảng chuyên môn của anh. “Em đến kỳ kinh nguyệt.”

Anh cười phá lên. “Anh biết điều đó có nghĩa là gì, Rachel. Anh chỉ không hiểu vì sao em lại nghĩ rằng anh bận tâm quái quỷ gì đến chuyện đó.”

Cô ghét mình bị đỏ mặt. “Em không nghĩ rằng em sẽ thoải mái ...”

“Em yêu, nếu em nghiêm túc với chuyện trở thành một người đàn bà buông thả thì em cần phải giải thoát bản thân khỏi những ám ảnh của mình đi.”

“Em không có gì ám ảnh cả. Đó chỉ là vấn đề vệ sinh.”

“Vớ vẩn. Chúng ta đang nói đến một nỗi ám ảnh lớn.” Anh thốt lên một tiếng cười khùng khục và lái xe ra đường cao tốc.

“Cứ tiếp tục cười em đi.” Cô nói với vẻ cáu kỉnh. “Ít nhất thì rắc rối này rồi cũng trôi qua. Nhưng rắc rối kia thì không dễ dàng thế đâu.”

“Rắc rối kia là gì thế?”

Cô lần theo một sọc mỏng màu xanh trên chân váy của chiếc váy ca rô trắng-da cam mà cô đã chọn riêng ra cho công việc quét sơn. “Em chỉ không hình dung ra làm thế nào chúng ta có thể xoay sở được chuyện ... anh biết đấy, chuyện chơi bời của chúng ta?”

“Chơi bời?” Anh nghe có vẻ bị xúc phạm. “Chuyện này là như thế sao?”

Họ vòng theo một khúc quanh trên đường, và cô phải nheo mắt lại trước ánh nắng mặt trời đang lặn. “Đây không phải là một câu chuyện tình.” Cô dừng lại. “Chuyện tình nghe quá nghiêm trọng. Đó là chuyện chơi bời, và vấn đề là, em không hình dung được làm thế nào chúng ta có thể xoay sở được chuyện đó.”

“Chúng ta chẳng có tí rắc rối nào cả.”

“Nếu anh tin thế thì có nghĩa là anh vẫn chưa suy nghĩ thấu đáo chuyện này. Ý em là, chúng ta không chỉ đơn giản là tụt quần áo giữa ban ngày ban mặt và ... và ...”

“Chơi bời?”

Cô gật đầu.

“Anh không hiểu vì sao không được.” Anh túm lấy cặp kính râm từ trên bảng đồng hồ và đeo vào. Cô tự hỏi không biết đó là vật tự vệ của anh trước ánh sáng mặt trời hay trước chính cô.

“Anh đang cố ý chơi cùn.”

“Không. Anh chỉ không thấy rắc rối gì. Hay em vẫn đang nói đến cái vụ chu kỳ đấy?”

“Không!” Cô kéo sập lưới trai của chiếc mũ xuống. “Em đang nói một cách chung chung. Anh nghĩ rằng chúng ta sẽ chỉ *làm điều đó* vào giữa ban ngày ban mặt thôi sao?”

“Nếu như chúng ta muốn.”

“Chúng ta sẽ đi đâu?”

“Bất cứ nơi nào chúng ta muốn đi. Sau những gì xảy ra ngày hôm qua, anh không nghĩ rằng ai trong hai ta lại quá kén chọn.”

Anh liếc sang cô, và cô nhìn thấy hình ảnh phản chiếu thu nhỏ của mình trong mắt kính của cặp kính râm. Cô trông nhỏ nhoi, tầm thường, có khả năng bị thổi bay bởi cơn gió mạnh tiếp theo. Cô quay đi khỏi hình ảnh đó.

“Nếu như quầy bar trong quầy thực phẩm không hấp dẫn em thì chúng ta có thể lái xe về nhà.” Anh nói.

“Anh không hiểu gì cả.”

“Vậy có lẽ tốt hơn hết em nên giải thích cho anh hiểu.” Anh nói như một người đàn ông đang nắm giữ những sợi dây kiên nhẫn cuối cùng của mình, và cô đành phải tắc nghẹn thốt ra từng lời.

“Anh trả cho em theo giờ.”

“Điều đó thì có liên quan gì đến chuyện này?”

“Chuyện gì sẽ xảy ra trong suốt những giờ chúng ta ... chơi bời?”

Anh nhìn cô với vẻ thận trọng. “Đây là một câu hỏi bầy, đúng không?”

“Không.”

“Anh không biết. Không có gì xảy ra cả.”

“Sẽ có chuyện xảy ra với đồng lương của em.”

“Chuyện này chẳng có gì liên quan đến đồng lương của em cả.”

Cô sẽ phải nói thẳng toẹt ra thôi. “Anh có trả cho em cho những giờ chúng ta chơi bời hay không?”

Anh trở nên thận trọng một cách rõ ràng, và câu trả lời của anh có vẻ thăm dò. “Có?”

Dạ dày cô chùng xuống. Cô quay đi nhìn ra ngoài cửa sổ và lăm bầm. “Anh là đồ khốn kiếp.”

“*Không!* Ý anh là *không!* Dĩ nhiên là anh sẽ không trả em rồi.”

“Em gần như sẽ không thể làm điều này chính vì thế. Em cần từng đồng một mà em có thể kiếm được! Chiều hôm qua đã làm tiêu tốn của em một nửa số thức ăn dành cho cả tuần rồi.”

Sự im lặng kéo dài một lúc lâu. “Anh sẽ không thắng được lần này, đúng không?”

“Anh không thấy sao? Không thể xảy ra chuyện gì lúc chúng ta đang làm việc, ngay cả nếu chúng ta muốn đi chẳng nữa, bởi vì anh kiểm soát đồng lương của em. Còn sau giờ làm việc, em có một thằng bé năm tuổi đầu để mà chăm sóc. Quan hệ thể xác giữa chúng ta đã bị tuyên án tử hình ngay trước khi nó kịp bắt đầu.”

“Chuyện đó thật kỳ cục, Rachel. Và anh sẽ không cắt lương của em trong ngày hôm qua.”

“Có đấy, anh sẽ cắt!”

“Nghe này. Em đang quan trọng hóa một chuyện chẳng có gì cả. Nếu chúng ta muốn làm tình, và thời gian hợp lý, thì chúng ta sẽ làm tình. Chuyện đó không liên quan gì đến chuyện lương lậu cả.”

Anh có thể giả vờ không hiểu, nhưng anh biết chính xác cô đang nói về điều gì. Ít nhất anh cũng còn đủ lịch sự để không chỉ ra rằng cô đã từng một lần đề nghị quan hệ với anh để đổi lấy

chính cái đồng lương mà lúc này họ đang bàn cãi đến.

Anh quay lại chú ý vào đường đi, và gần một dặm trôi qua trước khi anh lên tiếng trở lại. “Em thực sự nghiêm túc, đúng không? Chuyện này đối với em là một rắc rối.”

“Đúng thế.”

“Thôi được. Vậy thì cả hai chúng ta sẽ cùng nghĩ về nó và nghĩ ra một phương án cuối cùng trong khi em xử lý cái chu kỳ đỏ của em.” Anh đặt tay lên đùi cô và vuốt ve cô bằng ngón tay cái. “Em ổn chứ? Sau ngày hôm qua ấy?”

Giọng anh nghe vô cùng quan tâm, cô mỉm cười. “Em tuyệt lắm, Bonner. Trên đỉnh cao thế giới ấy.”

“Tốt lắm.” Anh siết nhẹ gối cô.

“Còn anh thì sao?”

Tiếng cười khùng khục của anh nghe khô khốc, như thể nó không được sử dụng trong một thời gian rất dài rồi. “Không thể tốt hơn.”

“Rất vui khi nghe điều đó.” Cô liếc ra ngoài cửa sổ xe. “Anh vừa vượt qua Núi Heartache rồi.”

“Anh biết.”

“Em nghĩ rằng anh đưa em về nhà chứ.”

“Chúng ta sẽ quay về đó sau.” Anh tháo cặp kính râm ra.

Họ đi vào trong thị trấn Salvation, và ngay khi họ vừa tiến vào khu vực kinh doanh của thị trấn, anh liền lái về phía garage của Dealy. Khi anh đỗ chiếc bán tải ở phía trước, cô liền nhìn thấy chiếc Escort đang nằm ở bên hông nhà.

“Ôi, Gabe...” Cô mở tung cửa xe, chạy như bay về phía chiếc ô tô, và ngay lập tức òa lên khóc.

“Không có gì bằng một bộ lớp mới để có thể khuấy động trái tim của một quý cô.” Anh nói khô khan khi bước đến phía sau lưng cô, rồi quàng tay quanh eo cô và xoa dịu cô.

“Thật t-tuyệt quá. Nhưng em không ... em không có đủ t-tiền để trả lại cho anh.”

“Anh có bảo em trả lại cho anh không nào?” Giọng anh nghe có vẻ hơi trách móc. “Khoản bảo hiểm của Cal sẽ chi trả cho chuyện đó.”

“Không phải tất cả. Ngay cả những người giàu cũng phải chịu những khoản giảm trừ. Dwayne phải chịu những khoản giảm trừ đó cho tất cả bốn chiếc xe của bọn em.”

Phớt lờ cô, anh túm lấy tay cô và kéo cô về phía chiếc xe tải. “Chúng ta sẽ quay trở lại để lấy nó sau. Trước hết còn có việc phải làm đã.”

Khi anh lái xe rời khỏi garage, những cảm xúc bên trong người cô vô cùng hỗn loạn như thể

chúng được tung hứng bởi một chiếc máy trộn khổng lồ. Anh là người cộc cằn và tốt bụng, không biết gì về một số việc, nhưng lại quá sáng suốt về những việc khác, và cô muốn anh nhiều đến mức cảm thấy nhức nhối.

Anh lái xe về phía trung tâm thị trấn và rẽ vào một khu vực đỗ xe nằm ngay trước mặt quán cà phê Petticoat Junction.

“Đi nào. Chúng ta sẽ lấy cho mình một ít kem.”

Cô túm lấy cánh tay anh trước khi anh có thể mở cửa xe. Cửa sổ quầy kem đang tấp nập buôn bán trong buổi trước giờ ăn tối, và cô hiểu chính xác anh dự định làm gì. Đầu tiên là mấy cái lốp xe, và giờ là chuyện này. Như thế là quá nhiều. Cổ họng cô cảm giác như thít lại. “Cảm ơn anh, Gabe, nhưng em phải tự mình chiến đấu trên mặt trận của mình.”

Anh không hề bị ấn tượng trước vẻ độc lập mà cô tỏ ra. Quai hàm anh siết lại và anh lờ mắt nhìn cô. “Nhắc cái mông của em ra khỏi xe ngay lập tức. Em sẽ ăn kem cho dù anh có phải giữ cái miệng đó của em và tổng kem xuống tận cổ họng em.”

Quá nhiều cho sự tinh tế trong anh. Cô không có nhiều lựa chọn, vì thế cô đành mở cửa xe ra. “Đây là rắc rối của em, và em có thể tự mình giải quyết nó.”

Cửa xe đóng sầm sau lưng anh. “Cứ như em đang làm một công việc tuyệt hảo không bằng.”

“Em muốn được tăng lương.” Cô dậm mạnh chân bước về phía vỉa hè. “Nếu anh có nhiều tiền để mà quăng lung tung mua lốp xe hay ăn kem thì anh có thể trả em khá hơn cái mức lương nô lệ đó.”

“Mỉm cười với những người tử tế xem nào.”

Cô cảm thấy ánh mắt trùng trùng của những người lớn xung quanh họ: những bà mẹ với những đứa con nhỏ, một cặp công nhân đường cao tốc trong những chiếc áo T-shirt bẩn thỉu, một nữ doanh nhân với chiếc máy điện thoại di động đang áp vào tai. Chỉ có một nhóm các cậu bé trên những chiếc ván trượt là dường như không hứng thú gì với cái thực tế là góa phụ Snopes xấu xa đang dẫm chân lên mảnh đất thần thánh Salvation mà thôi.

Gabe tiến đến gần một cô bé cỡ tuổi teen đang đứng phía sau cửa sổ. “Ông chủ có đây không?”

Cô bé ngừng nhai miếng kẹo gồm rồi gật đầu.

“Nhờ em gọi ông ta ra đây.”

Trong khi họ đợi, Rachel nhận ra một hộp nhựa sạch sẽ được đặt bên cạnh cửa sổ quầy kem với một tấm biển trên đó đề *‘Quý Emily’* cùng với một tấm ảnh của một cô bé đang chụp chứng tập đi với mái tóc xoăn và một nụ cười tinh quái trên gương mặt. Tấm biển bên dưới kêu gọi sự giúp đỡ chi trả viện phí cho đứa trẻ chống lại bệnh bạch cầu. Cô nhớ đến người phụ nữ với đôi hoa tai hình con vẹt.

Cô là hi vọng cuối cùng của chúng tôi, cô Snopes. Emily cần một sự thần kỳ.

Trong một thoáng, cô cảm thấy không thể thở nổi. Cô tập trung vào việc mở túi xách, rút ra

một tờ năm đô la quý giá, rồi nhét nó vào hộp qua khe hở hẹp.

Khuôn mặt của Don Brady xuất hiện phía bên trong cửa sổ. “Chào Gabe, thế nào ...” Ông ta á khẩu khi nhìn thấy Rachel.

Gabe giả vờ như không nhận ra có điều gì đó không ổn. “Tôi đang nói với Rachel ở đây là ông làm ra loại kem nước quả chocolate nóng ngon nhất trong thị trấn. Lấy cho chúng tôi hai suất nhé. Loại lớn ấy.”

Don chần chừ, và Rachel có thể thấy ông ta đang cố gắng tìm một cách để tránh né. Ông ta không muốn bán cho cô, nhưng ông ta cũng không được chuẩn bị để thách thức một trong những người con được yêu quý nhất trong thị trấn.

“Ừ ... Chắc chắn rồi, Gabe.”

Vài phút sau, họ đã rời khỏi cửa sổ quầy kem với hai suất kem nước quả chocolate nóng mà không ai trong số họ muốn ăn. Khi họ quay về phía chiếc xe tải của Gabe, họ không nghĩ đến chuyện nhìn qua bên kia đường. Nếu có, họ có thể đã thấy một gã đàn ông nhỏ thó, gầy nhom đang hút thuốc trong bóng râm và nhìn theo họ.

Russ Scudder di điều thuốc dưới chân. Bonner hẳn là đã ngủ với cô ả, hẳn kết luận. Nếu không, hẳn ta sẽ không thay mấy cái lốp xe nhanh đến thế. Điều đó giải thích vì sao Bonner lại thuê cô ả. Để hẳn ta có thể hú hí với con điểm đó.

Russ thọc tay vào trong túi áo và nghĩ về vợ hẳn. Hẳn đã đến gặp cô ta ngày hôm qua, nhưng cô ta không chịu nói chuyện với hẳn. Jesus, hẳn nhớ cô. Giả như hẳn có một công việc thì hẳn đã có thể có cô trở lại, nhưng Rachel Snopes đã cướp mất công việc duy nhất mà người trong thị trấn đã đề nghị hẳn làm.

Hẳn thấy sung sướng vì đã băm nát lốp xe của cô ả tối hôm qua. Hẳn không lên kế hoạch làm điều đó, nhưng rồi hẳn thấy xe của cô ả, và không có ai ở xung quanh, và điều đó có cảm giác thật tuyệt. Cảm giác cũng thật tuyệt khi hẳn mò lên ngôi nhà của Glide vài giờ sau đó với một bình sơn phun và vẽ chữ *Tội đồ* lên tường giống như một lời nguyện rửa trong Kinh thánh. Có lẽ giờ cô ả đã biết được rằng cô ả không được chào đón ở đây rồi.

Hẳn nghĩ gã G.Dwayne già nua có lẽ sẽ thích những gì hẳn đã làm tối hôm qua. Bất chấp những chiếc đồng hồ Rolex và những bộ vest bóng lộn, Dwayne đã luôn là một cậu bé to đầu tốt bụng. Ông ta chưa bao giờ có ý làm tổn hại đến ai, và Russ biết chắc chắn rằng ông ta đã cầu nguyện rất nhiều, rất kính Chúa và tất cả mọi thứ. Chính Rachel đã làm cho ông ta trở nên tội tệt. Dwayne muốn làm cho cô ả hạnh phúc, vì thế ông ta đã thọc quá sâu vào trong tài khoản ngân hàng của Thánh đường để mua cho cô cả những thứ mà cô ả đã lèo nhèo yêu sách ông ta.

Chính là thói tham lam của Rachel đã kéo Thánh đường và Dwayne Snopes sụp đổ. Thói tham lam của cô ả cũng đã kéo Russ sụp đổ theo, bởi vì nếu không phải là vì cô ả thì hẳn vẫn còn làm công việc bảo vệ an ninh, vẫn còn làm công việc làm cho hẳn cảm thấy mình giống như một người đàn ông.

Và giờ cô ả đang quay trở lại sống ở Salvation, như thể cô ả chưa hề làm điều gì sai trái vậy. Giờ cô ả đang sử dụng Gabe theo đúng cái cách mà cô ả đã từng sử dụng G. Dwayne, nhưng tên khốn kiếp điên khùng đó quá ngu xuẩn để có thể nhìn thấy cô ả đang làm gì.

Russ đã cố gắng nói chuyện với vợ cũ của mình về Rachel và về chuyện cô ả phải chịu trách nhiệm về tất cả mọi thứ tồi tệ xảy đến với hắn như thế nào, nhưng cô không chịu hiểu. Cô không hiểu rằng không có chuyện gì trong số đó là lỗi của Russ cả.

Hắn cần phải uống thứ gì đó, và hắn quay trở lại chỗ Donny. Một vài ly sẽ làm hắn bình tâm trở lại. Nó sẽ làm hắn quên đi chuyện hắn không có nghề nghiệp gì và rằng vợ hắn đã đá hắn ra khỏi nhà và rằng hắn không thể chăm sóc tử tế cho đứa con của hắn.

“Ông ta cũng sẽ ở đây à?” Edward hỏi vào buổi sáng thứ Bảy khi Rachel đỗ chiếc Escort quý giá của mình phía sau quầy thực phẩm.

Không cần phải hỏi *ông ta* là ai. “Chú Bonner không tệ như chúng ta đã từng nghĩ đâu. Chú ấy cho mẹ một công việc và để chúng ta sống trong ngôi nhà đó. Chú ấy cũng đã đảm bảo để mẹ có một chiếc xe để đi lại.”

“Mục sư Ethan cho chúng ta ngôi nhà và cái xe.”

“Chỉ bởi vì chú Bonner yêu cầu như thế.”

Nhưng Gabe vẫn cứ là kẻ thù của Edward, và thằng bé không chịu thay đổi suy nghĩ. Mặt khác, nó phát triển một lòng trung thành không thể lay chuyển dành cho Ethan, người rõ ràng là đã tìm gặp nó thường xuyên ở nhà trẻ. Rachel nhắc nhở bản thân rằng cô phải cảm ơn anh ta vì điều đó, ngay cả nếu cô phải mắc ghen vì nó.

Nhà trẻ đã có tác động rất tốt với con trai cô. Thằng bé vẫn chưa có bạn bè thân thiết, nhưng nó đã nói nhiều hơn một chút, đòi hỏi hơn một chút – mặc dù với Edward điều đó còn là tương đối. Cho tới giờ đã hai lần rồi khi cô bảo nó đã đến giờ đi ngủ, nó liền hỏi lại, “Con có bắt buộc phải ngủ ngay không?” Với thằng bé, đó là một cuộc nổi loạn đáng kể đến.

“Hãy chờ đến lúc con nhìn thấy sân chơi.” Cô đưa cho nó một túi mua hàng chứa mấy thứ đồ chơi để nó có thể bận rộn cả ngày, rồi cầm lên một cái túi chứa bữa trưa của họ và một ít đồ ăn nhanh. Khi họ bước về phía sân chơi với Horse treo lủng lẳng trên tay Edward, cô nhìn thấy thằng bé trông đã khỏe mạnh hơn lên thế nào. Chân và cánh tay nó rậm nằng, và những cử động của nó đã có vẻ hoạt bát mà cô chưa hề nhìn thấy kể từ khi nó bị bệnh.

“Toàn bộ sân chơi đã được sửa sang.” Cô nói. “Và xem này. Có vài cái bàn đã được thêm vào, nên con sẽ có chỗ để ngồi và vẽ.”

Cô mua cho thằng bé một bộ tô màu mới bao gồm một hộp sáu mươi tư màu vẽ thay vì loại hai mươi tư màu nghèo nàn, rồi cô cũng đã mua giày mới cho nó, cũng như bộ pajama in hình xe ô tô đua. Khi cô để nó tự chọn một chiếc T-shirt rẻ tiền, nó đã bỏ qua những chiếc áo được thiết kế với những hình họa trẻ con và chọn một chiếc có in chữ *Người đàn ông Chân chính*.

Cô liếc nhìn xuống quần áo của mình. Cô giặt sạch những vết bẩn và vết sơn trên đôi giày bệt buộc dây màu đen của mình hằng ngày, và chúng vẫn còn sử dụng được tốt. Nhờ vào tủ quần áo của Annie Glide chứa đầy những chiếc váy mặc ở nhà cũ mà cô đã không cần phải tiêu phí một đồng nào cho bản thân mình.

Ngay lúc đó, chiếc bán tải của Gabe lao vào trong khu đất theo sau là một đám bụi mù.

Edward trượt ra phía sau con rùa nơi mà cô cho rằng nó sẽ làm mình trở nên vô hình nhất có thể. Cô hướng về phía chiếc xe tải và nhìn Gabe bước ra, hoàn toàn uyển chuyển một cách lười biếng và tao nhã như thể không xương.

Hôm qua anh đã đưa cho cô chiếc chìa khóa vào nhà Cal để cô có thể tìm cuốn Kinh thánh trong khi anh ra ngoài ăn tối với Ethan. Nó không có ở đó, nhưng cô rất cảm kích trước thực tế là anh đã tin tưởng cô đủ để cho phép cô lục tìm.

Mắt anh vuốt ve thân hình cô khi anh đến gần, và cô trở nên váng vất với cái ký ức về cảm giác có anh trong cô như thể nào hai ngày trước đó.

“Chào buổi sáng.” Giọng anh trầm và khàn khàn với những hứa hẹn hoan lạc.

Cơn gió nhẹ nhấc viền chân váy của cô lên và cọ nó vào chiếc quần jean của anh. “Chào anh.” Lười cô có giảm giác lợn ngọng trong miệng.

Anh luồn những ngón tay của mình vào trong mái tóc cô và úp vào sau gáy cô. “Hôm nay không có thợ điện.”

Nhưng họ không chỉ có một mình, cô đang trong kỳ, anh không biết về chuyện Edward, và anh vẫn còn kiểm soát đồng lương của cô. Với một tiếng thở dài miễn cưỡng, cô lùi lại. “Em không thể đáp ứng anh được.”

“Chúng ta lại quay trở lại chuyện đó à?”

“Em e là thế.”

Anh không nói gì, chỉ đơn giản là cau mày nhìn chiếc váy màu da cam dính sơn tung tóe và đôi dây bệt của cô, thứ mà dường như làm anh cau kỉnh hơn qua từng ngày. “Em để lại chiếc quần jean của Jane trên giường khi em lục tìm cuốn Kinh thánh. Sao em không giữ lấy nó mà mặc?”

“Bởi vì nó không phải của em.”

“Anh thề là hôm nay anh sẽ mua cho em vài cái.”

Cô nhướn một bên mày lên nhìn anh. “Không quần jean. Thay vào đó hãy tăng lương cho em.”

“Quên chuyện đó đi.”

Một cuộc tranh cãi nảy lửa chính là thứ cô cần để làm mình phân tâm, và cô chống hai tay lên hông. “Em làm việc chống mông lên cho anh, Bonner. Không có người đàn ông nào trên thế giới này lại có thể làm nhiều việc như em cho những gì mà anh đang trả, ở cái mức mà, trong trường hợp anh đã quên mất, gần như bằng mức lương tối thiểu.”

“Điều đó đúng.” Anh trả lời với vẻ dễ chịu. “Em là kẻ mặc cả giỏi nhất trong thị trấn.”

“Em đang phải nhận mức lương bóc lột.”

“Đó là lý do vì sao em lại là một kẻ mặc cả như thế. Và đừng quên rằng em đang được trả chính xác bằng số tiền mà chúng ta đã thỏa thuận.”

Nhiều hơn rất nhiều, nếu cô tính đến phần lợi ích từ ngôi nhà và chiếc xe. Tuy vậy, với mức hiện nay, cô sẽ không bao giờ có thể tiết kiệm được cái gì, và nếu như cô không tìm thấy cuốn Kinh thánh đó, cô và Edward sẽ bị mắc kẹt ở Salvation mãi mãi.

Cô vẫn cần phải nói với anh rằng Edward đang ở đây với cô, nhưng mặc dù anh đã có xu hướng bớt găm giữ hơn trong những ngày này, cô vẫn không háo hức đưa ra cái tin đó lắm. Cô lảng tránh thêm vài giây nữa bằng cách chia đuôi tóc của mình thành hai phần và rồi kéo nó chặt lại ở chỗ sợi dây thun.

“Em hi vọng anh sẽ không thấy phiền, nhưng em phải đưa Edward theo hôm nay.”

Một vẻ thận trọng lướt qua trên gương mặt anh. “Anh không thấy nó.”

Cô nghiêng đầu về phía sân chơi. “Nó đang trốn. Nó sợ anh.”

“Anh chưa làm gì nó cả.”

Điều đó rõ ràng là không đúng đến mức cô chẳng buồn cãi lại anh.

Anh lừ mắt nhìn cô. “Anh đã bảo em không mang nó đến đây.”

“Hôm nay là thứ Bảy, không có chỗ nào cho nó cả.”

“Anh nghĩ rằng Kristy sẽ trông nó vào thứ Bảy chứ.”

“Nhờ vào lòng từ tâm của chị ấy, nhưng em sẽ không lợi dụng chị ấy thêm nữa. Hơn nữa, chị ấy sẽ chuyển đến căn condo sớm thôi, và chị ấy có nhiều việc phải làm.”

Anh liếc về phía sân chơi nhưng Edward vẫn đang trốn. Sự đối kháng mà Gabe dành cho con trai cô làm cô đau đớn. Anh không thể thấy thằng bé đặc biệt thế nào sao? Làm sao mà một người sáng suốt có thể gặp Edward mà không yêu quý nó chứ?

“Thôi được.” Anh nạt. “Chỉ cần để mắt đến nó để nó không dính vào chuyện gì.”

“Đây là một bãi chiếu bóng, Gabe, chứ không phải quầy bán đồ sứ. Không có gì nhiều để nó đập vỡ đâu.”

Thay vì trả lời, anh hướng về phía sau chiếc xe tải để tóm lấy một cuộn dây cáp rồi hiên ngang bước đi.

Thái độ của anh đối với Edward làm cô cảm giác như một sự phản bội. Nếu anh quan tâm đến cô thì anh nên quan tâm cả đến con cô nữa mới đúng. Nếu anh ...

Cô dừng mình lại đúng lúc. Cô đang nghĩ đến Gabe như thể họ có tương lai nào đó thay vì nhớ rằng quan hệ của cô với anh chỉ có hai phương diện: anh là ông chủ và là đồ chơi tình dục của cô. Chỉ thế thôi.

CHƯƠNG 13

Mình là một con cáo.

Mình là một con cáo.

Mình là một con cáo.

Kristy chặn lòng bàn tay lên ngực, phần chỉ được che vừa đủ bằng một cái áo yếm nhỏ xíu màu xanh nhạt được nhét vào bên trong một chiếc quần jean trắng bó chặt đến mức nó hẳn là để hẳn lên vết của chiếc quần lót nếu như cô không mặc một thứ được gọi là một cái *thong* giúp không để lại vết lằn, nhưng nó lại để lại một cái rãnh.

(thong: một loại quần lót dây, tương tự kiểu G-string.)

Khi đã ngồi yên vị phía sau chiếc bàn được xếp ngay ngắn trong văn phòng làm việc của mình, trái tim cô đập thành thịch đến mức cô có thể cảm thấy nó ở trên cổ họng, nhưng cô không thể cảm thấy nó bên dưới lòng bàn tay của mình bởi vì bộ ngực của cô đang chắn ngang đường, một bộ ngực đồ sộ được đôn lên cân xứng ở chính giữa bởi một chiếc áo ngực Wonderbra mà người bán hàng trong cái cửa hàng quần áo ở Asheville bảo cô là tuyệt đối phải mua, cùng với vài tá thứ đồ cần thiết khác đã ngốn mất một đồng trong số tiền tiết kiệm mà cô đã để dành để sắm sửa trang bị cho phòng ngủ trong căn condo mới của mình.

Cô đã suy nghĩ cân nhắc mãi trong hai tuần, kể từ cái đêm mà cô kể cho Rachel về cảm giác của mình dành cho Ethan. Bốn ngày nữa cô sẽ chuyển về căn condo của mình. Đó chính là lúc dành cho một sự khởi đầu mới.

Cơn gió nhẹ thổi vào từ khung cửa sổ để mở thổi tung một lọn tóc sẫm màu trên mái tóc búp bê của cô. Giờ nó đã được cắt ngắn và làm cho xù bông. Đó là những gì người thợ cắt tóc đã nói: *Chúng ta sẽ làm nó xù bông – xù bông theo một cách đại loại là đơn giản, nhưng lại rất quan trọng.*

(feathered haired: một kiểu tóc rất thịnh hành vào giai đoạn thập niên 60-70s ở cả nam và nữ. Thường là với những mái tóc dài phủ quá tai hoặc có thể dài qua vai và được làm cho bông lên. Ví dụ như ban nhạc ABBA có cả bốn ca sĩ cùng để kiểu tóc này.)

Giờ mái tóc đơn giản nhưng rất quan trọng đó châm vào má và cọ vào phía sau cổ cô. Vài sợi tóc bông bay phất phơ trên lông mày và quét qua mắt. Tóc bông vỗ vào đôi hoa tai hình khối một cara đung đưa trên dải tai cô. Tóc bông, tóc bông, tóc bông, cho đến khi cô cảm thấy mình như một con chim hoàng yến. Thật là quá mức *lộn xộn*.

Khi cô bước vào ngôi nhà nhỏ sau cuộc đại tu ngày hôm qua và nhìn thấy quai hàm của Rachel trề xuống với vẻ kinh ngạc, cô liền òa lên khóc. Tuy nhiên, Rachel lại phá lên cười với vẻ thích thú. “Kristy, chị trông giống một kẻ lang thang có phong cách thực thụ! Và tôi nói điều đó theo ý nghĩa *tích cực nhất* đấy.”

Rachel đã ôm chầm lấy cô, rồi rít nặng xì lên với cô và ra lệnh cho cô bày ra tất cả những

thứ mà cô đã mua: quần áo, đồ lót, bộ trang điểm mới xa hoa và loại nước hoa gọi cảm đắt tiền trị giá cả triệu triệu đô la một ounce đã làm Edward nhăn hết cả mũi lại và nói với Kristy rằng cô có mùi như một tờ tạp chí ấy.

Sau khi trầm trồ trước tất cả những thứ mà Kristy đã mua, Rachel đã bảo với cô rằng cô thật xinh đẹp, rồi gườm gườm nhìn cô với cái kiểu đe dọa mà Rachel có. “Chị làm việc này vì chính bản thân mình, đúng không Kristy? Chị sẽ làm thế bởi vì *chính chị* muốn thế, chứ không chỉ bởi vì chị đang cố gắng lôi kéo sự chú ý của cái gã Ethan Bonner vô giá trị đó.”

“Tôi sẽ làm việc này vì bản thân mình.” Kristy đã lặp lại, mặc dù cả hai người họ đều biết rằng đó là một lời nói dối. Nếu cô làm theo cách của mình thì cô sẽ chọn lại mái tóc dài cũ kỹ quê mùa, quần áo cũ kỹ quê mùa, gương mặt cũ kỹ quê mùa được cọ rửa sạch sẽ không một vết trang điểm nào ngoài một chút son môi. Nếu cô làm chuyện này cho bản thân cô, cô sẽ lại trở lại là một người vô hình, bởi vì cô thích được vô hình. Cô khao khát được vô hình. Cô được *sinh ra* để trở thành người vô hình.

Nhưng vô hình thì sẽ không thu hút được sự chú ý của nhà truyền giáo vô cùng đẹp trai và quyến rũ đó.

Máu trong người cô đông cứng lại khi cô nghe thấy tiếng bước chân tự tin của anh trong hành lang. Nhà thờ đóng cửa vào ngày thứ Hai, vì thế có rất nhiều việc họ cần phải làm để bắt kịp trong ngày hôm nay. *Lạy Chúa tôi, làm ơn hãy để anh ấy bị đánh bại bởi nỗi ham muốn một cách nhanh chóng bởi vì con không biết liệu con có thể chịu đựng việc này được lâu nữa hay không.*

“Chào.” Anh lướt vào trong văn phòng. “Đem cho tôi bản báo cáo từ Ban truyền giáo nhé, để tôi xem qua một chút. Và hãy xem xem liệu chúng ta có thể chốt lịch cho tháng Bảy được không.” Anh lướt qua bàn làm việc của cô vào trong văn phòng của mình mà không hề liếc về phía cô.

Kristy Brown già nua hoàn toàn vô hình.

Cô chụp lấy túi xách của mình, lôi ra một nhai nước hoa nhỏ xíu, và xịt một lượng trị giá mười đô la vào trong khoảng mở trên cổ áo mình. Cô kiểm tra qua vẻ bề ngoài của mình trong chiếc gương của hộp phấn mới: lớp nền sáng, cặp lông mày cong vút tinh tế, lông mi dày màu nâu khói, má hồng nhạt, và một cái miệng đỏ thắm của một gái làng chơi.

Ôi, Chúa ơi. Cái miệng đó. Nhưng cô nàng bán hàng trang điểm cứ khăng khăng và Kristy nhớ lại những gì Rachel đã nói sáng hôm đó. *Nhìn vào đôi môi chị xem, Kristy, và vị Mục sư Dầu đất chắc chắn sẽ có vài suy nghĩ cực kỳ xấu xa đấy. Không có nghĩa là chị quan tâm đến điều đó, bởi vì chị mua thỏi son đó là vì chính bản thân chị.*

Kristy túm lấy đám giấy tờ được sắp xếp ngăn nắp mà cô cần, rồi ngay lập tức đánh rơi chúng. Khi cúi xuống để nhặt chúng lên, cô nhìn thấy những móng chân được sơn màu đỏ tươi bóng loáng thập thò qua đám dây dợ của đôi sandal màu vàng mảnh khảnh, và cô có cảm giác như thể cô đang nhìn vào chân của một người nào đó khác vậy.

Mình là một con cáo. Mình là một con cáo. Mình là một con cáo gốc gác gốc phủ đầy lông.

Ethan đang cắm mặt vào một bản liệt kê chương trình thuyết giảng. Hôm nay anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng với những sọc nhỏ màu hạt dẻ và một chiếc quần thụng màu xanh nhạt. Những ngón tay thon thon dài đang chơi đùa với mép của bản liệt kê, và cô nghĩ đến chính

những ngón tay đó – đang chơi đùa với mấy cái móc trên chiếc Wonderbra của cô.

Tim đập thình thịch, cô đặt bản báo cáo của Ban truyền giáo lên bàn làm việc, tự động vượt phăng một chồng thư từ, rồi ngồi xuống trên vị trí quen thuộc của mình đối diện với anh. Khi cô bắt chéo hai chân, chiếc quần jean trắng bó chặt cần như cắt lìa sự tuần hoàn máu của cô, nhưng cô phớt lờ sự không thoải mái đó.

Ethan nghiên cứu bản báo cáo. “Ước gì tôi biết làm thế nào để tắt một ngọn lửa bên dưới họ. Tôi muốn Chiến dịch Lòng thương năm nay sẽ là chiến dịch hoành tráng nhất của chúng ta, nhưng ý tưởng thú vị nhất của Ban truyền giáo cho đến giờ là đặt một tấm áp phích nhiệt kế về tài chính ở trong hành lang nhà thờ.”

“Tại sao chúng ta không ghép lớp học giáo dục người trưởng thành vào trong kế hoạch này? Họ rất nhiệt tình với sứ mệnh đó.” *Hãy ngẩng lên nhìn em đi! Hãy để em hạ nốc ao anh!*

“Ừm. Ý kiến hay. Gọi Mary Lou và thử thăm dò ý kiến của bà ta xem thế nào.”

Hãy thưởng thức em đi nào! Ý nghĩ đó làm mặt cô đỏ ửng. Cô cựa quậy và làm toả ra một luồng hương thơm của mùi nước hoa.

Ethan khụt khịt, nhưng không ngẩng đầu lên.

Cô trượt tờ lịch tháng Bảy ngang qua bàn cho anh. Chắc chắn là anh nhận ra cô đeo sáu chiếc nhẫn trên bàn tay đó, những chiếc nhẫn vàng và bạc nhỏ nhẫn quăn rũ áp sát vào nhau như bàn tay của hai người yêu nhau.

Anh không nhận thấy. “Chúng ta bị trùng kế hoạch trong ngày 10. Tôi có một cuộc họp với hội đồng lập pháp của thị trấn. Hoặc là chúng ta phải lên kế hoạch lại cho buổi picnic của trường Vacation Bible hoặc là họ phải tổ chức nó mà không có mặt tôi.”

Cô muốn bỏ chạy khỏi văn phòng, nhưng nếu bỏ chạy lúc này, cô sẽ không bao giờ có thể làm điều này lại một lần nữa. Cô ép mình đứng dậy rồi bước vòng quanh bàn của anh cho đến khi cô đứng bên cạnh anh. “Bọn trẻ con sẽ rất thất vọng nếu anh không có mặt ở đó. Sao không để tôi bảo họ dời buổi picnic sang thứ Năm?”

Anh hắt hơi. Cô đưa cho anh một miếng khăn giấy từ cái hộp đặt trên tủ sách, và anh lau chiếc mũi hoàn hảo của mình. “Đó không phải là ngày chúng ta sẽ mời các phụ huynh ăn trưa hay sao?”

“Không thành vấn đề.” Cô áp hông vào gần anh hơn. “Chúng ta sẽ chuyển buổi đó lên sớm hơn trong tuần.”

“Okay.” Anh quăng miếng khăn giấy vào trong giỏ rác. “Hãy đảm bảo là tôi ở đó.”

Cô không thể chịu đựng hơn được nữa. Chỉ vào quyển lịch, cô cúi xuống và phơi bày ra một bên ngực nhô cao của mình ngay trước mắt anh. “Ngày 23 sẽ là ngày hoàn hảo cho Lễ rước *Những người bạn và Jesus.*”

Im lặng. Một sự im lặng quẩn quại kéo dài.

Những thớ thịt phía sau cái cổ thanh thoát của anh căng cứng lại. Những ngón tay thon gầy

của anh duỗi thẳng trên mặt bàn, và toàn bộ cuộc đời của cô dường như trôi vùn vụt qua trước mắt cô, tất cả ba mươi năm nhàm chán, và cô chờ anh ngược lên từ bộ ngực của cô.

Anh từ từ ngẩng đầu lên, di chuyển từng inch một, nhưng khả năng lên tiếng của anh dường như đã rời bỏ anh vào giây phút ánh mắt anh bắt gặp gương mặt cô. Cuối cùng, những thớ thịt trên cổ họng anh bắt đầu làm việc khi anh nuốt xuống. “Kristy?”

Cô tự nhủ với bản thân phải giả vờ cô là Rachel. Rachel sẽ làm gì trong tình huống này? Cô hất cằm lên và chống một bàn tay run lẩy bẩy lên hông. “Hử?” Khi lời nói đó buột ra, cô gần như chết ngẹn. Trong cuộc đời mình cô chưa bao giờ trả lời bất kỳ ai bằng cách nói *Hử*.

Anh nhìn cô trân trối. “Mới ... uh ... áo - ờ - yếm mới?”

Cô gật đầu và cố tỏ ra trông có vẻ chán chường, nhưng điều đó thật khó bởi vì theo những gì cô có thể nhớ thì đây là lần đầu tiên mà Ethan Bonner dành toàn bộ sự chú ý cho cô. Cô bắt đầu đổ mồ hôi và hi vọng nó sẽ không hiện ra một cách lộ liễu.

Anh không cố ý nhìn chằm chằm, cô biết thế. Thực ra, dường như là anh đã đánh mất đường đi của ánh mắt. Anh nhìn mái tóc của cô, lớp trang điểm của cô, cái miệng đỏ tươi của cô, bộ ngực và bộ quần áo của cô, rồi quay trở lại bộ ngực của cô.

Anh bắt đầu từ từ tỉnh lại. Hai hàng lông mày của anh nhúu lại với nhau, và có một vẻ thô lỗ cục cằn trong giọng nói của anh mà nghe không có vẻ gì là cô đã làm anh điên lên vì ham muốn. “Cô đã làm gì với bản thân cô thế?”

Cô muốn khóc oà lên, nhưng Rachel sẽ giết cô nếu như cô sụp đổ. “Tôi – tôi thấy chán. Đã đến lúc thay đổi một chút.”

“Thay đổi! Cô trông giống như ... như ...” Một lần nữa, ánh mắt anh lại lạc đến bộ ngực của cô, rồi anh hít vào một hơi thật sâu. “Cô có thể mặc bất cứ thứ gì cô thích khi cô không làm việc, nhưng như thế này không phù hợp với công việc ở đây.”

“Cái gì không phù hợp?”

“Ờ, chiếc quần jean đó, ví dụ thế ...”

“Anh luôn mặc quần jean đi làm. Billie Lake mặc quần jean khi cô ta làm thay tôi.”

“Đúng thế, nhưng ... Thôi được, được rồi, quần jean thì được. Dĩ nhiên, nó thì được, nhưng ...” Mắt anh lại quay trở lại với bộ ngực của cô. “Cô ... uh, son môi hơi một chút ... Ờ, nó hơi chói quá.”

Đột nhiên cô cảm thấy giận dữ. Anh chảy nước dãi trước Laura Delapino với màu son môi đỏ chót của cô ta, nhưng bởi vì cô là Kristy Brown già nua đáng tin cậy và hiệu quả, nên anh chỉ muốn chỉ trích. Cô không thể hình dung ra Rachel đứng lặng câm và để một người đàn ông làm điều này với mình.

“Anh không thích màu son của tôi.” Cô nói thẳng băng.

“Tôi không nói thế. Tôi không có quyền gì để mà thích hay không. Tôi chỉ nghĩ rằng với một công việc trong nhà thờ ...”

Rachel sẽ không bao giờ chịu đựng chuyện này. Không trong cả triệu năm. Và cô cũng thế.

“Nếu anh không thích điều đó, anh có thể sa thải tôi.”

Anh dường như bị sốc thực sự. “Kristy!”

Cô phải ra khỏi đây ngay trước khi cô bật khóc.

“Nào, không cần phải bực mình thế.” Anh hắng giọng. “Tôi chắc rằng một khi cô đã có cơ hội để suy nghĩ thấu đáo ...”

“Tôi đã nghĩ rồi, và tôi *nghĩ*!”

Cô lao ra khỏi văn phòng, tóc bông bay phấp phới, rồi giật phắt lấy chiếc túi xách và chạy ra ngoài về phía xe của mình, ở đó cô ngay lập tức đổ sập vào vô lăng và oà lên khóc. Cô đã thực sự trông chờ anh yêu cô chỉ bởi vì cô chìa bộ ngực của mình ra trước mặt anh sao? Cô vẫn là một người đàn bà ngu đần, thảm hại, một người đã sống hầu hết cuộc đời của mình thờ thần nghĩ về một người đàn ông sẽ không bao giờ để mắt đến cô trong cả triệu năm nữa. Ngoại trừ việc giờ cô cũng đã trở thành kẻ thất nghiệp.

Qua làn nước mắt, cô nhìn thấy cửa sau của văn phòng bật mở và Ethan chạy ào ra. Cô không thể để anh nhìn thấy cô như thế này, một kẻ thua cuộc thảm hại khóc lóc trước cuộc đời đau khổ của mình. Cô giật lấy chùm chìa khoá từ trong túi xách và thọc vào ổ khoá.

“Kristy!”

Động cơ gầm rú lên. Anh chạy về phía cô. Cô phóng ra khỏi bãi đỗ xe.

Anh lao về phía cửa xe của cô. “Dừng lại, Kristy! Cô đang phản ứng thái quá đấy! Dừng lại nói chuyện đã.”

Đó là lúc mà cô làm một điều không thể nghĩ đến. Cô hạ cửa sổ xe xuống, thọc tay ra ngoài, và xĩa ngón giữa lên trời về phía Mục sư Ethan Bonner.

(Xĩa ngón tay giữa về phía một người, gọi là “the bird”, là một cách sỉ nhục, lăng mạ đối phương một cách vô cùng tục tĩu.)

Hai ngày đã trôi qua kể từ khi Kristy xuất hiện tại nhà thờ ăn mặc như một gái làng chơi hạng nhất, và Ethan vẫn chưa vượt qua được cơn sốc đó. “Nhìn cái cách cô ta đang kích động kia!” Ánh mắt của anh gườm gườm nhìn về phía sàn nhảy trông như chiếc tem thư của The Mountaineer, nơi Kristy Brown đang nhảy với Andy Miels, một thằng nhóc thua cô đến gần mười tuổi.

Chuyển động của cô hơi có chút ngượng ngập, nhưng không ai trong số những người đang ngồi tại những chiếc bàn gỗ thông mộc mạc ở chỗ quầy bar có vẻ nhận ra điều đó.

Kristy đã xuất hiện ở The Mountaineer trong một chiếc váy màu đen chật ních dài đến giữa

đùi và một chiếc áo màu vàng chanh bó sát, cắt sâu phô bày đầy đủ một bộ ngực mà chưa một ai từng nghĩ rằng cô có thể sở hữu chúng. Cô trang hoàng cùng với bộ cánh đó bằng một chuỗi vòng cổ hình chữ Y vàng-đen lấp lánh mà đầu đỉnh của nó nép vào phần trên cùng của chiếc cổ áo hở rộng của cô. Đôi hoa tai giả kim cương sáng lấp lánh xuyên qua mái tóc màu nâu sẫm dập dờn quanh gương mặt khi cô khiêu vũ.

Trước khi Kristy bước vào thì Ethan đang ăn một chiếc hamburger và cố gắng moi móc thông tin từ Gabe về mối quan hệ của anh với cô nàng goá phụ đen tối. Tuần trước khi Ethan bắt được Rachel đang cố gắng ăn cắp cái hộp chứa đĩa vi tính của Jane, anh đã tự hỏi liệu anh trai của anh và Rachel có thể có điều gì đó đang xảy ra hơn là mối quan hệ công việc hay không. Khả năng đó làm anh sợ muốn chết. Cho đến giờ, Rachel hẳn là đã biết Gabe rất giàu có. Anh trai anh đã luôn vô tâm với tiền bạc của mình, và cô ta là loại người cơ hội tồi tệ nhất. Mỗi lần cô ta nhìn vào Gabe, cô ta hẳn là phải thấy một cái máy rút tiền mặt biết đi và biết nói.

Nhưng nỗ lực thọc mạch của anh vào đời sống riêng tư của Gabe đã kết thúc một cách đột ngột khi Kristy xuất hiện. “Cô ta đến đây *một mình!*” Ethan kêu toáng lên. “Cô ta thậm chí còn không đủ đứng đắn để mà đem theo một người bạn gái nữa.” Anh trừng mắt nhìn người bạn nhảy của Kristy. “Và em thề, Gabe, cô ta đã từng làm bảo mẫu cho Andy Miels!”

“Trông có vẻ không ai trong số họ đang nghĩ đến điều đó vào lúc này.” Gabe nói.

Kristy không phải là người lạ đối với The Mountaineer. Bởi vì người dân toàn Hạt vẫn còn nghèo khổ nên những dân cư trong vùng đã trả một mức phí thành viên tối thiểu để được thuộc về những “câu lạc bộ chai lọ” tư nhân. The Mountaineer cũng có một nhà hàng nhỏ quay về phía trước cung cấp các loại đồ ăn ngon nhất trong thị trấn và một quán bar sống động ở phía sau thường xuyên phục vụ như là một nơi gặp mặt của mọi người trong thị trấn.

The Mountaineer hoàn toàn đáng tôn trọng, và qua nhiều năm, Kristy thường ăn trưa ở đây và hay dùng những bữa tối trong một phòng ăn kiểu cổ với gia đình hay bạn bè, nhưng chưa một ai đã từng nhìn thấy cô như thế này. Một mình. Trong quán bar. Vào ban đêm. Và ăn mặc như thế này.

Ethan gần như không thể kìm chế được bản thân mình. “Anh có biết cô ta làm gì hôm thứ Ba trong bãi đỗ xe sau khi cô ta bỏ chạy khỏi văn phòng em không? Cô ta đã xỉa ngón tay giữa lên để chào em theo kiểu cũ. Kristy Brown đấy!”

“Anh tin rằng em đã kể chuyện đó rồi.” Gabe nói. “Ba lần.”

“Cô ta sẽ chuyển về căn condo của mình vào cuối tuần này. Anh không nghĩ rằng một người có thể là đã mất cả ngày đóng gói đồ đạc phải quá mệt mỏi cho chuyện tiệc tùng sao?”

“Cô ấy trông không có vẻ gì là mệt mỏi thực sự.”

Kristy cười phá lên trước một điều gì đó mà Andy nói và để anh ta dẫn cô quay trở lại bàn mà anh ta đang ngồi cùng với vài người bạn học cùng đại học đang đến đây thăm anh ta. Họ trông giống một băng những kẻ lười biếng đối với Ethan. Mũ lưỡi trai quay ngược ra sau, khuyên tai, chòm râu dê xộc xệch cắm vào cằm như thể những miếng nùi cọ nổi Brillo xơ xác.

Tuy vậy, đó là những kẻ lười biếng cường tráng. Andy chơi bóng bầu dục cho bang Bắc Carolina, và kích thích của những người còn lại ngồi cùng bàn làm Ethan ngờ rằng họ là đồng đội của anh ta.

“Tất cả chuyện này là do Rachel Snopes.”

Những ngón tay của Gabe siết chặt lại quanh chiếc ly soda của mình. “Tên cô ấy là Stone. Rachel Stone.”

“Cô ta biến Kristy thành một – một gái làng chơi.”

“Ăn nói cẩn thận, Eth.”

“Quần áo của cô ta quá chặt đến mức thật thần kỳ là cô ta có thể cử động được.”

“Nhưng cô ấy vẫn cử động được tốt. Nhìn mà xem.” Kristy vừa mới chống hai tay lên bàn và chồm người về phía trước để nghe điều gì đó mà một trong những cầu thủ bóng bầu dục đang nói.

“Cô ta – cô ta dán chặt người mình vào mặt họ!”

“Thật khó để mà tin rằng em chưa bao giờ nhận ra bộ ngực đó cho đến tận bây giờ.”

“Anh cũng có nhận thấy đâu.”

“Anh không làm việc với cô ấy gần như mỗi ngày trong suốt tám năm qua.”

Cơn thịnh nộ của Ethan sôi lên sùng sục. “Thật tốt là cô ta đã nghỉ làm bởi vì nếu không em sẽ phải sa thải cô ta. Làm thế nào em có thể để thư ký nhà thờ của em cư xử như thế chứ?”

Gabe nhẹ nhàng nói. “Cô ấy ăn mặc không khác nhiều so với Laura Delapino hay Amy Majors, và dường như em ngưỡng mộ họ.”

“Họ không phải là Kristy, và em không biết vì sao anh lại ngu ngốc như thế về chuyện này. Cô ta hoàn toàn ổn cả cho đến khi góa phụ Snopes chuyển đến ở với cô ta. Rõ ràng là sự hư hỏng mà Kristy đang mắc phải chỉ là một phần trong cái kế hoạch của Rachel muốn quấy phá cái thị trấn này.”

“Em nghĩ rằng cô ấy có một kế hoạch à?”

Ethan nhún vai.

Gabe gần từng từ. “Em nghe anh nói đây, Eth. Rachel phải mất từng ounce sức mạnh một để giữ cho đầu cô ấy nổi được trên mặt nước. Cô ấy bị tẩy chay, lốp xe của cô ấy bị rách nát, ngôi nhà của Annie bị phá hoại. Đừng có nói với anh về cái kế hoạch của cô ấy muốn quấy phá cái thị trấn này.”

Gabe nói đúng, nhưng thoáng cảm giác tội lỗi của Ethan biến mất khi anh nhìn thấy Andy nghiêng vại bia của mình vào môi Kristy. Anh bật đứng dậy. “Thế đấy! Em sẽ lôi cô ta ra khỏi đây!”

Phía bên kia quầy bar, Kristy nhìn thấy Ethan hùng hồn xông về phía cô. Anh lại là phẳng chiếc áo T-shirt của anh nữa, cô nhận thấy điều đó. Đó là một chiếc Grateful Dead màu rượu vang rất cũ kỹ, nhưng là một trong những cái áo anh ưa thích, và anh chăm sóc nó rất cẩn thận.

Quần áo của Ethan luôn gọn gàng ngăn nắp. Anh thậm chí còn là cả chiếc quần jean bạc màu hoàn hảo của mình nữa. Mái tóc vàng của anh được cắt tỉa cẩn thận và chải gọn đúng vị trí, mắt anh ánh lên màu xanh dương. Có một lần mẹ anh đã nói với Kristy rằng nhà Bonner có một bí mật vĩ đại được giấu kín. Mặc dù chưa có ai từng nói điều đó to lên, nhưng tất cả bọn họ đều yêu quý Ethan nhất.

Ừm, không phải Kristy. Cô không yêu anh nhất. Anh đã phản bội cô, và giờ cô được miễn dịch khỏi con chuột xấu xa nói những lời của Chúa, thuyết giảng sách Phúc âm đó.

“Kristy, tôi muốn nói chuyện với cô.”

“Tuyệt.” Cô cố gắng lên tiếng, cố gắng nghe có vẻ ngổ ngược như bất cứ điều gì mà Rachel sẽ nghĩ ra. Để tăng thêm hiệu quả, cô thêm vào một cái hất đầu làm những sợi tóc bông nhỏ bay phấp phới.

Cô sẽ không để cho anh thấy thái độ của anh buổi sáng hôm thứ Ba đã làm cô đau đớn đến mức nào. Sau đó, cô đã lao về ngôi nhà trên núi và thu gom lại tất cả đám quần áo mới của mình để quăng bỏ đi. Nhưng rồi hình ảnh phản chiếu của cô trong chiếc gương màu anh đào nhỏ phía trên chiếc tủ đã làm cô dừng lại.

Khi cô nhìn trân trân vào mình trong gương, cuối cùng cô cũng đã hiểu những gì Rachel đã cố gắng nói với cô từ đầu. Nếu cô định làm điều này, thì cô sẽ phải làm vì chính bản thân mình, chứ không phải để cô có thể thu hút một cậu bé sáng loáng bốc mùi trong lốt một người thuyết giảng với sự trưởng thành về mặt tình cảm của một cậu bé mười sáu tuổi đầu. Đó là lúc cô quyết định cô nợ điều này với chính bản thân mình, cô phải cho cái hình ảnh mới của mình một cuộc thử nghiệm công bằng và xem xem cô thích nó đến thế nào.

“Tôi muốn nói chuyện riêng với cô.”

Anh muốn thuyết giảng cô. Không hề nghĩ ngợi gì, cô cầm lên một cái khăn ăn và bắt đầu chấm nhẹ vào các vòng nước. Cô đã phải vận dụng hết sự can đảm để bước vào đây một mình tối nay, và cô không sẵn sàng để bị quát thét vào mặt. Cô lắc đầu.

Giọng anh trở nên nghiêm khắc hơn. “*Ngay bây giờ, Kristy.*”

“Không.”

“Cút mẹ mày đi, đồ khốn.”

Bạn cùng phòng của Andy lên tiếng, và Kristy trở mắt nhìn anh ta, vô cùng sửng sốt. Không ai nói với Ethan như thế. Và rồi cô nhớ ra rằng Jason đến từ Charlotte và không biết Ethan là ai.

Andy thúc vào tay bạn mình. “Uh – xin lỗi về chuyện đó, Mục sư Ethan. Jason không sống ở quanh đây.”

Ethan trao cho cả hai người họ một ánh mắt trùng trùng có thể đe dọa được cả cõi âm ti vĩnh hằng, rồi chuyển ánh mắt Elmer Gantry quay trở lại với cô. “Kristina, đi với tôi ngay lập tức.”

Máy hát tự động chuyển sang bài “*Tôi không thuộc về anh.*”

Da dày Kristy xoắn lại vì căng thẳng. Cô thu gom lại chiếc khăn ăn cocktail nhăn nhúm, tờ giấy bóng kính từ một gói thuốc lá, và chuyển ca bia ra giữa bàn sao cho mọi người có thể với được nó một cách dễ dàng hơn.

Anh chồm về phía trước và nói một cách êm ái sao cho chỉ mình cô mới nghe được. “Nếu cô không làm như những gì tôi nói, tôi sẽ vác cô lên và mang cô ra khỏi đây đây.”

Anh trông không giống Mục sư Ethan - người bạn của tất cả mọi người - một chút nào cả, và thật muộn màng Kristy nhớ ra rằng anh cũng là người nóng tính. Anh không thể hiện điều đó ra thường xuyên lắm, và anh luôn tỏ ra ăn năn sau đó, nhưng đây không phải là *sau đó*, đây là *bây giờ*, và cô quyết định không mạo hiểm thêm nữa.

Đứng dậy với vẻ tự trọng cao nhất mà cô có thể tập hợp, cô gật đầu. “Tốt lắm. Tôi cho rằng tôi có thể dành cho anh vài phút.”

Ethan không hề lịch thiệp chút nào trước chiến thắng. “Rõ là cô có thể rồi.”

Anh siết chặt lấy cánh tay cô, nhưng khi bước về phía trước, cô cảm thấy sự căng thẳng của mình dịu bớt đi. Một lớp sương mù màu hồng đã bao bọc xung quanh cô, kèm theo nó là một cảm giác dễ chịu. Cô không quen uống rượu, và mặc dù cô vẫn chưa uống hết hai cốc bia nhưng cô vẫn nhận ra rằng nó đủ làm cô hơi vầng vất một chút. Cảm giác thật tuyệt, và cô quyết định rằng Ethan có thể thuyết giảng cô tất cả những gì anh muốn, và điều đó sẽ không làm cô bận tâm một chút nào.

Ethan dẫn cô về phía xe ô tô của anh. Khi họ đến gần, anh sử dụng bàn tay còn lại của mình – bàn tay mà không siết chặt trên cánh tay cô - để vỗ vào túi trước của chiếc quần jean của mình. Không tìm thấy thứ mà anh muốn, anh liền tìm ở túi bên kia, và rồi với ra túi sau.

Anh lại quên mất chìa khoá của mình. Không nghi ngờ gì là chúng đang nằm trên mặt bàn ở phía trong, đó là lý do vì sao cô luôn giữ một chùm dự phòng trong túi xách.

Cô tự động với tay tìm, rồi nhận ra rằng cô không mang theo cái túi xách cũ nhiều ngăn của mình, mà chỉ có một chiếc nhỏ nhắn may chần hợp thời trang có sợi dây xích màu vàng. Cô cũng nhớ rằng Rachel đã bảo cô dừng cái việc chăm bẵm anh lại.

“Tôi để quên chìa khoá bên trong.” Anh giơ tay ra. “Tôi cần chùm dự phòng.”

Kristy Brown già nua đáng tin cậy và tốt bụng. Sự chắc chắn tuyệt đối của anh về chuyện cô sẽ mang theo chìa khoá dự phòng của anh - mặc dù cô không còn làm việc cho anh nữa – đã chọc thủng một lỗ lớn trên màn sương mù màu hồng của cô, và cô nhận ra rằng cô gần như không say như là cô muốn. “Thật không may.”

Anh thả cánh tay cô ra. Quảng cho cô một cái nhìn bức tức, anh móc lấy sợi dây đeo của chiếc túi xách của cô và kéo tuột nó khỏi vai cô. Cô im lặng đứng nhìn khi anh lục soát các thứ bên trong.

“Nó không ở đây.”

“Tôi không còn làm việc cho anh nữa, nhớ không? Tôi không phải mang theo chìa khoá của anh nữa.”

“Dĩ nhiên là cô vẫn còn làm việc cho ...” Anh đông cứng lại. Một cách từ từ, tay anh hiện ra từ trong chiếc túi xách với một túi thiếc hình vuông nhỏ. “Cái gì đây?”

Cô cảm thấy nhục nhã. Mặt cô đỏ bừng, và điều đó thậm chí còn làm cô xấu hổ hơn nữa, cho đến khi cô nhận ra là trời quá tối trong bãi đỗ xe để anh có thể nhìn thấy cô. Cô hít vào một hơi thật sâu và đấu tranh để lên tiếng với vẻ bình thản. “Đó là bao cao su, Ethan. Tôi ngạc nhiên là anh chưa từng nhìn thấy.”

“Dĩ nhiên là tôi từng nhìn thấy rồi!”

“Vậy tại sao anh còn hỏi?”

“Bởi vì tôi muốn biết nó làm gì ở trong túi xách của cô.”

Cảm giác xấu hổ của cô biến mất, thay vào đó là sự tức giận. “Đó không phải việc của anh.” Cô giật nó khỏi tay anh, tuồn nó trở lại vào trong túi xách, rồi đeo chiếc túi trở lại lên vai.

Hai cặp đôi, một trong số đó thuộc về giáo đoàn của Ethan, bước ra khỏi The Mountaineer. Ethan lại túm lấy cánh tay cô và kéo cô về phía xe của mình chỉ để khựng lại khi anh nhớ ra rằng anh không thể vào xe. Anh liếc về phía những người mới xuất hiện, lúc này chỉ mới chuẩn bị bước ra khỏi cổng vòm, và cô biết rằng anh muốn chuẩn bị đi khỏi trước khi bị người khác nhìn thấy.

The Mountaineer được xây dựng trên một con phố cut yên tĩnh nằm giữa một cửa hàng bán đồ trẻ em và một cửa hàng lưu niệm, cả hai cửa hàng đó đều đóng cửa vào ban đêm. Phía bên kia con phố là một công viên nhỏ đầy cây cối với vài chiếc bàn picnic và các trang thiết bị vui chơi. Ethan rõ ràng đã quyết định công viên là lối thoát gần nhất bởi vì anh xoay cô về phía con phố, và, túm lấy cô với một vẻ không nhẹ nhàng gì lắm, anh dẫn cô về phía công viên.

Trong những ngày đẹp trời, các doanh nhân trong vùng ăn bữa trưa trên những chiếc bàn picnic được đặt rải rác bên dưới những gốc cây đó. Nhờ vào ánh đèn đường để giúp mình tránh bị vấp chân, Ethan dẫn cô về phía chiếc bàn xa xôi hẻo lánh nhất.

“Ngồi xuống.”

Cô không cảm kích gì kiểu cách ông chủ của anh, vì thế thay vì ngồi xuống trên băng ghế mà anh chỉ, cô lại bước lên nó và ngồi xuống mặt bàn. Anh không có ý định từ bỏ quyền lực của mình bằng cách ngồi thấp hơn cô, vì thế anh chiếm một chỗ ngay bên cạnh cô.

Chân anh dài hơn chân cô, và nó gập lại thành một góc nhọn hơn. Khi cô liếc sang nhìn anh, cô nghĩ rằng cô đã nhìn thấy anh đang nhìn xuống chiếc áo của mình, nhưng khi cô nghe thấy thông điệp ghen ghét trong giọng nói của anh, cô kết luận rằng mình đã sai.

“Tôi là mục sư của cô, và cái thực tế rằng một người phụ nữ độc thân trong giáo đoàn của tôi đang đem theo bao cao su khi khắp nơi rõ ràng là việc liên quan đến tôi.”

Tại sao anh lại xử sự như thế này? Ethan luôn tôn trọng sự lựa chọn của người khác, ngay cả khi anh không đồng ý với họ, và cô đã nghe những bài thuyết giảng về nghĩa vụ tình dục mà anh dành cho các nhóm thanh thiếu niên. Anh ủng hộ việc kiêng khem một cách mãnh liệt, nhưng anh cũng rất thẳng thắn về các biện pháp tránh thai và phòng chống AIDS.

“Những người phụ nữ độc thân trong giáo đoàn của anh mà chủ động trong quan hệ tình dục của mình thì tốt hơn hết nên đem những thứ này theo mình.” Cô phản kháng.

“Ý cô là gì, chủ động trong quan hệ tình dục? Cô là ai – Ý tôi là – Nhưng – Làm thế nào –”

Ethan Bonner, nổi tiếng với những bài nói chuyện thẳng thắn về tình dục, lúc này đang lắp ba lắp bắp. Cuối cùng anh cũng tập hợp bản thân mình lại được. “Tôi không biết là cô có người đàn ông nào đó trong đời mình.”

Những mảng cuối cùng trong lớp sương mù màu hồng biến mất, và một loại can đảm tuyệt vọng nào đó đã thay thế vào đó. Rút cục thì cô sẽ phải mất cái gì chứ? “Làm sao anh biết được? Anh không biết cái quái gì về cuộc đời tôi cả.”

Anh dường như bị sốc thực sự. “Chúng ta biết nhau từ hồi còn học tiểu học. Cô là một trong những người bạn lâu năm nhất của tôi.”

“Đó là cái cách anh nhìn nhận tôi sao?”

“Dĩ nhiên rồi.”

“Anh nói đúng, tôi là bạn của anh.” Cô nuốt xuống, cố tập trung lại can đảm của mình. “Nhưng anh không phải bạn tôi, Ethan. Bạn bè biết các thứ về nhau, nhưng anh không biết gì về tôi cả.”

“Ý cô là gì? Tôi biết rất nhiều về cô.”

“Ví dụ?”

“Tôi biết bố mẹ cô, ngôi nhà nơi cô lớn lên. Tôi biết cô bị gãy tay hai năm về trước. Tôi biết rất nhiều thứ.”

“Hàng trăm người biết *nhều thứ*. Nhưng họ không biết *tôi*. Con người tôi.”

“Cô là một người theo đạo Cơ đốc đứng đắn, chăm chỉ, chính cô đấy.”

“Chả có nghĩa lý gì.” Cô đã cố gắng trung thực với anh, nhưng anh sẽ không nghe. Cô dậm đứng dậy trên băng ghế. “Tôi phải đi rồi.”

“Không!” Anh kéo cô ngồi xuống trở lại. Trong quá trình đó, ngực cô cọ vào cánh tay anh. Anh rút ngay lại như thể anh vừa chạm vào rác phóng xạ vậy.

“Nghe này, tôi - tôi không có ý định xúc phạm cô. Cuộc sống tình dục của cô là chuyện của cô, không phải của tôi, nhưng, là mục sư của cô, tôi có mặt ở đây để khuyên bảo cô.”

Cô hiếm khi nổi giận, nhưng điều này làm cô phát điên. “Tôi không hỏi xin lời khuyên bảo của anh, Ethan, bởi vì tôi đã quyết định rồi! Cái bao cao su đó ở trong túi xách của tôi bởi vì tôi sẽ thực hiện một số thay đổi trong cuộc đời tôi, và tôi muốn sẵn sàng cho chuyện đó.”

“Quan hệ tình dục trước hôn nhân là tội lỗi.” Anh nghe không giống anh một chút nào cả.

Cựa quậy với vẻ không thoải mái bên cạnh cô, như thể anh nhận ra rằng anh đang sáo rỗng một cách không thể chịu đựng nổi. Một lần nữa, ánh mắt anh dường như nấn ná lại trên ngực cô. Anh quay đi.

Cô nói một cách mạnh mẽ. “Tôi cũng tin rằng đó là tội lỗi. Nhưng tôi cũng tin là có thứ bậc phân chia trong danh sách những tội lỗi. Đừng cố bảo tôi là giết người và quấy rối tình dục không xếp hạng cao hơn nhiều trong bản danh sách đó so với chuyện một người phụ nữ độc thân ba mươi tuổi đầu cuối cùng cũng quyết định là cô ta đã làm gái trinh đủ lâu rồi.”

Cô chờ anh bày tỏ một chút ngạc nhiên trước tình trạng lãnh cảm của cô, nhưng anh không thể hiện gì cả, và tinh thần của cô chùng xuống thậm chí còn thấp hơn khi cô nhận ra rằng anh đã cho rằng cô vẫn còn trinh.

“Cô định làm điều đó với ai?”

“Tôi vẫn chưa biết, nhưng tôi đang tìm kiếm. Rõ ràng là anh ta phải còn độc thân và thông minh. Và *nhạy cảm*.” Cô nhấn mạnh từ cuối cùng, để anh hiểu rằng đó là một phẩm chất mà anh không bao giờ có trong hàng nghìn năm nữa.

Anh xù lông lên như một con nhím. “Tôi không thể tin được là cô sẵn sàng quăng bỏ cả một đời đứng đắn chỉ vì vài cơn kích động trần trục.”

Anh đang trở nên cùn hơn theo từng phút. “Cuộc sống đứng đắn đã đem lại cho tôi được cái gì? Tôi không có một thứ gì quan trọng với mình. Không chồng, không con. Tôi thậm chí còn không có cả một công việc mà tôi yêu thích.”

“Cô không thích công việc của mình sao?” Anh nghe có vẻ vừa tổn thương vừa hoang mang.

“Không, Ethan. Tôi không thích công việc đó.”

“Tại sao cô chưa bao giờ nói gì cả?”

“Bởi vì tôi là một người yếu đuối. Tôi cảm thấy an toàn khi tự phiên muộn về cuộc đời của tôi hơn là thực hiện một số thay đổi.”

“Vậy tại sao cô ở lại trong suốt những năm qua?”

Đó là một câu hỏi mà cô không thể nào trả lời một cách trung thực. Dù sao thì cũng có thể anh đã biết rằng cô ở lại bởi vì cô yêu anh. “Sợ thay đổi. Nhưng tôi không còn sợ hãi nữa.”

“Rachel chịu trách nhiệm cho chuyện này, đúng không?”

“Tại sao anh lại ghét cô ấy đến mức thế?”

“Bởi vì cô ta đang lợi dụng Gabe.”

Kristy không hề tin điều đó, nhưng Ethan lúc này đang không có tâm trạng đầu để mà nói lý lẽ. “Anh nói đúng. Rachel *đúng* là chịu trách nhiệm bởi vì cô ấy đã làm cho tôi có can đảm. Tôi chưa bao giờ gặp một người phụ nữ mà tôi ngưỡng mộ hơn cô ấy. Cô ấy sống một cuộc đời đứng trên bờ vực của những tai ương, nhưng cô ấy không bao giờ phàn nàn, và cô ấy làm việc

nặng nhọc hơn bất kỳ một ai mà tôi biết.”

“Gabe đã làm nó dễ dàng hơn cho cô ta. Anh ấy đã cho cô ta một công việc và xe ô tô. Anh ấy để cô ta sống trong ngôi nhà của Annie và trả chi phí ở nhà trẻ cho Edward.”

“Chuyện đó là bí mật. Và Rachel đã đem lại cho Gabe hơn gấp trăm lần những gì anh ấy đem lại cho cô ấy. Như thể là anh ấy đã sống lại kể từ khi cô ấy đến đây. Đôi khi anh ấy thậm chí còn cười nữa.”

“Sự đau buồn của anh ấy đã đi hết con đường, thế thôi. Không có gì liên quan đến cô ta cả. Không có gì!”

Tranh cãi với anh về chuyện này thật vô vọng. Vì một lý do nào đó, anh đã quyết tâm nhắm mắt và bưng bít với những chuyện liên quan đến Rachel.

Miệng anh siết lại thành một đường bưng bít. “Tôi sẽ rất cảm kích nếu cô chỉ ít cũng đủ lịch sự để cho tôi hai tuần thông báo thay vì bỏ tôi lại trong nhà thờ.”

Anh nói có lý. Bỏ đi như thế là không đúng, cho dù anh đã làm gì đi chăng nữa. Cô nghĩ đến chuyện sẽ khó khăn đến thế nào khi gặp anh hằng ngày trong hai tuần tới. Tuy vậy, cô đã làm việc đó tám năm rồi. Thêm hai tuần nữa thì có gì khác biệt chứ? Và cũng thật tốt khi cô vẫn có lương trong khi tìm một công việc mới. “Thôi được. Nhưng chỉ trong trường hợp anh không chĩa mũi vào đời sống riêng tư của tôi. Và tủ quần áo của tôi nữa.”

“Tôi không có ý làm tổn thương cô, Kristy. Nhưng thật là sốc khi cô trông quá khác biệt như thế.”

Cô đứng lên từ chiếc bàn. “Tôi lạnh. Tôi phải vào bên trong đây.”

“Tôi ước gì cô không làm như thế.”

“Quên hai tuần thông báo đi.”

“Thôi được. Xin lỗi. Vào trong đi. Cô có thể ngồi cùng Gabe và tôi.”

“Không, tôi muốn khiêu vũ.”

“Tôi sẽ nhảy với cô.”

“Thật là một niềm vinh hạnh lớn.” Rõ ràng anh nghĩ rằng cách duy nhất anh có thể cứu thoát cô khỏi tội lỗi là ép mình phải nhảy với cô.

“Tại sao cô lại quá khó khăn như thế?”

“Bởi vì tôi thích thế!” Tim cô đập thành thịch. Cô chưa bao giờ thô lỗ, nhưng cô dường như không dừng lại được, và những lời nói cứ thế tuôn ra. “Bởi vì tôi đã một khi cứ phải xoắn cuộc đời của tôi theo mười hướng chỉ để làm cho mọi chuyện dễ dàng hơn cho những người khác rồi.”

“Ý cô là dễ dàng hơn cho tôi.”

“Tôi không muốn nói chuyện nữa.”

Cô lướt qua anh và quay về phía The Mountaineer, mặc dù tất cả những gì cô muốn lúc này là về nhà và được ở một mình.

Khi Ethan ngồi nhìn cô biến mất, cảm giác tội lỗi tràn ngập trong anh ngay cả khi anh tự nhủ với bản thân rằng anh không có gì phải cảm thấy tội lỗi cả. “Cô có một cuộc sống tuyệt vời!” Anh gọi với theo sau cô. “Cô giành được sự tôn trọng của tất cả mọi người trong cộng đồng này!”

“Hay đấy, và đó không phải là thứ gì đó ấm áp để có thể ôm ấp nâng niu trong một đêm đông giá lạnh.” Khi quãng câu nói đó qua vai mình, cô bước vào một vùng ánh sáng rực rỡ từ những chiếc đèn đường. Nó soi sáng hình dáng của cô theo một cách làm cho lòng bàn tay anh toát mồ hôi hột.

Toàn bộ thế giới này đã trở nên điên cuồng hết rồi, anh kết luận. Ngay trước mắt anh, Kristy Brown đã biến thành một cô gái dễ thương. Khi ánh sáng bao trùm lên cô, mái tóc sẫm màu của cô dường như có những con đom đóm đang nhảy múa trên đó. Cô không xinh đẹp; các nét của cô quá bình thường để có thể nói thế. Mặc dù chúng rất ưa nhìn, nhưng chúng khó có thể nói là đặc biệt. Thay vào đó, cô rất ... quyến rũ.

Anh cảm thấy bức bối khi nghĩ rằng Kristy quyến rũ. Có điều gì đó không bình thường về chuyện đó, như thể ném những cái nhìn dâm dăng về phía một người em gái vậy. Nhưng kể từ buổi sáng thứ Ba đến giờ anh cứ nghĩ mãi về bộ ngực đó.

Đồ ngu, Oprah nói. Kristy Brown có nhiều thứ để nói hơn rất nhiều ngoài một bộ ngực bự.

Tôi biết điều đó! Anh vặc lại. Đó là trọn gói: chiếc eo nhỏ nhắn và cặp hông đầy đặn, đôi chân thanh mảnh, kiểu tóc bồng bênh đó, và một sự yếu đuối mới lạ - có lẽ đó là thứ quyến rũ nhất trong tất cả mọi thứ. Kristy không còn cố vẽ hoàn hảo một cách tột bậc nữa (so supremely competent), mà giống như một người bình thường và có những cảm giác bấp bênh giống như những người khác.

Anh thọc tay vào trong túi quần jean và cố gắng hình dung ra vì sao anh lại buồn bức đến mức đó với những thay đổi của cô. Bởi vì anh sắp mất một thư ký cực hiệu quả, đó là lý do.

Sai rồi, Oprah nói. Con quá sai lầm rồi.

Thôi được! Có quá nhiều sự thật trong những gì mà Kristy đã nói tối nay. Anh thực sự coi cô là một trong những người bạn lâu năm nhất của mình, nhưng cho đến nay, anh vẫn không hề nhận ra rằng tình bạn đó đã ích kỷ đến mức nào.

Cô nói đúng. Tất cả mọi thứ đều là từ một phía. Anh biết những sự kiện xảy ra trong đời cô, nhưng không gì hơn nữa. Anh không biết cô làm gì trong thời gian rảnh rỗi, điều gì làm cô hạnh phúc, điều gì làm cô buồn. Anh cố nhớ lại cô thích ăn gì, nhưng tất cả những gì anh có thể nhớ là cái cách cô đảm bảo luôn có nguồn cung cấp món mù tạt nấu cay xè trong tủ lạnh của nhà thờ cho món sandwich của anh.

Khi nghĩ về Kristy, anh nghĩ đến một ...

Anh chùn bước nao núng.

Anh nghĩ đến một tấm thảm chùi chân hiệu quả. Luôn luôn ở đó, luôn luôn sẵn lòng giơ thân mình ra để giúp đỡ. Không bao giờ đòi hỏi bất cứ điều gì cho bản thân, mà chỉ vì người khác.

Anh nhìn chăm chăm vào trong bóng đêm. Anh thật dởm dít biết bao, tự gọi mình là một mục sư. Đây lại thêm một ví dụ nữa về sự không hoàn thiện của anh và là lý do vì sao anh cần tìm cho mình một nghề nghiệp khác.

Kristy là một người tốt, một *người bạn* tốt, và anh đã làm cô tổn thương. Điều đó có nghĩa là anh phải sửa chữa. Và anh chỉ có hai tuần để làm điều đó trước khi cô biến mất khỏi cuộc đời anh.

CHƯƠNG 14

Buổi chiều hôm sau Gabe gỡ nắp chiếc hộp KFC và chìa nó cho Rachel. Họ đang ngồi ở nơi ưa thích của họ để nghỉ ăn trưa, ngay bên cạnh con rùa bê tông trên sân chơi, với một màn hình bụi chẳng lù lù phía bên trên họ tạo nên một khoảng râm mát trong ánh nắng gắt giữa buổi trưa hè.

Đã chín ngày trôi qua kể từ cái buổi chiều mưa gió mà họ đã làm tình. Bãi chiều bóng sẽ khai trương trong vòng một tuần nữa tính từ hôm nay, nhưng thay vì tập trung vào điều đó, tất cả những gì anh có thể nghĩ đến là làm thế nào để có cái thân hình ngọt ngào đó bên dưới anh một lần nữa. Ngoại trừ chuyện cô không chịu hợp tác. Đầu tiên là nỗi ám ảnh của cô về chu kỳ kinh nguyệt, một chuyện mà anh chắc là anh có thể bỏ qua được. Nhưng anh cũng không ép cô bởi vì anh biết rằng vấn đề về tiền bạc lúc nào cũng chực chờ trong đầu óc cô, và anh muốn cô nhận ra điều đó kỳ cục đến mức nào.

Tuy nhiên, sự kiên nhẫn của anh đã cạn kiệt. Anh chỉ còn có vài ngày để có thể ngắm nhìn những chiếc váy cotton cũ kỹ mặc ở nhà đó ôm lấy cơ thể của cô mỗi khi một cơn gió nhẹ lướt qua khu đất này, vì thế anh cần phải hành động.

“Em sẽ thấy vui mừng khi biết rằng anh đã nghĩ ra giải pháp cho cái tình thế tiến thoái lưỡng nan nhỏ nhỏ của chúng ta rồi.”

“Tình thế tiến thoái lưỡng nan nào thế?” Cô lôi ra một cái căng gà. Anh đã nhận thấy cô vô cùng mê mẩn căng gà. Anh, mặt khác, lại thích ăn ngực, và khi lôi ra một miếng ngực từ trong chiếc hộp, anh tận hưởng những gì anh có thể nhìn thấy từ chính bộ ngực của cô lộ ra qua mấy chiếc cúc để mở trên chiếc váy mặc nhà kinh khủng hôm nay, một chiếc làm bằng vải in hoa màu đỏ mà anh có thể thề là anh nhớ Annie đã mặc khi anh vẫn còn nhỏ đủ để ngồi trong lòng bà.

Rachel đã kéo chân váy lên và duỗi đôi chân trần trước mặt. Chúng râm nắng và hơi lấm tẩm tàn nhang. Một đầu gối khoe ra một lớp vảy, đầu gối bên kia là miếng band-aid mà anh đã dán vào sáng nay sau khi cô phớt lờ một vết xây xước. Bắp chân cô dường như phải nhận những thứ tệ hại nhất. Đây một vết bầm tím, kia một vết xước. Cô làm việc chăm chỉ quá mức, nhưng cô lại không chịu ôm lấy những công việc dễ dàng mà anh cố giao cho cô, dù cho anh có cầu nhàu đến thế nào đi chăng nữa.

Bắp chân cô trông mảnh khảnh và nữ tính trái ngược hẳn với đôi tất trắng ướt sũng nặng nề đổ xuống quanh cổ chân và đôi giày mục mịch đen xì đó. Anh nhận ra là cô giữ chúng rất bóng loáng, và anh chỉ có thể tưởng tượng được công việc gột bỏ lớp sơn và bồ hóng mà đôi giày tích lũy mỗi ngày. Đầu tiên anh không hiểu vì sao cô lại bận tâm đến chuyện đó, nhưng rồi anh nhận ra rằng một người chỉ có một đôi giày sẽ phải chăm sóc chúng vô cùng cẩn thận.

Anh không thích nghĩ đến chuyện Rachel phải nai lưng ra với đôi giày đó hàng đêm để giữ chúng được sạch sẽ. Anh sẽ mua cho cô cả tá đôi nếu có thể, nhưng cô sẽ chỉ quẳng chúng trở lại vào mặt anh mà thôi.

Anh hắng giọng. “Cái tình thế tiến thoái lưỡng nan về mức lương theo giờ và những gì em có thể hay không thể làm trong suốt những giờ làm việc ấy.”

“Anh sẽ tăng lương cho em!”

“Quỷ tha ma bắt, không, không có chuyện đó đâu.”

Anh cố hết sức để không mỉm cười trước vẻ mặt thất vọng của cô. Mặc dù không dễ dàng gì, nhưng anh đang cố gắng hạn chế số tiền mặt của cô đến hết mức trong khi vẫn phải đảm bảo cô có mọi thứ cô thực sự cần. Theo cái cách cô chặt bóp từng đồng một, anh biết rằng nếu anh đưa cho cô quá nhiều tiền, cô sẽ lại tiết kiệm. Và một khi đã có đủ tiền, cô sẽ rời thị trấn.

Không sớm thì muộn cô cũng sẽ phải chấp nhận thực tế là G. Dwayne không giấu năm triệu đô la đâu đó ở Salvation, và rồi cô sẽ không còn lý do gì để ở lại nữa. Gabe cần phải đảm bảo rằng cô sẽ không có đủ khả năng để ra đi. Vẫn chưa. Mặc dù anh biết thị trấn này không phải là một nơi tốt đẹp gì để cô ở lại, nhưng anh cũng không thể để cô đi mất cho đến khi anh chắc chắn được là cô có cách nào đó để ổn định tương lai của mình. Những nỗ lực tồn tại của cô lúc này quá là tạm thời, và bằng một cách nào đó anh phải đảm bảo rằng cô sẽ không bao giờ bị nghèo túng lần nữa.

“Em xứng đáng được tăng lương, và anh biết điều đó.”

Phớt lờ cô, anh nói. “Anh không biết vì sao anh không nghĩ ra chuyện này ngay lập tức.” Anh nằm duỗi người ra trên cỏ, đỡ mình trên một khuỷu tay, và cắn một miếng thịt gà mà anh không muốn ăn. “Anh đã quyết định sẽ trả lương cố định cho em. Điều đó có nghĩa là dù ta có chơi bởi hay không thì đồng lương của em cũng sẽ không bị ảnh hưởng.”

Mắt cô sáng lên với hình đồng đô la. “Mức lương cố định bao nhiêu?”

Anh nói với cô và chờ cái miệng nhỏ nhắn chín mọng màu dâu tây đó trút cơn thịnh nộ xuống đầu anh. Và đúng như thế.

“Anh là đồ keo kiệt nhất, bủn xỉn nhất, hà tiện nhất ...”

“Xem ai đang nói kìa.”

“Em không giàu như anh. Em buộc phải chặt bóp từng xu.”

“Với mức lương cố định, em sẽ là người có lợi. Anh sẽ vẫn trả cho em tiền làm thêm giờ, nhưng em sẽ không bị phạt nếu như em chuồn việc khoảng một giờ để làm việc riêng. Hay chuyện gì đó.” Anh dừng lại và cắn một miếng thịt gà nữa. “Em nên quý xuống và cảm ơn anh vì sự hào phóng đó.”

“Em nên nện chiếc xà beng vào đầu gối anh mới đúng.”

“Gì cơ? Anh không nghe rõ câu đó.”

“Đừng bận tâm.”

Anh muốn kéo cô vào vòng tay ngay tại đó. Nhưng anh không thể làm thế, không sau cái cách mà lần đầu tiên của họ đã xảy ra. Mặc kệ tất cả những gì cô nói về chuyện trở thành một người đàn bà buông thả, lần này cô xứng đáng có một cái giường, và cũng sẽ không phải là giường của G. Dwayne.

Cô cũng xứng đáng có một cuộc hẹn hò, mặc dù điều đó dường như không xuất hiện trong

đầu cô. Anh muốn rủ cô đi ăn ở một nhà hàng bốn sao chỉ để anh có thể nhìn cô ăn uống.

Anh thích làm thế. Mỗi một ngày anh lại nghĩ ra một lý do để cho cô ăn. Anh đem Egg McMuffins theo mình vào buổi sáng và nói với cô rằng anh không thể chịu đựng được việc ăn một mình. Vào khoảng trưa, anh tuyên bố rằng anh quá đói đến mức không thể tập trung được cho đến khi anh bày hộp KFC trước mặt mình. Vào giữa buổi chiều, anh lôi ra ít hoa quả và phô mai từ trong tủ lạnh ở quầy thực phẩm và bắt cô nghỉ giữa giờ. Nếu chuyện này kéo dài, anh sẽ không thể nào đóng cúc quần của mình lại được, nhưng cô thì trông đầy sức sống hơn qua từng ngày.

(Egg McMuffins: một loại bánh sandwich dùng để ăn sáng được bán ở các cửa hàng đồ ăn nhanh của McDonald.)

Hai gò má cô đã trở nên đủ đầy đặn để đôi mắt xanh lục của cô không còn có vẻ sắp sửa rơi ra khỏi gương mặt cô nữa, và những vết quầng thâm ở dưới mi mắt đã biến mất. Làn da cô đã ánh lên màu khỏe mạnh, và thêm vài vết tàn nhang nữa đã hiện ra trên gò má của cô. Cơ thể cô cũng đã đầy đặn hơn. Cô chưa bao giờ bị bầm, nhưng cô không còn quá hốc hác nữa.

Một bóng đen che phủ xuống anh khi anh nhớ Cherry thường bút rút với cân nặng của cô ấy như thế nào. Anh đã bảo cô rằng anh sẽ vẫn yêu cô dù cô có nặng đến ba trăm pound (135kg) đi chăng nữa, nhưng dù thế nào thì cô vẫn cứ tính từng lượng calories. Anh sẽ yêu cô dù cô béo hay gầy. Anh sẽ yêu cô dù cô tàn tật, già nua, hay teo quắt. Không có điều gì xảy ra với cơ thể của cô có thể làm anh ngừng yêu cô. Thậm chí cả cái chết cũng không.

Anh quăng miếng thịt gà đang ăn dở của mình vào trong túi, nằm ngửa ra mặt cỏ, và vùng tay lên che ngang mắt như thể anh muốn chợp mắt một lát.

Anh cảm thấy bàn tay cô đặt trên ngực anh, và giọng cô không còn giận dữ nữa. “Kể em nghe về họ đi, Gabe. Cherry và Jamie ấy.”

Da anh nhức nhối như bị kim châm. Chuyện đó lại xảy ra. Cô lại thốt lên tên họ. Ngay cả Ethan cũng không còn làm điều đó nữa. Em trai anh muốn bảo vệ anh, nhưng Gabe bắt đầu cảm thấy như thể họ không còn tồn tại trong đầu óc của bất kỳ ai nữa ngoại trừ anh.

Cảm giác thôi thúc muốn nói ra gần như choáng ngợp, nhưng anh cố bám víu vào những mảnh tình tảo cuối cùng còn sót lại của mình. Anh điên rồ, nhưng chưa đủ điên rồ để có một cuộc tán gẫu nho nhỏ ẩm cúng về phẩm chất của người vợ đã chết của mình với một người đàn bà mà anh có dự định sẽ ân ái cùng sớm nhất có thể. Hơn nữa, anh chỉ có thể tưởng tượng được những thứ rác rưởi mà Rachel và cái lưỡi sắc bén của cô sẽ tìm ra trong ký ức của anh.

Những cơ bắp trên vai anh cuộn lại. Anh đang tự dối bản thân. Rachel sẽ xé tan anh thành từng mảnh vì nhiều thứ, nhưng không phải với ký ức của anh. Không bao giờ. Tuy vậy, anh vẫn kháng cự.

Tay cô đặt trên trái tim anh, và hơi thở nhẹ nhàng của cô quạt mát má anh khi cô nói với một vẻ dịu dàng mà anh chưa bao giờ nghe thấy. “Những người khác quá tử tế để không chỉ rõ điều này ra cho anh, Bonner, nhưng anh đang có nguy cơ trở thành một trong những người tự kỷ, tự thương hại bản thân mà không ai có thể chịu đựng được.” Cô xoa nhẹ nhẹ lên anh. “Thế không có nghĩa là anh không có nhiều lý do để tự thương hại mình, và nếu như anh không còn lại quá nhiều thứ trong cuộc sống ở phía trước thì điều đó thậm chí còn rất tốt là đằng khác.”

Máu anh sôi lên, và một cơn giận dữ khủng khiếp trào qua anh. Cô hẳn là phải cảm nhận

thấy cơ bắp anh thắt lại bởi vì cô liền tựa đầu lên ngực anh để giữ anh im lặng. Một lọn tóc của cô rơi vắt ngang môi anh. Anh ngửi thấy mùi dầu gội, và nó nhắc anh đến ánh sáng mặt trời và nước mưa tinh khiết.

“Kể em nghe xem anh gặp Cherry thế nào đi.”

Lại là tên cô ấy. Cơ giận dữ của anh biến mất, và anh cảm thấy một nhu cầu cấp bách muốn nói về cô ấy, để làm cô ấy trở nên có thực một lần nữa. Tuy vậy, vẫn phải mất một lúc sau anh mới thốt lên được. “Một chuyến picnic của trường đạo.”

Anh lau bầu thốt lên khi khuỷu tay nhọn hoắt của Rachel cắm vào bụng anh. Tự động nhấc tay lên, anh mở mắt ra.

Cô chống mình lên một cách thoải mái trên ngực anh như thể anh là một cái ghế tựa vậy, và thay vì trao cho anh một trong những ánh mắt đầy cảm thông mà anh đã quen thuộc, cô lại mỉm cười. “Hai người vẫn còn là trẻ con ư? Teen à?”

“Còn lâu. Bọn anh mới mười một, và cô ấy mới vừa chuyển đến Salvation.” Anh cựa quậy chuyển sang tư thế nửa ngồi, cùng lúc đặt lại khuỷu tay của cô sao cho nó không nhằm thẳng vào cơ hoành của anh. “Anh đang chạy loăng quăng, không nhìn đường nhìn lối gì, và anh đã đổ cả một cốc Kool-Aid màu tía lên cô ấy.”

(Kool-Aid: một loại đồ uống hỗn hợp nhẹ của công ty Kraft Foods Co.)

“Em cá là cô ấy không sung sướng gì về chuyện đó.”

“Cô ấy làm một việc đáng nguyên rủa nhất. Cô ấy ngẩng lên nhìn anh, mỉm cười rồi nói, ‘*Mình biết cậu rất áy náy*’. Chỉ thế thôi. ‘*Mình biết cậu rất áy náy*’.”

Rachel bật cười. “Cô ấy nghe như thể một người dễ bị lừa ấy.”

Anh thấy mình cũng cười lại. “Cô ấy là thế đấy. Luôn luôn nghĩ đến điều tốt nhất ở mọi người, và anh không thể nói cho em biết đã bao nhiêu lần điều đó làm cô ấy gặp rắc rối rồi đâu.”

Anh nằm trở lại trên mặt cỏ dưới bóng râm của chiếc màn hình cỡ bự, nhưng lần này anh để những ký ức hạnh phúc ủa về. Từng ký ức một, chúng quay trở lại với anh.

Một con ong vo ve gần đó. Những con dế rên rĩ ở phía xa. Mái tóc mùi nắng của Rachel bay nhẹ nhẹ qua môi anh.

Mắt anh trở nên nặng trĩu. Anh thiếp đi.

Buổi tối hôm sau Rachel và Edward giúp Kristy gỡ đồ đạc ra. Căn condo mới một phòng ngủ của Kristy nhỏ nhắn và ấm cúng, với một khu hành lang lộ thiên nhỏ xíu và một gian bếp chật hẹp được hoàn thiện với cửa sổ trên mái nhà. Các bức tường lấp lánh với lớp sơn màu trắng mới tinh và tất cả đều toát lên mùi mới mẻ.

Đồ đạc của Kristy đã chuyển đến từ kho hàng vào ngày hôm nay. Chúng hầu như được làm từ những mảnh đồ đạc của gia đình mà bố mẹ Kristy không thích khi họ chuyển đến Florida, và giờ cô đang ngắm nhìn bọn chúng với vẻ không hài lòng.

Giữ cho giọng mình thấp xuống để không ai ngoài Rachel có thể nghe được, cô nói. “Tôi biết tôi không có tiền để thay thế đám đồ đạc này, nhưng chúng không ... Tôi không biết nữa. Chúng không còn phù hợp nữa.” Cô thốt lên một tiếng cười tự phê phán. “Nghe tôi này. Năm ngày trước tôi cắt tóc và mua vài thứ quần áo mới. Giờ tôi nghĩ rằng tôi là một người khác. Có lẽ tôi chỉ cảm thấy có tội vì đã không chuyển đến Florida như bố mẹ tôi muốn thôi.”

“Tuần vừa rồi đã rất khó khăn với chị.” Rachel đặt chiếc ly cuối cùng lên kệ của tủ chén bát đã được ngăn ra bằng những ngăn kệ bằng giấy màu xanh và màu hoa oải hương. “Và đừng chán nản về đồ đạc đến thế. Chúng là những đồ cơ bản thôi. Chị có thể làm nó sáng hơn lên với vài chiếc gối, treo vài tấm poster lên tường. Ngôi nhà trông sẽ rất tuyệt sau khi chị trang hoàng xong.”

“Tôi đoán thế.”

Edward lút cút chạy ra khỏi phòng ngủ. “Bọn con cần một cái ‘ô vít’ để sửa giường. Cô có không?”

Kristy bước về phía hộp dụng cụ nhỏ nhắn và được sắp xếp ngăn nắp của mình, được đặt lộ ra trên chiếc quầy trắng tinh ngăn gian bếp ra khỏi khu vực phòng khách của ngôi nhà. “Thử cái này xem.”

Với một vẻ dương dương tự cho ta đây là kẻ quan trọng làm Rachel phải mỉm cười, Edward cầm chiếc tô vít và vênh vảo quay vào với Ethan trong phòng ngủ. Ethan Bonner lúc này có lẽ đang đứng đầu danh sách những kẻ thù của Kristy, nhưng sự rộng lượng của anh dành cho Edward làm Rachel khó mà duy trì nổi ác cảm của mình. Đây là lần đầu tiên con trai cô có cơ hội làm một công việc thực sự với một người đàn ông trưởng thành, và nó đang vô cùng mê mải với điều đó.

Kristy nhìn gườm gườm về phía phòng ngủ và rít lên dưới hơi thở của mình. “Ethan đã vô cùng kinh khủng ở The Mountaineer tối hôm thứ Năm, nhưng anh ta đang xử sự như thể không có chuyện gì xảy ra vậy.”

“Tôi ngờ rằng anh ta cũng đang có một khoảng thời gian khó khăn để quên đi chuyện đó giống như chị.”

“Ha.”

Rachel mỉm cười và ôm chầm lấy người bạn đang cau có của mình. Hôm nay Kristy mặc một chiếc áo T-shirt màu hồng được nhét vào trong một chiếc quần jean mới cứng. Lốp trang điểm đã được lau sạch, và cô đã thay đôi sandal bằng một đôi giày đế mềm mòn vệt, cũng không có gì là quá mời gọi về chiếc váy của cô, nhưng Rachel đã nhận thấy cái cách mà đôi mắt của Ethan cứ nấn ná mãi trên người Kristy.

“Tôi đã lãng phí bao nhiêu năm qua mơ mộng về một kẻ giả nhân giả nghĩa chưa trưởng thành, nhưng tôi sẽ không còn như thế nữa!”

Nếu Kristy nói to hơn nữa thì Ethan sẽ nghe thấy giọng cô, nhưng Rachel đã can thiệp vào

đúng lúc, và cô không nói gì nữa.

“Tôi đã tiết kiệm hầu hết số tiền của mình khi tôi còn sống ở nhà, vì thế tôi có đủ để quay trở lại trường học. Tôi chỉ cần vài lớp học nữa để hoàn thành bằng cấp của mình trong khóa học sư phạm mầm non, và tôi có lẽ sẽ không gặp rắc rối gì khi nhận một công việc trợ giảng cho một giáo viên để hỗ trợ các khoản thanh toán cầm cố của mình cho đến khi tôi học xong.”

“Nghe thật tuyệt.”

“Tôi ước gì mình làm điều này nhiều năm về trước.”

“Có lẽ chị vẫn chưa sẵn sàng cho đến lúc này.”

“Tôi đoán thế.” Kristy nhìn cô mỉm cười với vẻ băng khuâng nuối tiếc. “Thật dễ chịu, cô biết đấy. Lần đầu tiên trong cuộc đời mình, tôi không còn cảm thấy mình vô hình nữa.”

Rachel ngờ rằng điều này đến từ trong tâm tưởng của Kristy hơn là sự thay đổi nhờ vào mỹ phẩm, nhưng cô giữ quan điểm đó cho riêng mình.

Ethan xuất hiện từ phòng ngủ phía sau cùng với Edward bên cạnh. “Tất cả đã xong. Sao Edward và tôi không bắt đầu với cái giá sách kia nhỉ?”

“Cảm ơn, nhưng tôi vẫn chưa sẵn sàng sắp xếp nó lúc này.” Kristy nói với một vẻ sống sượng gần như thô lỗ.

“Thôi được. Bọn tôi có thể treo TV lên.”

“Anh đã làm đủ rồi, Ethan. Dù sao cũng cảm ơn.”

Cô không thể tỏ ra rõ ràng hơn nữa để đuổi anh về, nhưng Ethan không chịu hiểu sự ám chỉ bóng gió đó để mà rời khỏi. “Đi nào, Edward. Thử xem xem chúng ta có thể làm gì với cái cửa phòng tắm kẹt cứng đó.”

“Chủ thầu sẽ cử ai đó đến xử lý nó vào ngày mai. Tôi thực sự không còn việc gì nữa, Ethan. Tôi sẽ gặp anh ở văn phòng vào ngày mai.”

Lần này thì câu nói đã quá trực tiếp để có thể bỏ qua, và khi anh cất trả lại đám dụng cụ vào trong hộp dụng cụ rồi quay ra phía cửa, Rachel bắt đầu cảm thấy thương hại cho Mục sư Bonner danh giá.

Những khung cửa sổ tối om. Kể từ khi xảy ra cái tai nạn với cây thánh giá bị thiêu cháy, Gabe đã biết rằng Rachel không thể ở một mình ở trên Núi Heartache. Với việc Kristy chuyển đi, anh cảm thấy lo sợ cho cô.

Anh dự định đến ngôi nhà của Annie sớm hơn, nhưng Ethan đã ghé qua, và Gabe đã buộc phải ngồi nghe một đoạn độc thoại dài lê thê về chuyện Kristy đã thô lỗ với em trai anh như thế nào, sau đó lại phải phớt lờ vài lời bóng gió không lấy gì làm tinh tế lắm về chuyện Rachel đang bám theo tiền bạc của anh. Điều đó hoàn toàn đúng, nhưng không phải theo cái cách mà

Ethan âm chỉ. Chuyện này dẫn tới chuyện kia, và giờ trời đã gần nửa đêm.

Anh đỗ chiếc xe tải cạnh garage và ngồi đó trong bóng tối một lát, những suy nghĩ của anh vô cùng hỗn loạn. Nói chuyện về Cherry chiều nay với Rachel, mặc dù chỉ là ngắn gọn, đã bắt đầu làm diu đi thứ gì đó trong anh. Giá như Rachel chỉ sống ở ngôi nhà này một mình thì việc chuyển đến đây sẽ không quá phức tạp đến thế. Nhưng anh sẽ phải giáp mặt với con trai của cô nữa, và chỉ cái ý nghĩ phải ở quanh quần bên thằng nhóc xanh xao, trầm lặng đó cũng đã đủ làm bóng đêm trong anh ập xuống trở lại.

Đứa trẻ đó hoàn toàn vô tội, và anh đã cố gắng tranh cãi với bản thân phải bỏ cái cảm giác đó đi hàng tá lần rồi, nhưng anh không thể. Bất cứ khi nào anh nhìn vào Edward, anh lại nghĩ đến Jamie, và chuyện đứa con trai quý giá hơn của anh đã chết như thế nào.

Anh hít vào một hơi thật sâu. Ý nghĩ đó thật kinh khủng. Không thể tha thứ được.

Anh gạt nó sang một bên khi lôi chiếc va li ra khỏi xe tải và hướng về phía ngôi nhà. Mặc dù buổi đêm trời đầy mây và không có bóng điện nào còn sáng, nhưng anh vẫn không gặp khó khăn gì khi đi lại. Anh đã trải qua hàng trăm đêm ở ngôi nhà này khi anh còn là một cậu bé.

Đã bao nhiêu lần rồi anh và Cal chuồn ra ngoài qua cửa sau sau khi Annie đã lên giường để họ có thể khám phá? Ethan lúc đó còn quá nhỏ để có thể đi cùng họ, và nó vẫn còn phàn nàn về chuyện đã bỏ lỡ mất vài cuộc phiêu lưu ly kỳ nhất của anh và Cal.

Một con cú rúc lên ở phía xa khi Gabe đi vòng qua hông ngôi nhà. Đôi giày của anh tạo nên âm thanh xào xạc nhẹ nhàng trên cỏ, và chùm chìa khóa kêu leng keng trên tay anh.

“Đứng im tại chỗ!”

Bóng Rachel lù lù trên ngưỡng cửa vòm, cao và thẳng tắp. Mối anh hình thành một lời nói lém lỉnh, nhưng khi anh nhận ra khẩu súng săn cũ kỹ của bà ngoại anh đang chìa thẳng vào ngực mình, anh quyết định là làm một kẻ lém lỉnh lúc này không phải là ý kiến hay ho.

“Tôi có súng, và tôi không sợ phải sử dụng nó đâu!”

“Anh đây. Chết tiệt, Rachel. Em nói nghe như một bộ phim trinh thám dở ẹc ấy.”

Cô thả rơi nòng súng xuống. “Gabe? Anh đang làm gì ở ngoài này thế? Anh làm em sợ muốn chết!”

“Anh đến đây để bảo vệ em.” Anh trả lời cộc lốc.

“Giờ là nửa đêm rồi.”

“Anh định đến sớm hơn, nhưng anh bị vướng vào chút rắc rối với Ethan.”

“Em trai anh là đồ trẻ nít.”

“Nó cũng điên cuồng vì em.” Anh bước lên cổng vòm và đỡ lấy khẩu súng từ cô bằng bàn tay trống của mình.

Cô lúi vào trong cánh cửa lưới để bật bóng điện màu vàng trên cổng vòm. Miệng anh trở nên khô khốc khi anh nhìn thấy cô đứng đó với đôi chân trần, bắp chân trần, và cùng là chiếc áo sơ mi lao động màu xanh mà cô đã mặc vào buổi sáng hôm ngôi nhà bị phá phách. Những lọn tóc rối bù của cô trông như vàng cổ xưa dưới ánh đèn vòm.

“Cái gì thế?” Cô hỏi.

“Như em thấy đấy, đó là một chiếc va li. Anh sẽ chuyển đến đây một thời gian.”

“Kristy bảo anh làm thế này à?”

“Không. Kristy lo lắng, nhưng đây là ý tưởng của anh. Chừng nào cô ấy còn ở đây thì anh không bao giờ tin rằng sự nguy hiểm đến với em có thể vượt ra ngoài những lời đe dọa, nhưng khi cô ấy đi rồi thì em dễ bị tấn công hơn.”

Anh bước vào trong phòng khách, ở đó anh đặt chiếc va li xuống và kiểm tra khẩu súng săn. Nó chưa được nạp đạn, vì thế anh trả nó lại. Cùng lúc đó, anh nghĩ về khẩu .38 mà anh đã khóa lại trước khi rời khỏi ngôi nhà. Giữ một khẩu súng đã nạp đạn bên giường đột nhiên là một điều gì đó có vẻ đáng ghê tởm. “Cất cái này đi.”

“Anh không nghĩ rằng em có thể tự lo cho mình, đúng không? Thực ra thì em có thể đấy, vì thế hãy nhảy trở lại lên chiếc xe tải thô kệch đó của anh và biến đi.”

Anh không thể kìm lại nụ cười. Cô đã làm anh như thế. “Để dành lại đi, Rach. Trong đời em chưa bao giờ vui mừng đến thế khi nhìn thấy một người, và em biết điều đó.”

Cô cau mày. “Anh thực sự chuyển đến đây à?”

“Anh vốn đã có đủ rắc rối với chuyện ngủ nghê mà không cần phải lo lắng thêm về những gì sẽ xảy ra ở đây rồi.”

“Em không cần bảo mẫu, nhưng em nghĩ rằng em sẽ không phiền nếu có bầu bạn.”

Thế này, anh biết, đã là điều gần nhất mà anh nhận được về sự thừa nhận về nỗi lo lắng của cô. Cô biến mất để cất khẩu súng săn đi, còn anh vác va li đi dọc theo hành lang phía sau về phòng ngủ cũ của bà ngoại anh, lúc này đang trống không không còn lại đồ đạc của Kristy nữa. Khi anh liếc nhìn quanh từ chiếc giường thô kệch cũ kỹ đến chiếc xích đu đặt trong góc, anh nhớ lại mình đã hay hoảng sợ thế nào vào ban đêm khi anh còn bé. Anh thường lén vào đây và chui vào chăn cùng Annie. Anh đã có thể trèo vào giường Cal, nhưng anh không muốn ông anh của mình biết rằng anh sợ hãi. Mặc dù vậy, một lần nọ, khi anh trườn vào với bà ngoại chỉ để phát hiện ra rằng ông anh cả của anh đã nằm ở đó rồi.

Anh nghe thấy tiếng Rachel phía sau và quay lại. Cô trông vô cùng lộn xộn và xinh đẹp. Nếp nhăn hình chữ V trên má cô cho anh biết cô đã ngủ khi anh lên đến đây. Anh quan sát chiếc áo sơ mi mà cô đang mặc kỹ hơn và cảm thấy hơi cáu tiết. “Em không có cái gì khác để mặc đi ngủ à?”

“Có chuyện gì với cái này?”

“Nó là của Cal. Nếu em thích áo sơ mi thì em có thể mặc một chiếc của anh.” Anh quăng chiếc va li lên giường, mở nó ra, rồi lôi ra một chiếc áo sơ mi sạch sẽ, nhưng dính chỗ này chỗ

kia những vật màu khác nhau mà hẳn là chúng không đến từ việc giặt là.

Cô cầm lấy chiếc áo từ anh và ngắm nghía nó với vẻ trách cứ. “Áo của anh ta đẹp hơn nhiều.”

Anh lờ mắt nhìn cô. Cô trao cho anh một nụ cười như yêu tinh. “Nhưng áo của anh thoải mái hơn.”

“Rõ là thế rồi.”

Cô lại mỉm cười, và niềm vui sướng len lỏi qua những nơi căn cỗi bên trong con người anh. Anh nghĩ đến cái cách mà cô vẫn có thể tìm thấy sự hóm hỉnh trong những thứ nhỏ nhặt nhất, thậm chí là với cuộc sống của cô đang treo lơ lửng xung quanh cô.

Đôi mắt xanh lục của cô trở nên láu cá, và anh chuẩn bị tinh thần. Cô chống một tay lên hông, một cử chỉ làm chiếc áo sơ mi cô đang mặc hếch lên thêm vài inch nữa. Cô đang giết anh, và thậm chí cô còn không biết điều đó. “Nếu anh trông chờ em sẽ nấu nướng thì anh sẽ phải mua toàn bộ thức ăn.”

Rachel có nhiều cách để chặt bóp tiền bạc của mình hơn bất cứ ai mà anh từng biết, và anh không thể kiềm chế mình gây chút khó khăn cho cô. “Nào, sao anh lại phải trông chờ em nấu nướng chứ? Có khi anh còn nấu giỏi hơn em nữa kìa.”

Cô nghĩ về chuyện đó. “Anh cũng ăn nhiều hơn nữa, vì thế sẽ không công bằng nếu em phải bỏ tiền của em ra cho đồ ăn của anh. Thật đấy, Gabe, anh là người thèm ăn kinh khủng nhất mà em từng biết. Anh lúc nào cũng ăn uống.”

Trước khi anh có thể nghĩ ra cách đáp trả câu nói đó thì một giọng nhỏ xíu đã cắt ngang.

“Mẹ ời?”

Anh quay lại và nhìn thấy thằng bé đang đứng trên ngưỡng cửa. Nó mặc một bộ pajama mới quá rộng đến mức phải xắn lên ở ống chân. Đúng là Rachel đang chặt bóp từng đồng bằng cách nhìn về tương lai.

Cô bước vội về phía nó như thể thằng bé đang bị lên cơn sốt, và khi cô cúi xuống, anh nhìn thấy mép quần lót của cô. Thằng bé bắn cho anh một cái nhìn thoáng qua không thể dò được, rồi cầm mặt xuống sàn nhà. Gabe quay lưng lại và tự làm mình bận rộn với việc đỡ đồ đạc.

“Đi nào, con yêu.” Rachel nói. “Để mẹ dèm lại chăn cho con.”

“Ông ta làm gì ở đây?”

Cô dẫn nó ra khỏi phòng vào trong hành lang. “Đây là nhà của Gabe. Chú ấy có thể đến đây bất cứ khi nào chú ấy muốn.”

“Đây là nhà của Mục sư Ethan.”

“Mục sư và Gabe là hai anh em.”

“Không phải.” Gabe nghe họ rẽ vào phòng may áo cũ của Annie. Thằng bé nói cái gì đó mà

anh không chắc chắn, nhưng nghe giọng giống như *chặt đầu* - một từ khác thường mà một thằng bé năm tuổi có thể biết đến. Đứa trẻ đó hơi kỳ lạ, và Gabe biết anh nên cảm thấy tội nghiệp nó, nhưng những ký ức như đã nuốt chửng lấy anh.

Jamie trong bộ pajama sạch sẽ thơm tho sau khi tắm xong, mái tóc sẫm với những lọn xoắn bé tí phát phơ trên đầu. Cái cách nó rúc vào trong lòng Gabe cùng với quyển sách ưa thích của mình, thì thoảng ngủ thiếp đi trước khi đọc đến đoạn cuối cùng. Ngồi đó với một thằng bé đang ngủ nặng trĩu trên tay và một bàn chân trần nhỏ xíu gác lên bàn tay ...

“Anh đã có mọi thứ cần thiết chưa?”

Anh không nghe thấy tiếng Rachel quay lại. Anh chớp mắt và lắc đầu. “Chưa.” Hơi thở rời lá phổi của anh cùng với một cơn rùng mình. “Anh cần em.”

Cô lao vào anh ngay lập tức, áp cơ thể cô vào người anh, và anh biết rằng sự chờ đợi này cũng đã vô cùng khó khăn đối với cô như là với anh. Anh đẩy hai tay mình vào trong chiếc áo mà cô đang mặc, áo của anh trai anh, và chạm vào làn da mềm mại bên dưới đó. Nhưng rồi cô vùng ra. Anh cảm thấy một cơn giá lạnh khi cô bỏ đi, chỉ để nhận ra cô đang chốt cửa lại.

Đã bao nhiêu lần anh hay Cherry làm điều đó rồi? Khoá cửa phòng ngủ trong ngôi nhà trang trại cũ ở Georgia để Jamie không lạc vào? Nỗi đau đón quay lại.

Rachel ôm lấy cằm anh, và những lời thì thầm nhẹ nhàng của cô phả vào má anh như một lời cầu nguyện. “Ở lại với em, anh bạn. Em cũng cần anh.”

Cô dường như luôn thấu hiểu. Một lần nữa, tay anh tìm thấy mảng da thịt ấm áp của cô. Cô cựa quậy trên người anh và bắt đầu kéo mạnh quần áo anh. Cô đòi hỏi, thiếu kiên nhẫn, và sự háo hức vụng về của cô khuấy động anh đến một điểm mà anh gần như không thể nghĩ đến. Trong vài giây anh đã trần truồng ngoại trừ một chiếc tất.

Anh đã biết cơ thể Cherry tường tận như chính cơ thể anh. Cô thích được chạm vào ở đâu và muốn được vuốt ve thế nào. Nhưng Rachel thì vẫn còn là một bí mật.

Anh tuột chiếc áo của anh trai mình ra khỏi người cô, cố tình mạnh tay đủ để xé tung vài chiếc cúc để cô không còn bị cám dỗ mặc nó lại lần nữa. Rồi anh đẩy cô nằm ngửa ra giường.

Ngay lập tức cô lăn lên phía trên anh. “Ai cho anh cầm trịch nào?”

Anh bật cười và vùi miệng trên ngực cô. Cô giang rộng hai chân trên hông anh. Cô vẫn chưa cởi bỏ quần lót, và giờ cô tra tấn anh với nó, nhẹ nhàng trượt lớp vải nylon lui rồi tới, xuống rồi lên, để lại những vết ẩm ướt mềm mại.

Khi anh không còn có thể chịu đựng được nữa, anh siết chặt hai tay trên hông cô và kéo cô xuống thật mạnh trên người anh. “Thời gian chơi đùa đã qua, em yêu.”

Cô chồm về phía trước, kéo lê núm vú của mình trên ngực anh. Mái tóc cô cuộn quanh bờ vai lấm tấm tàn nhang, và khi một lọn tóc rơi xuống trên môi anh, người vợ goá của nhà truyền giáo nhìn anh với đôi mắt gian xảo. “Ai nói đấy?”

Anh rên lên, trượt những ngón tay vào phía trong quần lót của cô, và trao cho cô một liều của chính đơn thuốc của cô.

Sau đó, cả hai người họ đều trở nên hơi một chút hoang dã, và bởi vì họ không được tạo ra tiếng động nên sự ham muốn của họ lại càng trở nên điên cuồng hơn. Cô cắn lên ngực anh, rồi ngậm lấy lưỡi anh. Anh vỗ vào mông cô rồi hôn cô cho đến khi cô không còn thở được nữa. Đầu tiên một người lên trên, rồi sau đó là người còn lại. Cô kéo anh ngồi dậy, rồi tự xiên qua mình, vẫn không cởi bỏ quần lót ra mà chỉ kéo phần đũng sang một bên. Nỗi đam mê của họ nóng hổi và hoàn toàn bản năng. Cảm xúc dâng trào vượt ra khỏi những gì có thể tưởng tượng. Những bức tường xung quanh căn phòng như rỉ ra toàn mùi ân ái.

Anh cảm thấy không thích chút nào khi tỉnh dậy giữa đêm và phát hiện ra cô đã quay trở lại phòng riêng của mình.

Một ý nghĩ níu lấy một góc trong tâm trí anh. Có lẽ anh nên cưới cô. Điều đó sẽ giữ cô được an toàn và thoát khỏi những rắc rối. Và anh muốn sống với cô.

Nhưng anh không yêu cô, không giống như anh yêu Cherry. Và anh không thể nuôi dạy con trai cô. Không phải bây giờ. Không bao giờ.

Trong suốt phần còn lại của đêm, giấc ngủ cứ lẩn tránh anh, và vào lúc bình minh, cuối cùng anh cũng phải đầu hàng và chui vào tắm rửa. Anh biết cô là một người dậy sớm, nhưng đến lúc anh mặc quần áo xong cô vẫn chưa tỉnh dậy. Anh mỉm cười với bản thân. Anh đã làm cô kiệt sức.

Nhà bếp vắng lặng. Anh mở cửa sau và bước ra ngoài. Một đợt sóng hoài niệm ập vào anh. Anh cảm giác như thể anh vừa mới quay trở về thời thơ ấu của mình.

Cả anh và Cal đều được sinh ra khi bố mẹ họ vẫn còn là thiếu niên. Bố anh đang học đại học, và rồi vào trường y trước khi ông dần dần thiết lập một cơ sở khám chữa bệnh ở Salvation. Ông bà nội của anh rất giàu có và cảm thấy xấu hổ bởi cuộc hôn nhân bắt buộc của người con trai duy nhất của mình với gia đình Glide căn bã, nhưng Gabe và anh trai anh lại rất yêu bà ngoại của họ, và họ đã trải qua nhiều nhất thời gian ở Núi Heartache mà bố mẹ họ cho phép.

Anh nhớ việc đầu tiên anh thường làm trong buổi sáng là phóng ra ngoài, vô cùng háo hức để bắt đầu một ngày mới đến nỗi Annie đã phải dọa anh bằng chiếc muôi gỗ của bà để bắt anh ăn sáng. Ngay sau khi ngẫu nhiên xong bữa ăn, anh lại vọt ra ngoài trở lại để lùng tìm những sinh vật đang chờ đợi anh: những con sóc và gấu trúc, những con chồn hôi, những con thú túi, và thi thoảng là gấu đen. Thời này gấu không còn phổ biến nữa. Dịch bệnh nấm ở cây hạt dẻ đã quét sạch thứ thức ăn ưa thích của chúng, và những quả đầu thay thế gần như không hề đáng tin tưởng như là một loại thức ăn được.

Anh nhớ chúng. Anh nhớ công việc với những con thú rừng. Nhưng anh không thể nghĩ về chuyện đó lúc này. Anh có một bãi chiếu bóng để mà điều hành.

Ý nghĩ đó làm anh chán nản. Anh lê bước xuống khỏi bậc thềm và ngậy người nhìn về phía khu vườn cũ. Mùa hè năm ngoái, mẹ anh và Jane - vợ Cal đã trồng nó trong suốt khoảng thời gian cả hai người họ cùng rời khỏi ngôi nhà của chồng họ. Giờ khu vườn đó đã lại um tùm trở lại, mặc dù anh có thể thấy những nơi mà ai đó - có lẽ là Rachel, bởi vì cô dường như không biết cách ngồi nghỉ - đã bắt đầu dọn dẹp.

Một tiếng hét the thé chói tai phá vỡ vẻ yên tĩnh của buổi sớm mai. Nó phát ra từ phía trước nhà, và anh vội chạy vòng qua hông nhà, tìm anh đập thành thịch, nghĩ rằng lần này có khi còn tồi tệ hơn vụ vẽ sơn graffiti.

Anh đứng khựng lại khi nhìn thấy thằng bé đang đứng một mình trên cổng vòm, ở gần đầu xa nhất. Nó vẫn mặc bộ pajama và đông cứng lại vì sợ hãi khi nhìn trân trân vào một thứ gì đó đã bị khuất khỏi tầm nhìn của Gabe.

Gabe chạy về phía trước và ngay lập tức nhìn thấy cái gì đã làm Edward hét lên. Một con rắn nhỏ đang cuộn tròn cạnh bức tường của ngôi nhà.

Anh bước tới đó trong ba sải chân dài. Thọc tay qua hàng rào, anh chụp lấy con rắn trước khi nó trườn đi mất.

Rachel phóng như bay ra khỏi cửa trước. “Edward! Có chuyện gì thế? Có chuyện gì...” Cô nhìn thấy con rắn đang treo lơ lửng trên tay Gabe.

Gabe quan sát đứa trẻ đang co rúm lại với vẻ thiếu kiên nhẫn. “Nó chỉ là một con rắn sọc vằn thôi.” Anh chìa con rắn về phía thằng bé. “Nhìn thấy vết màu vàng trên lưng nó không? Đó là cách cháu biết nó sẽ không cắn cháu. Xem nào. Cháu có thể chạm vào nó.”

Edward lắc đầu và lùi lại một bước.

“Thôi nào.” Gabe ra lệnh. “Ta đã bảo là nó sẽ không cắn cháu.”

Edward lùi lại xa hơn.

Rachel xuất hiện bên cạnh Edward trong một giây, ấp ủ nó như thường lệ. “Không sao đâu, con yêu. Rắn sọc vằn rất thân thiện. Thường có rất nhiều loại này trong nông trại nơi mẹ lớn lên.”

Cô đứng thẳng dậy và ném cho Gabe một cái nhìn lạnh lẽo giận dữ. Với tới, cô giật con rắn ra khỏi tay Gabe và quăng nó qua hàng rào. “Thấy không. Chúng ta sẽ thả nó đi để nó có thể tìm thấy gia đình của nó.”

Gabe nhìn cô với vẻ chỉ trích. Cô sẽ không bao giờ làm thằng nhóc này trở thành một người đàn ông nếu như cô cứ bảo vệ nó như thế. Gabe đã để Jamie chơi với rắn khi thằng bé mới chập chững biết đi, đảm bảo thằng bé có thể phân biệt được rắn lành và rắn độc, và nó thích chạm vào chúng. Một giọng nói đầy lý lẽ bảo anh rằng có sự khác biệt rất lớn giữa một đứa trẻ lớn lên cùng với những con rắn và một đứa thì không, nhưng con trai anh đã chết, và anh không thể nghe theo lý lẽ.

Edward rúc vào mẹ, cô vỗ lên đầu nó. “Ăn sáng thì thế nào, Quý ngài Dậy sớm?”

Thằng bé gật đầu trong lòng cô, và Gabe gần như không thể nghe rõ những gì nó nói. “Mục sư Ethan nói con có thể đến buổi lễ ngày Chủ Nhật vào ngày hôm nay.”

Rachel trông có vẻ bức bối. “Có lẽ lúc khác.”

Anh thầm nguyện rửa cậu em trai của mình vì đã gieo rắc ý tưởng đó vào đầu thằng bé. Ethan không hề bỏ ra một giây phút nào nghĩ đến những gì Rachel sẽ phải trải qua nếu như cô bước vào trong một buổi lễ ở nhà thờ.

“Đó là những gì mẹ đã nói Chủ Nhật tuần trước.” Edward lèo nhèo.

“Vào mở một hộp Cheerios mới nhé.”

“Con muốn đi hôm nay.”

Gabe không thể chịu đựng được chuyện nghe thằng nhóc lèo nhèo thêm nữa. “Làm như mẹ cháu bảo đi.”

Rachel quay lại phía anh. Cô định nói gì đó, nhưng rồi lại ngậm miệng lại và đẩy con trai mình vào trong.

Gabe tránh mặt cả hai mẹ con họ bằng cách làm một cuộc đi bộ dài trong rừng cho đến khi anh tìm thấy một nơi mà anh đã thường làm nơi cất giấu những con thú. Anh đã xây mấy cái chuồng khi anh khoảng mười hay mười một tuổi và sử dụng chúng để chữa bệnh cho bất cứ con thú bị thương nào mà anh hay bạn bè anh tình cờ tìm được. Nhớ lại thời đó, anh cảm thấy ngạc nhiên vì số lượng sinh vật mà anh đã có thể cứu được.

Ký ức đó chỉ đem lại cho anh nỗi buồn. Giờ anh thậm chí còn không muốn ở quanh những con thú nữa. Anh đã có thể chữa lành quá nhiều các sinh vật sống, nhưng anh lại không thể chữa lành chính bản thân mình.

Anh vẫn chưa sẵn sàng đối diện với Rachel hay thằng nhóc, vì thế anh quay vào trong thi trấn, ở đó anh uống cà phê ở cửa hàng McDonald. Sau đó, anh đến nhà thờ của Ethan và đỗ xe ở nơi quen thuộc của mình cách đó một toà nhà. Anh đã tham dự buổi lễ vài Chủ Nhật vừa rồi, luôn luôn ngồi ở phía sau, đến muộn và ra về sớm để anh không phải nói chuyện với ai.

Rachel đã quay lưng lại với Chúa, nhưng anh không hoàn toàn có thể làm điều đó. Đức tin của anh không mạnh mẽ như em trai anh, và nó cũng không giúp đỡ gì được cho anh. Nhưng thứ gì đó vẫn còn đó, và anh không thể giữ bỏ nó đi.

Bất chấp sự cău kỉnh gần đây mà anh dành cho Ethan, anh vẫn thích nghe em trai anh thuyết giảng. Ethan không phải là một trong những người thẳng đuột đến mức đáng bực mình của Chúa - những người luôn lớn tiếng về những thứ tuyệt đối và cư xử như thể họ chỉ có một con đường duy nhất để đến thiên đàng. Ethan giảng về lòng khoan dung và sự tha thứ, công lý và lòng trắc ẩn - tất cả mọi thứ mà như Gabe nhận ra Ethan không hề dành cho Rachel. Em trai anh chưa bao giờ là một kẻ sáo rỗng, và Gabe không thể hiểu điều đó.

Anh liếc nhìn qua giáo đoàn và nhận thấy anh không phải là người đến muộn duy nhất. Kristy Brown lên vào hàng ghế sau cùng một lúc lâu sau bài kinh thú tội. Cô mặc một chiếc váy màu vàng với chân váy vô cùng ngắn, và vẻ mặt của cô về mặt thực tế là thách đố bất cứ ai dám nói gì về điều đó. Anh mỉm cười với chính mình. Giống như tất cả mọi người khác ở Salvation, anh chưa bao giờ để ý nhiều đến Kristy trừ khi anh cần làm xong việc gì đó. Giờ cô đã trở thành một điều bắt buộc phải nghĩ tới.

Sau buổi lễ, anh lái xe về nhà Cal và gọi cho anh trai anh để báo là anh sẽ chuyển khỏi đó một thời gian. Khi nghe xong lý do vì sao, Cal liền nổ búng lên.

“Em chuyển đến ở với goá phụ Snopes á? Ethan nói em đang trở nên rối trí với cô ta, nhưng anh đã không tin nó. Giờ thì em chuyển đến ở với cô ta sao?”

“Không phải thế đâu.” Gabe trả lời, mặc dù đó không hoàn toàn là sự thật. “Cô ấy đã trở

thành một mục tiêu ở nơi đây, và em nghĩ rằng cô ấy đang gặp nguy hiểm.”

“Vậy thì hãy để Odell giải quyết chuyện đó.”

Gabe nghe một tiếng kêu ré nhỏ xíu như tiếng mèo kêu ở phía sau, và nhận ra nó đến từ cô cháu gái của mình. Rosie là một đứa bé xinh đẹp, vô cùng tinh nghịch và đã ngứa ngáy muốn sử dụng đôi cánh của mình rồi. Một cảm giác đau đớn nhói lên trong ngực anh.

“Nghe này, Gabe, anh đã nói chuyện với Ethan. Anh biết em luôn có điểm yếu đối với những con thú bị thương, nhưng con thú bị thương này là một con rắn độc. Bất kỳ ai đã từng ở cạnh em trong năm phút đều có thể nói rằng em là một nhân hiệu dễ dàng khi liên quan đến chuyện tiền bạc, và ... Đây!”

“Gabe à?” Giọng chị dâu anh cắt ngang. Mặc dù Gabe chỉ mới gặp Tiến sỹ Jane Darlington Bonner vài lần, nhưng anh ngay lập tức đã bị thu hút về phía chị. Chị là một người có đầu óc, quyết đoán, và đứng đắn, chính xác là loại người mà Cal cần sau khi thực hiện một cuộc đào tẩu khỏi các cô nàng bimbo trẻ tuổi.

“Gabe, đừng nghe lời anh chú.” Jane nói. “Cũng đừng nghe lời Ethan. Tôi thích góa phụ Snopes.”

Gabe cảm thấy có nghĩa vụ phải chỉ ra điều hiển nhiên. “Thật tốt khi nghe điều đó, nhưng tôi không tin là chị đã từng gặp cô ấy, đúng không?”

“Chưa.” Chị dâu anh trả lời bằng cái giọng nghiêm túc. “Nhưng tôi đã từng sống trong ngôi nhà kinh khủng của cô ta. Khi Cal và tôi gặp rắc rối trong quan hệ - tôi biết chuyện này nghe có vẻ ngớ ngẩn, nhưng mỗi khi tôi ở trong phòng ngủ của cô ta hay trong phòng trẻ, tôi đều cảm thấy cảm giác thân thuộc buồn cười đối với cô ta. Có một thứ xấu xa gì đó về phần còn lại của ngôi nhà, và cảm giác tốt đẹp về hai căn phòng kia. Tôi luôn nghĩ rằng điều đó đến từ cô ấy.”

Anh nghe một tràng cười với vẻ nghi ngờ từ anh trai anh ở phía sau. Gabe mỉm cười. “Rachel là thứ xa nhất mà tôi có thể liên tưởng từ một vị thánh, Jane. Nhưng chị nói đúng. Cô ấy là người tốt, và cô ấy đang phải trải qua một thời gian khó khăn. Cố gắng giữ ông anh tránh khỏi tôi một thời gian, được chứ?”

“Tôi sẽ cố hết sức. Chúc may mắn, Gabe.”

Anh gọi thêm vài cú điện thoại nữa, bao gồm cả một cú cho Odell Hatcher, rồi gói ghém những thứ dễ thối trong tủ lạnh và quay trở lại Núi Heartache. Đã là giữa chiều khi anh đỗ xe cạnh garage. Cửa sổ ngôi nhà đang mở và cửa trước không khoá, nhưng Rachel và đứa trẻ không có bên trong.

Anh mang đám thực phẩm vào trong bếp và dỡ nó ra đặt vào trong tủ lạnh. Khi anh quay lại, anh nhìn thấy thằng bé đang đứng ngay bên trong ngưỡng cửa sau. Nó bước vào quá lặng lẽ đến mức Gabe không nghe thấy.

Gabe nhớ cái cách Jamie lao ầm ầm vào trong ngôi nhà trang trại cũ rộng rãi ở Bắc Georgia, đóng sầm cửa, giày bay tứ tung, thường thét bùng cả phổi rằng nó đã tìm thấy một con giun đất đặc biệt hay cần phải sửa chữa một thứ đồ chơi bị vỡ nào đó.

“Mẹ cháu ra ngoài à?”

Thằng bé cúi mặt nhìn xuống sàn nhà.

“Trả lời ta đi, Edward.” Gabe lặng lẽ nói.

“Vâng.”

“Vâng cái gì?”

Vai thằng bé cứng đơ. Nó vẫn không ngẩng đầu lên.

Đứa trẻ rõ ràng là phải được tôi rèn hơn, vì chính bản thân nó. Gabe buộc mình phải nói một cách lặng lẽ, kiên nhẫn. “Nhìn vào ta.”

Một cách chậm rãi, Edward ngẩng đầu lên.

“Khi cháu nói chuyện với ta, Edward, ta muốn cháu nói, ‘*Vâng, thưa chú*’ hay ‘*Không, thưa chú*’; và ‘*Vâng, thưa mẹ/thưa cô*’ hay ‘*Không, thưa mẹ/thưa cô*’ khi cháu nói chuyện với mẹ cháu hay Kristy hay quý cô nào khác. Giờ cháu đang sống ở Bắc Carolina, và đó là cái cách lịch sự mà trẻ con xung hô quanh đây. Cháu hiểu không?”

“Uh-huh.”

“Edward...” Giọng Gabe mang theo một âm hưởng cảnh cáo.

“Tên cháu không phải là Edward.”

“Mẹ cháu gọi cháu bằng cái tên đó.”

“Mẹ thì được phép.” Nó nói một cách bướng bỉnh. “Chú thì không.”

“Thế ta phải gọi cháu là gì?”

Thằng bé do dự rồi lẩm bẩm. “Chip.”

“Chip ư?”

“Không thích Edward. Muốn mọi người gọi cháu là Chip.”

Gabe nghĩ đến chuyện cố gắng giải thích cho nó biết rằng Chip Stone có lẽ không phải là sự lựa chọn tốt nhất trong những cái tên, nhưng rồi lại gạt bỏ ý nghĩ đó. Anh luôn tử tế với đám trẻ con, nhưng không phải thằng bé này. Nó quá lạ lùng.

“Edward, con có tìm thấy dây cuộn hay sợi dây nào không?”

Cửa sau mở tung ra và Rachel lướt vào. Đôi bàn tay nhem nhuốc của cô và cái mũi lấm lem cho thấy rằng cô đang làm việc trong khu vườn. Ánh mắt cô ngay lập tức bay vọt về phía con trai mình, như thể cô sợ rằng Gabe có thể đã sử dụng dụng cụ tra tấn lên thằng bé khi cô không để mắt tới. Thái độ của cô làm anh cảm thấy áy náy, và anh không thích điều đó.

“Edward?”

Thằng bé lút cút bước về phía chiếc tủ buýp phê cũ kỹ, kéo mở ngăn kéo bên trái bằng cả hai tay, và lôi ra một cuộn dây tròn vốn đã ở đó, trong dạng này hoặc dạng khác, từ rất lâu rồi mà Gabe có thể nhớ.

“Đặt nó vào trong cái hộp mà mẹ đang dùng nhé.”

Thằng bé gật đầu, rồi ném cho Gabe một cái nhìn thận trọng. “Vâng, thưa mẹ.”

Rachel nhìn nó với vẻ tò mò. Edward lén ra ngoài theo lối cửa sau.

“Tại sao em lại đặt tên nó là Edward?” Gabe hỏi trước khi cô có thể lục vấn anh chuyện gì đã xảy ra sáng hôm nay với con rắn sọc vằn đó.

“Đó là tên ông ngoại em. Bà ngoại bắt em hứa phải đặt tên đứa con trai đầu tiên của em theo tên ông.”

“Em không thể gọi nó là Ed hay gì đó sao? Eddie chẳng hạn? Không ai còn gọi đám trẻ con là Edward nữa.”

“Xin lỗi. Em dường như đã quên mất ... Chính xác thì phần nào trong chuyện này liên quan đến anh thế?”

“Tất cả những gì anh đang nói là nó không thích tên của nó. Nó bảo anh phải gọi nó là Chip.”

Những đám mây giông tố màu xanh sẫm tụ lại trong mắt cô. “Anh có chắc anh không phải là người đã bảo với nó rằng có điều gì đó không ổn với tên của nó không? Có lẽ chính *anh* đã bảo nó nên tự gọi mình bằng Chip.”

“Không phải.”

Cô sai bước về phía trước, ngón tay chĩa thẳng vào ngực anh như một khẩu súng lục. “Tránh xa con trai em ra.” *Bang!* “Và đừng bao giờ xen vào giữa hai mẹ con em như cái cách anh đã làm sáng nay nữa.” *Bang! Bang!*

Cô chưa bao giờ là người lảng tránh những lời nói thẳng thừng, và cô tiếp tục bám theo anh. “Những gì anh làm với con rắn sáng nay là độc địa, và em không cho phép điều đó. Nếu như anh cố làm điều gì giống thế một lần nữa, anh có thể chuyển ra khỏi đây luôn.”

Cái thực tế là cô nói đúng làm Gabe cảm thấy bị dồn vào thế bí. “Nhắc cho em nhớ trong trường hợp em đã quên, đây là nhà của anh.” Nó là nhà của mẹ anh. Cũng gần như thế.

“Em không quên gì cả.”

Một chuyển động thoáng qua trong tầm mắt làm Gabe chú ý. Anh nhìn qua vai Rachel về phía cánh cửa lưới và nhìn thấy Edward đang đứng đó, chứng kiến cuộc tranh cãi. Mặc dù là qua tấm lưới, Gabe vẫn có thể cảm nhận được sự đề phòng của thằng bé, như thể nó đang canh gác cho mẹ nó vậy.

“Em nói nghiêm túc đấy, Gabe. Hãy tránh xa Edward ra.”

Anh không nói gì, chỉ nhìn qua cô về phía cửa. Edward nhận ra nó đã bị nhìn thấy và biến mất khỏi tầm nhìn.

Những nếp nhăn căng ra ở khoé miệng Rachel làm Gabe không còn tâm trạng đùa mà cãi vã với cô nữa. Thay vào đó, anh muốn kéo cô vào trong phòng ngủ và bắt đầu lại tất cả. Anh không thể nào lấy đủ từ cô. Nhưng họ không chỉ có một mình ...

Anh lôi ra một mẫu giấy hình vuông mà anh đã nhét trong túi quần sau của mình và giở nó ra. Đó là đền bù cho cảm giác tội lỗi với những gì đã xảy ra sáng hôm nay, nhưng cô không cần phải biết điều đó. “Odell đưa cho anh tên của tất cả những người đã có mặt ở bãi hạ cánh cái đêm mà G. Dwayne trốn thoát.”

Tâm trạng tồi tệ của cô biến mất. “Ôi, Gabe, cảm ơn anh!” Cô giật bản danh sách khỏi tay anh và ngồi xuống trên chiếc bàn bếp. “Cái này có đúng không? Chỉ có mười cái tên trong danh sách. Có vẻ như là phải có cả trăm người ở đó vào đêm hôm ấy.”

“Bốn người từ văn phòng cảnh sát trưởng, và toàn bộ lực lượng cảnh sát của Salvation. Thế đấy.”

Ngay khi cô bắt đầu nghiên cứu bản danh sách cẩn thận hơn, họ nghe thấy tiếng xe hơi đến gần. Anh bước ra phòng khách trước cô, rồi thở phào khi thấy Kristy bước ra khỏi chiếc Honda của mình. Cô đang ăn mặc để giết người trong chiếc quần soóc kaki và một cái áo quây màu xanh lục ống ọ.

Rachel vội ra ngoài đón bạn. Edward chạy ra như bay từ phía hông nhà và quăng mình vào Kristy. “Cô quay lại rồi!”

“Cô bảo là cô sẽ quay lại mà.” Kristy cúi xuống và hôn lên đỉnh đầu thẳng bé. “Cô chán làm việc quá, nên cô ghé qua để xem liệu con có muốn đi đến lễ hội thịt lợn nướng với cô chiều nay không?”

“Wow! Con đi được chứ mẹ? Con đi được chứ?”

“Chắc chắn rồi. Nhưng đi rửa ráy trước đã nào.”

Gabe lững thững quay vào trong bếp và rót cho mình một cốc cà phê loãng toẹt của Rachel khi hai người phụ nữ bước vào nhà.

“Nhưng sao cô lại muốn có cuốn Kinh thánh của Dwayne? Cô định làm gì...” Kristy im bật khi nhìn thấy anh. Anh biết cô lo lắng về chuyện Rachel phải ở một mình, và anh nhìn thấy vẻ nhẹ nhõm trên gương mặt cô. “Chào Gabe.”

“Chào Kristy.”

“Tôi muốn cuốn Kinh thánh đó cho Edward.” Rachel nói mà không nhìn anh. “Nó là vật gia truyền của gia đình.”

Vậy là, Gabe nghĩ, cô thậm chí còn không kể sự thật với Kristy. Anh là người duy nhất biết chuyện.

Kristy ngồi xuống chiếc bàn và nghiên cứu bản danh sách.

“Một trong những người đàn ông này hẳn là đã ăn cắp nó vào cái đêm mà họ tịch thu chiếc xe của tôi.” Rachel cầm lên tách cà phê mà Gabe vừa rót ra cho anh và nhấp một ngụm. Anh không biết vì sao, nhưng thật dễ chịu khi được giúp đỡ người khác. Rachel dường như là người duy nhất trông chờ điều gì đó từ anh trong những ngày này.

Kristy nhìn bản danh sách với vẻ trầm ngâm. “Không phải Pete Moore. Anh ta đã không đến nhà thờ nhiều năm rồi.”

Rachel ngả người tựa vào bồn rửa và ôm tách cà phê bằng hai tay. “Người đã lấy cuốn Kinh thánh có thể không làm điều đó vì lý do mộ đạo. Rất có thể anh ta muốn có nó chỉ vì tò mò.”

Cuối cùng, Kristy đã hoàn toàn loại trừ sáu cái tên và nói rằng bốn cái tên còn lại khả năng cao là không thể nào, nhưng Rachel không chịu nản lòng. “Tôi sẽ bắt đầu với bốn cái tên này, nhưng nếu tôi không tìm ra thứ gì, tôi sẽ xử lý nốt phần còn lại.”

Thằng bé lao vào trong bếp. “Con sạch sẽ rồi! Chúng ta đi được chưa, Kristy? Họ sẽ có một con lợn thật bụi ở đó chứ?”

Khi Rachel bước sang để kiểm tra tay Edward, Gabe cầm lên tách cà phê mà cô đã bỏ rơi và bước về phía cổng vòm phía sau. Vài phút sau đó, anh nghe thấy tiếng xe của Kristy phóng đi.

Sự yên tĩnh lại một lần nữa bao phủ Núi Heartache. Anh và Rachel sẽ có ngôi nhà cho riêng họ trong phần còn lại của buổi chiều. Hơi nóng chảy xuyên qua huyết mạch của anh. Chúa phù hộ cho Kristy Brown.

Anh nhắm mắt lại một lúc, hổ thẹn vì mình đã muốn Rachel nhiều đến thế, bởi vì anh không yêu cô. Anh không thể. Phần đó của anh đã không còn tồn tại nữa. Nhưng anh thích ở với cô. Cô làm dịu đi điều gì đó bên trong anh.

Cánh cửa lưới đóng sầm phía sau anh. Anh quay về phía cô, chỉ để cảm thấy sự trông đợi của mình nhạt đi khi nhìn thấy ánh mắt kiên quyết của cô.

“Đi nào, Gabe. Chúng ta sẽ đi tìm cuốn Kinh thánh đó ngay bây giờ.”

Anh đã sẵn sàng để tranh cãi, nhưng rồi đành bỏ cuộc. Có ích gì cơ chứ? Ý Rachel đã quyết rồi.

CHƯƠNG 15

“Lại phí thời gian thôi.” Gabe nói khi anh đóng sầm cửa chiếc xe tải của mình.

Phía bên trong xe nóng bức, và dây an toàn như thiêu cháy ngón tay của Rachel khi cô ráp nó lại với nhau trên chiếc váy mà cô đã để dành cho những dịp đặc biệt, một chiếc bằng vải cotton màu vàng cổ vuông in hình những con bướm chúa màu đen và màu cam. “Chúng ta chỉ

còn một cái tên nữa thôi.”

“Đi ăn trước đi. Anh có thể chén một chiếc hamburger.”

“Em thì là anh bị sán sơ mít. Chúng ta vừa ăn cách đây một giờ xong.”

“Anh lại đói rồi. Hơn nữa, dò la Rick Nagel thậm chí sẽ là lãng phí thời gian hơn vừa rồi nữa. Cái thực tế là anh ta đã từng lừa Kristy trong bài kiểm tra địa lý khi cô ấy học lớp năm không có nghĩa anh ta là kẻ đáng nghi ngờ.”

“Em tin vào bản năng của Kristy.”

Lớp sỏi kêu lạo xạo dưới lốp xe khi Gabe lùi xe ra khỏi lối ra vào ngăn cũn của nhà Warren Roy. Rachel nhìn anh bật điều hoà. Cùng lúc đó, anh quăng cho cô một ánh mắt trộn lẫn giữa sự khoan dung và nổi bực tức. Anh nghĩ rằng cô đang theo đuổi một cách viển vông, và có thể anh đúng. Vẻ mặt trống rỗng của hai người đàn ông đầu tiên mà họ ghé qua đã làm cô tin chắc rằng không ai trong số họ biết cô đang nói về cái gì. Tuy vậy, cuốn Kinh thánh phải ở đâu đó.

Có điều gì đó cứ làm cô bứt rứt kể từ khi cô nhìn thấy bản danh sách lần đầu tiên, và một lần nữa, cô lôi tờ giấy ra để nghiên cứu lại mấy cái tên. Bill Keck ... Frank Keegan ... Phil Dennis ... Kirk DeMerchant ... Cô không biết ai trong số họ cả.

Dennis. Ánh mắt cô phóng trở lại bản danh sách. “Phil Dennis? Anh ta có họ hàng với Carol không?”

“Anh chồng của chị ta. Sao thế?”

Cô xỉa ngón tay vào tờ giấy. “Anh ta có mặt đêm hôm đó.”

“Thế thì em xui xẻo rồi. Anh nghe nói anh ta đã chuyển đến miền Tây vài năm về trước, vì thế nếu anh ta lấy cuốn Kinh thánh của em, thì nó đã ra đi lâu rồi.”

“Không nếu như anh ta đưa nó cho Carol.”

“Sao anh ta lại làm thế?”

“Chị ta rất trung thành với Dwayne. Đến giờ chị ta vẫn tin ông ta, và cuốn Kinh thánh đó có ý nghĩa rất nhiều với chị ta. Có thể anh chồng chị ta biết điều đó nên đã lấy nó.”

“Hoặc có thể không.”

“Anh có thể tỏ ra khích lệ hơn một chút, anh biết đấy.”

“Thế này là khích lệ hết sức rồi đấy.”

Thái độ của anh rất khó chịu, nhưng ít nhất anh cũng bám dính lấy cô. Cô quan sát dáng vẻ của anh với những đường nét khắc nghiệt cùng những góc cạnh thô kệch và nghĩ đến chuyện kể cho anh nghe một câu chuyện cười knock-knock để cô có thể thấy gương mặt anh dịu đi khi anh cười. Một cảm giác mệt mỏi quét xuyên qua người cô, một nhu cầu cần có anh vốn chưa bao giờ biến mất. Cô muốn bảo anh quay xe lại và quay trở về Núi Heartache, nhưng cô không

thể làm như thế, nên thay vì thế cô tập trung vào việc gấp lại tờ giấy. “Giờ em muốn gặp Carol.”

Cô chờ anh phản đối. Thay vào đó, anh thở dài. “Em chắc là em không muốn ăn một chiếc hamburger chứ?”

“Nếu em ăn thêm một chiếc hamburger nữa, em sẽ bắt đầu rống lên như bò cho xem. Làm ơn đi, Gabe. Đưa em đến nhà Carol.”

“Anh cá chị ta lại là một thành viên đặc quyền khác trong cái câu lạc bộ những người hâm mộ của em thôi.” Anh lau bầu.

“Ừm.” Không cần phải nói cho anh biết chính xác Carol Dennis ghét cô đến thế nào.

Carol sống trong một ngôi nhà trắng toát kiểu thuộc địa rộng lớn xây trên một miếng đất hình chữ nhật, ở phía trước trồng hai cây gỗ thích trẻ rất cân xứng. Những chậu hoa thân đỏ hài hoà phủ đầy loại hoa dã yên thảo màu tím và hồng đặt hai bên cửa trước được sơn màu xanh Williamsburg và chứa một vòng dây nho được tô điểm với những bông hoa mềm mại màu vàng. Rachel bước về phía trước Gabe và chuẩn bị tinh thần cho những gì chỉ có thể là một cuộc gặp mặt khó chịu, nhưng trước khi cô có thể nhấn chuông cửa thì cánh cửa đã bật mở và hai cậu bé thiếu niên bước ra, theo sau là Bobby Dennis.

Đã gần một tháng rồi kể từ khi cô nhìn thấy cậu bé đi cùng với mẹ trong cửa hàng tạp phẩm, nhưng khi cậu ta nhìn thấy cô, vẻ mặt cậu ta tối sầm lại với vẻ thù địch y hệt lúc đó. “Cô muốn gì?”

Gabe cứng người lại bên cạnh cô.

“Tôi muốn nói chuyện với mẹ cậu.” Cô vội nói.

Cậu ta túm lấy điều thuốc mà cậu bé tóc đỏ đứng bên phải vừa châm lên, rít vào một hơi, rồi trả nó lại. “Bà ta không có ở đây.”

Rachel rùng mình với cái suy nghĩ rồi Edward sẽ trở thành người như thế này. “Cậu có biết khi nào mẹ cậu quay về không?”

Cậu ta nhún vai, rõ ràng là đã huỷ hoại cả một cuộc đời chỉ vừa mới bắt đầu. “Mẹ tôi chả bảo tôi cái cút gì cả.”

“Cẩn thận cái mồm.” Gabe lên tiếng bằng cái giọng trầm đục và gần như không có âm điệu làm Rachel cảm thấy một cơn rùng mình chạy dọc sống lưng. Mặc dù anh không làm gì đe dọa công khai, nhưng anh có vẻ sừng sững trước mấy cậu thiếu niên không thân thiện, và cậu bé nhà Dennis bắt đầu ngắm nghía một trong những chậu hoa dã yên thảo.

Cậu bạn tóc đỏ, người đưa điều thuốc cho Bobby Dennis, cựa quậy với vẻ lo lắng. “Mẹ cháu và bác ấy hôm nay làm việc ở bữa tiệc thịt lợn nướng.”

Miệng Gabe gần như không chuyển động. “Thật không đấy?”

Yết hầu của cậu bé tóc đỏ nhấp nhô trên cổ. “Bọn cháu tí nữa sẽ xuống đó. Cô chú có muốn bọn cháu chuyển lời hay gì đó cho bác ấy không?”

Rachel quyết định can thiệp trước khi cậu bé tội nghiệp nuốt chửng điều thuốc của mình. “Chúng tôi sẽ tìm bà ấy. Cảm ơn.”

“Đám hư hỏng.” Gabe nói khi họ quay trở lại chiếc xe tải. Ngay khi trèo vào trong, anh liền quay sang cô. “Em sẽ *không* đến bữa tiệc thịt lợn nướng đó.”

“Anh biết không, Bonner, tìm cuốn Kinh thánh này cũng đã đủ khó khăn rồi mà không cần phải kéo lê anh theo từng bước đường như thế.”

“Ngay cái lúc mọi người nhìn thấy em, họ sẽ trói em lại và cắm em vào một cái xiên cùng với mấy con lợn đấy.”

“Nếu anh cảm thấy sợ hãi trước cảnh đó, anh có thể chỉ cần thả em xuống đó thôi. Em sẽ đi nhờ Kristy về nhà.”

Anh nhấn ga chiếc xe tải bằng một động tác đột ngột và cẩu kính rồi lùi ra ngoài đường. “Chúng ta đã có ngôi nhà cho riêng mình trong cả buổi chiều. Chỉ có hai chúng ta. Nhưng chúng ta có tận dụng cơ hội đó không? Quý tha ma bắt, không.”

“Đừng cư xử như một cậu thiếu niên đói khát như thế.”

“Anh thấy thích làm một cậu thiếu niên đói khát.”

“Thế sao?” Cô mỉm cười. “Em cũng thế.”

Anh dừng xe giữa đường, chồm qua ghế ngồi, và hôn cô, chỉ chạm nhẹ trên môi, ngọt ngào và thoáng qua. Những dải ruy băng cảm xúc mở tung ra bên trong cô.

“Chắc chắn là em không muốn đổi ý về bữa tiệc lợn nướng đó chứ?” Anh chống khuỷu tay lên phía sau ghế và nhìn cô với một vẻ mặt gian xảo làm cô bật cười.

“Em dứt khoát là muốn đổi ý, nhưng em không làm thế được. Chỉ ghé qua chỗ này nữa thôi, Gabe. Em sẽ nói chuyện với Carol Dennis, và rồi chúng ta sẽ quay trở về nhà.”

“Sao anh lại không nghĩ là mọi chuyện sẽ dễ dàng như thế nhỉ?” Với một vẻ mặt cam chịu, anh hướng chiếc xe tải vào trong thị trấn.

Bữa tiệc thịt lợn nướng được tổ chức trong sân thể thao gắn liền với Công viên Memorial, khoảng không công cộng rộng lớn nhất trong thị trấn. Bản thân khu công viên chứa những băng ghế sắt màu xanh và những chiếc giường trải hoa ngay ngắn rực rỡ với các loại hoa bóng nước và vạn thọ. Phía trước công viên, sân thể thao đang bị nung dưới ánh nắng mặt trời với bóng râm duy nhất đến từ những chiếc lều và màn trướng dựng thẳng tắp bởi những cơ quan quần chúng của Hạt, họ thường sử dụng những bữa tiệc thịt lợn nướng hàng năm để quyên góp quỹ. Mùi than và mùi thịt nướng tràn ngập không gian ở đó.

Gần như ngay lập tức, Rachel nhìn thấy Ethan và Edward đang đứng gần một chiếc lều nhỏ mà ở đó có một ban nhạc blue đang chơi. Edward đang nhăm nháp một cuộn kẹo bông màu hồng mà không hề rời mắt khỏi những nhạc sĩ, nhưng Ethan thì liên tục liếc về phía lều thức ăn cách đó khoảng hai mươi feet. Rachel nhìn theo ánh mắt đó và thấy Kristy đang lắng nghe một người đàn ông có mái tóc màu hung dường như đang cố gắng hết sức mình để gây ấn tượng với cô.

Ethan quắc mắt lại. Với mái tóc vàng rực lấp lánh trong ánh nắng, anh làm Rachel nhớ lại một vị thần trẻ tuổi cáu kỉnh. Anh ta đáng bị như thế, Rachel nghĩ, vì đã quá nông cạn.

Khi cô và Gabe tiến đến gần hơn, cô cảm thấy ánh mắt chăm chăm của những người xung quanh cô. Chỉ có những người đã nghỉ hưu đến từ Florida là dường như không để ý gì đến cái thực tế là goá phụ Snopes khét tiếng đã tham gia vào hàng ngũ của họ mà thôi.

Edward quay về phía cô, như thể cô mang một thiết bị điều khiển của người mẹ vậy. “Mẹ!”

Thằng bé chạy ào về phía trước, giày bay phất phơ, chiếc kẹo bông lủng lẳng trên một tay, Horse trên tay còn lại. Chiếc miệng nhem nhuốc của nó chuyển thành một nụ cười toe toét. Thằng bé trông rất hạnh phúc, rất mạnh khoẻ. Mắt cô cay xè.

Ơn Chúa.

Lời cầu nguyện bật ra gần như tự động, nhưng cô gạt nó sang một bên khi Edward lao vào chân cô. Không có Chúa nào cả.

“Mục sư Ethan mua kẹo bông cho con!” Edward kêu lên, sự chú ý của nó tập trung hoàn toàn vào cô đến mức nó không nhìn thấy Gabe, lúc này đang đứng phía sau cô có vài bàn chân. “Và Kristy lấy cho con một cái bánh mì kẹp xúc xích vì con gần như khóc toáng lên khi nhìn thấy con lợn.” Mặt nó xịu xuống. “Con không tìm được, mẹ ạ. Nó chết rồi, và nó có hố mắt, và ... Họ giết nó và nướng nó trên lửa.”

Một mất mát nhỏ nữa của sự ngây thơ trên con đường trưởng thành. Cô quệt một vệt tương cà trên má thằng bé bằng ngón tay cái. “Đó là lý do vì sao người ta gọi nó là lợn nướng, anh bạn.”

Nó lắc đầu. “Con sẽ không bao giờ ăn thịt lợn nữa.”

Cô quyết định không bảo cho thằng bé biết những thành phần có thể có trong miếng xúc xích của nó.

“Kristy mua cho con một quả bóng, và nó màu đỏ, nhưng nó bị vỡ, và ...” Edward nhìn thấy Gabe và ngay lập tức im thinh. Cô thấy nó kéo con Horse vào sát ngực với phần thân sau của con thỏ nhét xuống dưới cằm. Sự rút lui của thằng bé gần như có thể thấy rõ, và cô nhớ lại cái cảnh tượng kinh khủng trên cổng vòm cùng với con rắn. Đôi khi cô nghĩ rằng cô hiểu Gabe, nhưng thái độ nhẫn tâm của anh sáng hôm nay đã chứng minh cô biết về anh ít đến thế nào.

Ethan xuất hiện bên cạnh họ, gật đầu cộc lốc chào cô, rồi nói chuyện với anh trai mình, công khai phớt lờ cô. Rõ ràng cô không phải là người duy nhất cảm thấy bị bỏ rơi. Cô nhận thấy một cử động nhỏ bên hông mình và liếc xuống ngay đúng lúc nhìn thấy Edward đánh rơi chiếc kẹo bông lên chân Gabe.

Gabe nhảy dựng về phía sau nhưng đã quá muộn. Anh kêu lên một tiếng ghê tởm khi một đồng bầy nhảy màu hồng phủ lên lớp da nâu trên đôi giày của anh.

“Chỉ là một tai nạn thôi.” Cô vội nói.

“Anh không nghĩ thế đâu.” Anh trừng mắt nhìn xuống Edward, thằng bé cũng trừng mắt đáp

trả anh. Sự oán giận làm tối sầm đôi mắt nâu của con trai cô, cùng với sự xảo quyết của một đứa bé năm tuổi đầu khá đủ rõ ràng để nói cho cô biết đây không hề là một tai nạn. Thằng bé muốn Ethan là của riêng nó, và nó đổ tội cho Gabe vì đã lôi kéo sự chú ý của vị Mục sư.

Cô lục chiếc túi vải cũ kỹ của mình tìm đám giấy vệ sinh mà cô đã sử dụng thay thế để tiết kiệm tiền. Cô rút ra một dải đã được gấp lại gọn gàng và đưa cho anh để anh lau giày.

Ethan chạm vào mái tóc thằng bé. “Con phải cẩn thận với thứ đó, Edward.”

Edward nhìn từ Gabe sang Ethan. “Tên con là Chip.”

Ethan mỉm cười. “Chip ư?”

Edward gật đầu.

Rachel quăng một ánh mắt tức giận về phía Gabe. Cô không biết thế nào, nhưng bằng một cách nào đó chuyện này là lỗi của anh. “Đừng ngốc nghếch thế. Tên con là Edward, và con nên tự hào về nó. Có nhớ những gì mẹ kể cho con về ông ngoại không? Đó là tên của ông.”

“Edward nghe ngớ ngẩn lắm. Không ai dùng cái tên đó nữa.”

Ethan siết nhẹ lên vai Edward, rồi nhìn anh trai mình. “Trận thi đấu bóng chày sắp bắt đầu rồi. Chúng ta cùng chơi nhé.”

“Em chơi đi.” Gabe nói. “Rachel và anh cần đi gặp một người.”

Ethan không hài lòng. “Em thực sự không nghĩ đó là ý kiến hay.”

“Đừng lo chuyện đó, được chứ?”

Quai hàm Ethan siết lại. Cô biết anh muốn quất thẳng vào cô, nhưng thù địch công khai không phải là bản tính của anh. Anh cọ khớp tay lên đầu Edward. “Gấp lại con sau, anh bạn.”

Edward trông buồn bực một cách sâu sắc khi Ethan rời đi. Nó đã bị tách ra khỏi người đàn ông mà nó ngưỡng mộ, và ngày vui của nó đã bị phá hủy.

Cô nắm lấy tay thằng bé. “Mẹ e rằng chiếc kẹo bông của con đã bắn rồi. Con có muốn cái khác không?”

Gabe thọc hai tay vào trong túi áo, và vẻ mặt cau có của anh cho biết rõ ràng suy nghĩ trong đầu. Anh nghĩ rằng cô nên trừng phạt Edward vì đã cố ý đánh rơi chiếc kẹo bông thay vì thưởng cho nó, nhưng Gabe không hiểu tất cả những gì mà con trai cô đã phải trải qua.

“Không.” Thằng bé lầm bầm.

Ngay lúc đó Kristy xuất hiện bên cạnh họ. Má cô đỏ lựng và mắt cô sáng bừng với vẻ phấn khích. “Cô sẽ không bao giờ tin được chuyện này đâu, nhưng tối nay tôi có một cuộc hẹn. Mike Reedy mời tôi đi ăn tối với anh ấy. Tôi đã biết anh ấy nhiều năm, nhưng ... Tôi không thể tin được là tôi đã đồng ý.” Kristy gần như chưa thông báo xong mẫu thông tin của mình thì trán cô đã bắt đầu nhăn lại khi một vẻ không chắc chắn xâm nhập vào trong sự phấn khích của cô.

“Đáng lẽ tôi không nên nhận lời. Tôi sẽ quá căng thẳng đến mức không thể nghĩ ra được điều gì để mà nói.”

Trước khi Rachel có thể trấn an bạn, Gabe đã quàng tay quanh vai Kristy và ghì lấy cô trong một cái ôm nhanh chóng.

“Đó là một trong những điều kỳ diệu nhất về cô đấy, Kristy. Đàn ông thích nói, và cô là một người lắng nghe rất tuyệt.”

“Thật chứ?”

“Mike là một anh chàng tuyệt vời. Hai người sẽ có một quãng thời gian vui vẻ. Chỉ cần đừng để anh ta tỏ ra quá sàm sỡ với cô trong lần hẹn đầu tiên thôi.”

Kristy trở mắt nhìn anh rồi đỏ bừng mặt. “Như thể ai đó sẽ sàm sỡ với tôi không bằng.”

“Chính xác là cái kiểu thái độ có thể làm cho đàn bà chân trần và có thai đấy.”

Kristy bật cười, và ba người họ tán gẫu thêm vài phút nữa trước khi cô cáo từ để kiểm tra qua chiếc lều bạch tượng của nhà thờ. Rachel nhận ra bạn mình chờ cho đến khi Ethan rời khỏi rồi mới bước qua đó.

“Con muốn về nhà.” Edward trông có vẻ hờn dỗi và buồn bực.

“Vẫn chưa được, con yêu. Có một người mẹ cần phải gặp đã.” Cô chen vào giữa Gabe và Edward và bắt đầu bước về khu buôn bán.

“Gabe!” Một người đàn ông gầy gò, tóc rậm rạp đang quỳên góp quỹ cho Hội Nhân đạo bước ra khỏi phía sau chiếc bàn của mình.

“Chào Carl.” Gabe bước về phía anh ta, nhưng Rachel cảm thấy anh làm điều đó một cách miễn cưỡng. Cô và Edward theo sau.

Carl nhìn cô với vẻ tò mò nhưng không đặc biệt thù địch nên cô biết rằng trước đây anh ta không giao thiệp gì với Thánh đường. Hai người đàn ông trao đổi vài câu đùa cợt, rồi Carl đi thẳng vào vấn đề.

“Chúng tôi chắc chắn là cần một bác sĩ thú y ở trại tế bần, Gabe. Tuần trước chúng tôi mất một con Doberman hai tuổi vì bệnh sưng dạ dày bởi vì Ted Hartley không thể đến đây kịp từ Brevard.”

(Doberman: một giống chó.)

“Rất tiếc về chuyện đó, Carl, nhưng tôi không có chứng chỉ hành nghề ở Bắc Carolina.”

“Tôi cho rằng mấy con Doberman sẽ không quan tâm nhiều đến giấy tờ đâu.”

Gabe nhún vai. “Có khi tôi cũng không thể cứu được nó cũng nên.”

“Tôi biết, nhưng ít nhất anh cũng sẽ thử xem sao. Chúng tôi cần một bác sĩ thú y trong vùng.

Tôi luôn nghĩ rằng thật hổ thẹn khi anh không quay trở lại Salvation để hành nghề.”

Gabe cố ý thay đổi chủ đề. “Bãi chiếu bóng của tôi sẽ khai trương vào tối thứ Sáu này. Chúng tôi sẽ bắn pháo hoa và cho vào cửa miễn phí. Tôi hi vọng anh và gia đình sẽ đến.”

“Tôi chắc chắn sẽ đến.”

Họ tiếp tục đi, vượt qua một chiếc bàn bán áo T-shirt cho những người bị bệnh loạn dưỡng cơ. Đám đông chen lấn xô vào cô, và cô tuột mất tay Edward. Ai đó đâm sầm vào sau lưng cô, và cô loạng choạng ngã vào Gabe. Anh túm lấy cánh tay cô khi cô đứng thẳng lại. Cô liếc nhìn xung quanh, nhưng không thấy gì đáng nghi ngờ.

Edward đứng ở gần đó nhưng nó không chịu nắm tay cô nữa. Như thể thằng bé muốn tách ra khỏi Gabe xa nhất có thể. Ở phía trước, cô nhìn thấy một chiếc bàn được bao phủ bởi những chiếc đĩa phẳng và đồ ăn nướng, và phía sau đó là Carol Dennis đang gỡ ra một đĩa chocolate kem đông lạnh.

“Chị ta đây rồi.”

“Anh nhớ Carol khi chị ta còn trẻ hơn.” Gabe nói. “Chị ta là một cô gái ngọt ngào trước khi trở nên mộ đạo đến thế.”

“Thật mỉa mai đúng không, tôn giáo đã làm gì với con người chứ?”

“Anh lại cho rằng những gì con người làm với tôn giáo đáng mỉa mai hơn.”

Carol ngẩng lên. Hai tay chị ta khựng lại trên chiếc hộp Sara Wrap mà chị ta đang cầm, và Rachel nhìn thấy tất cả những lời buộc tội xưa cũ từ đôi mắt chị ta. Rachel biết Carol có thể trở nên khó chịu thế nào và ước gì Edward không ở đó cùng cô. Ít nhất thì nó cũng đang tụt lại phía sau.

Khi cô và Gabe tiến đến gần, Rachel kết luận rằng mọi thứ về Carol đều quá sắc nhọn. Sự tương phản giữa làn da nhợt nhạt và mái tóc nhuộm đen xỉ làm chị ta trông có vẻ mỏng manh dễ vỡ. Xương gò má chìa ra xiên xiên như lưỡi dao, chiếc cằm nhọn hoắt kéo dài gương mặt vốn đã dài sẵn, và kiểu tóc ngắn góc cạnh được cắt quá nghiêm khắc để có thể khen ngợi được. Chị ta gầy và cứng đờ, như thể toàn bộ sự mềm mại đã bị rút cạn khỏi người chị ta vậy. Rachel nhớ cậu con trai nhỏ sưng sứa của chị ta và cảm thấy một cảm giác thương hại nhức nhối dành cho cả hai mẹ con họ.

“Chào Carol.”

“Cô đang làm gì ở đây?”

“Tôi cần nói chuyện với chị.”

Carol liếc nhìn Gabe, và Rachel cảm thấy sự dao động của chị ta. Hẳn là chị ta cảm thấy động lòng trắc ẩn với anh, nhưng chị ta sẽ không thể nào tha thứ cho cái cách anh đã giao thiệp với kẻ thù.

“Tôi không thể hình dung được chúng ta cần nói chuyện về cái gì.” Về mặt chị ta trở nên đỡ khó chịu hơn khi Edward bước vòng ra từ phía sau Rachel và đứng bên cạnh cô. “Chào cháu,

Edward. Cháu có muốn ăn bánh bao không? Ta nghĩ chúng ta có một cái thừa ở đây.”

Chị ta cầm lên một chiếc đĩa nhựa màu trắng. Edward xem xét những thứ trong đĩa, rồi chọn một chiếc bánh bao ngọt lớn lấm tẩm rắc phẩm đỏ. “Cảm ơn bác.”

Rachel hít vào một hơi thật sâu và rồi tấn công. “Tôi đang tìm một thứ mà tôi nghĩ rằng có khả năng chị đang giữ.”

“Ồ?”

“Cuốn Kinh thánh của Dwayne.”

Vẻ ngạc nhiên nháng lên qua nét mặt sắc cạnh như cáo của Carol, và rồi sự cảnh giác thay thế vào đó. Rachel cảm thấy một cảm giác phấn khích nhói lên.

“Vì lý do quái quỷ gì mà cô lại nghĩ là tôi giữ nó?”

“Bởi vì tôi biết chị quan tâm đến Dwayne. Tôi tin rằng anh chồng của chị đã lấy cuốn Kinh thánh vào cái đêm mà Dwayne bị vây bắt và đã đưa nó cho chị.”

“Cô đang buộc tội ăn cắp cho tôi đấy à?”

Rachel biết mình cần phải thận trọng. “Không. Tôi biết chị lấy cuốn Kinh thánh là để giữ nó được an toàn, và tôi cảm kích vì điều đó. Nhưng giờ tôi muốn lấy lại nó.”

“Cô là người cuối cùng nên giữ cuốn Kinh thánh của Dwayne.”

Cô do dự. “Không phải để cho tôi, mà là cho Edward. Nó không còn lại thứ gì thuộc về cha nó cả, và cuốn Kinh thánh nên thuộc về nó.” Phần đó, chí ít thì cũng là sự thật.

Rachel nín thở. Carol nhìn trân trân xuống Edward, lúc này miệng thẳng bé đang đóng viên đỏ choét. Rõ ràng nó đã bị chiếc bánh bao đánh bại bởi vì nó ngẩng lên và cười toe toét với chị ta.

Carol cắn chặt môi. Chị ta không nhìn Rachel mà chỉ nhìn Edward. “Đúng vậy. Thôi được. Tôi đúng là đang cầm cuốn Kinh thánh. Cảnh sát hẳn là sẽ quăng nó vào trong kho lưu trữ, và tôi không thể để điều đó xảy ra. Họ luôn không cẩn thận với các thứ.”

Rachel muốn ôm chầm lấy Gabe và xoay anh vòng quanh cho đến khi cô quá chóng mặt để có thể đứng vững. Thay vào đó, cô buộc mình phải nói một cách bình thản. “Tôi rất biết ơn vì chị đã giữ gìn nó cẩn thận.”

Carol xoay sang cô. “Tôi không quan tâm đến lòng biết ơn của cô. Tôi làm điều đó vì Dwayne, không phải vì cô.”

“Tôi hiểu.” Rachel ép lời nói buột ra. “Tôi biết Dwayne sẽ cảm kích về điều đó.”

Carol quay đi, như thể chị ta không thể chịu đựng được sự có mặt của Rachel thêm nữa.

“Có lẽ chúng tôi sẽ ghé qua nhà chị sau.” Rachel không muốn ép chị ta quá, nhưng cô quyết

tâm đặt tay lên cuốn Kinh thánh càng sớm càng tốt.

“Không. Tôi sẽ đưa nó cho Ethan.”

“Khi nào?”

Cô lẽ ra không nên thể hiện sự háo hức của mình bởi vì điều đó sẽ làm cho Carol có quyền lực trước cô, một điều mà rõ ràng là chị ta thích thú. “Tôi tin rằng thứ Hai là ngày Ethan nghỉ. Tôi sẽ đem nó qua văn phòng nhà thờ lúc nào đó trong ngày thứ Ba.”

Cô không thể chịu đựng nổi việc phải chờ đến tận thứ Ba, và cô đang định phản đối thì Gabe đã cắt ngang. “Thế là ổn rồi, Carol. Không có gì phải vội. Tôi sẽ bảo Ethan chờ chị.”

Anh túm lấy cánh tay Rachel và siết chặt rồi kéo cô về phía đám đông. “Nếu em không lùi lại, em sẽ không bao giờ nhìn thấy cuốn Kinh thánh đó đâu.”

Cô nhìn lại phía sau để đảm bảo rằng Edward đang đi theo. “Em không thể chịu nổi chị ta. Chị ta cố tình hành hạ em.”

“Thêm một vài ngày nữa không tạo nên sự khác biệt gì. Hãy đi lấy thứ gì đó để ăn đi.”

“Anh không bao giờ nghĩ đến thứ gì khác ngoài cái dạ dày của anh sao?”

Anh luồn ngón tay cái vào trong ống tay ngắn cũn của chiếc váy in hình những con bướm chúa của cô và vuốt ve cánh tay cô. “Thường thì những bộ phận khác trong cơ thể anh sẽ thu hút sự chú ý của anh nhiều hơn.”

Toàn thân cô nổi da gà. Cùng lúc đó, cô thấy mình ước gì anh cảm thấy điều gì đó lâu dài dành cho cô hơn là sự thu hút về thể xác. “Anh sẽ mua chứ?”

Anh trông có vẻ buồn cười. “Anh sẽ mua.”

Cô quay đầu lại và liếc qua vai. “Đi nào, Edward. Chúng ta sẽ đi ăn.”

“Con không đói.”

“Con thích ăn dưa hấu. Mẹ sẽ lấy cho con một miếng.”

Khi họ bước về phía lều thức ăn, Gabe nghe thấy tiếng thằng bé kéo lê đôi giày đế mềm trên mặt đất. Khi anh nghĩ đến chuyện đồng lương hẩm hiu của Rachel đã bị tiêu phí bao nhiêu để mua đôi giày đó, anh chỉ muốn bảo thằng bé nhấc chân lên, nhưng anh biết anh đang không hợp lý, vì thế anh đành giữ im lặng.

Họ hướng về phía trung tâm sân thể thao, ở đó vài con lợn nướng còn nguyên trên xiên đang xoay trên một cái hố lớn chứa đầy than đỏ rực. Rachel nhăn mũi lại. “Em nghĩ em sẽ ăn bắp ngô thôi vậy.”

“Anh đã nghĩ là mấy cô gái nông thôn bọn em được miễn dịch khỏi mấy thứ uỷ mị về thịt động vật rồi chứ.”

“Không phải em. Hơn nữa, bọn em trồng đậu nành.”

Bản thân anh cũng chưa bao giờ là người hâm mộ thịt lợn nướng, vì thế anh không gây khó dễ cho cô. Chẳng mấy chốc, họ đã ngồi ở một đầu của một chiếc bàn picnic dài với mấy đĩa ngô chiên bơ. Anh thêm vào một chiếc bánh mì kẹp xúc xích và xà lách thái nhỏ vào trong đĩa của anh với ý định ép cô ăn nhiều hơn, nhưng cô từ chối, và giờ anh bị mắc kẹt với đăm thức ăn mà anh không muốn ăn.

“Cháu có chắc là cháu không muốn ăn thêm một miếng bánh mì kẹp xúc xích nữa không, Edward? Ta vẫn chưa chạm vào nó đâu.”

Thằng bé lắc đầu và xĩa cái đĩa vào miếng dưa hấu trong đĩa của nó. Kể từ khi họ ngồi xuống, Gabe đã nhìn thấy thằng bé cứ lén liếc trộm sang chiếc bàn bên cạnh nơi một người đàn ông đang ăn cùng con trai của mình, thằng bé trông ở vào độ tuổi của Edward. Edward lại liếc sang nhìn họ lần nữa, và Rachel nhận thấy.

“Cậu bé kia ở trong nhà trẻ cùng với con à, Edward? Dường như con biết nó.”

“Uh-huh. Tên nó là Kyle.” Edward nhìn xuống miếng dưa hấu của mình. “Và tên con là Chip.”

Phía trên đầu Edward, Rachel bắn cho Gabe một ánh mắt tức tối. Ở bàn bên cạnh, thằng bé tên Kyle và bố nó nhặt mấy chiếc đĩa giấy trống không lên và quăng vào trong một thùng rác. Edward quan sát họ một cách chú ý.

Sau khi chiếc tách giấy cuối cùng đã biến mất, thằng bé quay về phía bố nó và giơ tay lên. Bố nó mỉm cười, xốc nó lên, và đặt nó lên vai mình.

Một vẻ khao khát không che đậy lướt qua gương mặt Edward làm Gabe nhăn mặt. Đó là một điều đơn giản ... Một người cha công kênh con mình trên vai. Nhưng Edward quá nặng để Rachel có thể công kênh nó như thế. Quá nặng cho một người mẹ có thể mang con mình trên vai, nhưng với một người cha thì không.

Công kênh con lên đi bố! Công kênh con lên cho con nhìn với!

Gabe quay đi.

Rachel chứng kiến toàn bộ cảnh tượng đó, và anh thấy phản ứng đau đớn của cô khi cô nhìn thấy thêm một điều nữa trong cuộc sống mà cô không thể kiểm soát. Cô mở túi xách ra để tự làm mình phân tâm. “Edward, mẹ nghĩ con đây thức ăn ra người nhiều hơn là ăn. Để mẹ lau chùi nào...”

Tay cô trở nên cứng đờ, rồi thọc sâu vào bên trong và lục soát toàn bộ đồ đạc trong đó. “Gabe, ví của em mất rồi.”

“Để anh xem nào.” Anh cầm lấy túi xách của cô, nhìn vào bên trong, thấy một đồng ngăn nắp nào những bút, một hoá đơn mua hàng, một tập giấy vệ sinh, một mẫu đồ chơi bằng nhựa nhỏ, và một miếng tampon đã rơi ra khỏi túi bọc. Anh chỉ có thể đoán cô đã bức bối nhiều thế nào khi phải bỏ những đồng tiền quý giá của mình để mua tampon.

“Có thể em đã để nó ở nhà.”

“Không! Nó vẫn còn ở trong túi xách khi em đưa cho anh mẫu giấy để lau giày.”

“Em chắc không?”

“Em chắc chắn.” Cô trông có vẻ bị kích động mạnh. “Anh có nhớ lúc em ngã vào anh không? Ai đó đã tông sầm vào em rất mạnh. Hẳn là nó đã xảy ra lúc đó.”

“Em để bao nhiêu tiền trong ví?”

“Bốn mươi ba đô la. Tất cả những gì em có.”

Cô trông như thể bị bỏ rơi và vô cùng hoang mang làm trái tim anh như lộn ngược lại trong lồng ngực. Anh biết cô mạnh mẽ thế nào, và anh tự nhủ với bản thân rằng cô sẽ bình phục lại từ cơn sốc mới nhất này, nhưng anh cũng tự hỏi rằng không biết con người ta có thể bị đánh gục bao nhiêu lần mà vẫn có thể đứng lên trở lại.

“Để anh đi tìm lại ở chỗ nó xảy ra xem sao. Có khi nó rơi ra khỏi túi xách của em khi em bị tông trúng và ai đó đã trả lại nó ở một trong những cái bàn ở đó.”

Anh có thể thấy cô không tin điều đó xảy ra. Bản thân anh cũng không tin. Vận may của cô không khá khẩm đến thế.

Khi họ đã dọn dẹp sạch chỗ rác rưởi, Rachel cố gắng che giấu sự thất vọng của mình trước Gabe. Cô cần bốn mươi ba đô đó đến mức tuyệt vọng để có thể sống sót qua tuần sau.

Edward tụt lại phía sau khi họ rời khu bàn picnic. Họ phải băng qua khu vực bán đồ ăn nướng trên đường đi, nơi Carol vẫn đang làm việc cùng với một người phụ nữ lớn tuổi hơn mặc một chiếc quần thụng màu đỏ và một chiếc áo cánh ngắn tay in hình những bông hoa dâm bụt đỏ và vàng. Rachel nhận ra bà ta là bà của Emily, cô bé gái bị bệnh bạch cầu. Tim cô chùng xuống khi bà ta nhìn thấy cô.

“Cô Snopes!”

“Bà làm gì thế, Fran?” Carol cau mày khi người phụ nữ kia phóng ra từ phía sau chiếc bàn và quầy quả bước về phía Rachel.

Đôi hoa tai hình con vẹt bằng gỗ của bà ta lắc lư khi bà ta mỉm cười với Rachel, rồi quay đầu về phía Carol. “Tôi đã nhờ cô Snopes đến nhà con gái tôi để cầu nguyện cho Emily.”

“Làm sao bà có thể làm thế?” Carol kêu lên. “Cô ta là một tên lang băm.”

“Điều đó không đúng.” Fran nhẹ nhàng khiển trách. “Cô biết chúng tôi cần những lời cầu nguyện đến tuyệt vọng thế nào. Chỉ có phép màu mới cứu được Emily.”

“Bà không thể kiểm được phép màu từ cô ta!” Đôi mắt tối tăm của Carol như khoan vào mắt Rachel, và những đặc điểm sắc nhọn của chị ta xoắn lại với vẻ khiếp đảm. “Cô có biết là gia đình này đã phải chịu đựng nhiều thế nào không? Làm sao cô có thể nhen nhóm hi vọng của họ lên như thế?”

Rachel định bác bỏ là cô không hề làm điều gì như thế, nhưng Carol vẫn chưa xong. “Cô tính

phí họ bao nhiêu? Tôi cá là cô đặt ra một mức giá khủng khiếp cho những lời cầu nguyện của mình.”

“Tôi không có lời cầu nguyện nào cả.” Rachel đáp lại một cách trung thực. Cô hít vào một hơi thật sâu và nhìn thẳng vào bà của Emily. “Tôi rất tiếc vì không thể giúp bà, nhưng tôi không còn là một tín đồ nữa.”

“Như thế cô đã từng là không bằng.” Carol trả miếng.

Nhưng Fran chỉ cười và nhìn Rachel với vẻ cảm thông sâu sắc. “Nếu cô nhìn vào trong trái tim cô, cô Snopes, cô sẽ biết rằng điều đó không đúng. Đừng quay lưng lại với chúng tôi. Những lời cầu nguyện của riêng tôi nói với tôi rằng cô có thể giúp Emily.”

“Nhưng tôi không thể!”

“Cô sẽ không biết cho đến khi cô thử. Liệu cô có thể chỉ đến và thăm con bé được không?”

“Không. Tôi sẽ không tạo ra những hi vọng sai lầm.”

“Rút quyển séc của bà ra, Fran.” Carol nói. “Cô ta sẽ đổi ý ngay.”

Với một người phụ nữ được cho là chứa đầy tình thương yêu của Chúa, trái tim của Carol dường như chỉ chứa những điều cay đắng. Trong những năm Rachel còn ở Thánh đường, cô đã nhìn thấy rất nhiều những Carol, những người cả đàn ông lẫn đàn bà sùng đạo một cách sâu sắc, quá phụ thuộc vào sự phán xét của Chúa trời và kiên quyết đến mức toàn bộ niềm vui sống đều đã bị cạn kiệt khỏi họ.

Rachel là một người nghiên cứu sâu về kinh thánh, và cô hiểu điều gì đã xảy ra với những người như Carol. Trong tư tưởng thần học của họ, tất cả mọi người vốn đều là xấu xa, và chỉ có thể thường xuyên cảnh giác chống lại sức mạnh của những điều xấu xa thì mới có hi vọng cho một cuộc sống vĩnh hằng. Với những người như Carol, đức tin trở thành một điểm khởi nguồn cho nỗi lo lắng không bao giờ kết thúc.

Cô cũng đã nhìn thấy những người như Fran tại Thánh đường - những người được soi sáng với một nguồn ánh sáng từ phía bên trong. Đối với những người như Fran, họ không bao giờ nghĩ đến việc tìm kiếm sự xấu xa trong người khác. Họ quá bận rộn với việc phân phát tình yêu, lòng trắc ẩn và sự tha thứ.

Thật mỉa mai, Dwayne lại trở nên thất vọng vì những tín đồ như Fran. Ông ta tin rằng họ thiếu sự cảnh giác trong cuộc chiến chống lại cái xấu xa, và ông ta lo sợ cho tâm hồn của họ.

“Tôi rất tiếc.” Cô nói, giọng cô khàn đi vì những cảm xúc. “Tôi rất tiếc.”

Gabe bước về phía trước. “Các quý bà, các vị phải thứ lỗi cho chúng tôi, nhưng chúng tôi cần tìm chiếc ví của Rachel. Cô ấy đánh rơi nó một lúc trước.” Anh gật đầu chào họ và kéo cô rời khỏi đó.

Rachel cảm thấy biết ơn. Cô biết rằng anh không hiểu chuyện gì đã xảy ra, nhưng, một lần nữa, anh đã cảm thấy nỗi đau khổ của cô và can thiệp vào.

“Anh không biết là em quen biết Fran Thayer.” Anh nói khi họ băng qua hồ than.

“Họ bà ta là thế ư? Bà ấy không nói cho em biết.”

“Có chuyện gì thế?”

Cô giải thích.

“Sẽ không có hại gì cho em nếu em đến gặp cháu gái bà ta.” Anh nói sau khi cô đã kể xong.

“Như thế sẽ là quá đáng. Em không phải là một kẻ sáo rỗng.”

Trong một giây cô nghĩ rằng anh sẽ tranh cãi với cô, nhưng anh không nói gì cả. Thay vào đó, anh ra hiệu về phía một chiếc lều. “Anh nhớ hình như chúng ta đã đi qua chỗ đó khi em bị tông phải. Để anh thử hỏi xung quanh xem sao.”

Anh quay lại vài phút sau đó, và ngay cả trước khi anh lên tiếng, cô đã biết không có thông tin gì tốt cả. “Có lẽ ai đó sẽ trả nó lại cho cảnh sát sau.” Anh nói để trấn an cô.

Cô buộc mình nở một nụ cười mà cả hai người họ cùng biết là giả tạo. “Có lẽ.”

Anh cọ nhẹ khớp ngón tay lên cạnh cằm cô. “Hãy quay trở về nhà nào. Anh nghĩ rằng chúng ta đã có đủ cho hôm nay rồi.”

Cô gật đầu, và ba bạn họ rời khỏi đó.

Khi họ quay đi, Russ Scudder bước ra từ phía sau lều nước chanh. Hắn chờ cho đến khi họ biến mất rồi mới lôi chiếc ví của Rachel ra từ trong một hộp bỏng ngô rỗng mà hắn cầm theo và rút hết số tiền ra.

Bốn mươi ba đô la. Quá tệ vì không có nhiều hơn. Hắn nhìn vào những tờ tiền nhàu nát, quăng chiếc ví vào trong thùng rác gần nhất, rồi lững thững bước về chiếc bàn mà Hội Nhân đạo đã kê nên.

Trước đó, Carl Painter đã kêu gọi mọi người quyên góp, nhưng Russ phớt lờ chiếc hộp được trang trí bằng hình ảnh của một con chó có đôi mắt buồn bã. Thay vào đó, hắn nhét bốn mươi ba đô la vào trong một hộp hình trụ bằng nhựa đặt cạnh bên đó, chiếc hộp có đề dòng chữ *Quý Emily*.

CHƯƠNG 16

Đêm đó Rachel đọc cuốn *Stellaluna* cho Edward nghe đến lần thứ một trăm. Câu chuyện tranh được vẽ rất đẹp nói về một con dơi con bị lạc mẹ và được nuôi nấng bởi những con chim có thói quen ăn uống và ngủ nghỉ hoàn toàn khác với nó. Khi cô đọc xong cuốn sách, Edward nhả tai con Horse ra khỏi miệng và ngược lên nhìn cô, đôi mắt quá già dặn của thằng bé trở nên lo lắng. “Mẹ của Stellaluna gặp tai nạn, và họ không được gặp nhau suốt một thời gian dài.”

“Nhưng cuối cùng thì họ cũng tìm thấy nhau.”

“Con đoán thế.”

Cô biết câu trả lời của mình không làm thằng bé thoả mãn. Edward không có cha, không có nhà, không họ hàng thân thích. Nó chỉ mới bắt đầu nhận ra cô chính là sự ổn định duy nhất của nó.

Sau khi đưa con vào giường, cô ra ngoài nhà bếp và thấy Gabe đang đứng gần cửa sau. Anh quay lại khi nghe thấy tiếng cô, và cô thấy tay anh trượt vào trong túi. Anh rút ra vài tờ tiền và đưa cho cô.

Cô đếm được 50 đô la. “Cái gì đây?”

“Tiền thưởng. Em đã làm rất nhiều việc không nằm trong danh mục các công việc của em. Công bằng thôi.”

Anh đang đền bù lại số tiền đã bị mất trộm trong ví cô và đồng thời cố gắng cứu lấy thể diện của cô. Cô nhìn xuống cuộn tiền và chớp mắt nghẹn ngào. “Cảm ơn anh.”

“Anh ra ngoài một lát. Anh sẽ quay về sớm thôi.”

Anh không rủ cô đi cùng anh, và cô cũng không yêu cầu. Những khoảnh khắc như thế nhắc cô nhớ lại có nhiều chuyện chia cắt họ đến thế nào.

Sau đó, khi cô vừa mới sẵn sàng để đi ngủ thì nghe tiếng anh quay trở lại. Cô cởi quần áo và khoác vào chiếc áo lao động cũ của anh. Sau khi đánh răng và rửa mặt, cô ra ngoài nhà bếp và thấy anh đang cúi xuống một chiếc hộp carton đặt gần bếp lò.

Cô bước đến thăm dò và thấy chiếc hộp đựng một miếng đệm nhiệt và một chiếc hộp dầu tây bằng nhựa nhỏ màu xanh được lót bằng khăn giấy. Một chú chim sẻ non bắn thủi đang nằm bên trong.

Vào thứ Ba, chỉ còn ba ngày nữa là khai trương bãi chiếu bóng, Rachel bắt đầu sợ rằng họ sẽ không thể nào sẵn sàng kịp lúc. Cô quá phấn khích với việc trưng *Niềm kiêu hãnh của Carolina* ra cho tất cả mọi người trong cộng đồng. Chuyện bắn pháo hoa vào đêm khai trương là ý tưởng của cô, và cô bắt Gabe phải đặt một hàng những lá cờ nhựa đủ màu sắc gần lối ra vào.

Thật không may, Gabe không hề chia sẻ sự hăng hái đó với cô, và việc thiếu hứng thú đó càng bộc lộ rõ hơn theo từng ngày. Trong khi đó, tình cảm của cô dành cho cái nơi cũ kỹ này lại ngày một tăng lên. Nhìn vào lớp sơn mới, những vật dụng mới được đánh bóng sáng choang và sân xe sạch bóng cỏ dại tạo cho cô cảm giác như vừa giành được một thành tựu nào đó.

Vào lúc ba giờ chiều, điện thoại ở quầy thực phẩm đổ chuông. Cô thả tấm giẻ mà cô đang dùng để lau chiếc máy bắp rang bơ mới tinh xuống và chạy đến trả lời.

“Tôi đã có cuốn Kinh thánh.” Kristy nói. “Con trai Carol vừa mới đem đến.”

Rachel thở dài nhẹ nhõm. “Tôi không thể tin được là cuối cùng tôi cũng có được nó. Tối nay tôi sẽ đến lấy.”

Họ tán gẫu vài phút và khi cô gác máy thì Gabe bước vào. Cô hăm hờ đi vòng qua quầy. “Kristy đã có quyển Kinh thánh!”

“Đừng ghim hết hy vọng của em vào đó.”

Cô nhìn vào đôi mắt xám bạc nghiêm nghị của anh và không cưỡng lại được thôi thúc muốn chạm tay vào má anh. “Anh lo lắng quá nhiều đấy, công tử bột.”

Anh mỉm cười nhưng chỉ trong thoáng chốc. Cô đoán chắc rằng anh đã sẵn sàng tung ra một bài giảng khác, vì thế cô đổi chủ đề. “Chuyện với Tom thế nào?”

“Ông ta dường như biết mình đang làm gì.”

Tom Bennet là người điều khiển phòng chiếu mà Gabe vừa mới thuê. Sau lễ khai trương hoành tráng, Gabe dự định sẽ mở bãi chiếu bốn tối một tuần. Tom sống ở Brevard và sẽ đi làm bằng vé tháng. Gabe sẽ điều hành quầy bán vé và làm việc với Rachel ở quầy thực phẩm trong thời gian giải lao, cùng với một người phụ nữ trẻ tên là Kayla mà anh đã thuê thêm để phụ giúp.

Đã có lúc Rachel cảm thấy khó xử không biết phải thu xếp thế nào cho Edward khi cô phải làm việc vào ban đêm, nhưng cuối cùng, cách thức giải quyết của cô thật đơn giản. Cô không có đủ tiền để thuê một người trông trẻ trông nom thằng bé thường xuyên, vì thế phần lớn thời gian nó sẽ phải đi cùng với cô. Cô đã sửa soạn cho nó một cái giường trong phòng làm việc của Gabe kế bên phòng chiếu và hy vọng là nó sẽ chịu ngủ.

Gabe nhìn cô với vẻ nghiêm khắc. “Hôm nay em đã ăn trưa chưa đấy?”

“Chẳng sót mẫu nào.” Khi cô nhìn vào vẻ mặt cau kỉnh, khó chịu của anh, miệng cô cong lên thành một nụ cười ngớ ngẩn. Đã quá lâu rồi kể từ khi có ai đó trông chừng chăm sóc cô. Dwayne chắc chắn là không rồi, còn vào lúc cô ở độ tuổi niên thiếu thì sức khỏe bà ngoại cô đã suy giảm đến mức cô phải trở thành người chăm sóc bà. Thế nhưng người đàn ông cau kỉnh và đầy tổn thương, chỉ muốn được ở một mình này đã tự giao cho mình cái quyền làm thiên thần hộ mệnh cho cô.

Cảm xúc của cô dâng trào lên quá choáng ngợp làm cô phải quay trở lại sau quầy. “Tweety Bird thế nào?”

“Vẫn sống.”

“Tốt.” Anh đã đem chú chim sẻ non đến bãi chiếu bóng để có thể thường xuyên mớm cho nó ăn. Trước đó khi đến văn phòng hỏi vài chuyện, cô đã thấy thân hình to lớn của anh đang cúi xuống trên chiếc hộp khi anh đút thức ăn cho sinh vật nhỏ bé ấy bằng đầu ống hút. “Anh nói đã tìm thấy nó ở đâu ấy nhỉ?”

“Gần cổng sau. Thông thường em có thể tìm được chiếc tổ và đặt chúng lại – có một câu chuyện xưa của các bà các mẹ nói rằng chim con sẽ bị mẹ chúng bỏ rơi nếu chúng có mùi người. Nhưng anh không tìm được chiếc tổ nào gần đó.”

Vẻ mặt của anh càng trở nên cáu gắt hơn, như thể việc con chim non tiếp tục sống sót làm anh khó chịu, nhưng cô biết là ngược lại và nụ cười của cô càng toé toét hơn ra.

“Chuyện gì làm em vui đến thế?” Anh gầm gừ.

“Em vui vì anh, Bonner.” Cô không thể cưỡng lại thôi thúc chạm vào anh lần nữa, và cô bỏ chiếc giẻ mà cô vừa mới cầm lên để đến bên anh. Anh kéo cô lại gần hơn. Cô ngả đầu tựa vào ngực anh và lắng nghe tiếng trái tim anh đập đều đặn.

Anh cọ ngón tay cái lên lưng cô qua làn vải cotton mềm mại, và cô cảm thấy anh đang căng cứng áp sát vào cô. “Ra khỏi đây đi, em yêu, hãy quay về nhà.”

“Mình còn quá nhiều việc phải làm. Hơn nữa, bọn mình vừa mới yêu nhau đêm qua, hay là anh quên rồi?”

“Đúng thế. Chuyện đó hoàn toàn trôi tuột khỏi đầu anh. Em sẽ phải nhắc cho anh nhớ lại.”

“Em sẽ nhắc anh vào tối nay.”

Anh mỉm cười, nhưng chỉ một giây trước khi anh cúi đầu xuống và hôn cô.

Đó không phải là sự đụng chạm thoáng qua mà đầy ắp nỗi đam mê giữa hai đôi môi đang nhanh chóng trở nên đói khát và đòi hỏi. Môi anh hé ra, rồi đến môi cô. Cô cảm thấy ngón tay anh luồn qua mái tóc cô. Lưỡi anh xâm chiếm miệng cô, và cô no say với cảm giác khơi gợi phóng túng đầy hoang dã giữa hai con người đang vượt qua sự kiểm soát của chính mình.

Nụ hôn sâu hơn. Anh vói xuống dưới chiếc váy và kéo mạnh quần lót của cô. Cô túm lấy khoá quần jean của anh.

Một tiếng thịch âm ỉ vang lên ở phía trên trần. Họ giật ngược lại như hai đứa trẻ có tội, rồi nhận ra rằng Tom chỉ đánh rơi thứ gì đó trên phòng chiếu.

Cô túm lấy thành quây.

Anh hít một hơi dài, run rẩy. “Anh quên là chúng ta không chỉ có một mình.”

Nỗi vui sướng của cô như sỏi tằm trên bề mặt. “Rõ là thế rồi. Anh hoàn toàn bị ham muốn cuốn đi, Bonner. *Hoàn toàn.*”

“Anh chẳng phải là người duy nhất. Và điều đó không hề buồn cười chút nào. Để ai đó đi vào và phát hiện ra hai ta là điều cuối cùng mà tiếng tăm của em lúc này cần đến. Chuyện anh sống chung nhà sau khi Kristy đi cũng đã đủ tệ rồi.”

“Em biết rồi.” Cô nhìn anh với vẻ tinh quái. “Món lưỡi ấy... Anh cũng đã làm thế vào đêm thứ Bảy. Em thích lắm.”

Anh đảo mắt, tức điên lên, nhưng cũng cảm thấy buồn cười.

“Anh có biết người cuối cùng mà em đã làm như thế là ai không?”

“Anh cá không phải là G. Dwayne.” Anh bước đến máy pha cafe, như thể anh không tin vào chính mình khi đứng quá gần cô. Cô nhìn chỗ lùm lùm để thấy phía trước quần jean của anh và cảm thấy một làn sóng thoải mái rất dần bà trào lên.

“Anh đùa đấy à? Ông ta là một cái giống khô.”

“Một cái gì?”

“Ông ta thường chỉ cho phép em có những nụ hôn ngắn ngủn khô khốc và chưa bao giờ đẩy vào miệng em hoàn toàn. Không, lần cuối cùng em hôn như thế là vào thời trung học với Jeffery Dillard trong tủ chứa đồ của trường dòng. Cả hai bọn em đã cùng ăn Jolly Ranchers, vì thế nụ hôn ngọt theo nhiều nghĩa khác hơn là chỉ có một.”

“Em không hề hôn bằng lưỡi kể từ khi học trung học thật sao?”

“Thống thiết, đúng không? Em đã sợ là nếu làm như thế em sẽ bị dày xuống địa ngục, đó cũng là một trong những điểm tiến bộ của em trong suốt mấy năm qua.”

“Nghĩa là sao?”

“Em không còn lo lắng về địa ngục nữa. Đại loại là em đã phát triển thái độ ‘sống đến đâu, hay đến đó’.”

“Rach...”

Anh trông khốn khổ đến mức cô muốn cắn vào lưỡi mình. Thái độ ngang ngược có thể giúp cô ngăn chặn được nỗi sợ hãi, nhưng nó làm anh buồn. “Đùa bỡn quá một tí thôi mà, Bonner. Này, tốt hơn hết anh nên trở lại làm việc trước khi lão sếp bắt gặp anh rong chơi thế này. Hẳn là một tay keo kiệt thực sự, và nếu anh không cẩn thận hẳn sẽ cắt lương anh cho xem. Cá nhân em thì sợ hẳn ta muốn chết.”

“Thật chứ?”

“Gã đó không hề có lòng thương, đấy là còn chưa nói đến chuyện keo kiệt đấy. Thật may mắn là em thông minh hơn hẳn ta, vì thế em đã tìm ra cách để được thăng tiến.”

“Như thế nào?” Anh nhấp một ngụm cà phê.

“Em sẽ lột trần hẳn ta ra và liếm láp hẳn từ đầu đến chân.”

Tràng ho dài sắc súa của anh mang đến cho cô một cảm giác thoải mái trong suốt thời gian còn lại của buổi chiều.

Edward khom mình xuống, hai tay chống lên đầu gối và trở mắt nhìn vào cái hộp. “Nó vẫn chưa chết.”

Thái độ yếm thế của thằng bé làm Gabe bức mình, nhưng anh cố gắng không bộc lộ ra. Anh cắt đám lông ngắn gồm thịt bò lát, lòng đỏ trứng và đám ngũ cốc dành cho trẻ em mà anh đã

dùng để làm thức ăn cho con chim sẻ vào trong tủ lạnh trở lại. Edward đã lượn lờ quanh chiếc hộp cả buổi tối để xem, nhưng cuối cùng nó cũng đứng dậy, đẩy đầu con thỏ và trong thất lung chun của chiếc quần soóc và thơ thẩn bước vào trong phòng khách.

Gabe thò đầu qua ngưỡng cửa. “Để mẹ cháu yên một lúc nữa, okay?”

“Cháu muốn gặp mẹ cháu.”

“Để sau.”

Thằng bé kéo con thỏ nhồi bông ra khỏi lưng quần, ôm nó vào ngực, rồi nhìn Gabe với vẻ phần uất.

Rachel đã chôn mình trong phòng ngủ cùng với cuốn Kinh thánh của G. Dwayne kể từ khi Kristy đem nó sang cho cô. Nếu cô tìm được gì đó, hẳn là cánh cửa đã bật mở tung ra, nhưng vì nó vẫn đóng im ỉm nên anh biết rằng cô đang phải đối mặt với một nỗi thất vọng khác. Điều tối thiểu mà anh có thể làm là giữ thằng nhóc bận rộn trong khi cô xử lý chuyện này.

Giờ thì anh nhìn thằng bé năm tuổi đang phớt lờ mệnh lệnh của anh và cố lén lút khép nép đi về phía hành lang phía sau.

“Ta bảo cháu để mẹ cháu yên.”

“Mẹ đã bảo là mẹ sẽ đọc Stellaluna cho cháu nghe.”

Gabe biết anh nên làm gì. Anh nên lấy cuốn sách và tự mình đọc câu chuyện cho thằng bé, nhưng anh không thể làm được điều đó. Anh chỉ đơn giản là không thể để thằng bé đó ngồi cạnh anh khi anh đọc cho nó nghe chính cuốn truyện đó.

Một lần nữa thôi, đi bố. Đọc Stellaluna một lần nữa thôi. Đi mà.

“Cuốn sách nói về một con dơi, đúng không?”

Edward gật đầu. “Một con dơi tốt. Không phải một con dơi đáng sợ.”

“Hãy đi ra ngoài và xem liệu chúng ta có tìm thấy được một con không.”

“Một con dơi thật ư?”

“Chắc chắn rồi.” Gabe dẫn đường ra phía cửa sau và giữ cánh cửa lưới mở ra. “Giờ này hẳn là chúng đã ra ngoài. Chúng ăn vào ban đêm.”

“Không cần đâu. Cháu có chuyện phải làm ở đây.”

“Ra ngoài, Edward. Ngay bây giờ.”

Thằng bé miễn cưỡng chúc xuống dưới cánh tay. “Tên cháu là Chip. Và chú không nên ra ngoài. Chú phải ở với Tweety Bird để nó không bị chết.”

Gabe nuốt sự thiếu kiên nhẫn của mình xuống và theo thằng bé ra ngoài. “Ta đã chăm sóc

chim từ khi ta chỉ lớn hơn cháu một chút, vì thế ta biết mình phải làm gì.” Anh bị dội lại bởi vẻ gắt gỏng trong lời anh nói bèn hít vào một hơi thật sâu và cố để giảng hòa. “Khi anh em trai ta và ta còn là những cậu bé, bọn ta lúc nào cũng tìm thấy những con chim non bị rơi ra khỏi tổ. Lúc đó bọn ta không biết rằng lẽ ra bọn ta phải đặt chúng lại vào tổ, vì thế bọn ta đem chúng về nhà. Đôi khi chúng chết mất, nhưng đôi khi bọn ta cũng có thể cứu được chúng.”

Theo như anh nhớ thì chính anh mới là người đã làm tất cả những chuyện cứu vớt đó. Ý định của Cal rất tốt đẹp, nhưng anh ấy quá lưu tâm đến chuyện ném bóng vào rổ hay chơi bóng mềm và quên mất việc cho chim ăn. Còn Ethan thì quá nhỏ để gánh vác trách nhiệm đó.

“Chú bảo với mẹ rằng Mục sư Ethan là em trai chú.”

Gabe không bỏ lỡ vẻ buộc tội trong giọng nói của Edward, nhưng anh không để mình nổi nóng vì điều đó. “Đó là sự thật.”

“Hai chú trông không giống nhau.”

“Chú ấy trông giống mẹ. Còn anh trai Cal của ta và ta thì giống bố.”

“Hai chú cũng không cư xử giống nhau.”

“Mọi người đều khác nhau, kể cả anh em.” Anh nhắc lên một chiếc ghế vải gấp hình ống tựa vào phía sau nhà và mở nó ra.

Edward dúi gót giày vào trong lớp đất mềm khi thằng bé lắc lư con thỏ bên sườn nó. “Anh trai cháu giống cháu.”

Gabe liếc nhìn thằng bé. “Anh trai cháu ư?”

Trán Edward nhăn lại khi nó tập trung vào chiếc giày. “Anh ấy rất khỏe, anh ấy có thể đánh bại cả hàng triệu người. Tên anh ấy là ... Strongman. Anh ấy không bao giờ ốm, và anh ấy luôn gọi cháu là Chip, không phải cái tên kia.”

“Ta nghĩ là cháu đang làm tổn thương mẹ cháu khi cháu bảo mọi người đừng gọi cháu là Edward.” Anh lặng lẽ nói.

Thằng bé không thích thế, và Gabe nhìn một loạt những cảm xúc đang lướt qua mặt nó: buồn bực, hoài nghi, ngang bướng. “Mẹ được phép gọi cháu như thế. Chú thì không.”

Gabe lấy một chiếc ghế khác và mở ra. “Cứ nhìn ngay phía trên móm đất đó. Có một cái hang ở trên kia, đó chính là nơi có rất nhiều dơi sinh sống. Cháu có thể nhìn thấy vài con trong số đó.”

Edward đặt con thỏ bên cạnh khi nó ngồi xuống chiếc ghế kia. Gót chân nó không chạm đất, và đôi chân gầy gò thò ra một cách cứng nhắc phía trước mặt. Gabe cảm thấy sự căng thẳng của thằng bé, và anh thấy bực bội khi bị xem như một loại quái vật nào đó.

Vài phút trôi qua. Jamie, với bản tính thiếu kiên nhẫn của một đứa trẻ năm tuổi, hẳn là đã nhảy ra khỏi ghế chỉ sau ba mươi giây, nhưng đứa con của Rachel vẫn ngồi im lặng, quá sợ Gabe để có thể dám nổi loạn. Gabe ghét nỗi sợ hãi đó, mặc dù dường như anh không thể làm gì về chuyện đó.

Những con đom đóm bay ra, và ngọn gió nhẹ cuối cùng trong đêm cũng đã ngừng thổi. Thằng bé vẫn không hề nhúc nhích. Gabe cố nghĩ ra điều gì đó để nói, nhưng chính thằng bé mới là người lên tiếng trước.

“Cháu nghĩ đó là một con dơi.”

“Không. Đó là con diều hâu.”

Thằng bé kéo con thỏ lên đùi và chọc ngón tay trở vào một cái lỗ nhỏ trên đường may. “Mẹ sẽ cáu nếu cháu ở ngoài này quá lâu.”

“Nhìn mấy cái cây đi.”

Edward nhét con thỏ dưới áo sơ mi và ngả người ra lưng ghế. Nó kêu cọt kẹt. Thằng bé lại chồm người ra phía trước rồi lại ngả ra sau, tạo ra tiếng kêu cọt kẹt một lần nữa. Và lại một lần nữa.

“Im lặng nào, Edward.”

“Cháu không phải là Ed –”

“Chip, mẹ kiếp!”

Thằng bé khoanh hai tay lên bộ ngực nhô ra của nó.

Gabe thở dài. “Ta xin lỗi.”

“Cháu buồn tè đến chết mất.”

Gabe đầu hàng. “Được rồi.”

Chiếc ghế vải chao nghiêng khi thằng bé nhảy ra ngoài.

Đúng lúc đó, giọng Rachel vọng ra ngoài cửa sau. “Đến giờ đi ngủ rồi, Edward.”

Gabe quay lại và thấy cô đang đứng bên trong cánh cửa, in bóng xuống từ ánh sáng đèn nhà bếp. Cô trông mảnh mai và xinh đẹp, vào giây phút này hoàn toàn là chính cô, nhưng cũng cùng lúc ấy, cô cũng như cả triệu người mẹ khác đang gọi con vào nhà trong một đêm tháng Bảy ẩm áp.

Tâm trí anh nhớ về Cherry, và anh chờ đợi nỗi đau đón cuốn lấy anh, nhưng thay vào đó anh chỉ cảm thấy sâu muộn. Có lẽ nếu anh bắt mình không nghĩ về Jamie nữa, cuối cùng anh cũng có thể tiếp tục sống tiếp.

Edward chạy đến cửa sau, và ngay khi vừa đến bên mẹ, nó đã túm lấy váy cô. “Mẹ bảo là không được chửi tục, phải không mẹ?”

“Đúng thế. Chửi tục là không văn minh.”

Thằng bé liếc về phía Gabe. “Ông ta đã nói. Ông ta đã chửi rủa.”

Gabe bức bối nhìn thằng bé. Đồ nhóc con mách lẻo.

Rachel đẩy thằng bé vào bên trong mà không bình luận gì.

Gabe cho con chim sẻ ăn lần nữa, cố gắng hết sức để không chạm vào con chim quá nhiều khi anh mớm từng giọt thức ăn nhỏ. Cho chim ăn bằng tay quá nhiều sẽ làm cho nó quen hơi người và trở thành vật nuôi, khiến việc trả nó quay trở lại với thiên nhiên sẽ càng trở nên khó khăn hơn.

Anh muốn đảm bảo rằng cô có đủ thời gian để đặt thằng bé vào giường, vì thế anh dọn dẹp ổ chim bằng cách thay lớp lót mới bằng khăn giấy sạch trước khi đi vào phòng khách. Qua cánh cửa lưới trước nhà, anh thấy cô đang ngồi trên bậc thềm với cánh tay đang đặt trên hai đầu gối đang gập lại. Anh bước ra ngoài.

Rachel nghe thấy tiếng cửa mở phía sau lưng. Chiếc cổng vòm rung lên bên dưới hông cô khi anh bước về phía cô. Anh ngồi xuống trên bậc thềm.

“Em không tìm thấy gì ở trong cuốn Kinh thánh đúng không?”

Cô vẫn chưa thể tiêu hóa được nỗi thất vọng của mình. “Không. Nhưng có rất nhiều dòng chữ được gạch dưới và ghi chú bên lề ở khắp mọi nơi. Em sẽ lật từng trang một. Em chắc là em sẽ tìm thấy manh mối ở một chỗ nào đó.”

“Không có gì dễ dàng cho em cả, đúng không Rach?”

Cô mệt mỏi và giận dữ, nguồn năng lượng đã nâng cô lên trong suốt buổi chiều lúc này đã biến mất. Có một điều gì đó làm cô khó chịu một cách sâu sắc khi đọc lại những dòng thơ xưa cũ và quen thuộc đó. Cô có thể cảm thấy chúng đang lôi kéo cô, cố gắng để lôi cô quay trở về với một điều gì đó mà cô đã không còn có thể chấp nhận nữa.

Mắt cô bắt đầu cay xè, nhưng cô đấu tranh chống lại nó. “Đừng tỏ vẻ cảm thông với em, Bonner. Em có thể chống đỡ bất cứ chuyện gì ngoài chuyện đó.”

Anh luồn tay ra phía sau cô và ôm lấy vai cô. “Được rồi, em yêu. Thay vào đó anh sẽ đánh em vậy.”

Em yêu. Anh đã gọi cô như thế hai lần trong ngày hôm nay. Cô thật sự là em yêu của anh sao?

Cô ngả vào vai anh và chấp nhận thực tế. Cô đã yêu anh. Cô muốn chối bỏ điều đó, nhưng thật vô ích.

Những gì mà cô cảm thấy hoàn toàn khác với tình yêu cô đã dành cho Dwayne. Đó đã từng là một sự kết hợp không lành mạnh giữa việc sùng bái thần tượng với chuyện một cô gái trẻ tìm kiếm một người cha. Còn đây là tình yêu đã chín, được cô lựa chọn bằng đôi mắt mở to. Cô thấy những thiếu sót của cả cô và Gabe. Và cô cũng thấy việc để mình mơ tưởng về tương lai với một người đàn ông vẫn còn thương yêu người vợ đã chết có sức huỷ hoại như thế nào. Thậm chí còn đau đớn hơn nữa, người đàn ông đó lại còn không thích con cô.

Tình trạng thù địch giữa Gabe và Edward dường như ngày càng tồi tệ, vậy mà cô không thể

nghĩ ra cách nào để làm cho nó khá hơn. Cô không thể ra lệnh cho Gabe phải thay đổi thái độ hay buộc anh phải quan tâm đến Edward.

Cô cảm thấy mệt mỏi và thất bại. Anh nói đúng. Chẳng có gì đến với cô một cách dễ dàng. “Cố đừng chửi rửa trước mặt Edward, được không?”

“Anh chỉ buột miệng thôi.” Anh nhìn về phía mép sân trước tối om được xếp thẳng hàng bởi những thân cây. “Em biết đấy, Rachel, nó là đứa trẻ ngoan và nhiều thứ khác, nhưng có lẽ em nên cứng rắn với nó hơn chút nữa.”

“Điều đầu tiên em sẽ làm vào sáng mai là dạy cho nó bài học quắc mắt.”

“Anh chỉ nói rằng... Con thỏ mà lúc nào thằng bé cũng tha đi đó chẳng hạn. Nó đã năm tuổi rồi. Những đứa trẻ khác có thể sẽ chọc ghẹo nó.”

“Nó bảo rằng nó giấu con thỏ ở nơi kín đáo khi đến trường.”

“Tuy vậy, nó cũng đã quá lớn rồi.”

“Không lẽ Jamie không có thứ gì như thế sao?”

Toàn thân anh sững lại, và cô biết rằng cô đã đột nhập vào vùng đất cấm. Anh có thể nói chuyện về vợ anh, nhưng không phải về con anh.

“Không khi nó lên năm.”

“Thế thì, em rất tiếc là Edward không đủ mạnh mẽ đối với anh, nhưng những năm vừa qua đã cướp mất chút ít sự gan dạ trong nó. Và chuyện phải trải qua cả tháng trời trong bệnh viện vào mùa xuân vừa rồi cũng đã không giúp gì được.”

“Chuyện gì xảy ra với nó?”

“Viêm phổi.” Cô lướt dọc theo đường zic zac trên gờ túi của chiếc váy. Nỗi phiền muộn đã lửng lơ trên đầu cô kể từ lúc cô nhận ra rằng cuốn Kinh thánh không hề sẵn sàng phơi bày những bí ẩn đang nấu mình sâu trong nó lúc này trở nên nhức nhối hơn. “Nó khiến thằng bé gần như không bao giờ có thể hồi phục. Về chuyện này thì em cũng không chắc là nó có phục hồi được không nữa. Chuyện đó thật kinh khủng.”

“Anh rất tiếc.”

Cuộc thảo luận về Edward đã tạo nên một khoảng cách giữa hai người bọn họ. Cô biết Gabe muốn dùng chủ đề này lại cũng nhiều như cô khi anh nói. “Đi ngủ thôi, Rachel.”

Cô nhìn vào mắt anh, và trong đầu cô không có chỗ cho lời từ chối. Anh chìa tay ra và dẫn cô quay vào nhà.

Ánh trăng tuôn chảy trên chiếc giường cũ kỹ, ve vuốt những tấm trải giường mềm mại cũ sồn với ánh bạc và dát vàng trên mái tóc Rachel khi Gabe phủ lên thân hình trần trụi của cô. Nhu cầu muốn có cô của anh làm anh phát hoảng. Anh là một người đàn ông im lặng và cô độc. Những năm vừa qua đã dạy anh rằng tốt hơn hết anh nên ở một mình, nhưng cô đang thay đổi

điều đó. Cô đã đẩy anh đến ngưỡng cửa của điều gì đó mà anh không hề muốn khám phá.

Cô vận người bên dưới anh, chân rộng mở, áp người cô vào anh. Phản ứng của cô luôn phóng túng khiến anh chưa bao giờ có thể kiềm chế được mình. Đôi khi anh sợ rằng mình đã làm đau cô.

Lúc này anh kéo hai tay cô lên phía trên đầu và khoá cổ tay cô lại. Anh biết cảm giác bất lực luôn làm cô trở nên hoang dã, và gần như ngay lập tức, cô bắt đầu rên rỉ.

Việc khóa cô lại khiến anh chỉ còn sử dụng được một tay. Một tay để anh úp lấy ngực cô, một ngón cái để cọ vào núm vú cương cứng. Rồi miệng anh thay vào đó và tay anh di chuyển vào giữa hai chân cô.

Cô đã ướt đầm chờ đợi anh, trơn mượt vì ham muốn. Anh vuốt ve cô, yêu cái cảm giác đàn bà của cô trước sự đụng chạm của anh. Làm sao anh đã có thể quên được điều này cơ chứ? Sao anh có thể để nỗi đau của mình hủy hoại quá nhiều những điều tuyệt diệu như thế?

Những tiếng rên ngắn, hỗn hển của cô đang nói lỏng dần giới hạn tự chủ của anh. Cô bắt đầu chống lại sự kiềm chế của anh, nhưng cô không hề làm gì thêm nữa, thế nên anh không thả cô ra. Thay vào đó, anh trượt ngón tay mình vào trong cô.

Cô hét lên một tiếng khàn khàn, tắc nghẹn.

Anh không thể chịu được sự tra tấn ngọt ngào đó lâu hơn nữa. Anh chỉnh vị trí của mình, và xâm nhập vào trong cô bằng một cú đâm sâu và mạnh.

“Đúng thế.” Cô thở dốc.

Anh bao phủ môi mình lên chiếc miệng đang mở của cô. Răng họ chạm vào nhau, lưỡi họ quấn lấy nhau. Anh nắm lấy hai cổ tay cô bằng hai tay anh và đẩy vào trong cô, cánh tay họ giang ra rộng mở.

Cô nhấc hông lên và quấn chân cô quanh anh. Một lát sau, cô tan ra thành từng mảnh.

Không gì khác tồn tại ngoại trừ người phụ nữ đang run rẩy này và ánh trắng, và làn hương mùa hè ngọt dịu đang thổi phía trên cơ thể họ từ khung cửa sổ đang hé mở. Anh tìm thấy sự quên lãng mà anh cần.

Sau đó, anh vẫn không muốn rời khỏi cô. Tắm khăn trải giường quấn quanh hông họ. Anh đặt môi trên cổ cô, và nhắm mắt lại ...

Một cái gì đó nhỏ nhắn giận dữ nhảy lên trên lưng anh.

“Bỏ mẹ tôi ra! Bỏ ra!”

Cái gì đó rất cứng đập mạnh lên đầu anh.

Những nắm tay bé nhỏ đâm liên hồi vào người anh, những móng tay cào xước cổ anh. Căn phòng vang vọng lại những tiếng kêu cuồng dại. “Dừng lại! Dừng lại!”

Rachel cứng người lại bên dưới anh. “Edward!”

Cái gì đó rần hơn nắm tay của một đứa trẻ năm tuổi bắt đầu phang sau gáy anh mạnh mẽ và đều đặn. Nước mắt và sự hoảng loạn tắc nghẹn trong tiếng kêu gào của thằng bé. “Ông đang làm đau mẹ! Không được làm đau mẹ!”

Gabe cố tránh những cú đánh, nhưng phạm vi dịch chuyển của anh không có nhiều. Thằng bé đã ngồi dạng chân trên hông anh, và nếu anh lặn qua, anh sẽ để lộ Rachel đang trần trụi. Làm sao nó vào phòng được chứ? Anh chắc chắn là Rachel đã khóa cửa rồi cơ mà.

“Edward, dừng!” Rachel túm lấy tấm khăn trải giường.

Gabe chớp lấy một khuỷu tay nhỏ bé đang giáng xuống. “Ta không làm đau mẹ cháu, Edward.”

Một cú đánh ấn tượng, mạnh hơn hết thảy những cú khác, hạ cánh ở một bên đầu anh. “Tên tôi không phải là- ”

“Chip!” Gabe thở dốc.

“Tôi sẽ giết ông!” Thằng bé nức nở rồi lại liên tục giáng xuống anh.

“Dừng lại ngay lập tức, Edward Stone! Có nghe mẹ không!” Giọng Rachel rần lại như thép.

Thằng bé từ từ trở nên cứng đơ.

Cô dịu giọng lại. “Gabe không làm đau mẹ, Edward.”

“Thế ông ta đang làm gì?”

Lần đầu tiên kể từ khi họ gặp nhau, Rachel dường như không thể thốt được một lời.

Anh quay đầu lại và thấy mái tóc rối bù cùng với đôi má đỏ lựng ướt đẫm nước mắt. “Ta đang hôn mẹ cháu, Ed... Chip.”

Vẻ khiếp sợ hiện lên trên mặt đứa trẻ. “Đừng *bao giờ* làm điều đó một lần nữa.”

Gabe biết rằng sức nặng của anh đang làm Rachel khó thở, nhưng cô cố gắng hết sức để có thể nói thật êm ái trôi chảy. “Không sao đâu, Edward. Mẹ rất thích chú Gabe hôn mẹ.”

“Không, mẹ *không* thích.”

Rõ ràng là họ chẳng đi đến đâu, vì thế Gabe nói thật cương quyết. “Chip, ta muốn cháu vào nhà bếp và lấy cho mẹ cháu một cốc nước thật to. Mẹ cháu đang rất khát.”

Thằng bé nhìn anh với vẻ ương ngạnh.

“Hãy làm theo lời chú ấy đi, Edward. Mẹ thực sự cần một cốc nước.”

Đứa trẻ miễn cưỡng trèo ra khỏi giường, cùng lúc đó bắn cho Gabe một lời cảnh báo âm thầm qua đôi môi đang mím chặt hứa hẹn sẽ tiêu diệt anh nếu anh đe dọa mẹ nó.

Ngay lúc thằng bé biến mất trên ngưỡng cửa, Gabe và Rachel liền nhảy ra khỏi giường và điên cuồng túm lấy quần áo của họ. Gabe giật mạnh chiếc quần jean. Rachel vồ lấy chiếc áo T-shirt của anh và kéo nó qua đầu, sau đó mò mẫm dưới sàn nhà tìm quần lót. Khi cô không thể tìm thấy nó, cô mặc quần lót của anh thế vào đó. Điều đó lẽ ra sẽ rất buồn cười, nhưng tất cả những gì anh quan tâm lúc này là quần áo tề chỉnh trước khi thằng bé trở lại.

Anh giật khóa quần kéo lên. “Anh nghĩ là em đã khóa cửa rồi.”

“Không. Em nghĩ là anh đã làm đấy chứ.”

Thằng bé trở lại trong thời gian kỷ lục, chạy nhanh đến mức nước tràn cả ra ngoài chiếc cốc nhựa Bugs Bunny màu xanh.

Khi Rachel bước tới cầm lấy chiếc cốc từ tay thằng bé, cô vấp phải một thứ gì đó. Gabe nhìn xuống và nhận ra cuốn truyện *Stellaluna* đang nằm trên sàn nhà. Phải mất một lúc anh mới hiểu được tại sao cuốn sách lại ở đó, và rồi anh nhận ra rằng đó chính là thứ mà Edward đã dùng để đập lên đầu anh.

Anh đã bị tấn công chí tử bằng một cuốn sách vô tri vô giác.

CHƯƠNG 17

Rachel đã diễn một màn kịch uống nước thật điêu luyện. Khi đã xong, cô xoa tay lên đỉnh đầu của Edward. “Để mẹ đưa con trở lại giường nào.”

Gabe bước lên phía trước. Anh biết chuyện này phải được giải quyết cho xong trước khi cô dắt thằng bé đi. Anh nhìn đứa trẻ gầy còm, nhớ lại nỗi giận dữ trong từng nắm tay non nớt kia, và trong một thoáng lướt qua, anh thấy thằng bé trong hình hài của chính nó chứ không phải là qua cái bóng của một ai khác.

“Chip, ta rất thích mẹ cháu, và ta không bao giờ làm mẹ cháu đau. Ta muốn cháu nhớ điều đó. Nếu cháu bắt gặp bọn ta chạm vào nhau một lần nữa, cháu hãy nhớ rằng đó là bởi vì chúng ta muốn chạm vào nhau chứ không phải vì điều gì sai trái.”

Edward bắn cho mẹ nó một cái nhìn không thể tin được. “Làm sao mà mẹ lại muốn chạm vào *ông ta* chứ?”

“Mẹ biết điều này rất khó để con hiểu, nhất là khi con và Gabe không hoà thuận với nhau lắm, nhưng mẹ thích được ở cạnh chú ấy.”

Thằng bé nhìn cô với vẻ nổi loạn. “Nếu mẹ phải chạm vào ai đó, *hãy chạm vào con!*”

Cô mỉm cười. “Mẹ thích chạm vào con. Nhưng mẹ là một người phụ nữ đã trưởng thành, Edward, và đôi khi mẹ cần phải chạm vào một người đàn ông trưởng thành.”

“Thế thì mẹ có thể chạm vào Mục sư Ethan.”

Rachel bật cười. “Mẹ không nghĩ thế đâu, cún con. Mục sư Ethan là bạn của con, còn Gabe là bạn của mẹ.”

“Họ *không phải* là anh em, dù ông ta có nói gì đi nữa.”

“Ngày mai khi con gặp mục sư Ethan ở trường, tại sao con không hỏi chú ấy điều đó?”

Gabe để ý thấy chiếc quần lót của anh đang chuẩn bị trượt xuống khỏi hông Rachel một cách nguy hiểm. “Thôi nào, Chip. Hãy cho Tweety Bird ăn trước khi cháu trở lại giường nào.”

Nhưng Edward quá khôn lanh để có thể bị mua chuộc dễ dàng như thế. “Làm sao tôi biết được là ông sẽ không hôn mẹ tôi lần nữa?”

“Ta sẽ hôn mẹ cháu,” Anh nói một cách kiên quyết, “nhưng chỉ khi nào mẹ cháu nói ta được phép thôi.”

“Chuyện đó *không* được phép!” Edward dậm chân thành thịch về phía cửa. “Và tôi sẽ mách Mục sư Ethan!”

“Hết xấy,” Gabe lầm bầm. “Đó chính là điều mà chúng ta cần.”

Tuy nhiên Mục sư Ethan lại có những rắc rối của riêng mình. Đã 11h trưa, và chẳng có dù chỉ là một nửa cốc cà phê còn sót lại trong chiếc bình mà anh và Kristy dùng chung.

Không hẳn là anh không biết cách tự pha cà phê. Anh vẫn pha cho mình ở nhà vào mỗi buổi sáng. Nhưng đây không phải là nhà. Đây là văn phòng làm việc, và trong suốt tám năm qua, Kristy luôn giữ chiếc bình cà phê đó đầy ắp.

Anh chộp lấy chiếc bình thủy tinh đựng nước, hằm hằm băng qua bàn của cô và tiến đến căn bếp nhỏ ngay bên ngoài hành lang vào đại sảnh giáo đường, ở đó anh té nước bắn vào dây chiếc áo polo hiệu Gap mới coóng. Sau đó anh lại dậm chân thành thịch quay lại văn phòng, hất bỏ bã cà phê cũ, ném vào một ít cà phê mới mà không thèm đếm là bao nhiêu thìa, trút nước vào, và giội mạnh vào công tắc. Đó! Cái đó để cho cô ta thấy!

Thật không may, cô đang quá bận bịu ngâm nga một giai điệu cũ của Whisney Houston và gõ loạch xoạch trên máy tính để mà nhận thấy điều đó. Anh không thể quyết định được điều nào tệ hơn: cà phê, tiếng ngâm nga vui vẻ đó, hay cái thực tế là cô đang mặc bộ cánh xưa cũ đi làm.

Chiếc váy kaki thùng thình của cô còn làm anh cáu tiết hơn cả bình cà phê trống rỗng. Anh đã thấy nó hàng tá lần trước đây. Rộng rãi, thoải mái, và hoàn toàn không có phong cách. Mấy thứ quần áo mà anh phản đối đâu rồi? Những chiếc quần jean trắng bó chặt, những chiếc áo ôm ngực thiếu vải, mấy đôi sandal vàng ngu xuẩn đó đâu rồi?

Còn nếu như cô quyết định quay trở lại làm một Kristy xưa kia, vậy tại sao cô không thay đổi lại cho hết? Tại sao cô không thuần hóa lại mái tóc xù bông đó của mình và để thổi son đỏ chót trong ngăn kéo ở nhà, cùng với mùi nước hoa chết người luôn khiến anh nghĩ đến những lớp ren đen và hơi nóng thể xác đó?

Trong khi tay cô bay lượn trên bàn phím, những chiếc nhẫn bằng vàng và bạc bé xíu trên những ngón tay phản chiếu ánh nắng đang trải vào từ khung cửa sổ phía sau cô, trong khi đôi hoa tai nạm kim cương giả lấp lánh trên dải tai. Mắt anh rơi trên vật trước của chiếc váy kaki xấu xí. Giả như anh không biết ẩn nấp bên dưới đó là thứ gì.

Nghĩ đến những chuyện khác đi, con thân mến, Marion Cunningham khuyên bảo bằng một giọng ngọt ngào đầy thấu hiểu. Hãy tập trung vào bài giảng của con. Ta chắc rằng nếu con bỏ thêm một chút ít công sức vào đó nữa thì nó sẽ trở thành bài giảng hay nhất.

Anh cảm thấy nao núng. Tại sao Đức Mẹ Vĩ đại phải xuất hiện ngay khi anh nghĩ về ngực cơ chứ?

Tiếng loạch xoạch dừng lại. Kristy nhồm dậy từ chiếc bàn, liếc qua nhìn anh, và chuồn ra khỏi văn phòng hướng đến nhà vệ sinh cuối hành lang.

Ngay sau khi cô về nhà, anh biết rằng cô sẽ cởi chiếc váy xấu xí đó để trông vào một trong những chiếc quần soóc mới toanh cùng với chiếc áo hở hang quá nhiều. Và anh sẽ không có mặt ở đó để mà ngắm nhìn bởi vì cô đã thể hiện còn hơn cả rõ ràng rằng cô không muốn anh xuất hiện trong căn condo của cô. Không còn những bữa ăn tự nấu, không còn những lần tát qua để vung vãi những phiền muộn của anh về những giáo dân kém lý lẽ. Jeez, anh nhớ cô. Anh nhớ người bạn của anh.

Anh dán mắt vào chiếc bàn trống và nghĩ về chuyện cô lại đi ăn với Mike Reedy vào tối qua như thế nào. Đó đã là lần thứ hai rồi. Vào thứ Bảy, Mike đã dắt cô đến một nhà hàng ở Cashiers, còn tối qua họ ăn tối trong phòng ăn của The Mountaineer. Có tới ba giáo dân đã đảm bảo để anh nắm được thông tin đó.

Cô vẫn chưa quay lại, và da anh trở nên nhóp nhép. Anh biết nơi cô cất túi xách. Trong ngăn kéo dưới cùng bên trái, cùng với một hộp khăn giấy nhỏ và túi đựng băng dán cá nhân. Trong suốt cuộc đời anh, ngay cả trong những tháng ngày hoang dại cũ, anh đã cố để cư xử một cách đáng tôn kính, và điều mà anh muốn làm hoàn toàn chẳng đáng kính chút nào, nhưng dường như anh không thể ngăn mình lại được.

Anh phóng ngang qua phòng làm việc, giật mạnh ngăn kéo mở ra và lôi túi xách của cô ra, chính là chiếc túi xách màu đen nhỏ nhắn cô đã cầm đến The Mountaineer vào tuần trước khi họ có cuộc nói chuyện khốc liệt đó và cô đã bảo anh rằng anh không phải là bạn của cô.

Một Mục sư chân chính, một người không quá thiếu sót, một người nghe được tiếng gọi thật sự của Chúa, sẽ không bao giờ làm điều này. Anh bật chốt khóa và liếc vào trong. Ví, lược, kẹo ngậm Tic Tac, vài thứ đồ trang điểm, chìa khóa xe, một cuốn sách mộ đạo Daily Word. Không có bao cao su.

(Daily Word: Quyển sách của Nhà thờ Cơ đốc giáo thống nhất – Unity Church of Christianity, phát hành gồm ấn bản in, website hay email, mang theo thông điệp về hòa bình, hy vọng, hàn gắn, lời răn..., xuất bản đầu tiên dưới dạng tạp chí năm 1924.)

Nghe tiếng bước chân của cô, anh vội đẩy chiếc túi xách trở lại vào ngăn kéo và lôi ra túi đựng băng dán cá nhân.

“Có gì không ổn sao?”

Một vài phút trước, vẻ lo lắng trên gương mặt cô có thể thấp sáng được tâm trạng của anh, nhưng không phải lúc này. “Chỉ là một cơn đau đầu.”

“Ngồi xuống đi. Tôi sẽ lấy cho anh vài viên aspirin.”

Anh đưa cô túi đựng băng dán, và lần đầu tiên trong suốt cả tuần, cô bắt đầu nhặng xị lên bên anh, đem cho anh một cốc nước, đưa anh thuốc aspirin, hỏi thăm xem anh có ngủ đủ vào đêm qua không. Thật không may, sự nhặng xị của cô gần như không đem lại cảm giác tuyệt diệu như lẽ ra nó phải có, bởi vì anh không thể nhớ ra dù chỉ một lần khi cô nói đến cơn đau đầu và anh đem cho cô một viên aspirin.

Chuyện gì đã xảy ra với chiếc bao cao su đó? Chỉ cái ý nghĩ về chuyện cô đưa nó cho Mike Reed cũng đã làm anh muốn bệnh. Một phần trong anh biết rằng anh nên cảm thấy vui vì có lẽ cô đã tìm được ai đó, nhưng không phải là Mike Reedy, mặc dù anh luôn thích Mike và không thể nghĩ ra được dù chỉ một điều không ổn về anh ta, ngoại trừ chuyện anh ta không nên làm tình với Kristy Brown.

Sau khi nuốt xuống viên aspirin mà anh không cần phải uống, anh dán mắt vào cô và tự hỏi tại sao anh lại mất quá lâu mới nhận ra rằng cô xinh đẹp đến thế nào. Không phải theo lối hào nhoáng, ngay cả khi cô bắt đầu chùng diện, mà theo một cách thật lặng lẽ và ngọt ngào.

“Bãi chiếu bóng sẽ khai trương vào tối thứ Sáu đấy.” Anh thấy mình mở miệng.

“Tôi chỉ hy vọng là ai đó sẽ đến xem. Rất nhiều người trong thị trấn nổi giận với Gabe vì anh ấy đã giúp Rachel, họ đang bàn về một cuộc tẩy chay.” Kristy trông có vẻ lo lắng. “Con người có thể trở nên thật xấu xa.”

Anh nói với vẻ vô tình. “Cả hai chúng ta đều muốn đến tham dự khai trương bãi chiếu vào đêm thứ Sáu, vậy sao tôi lại không đến đón cô vào lúc 8h nhỉ?”

Kristy nhìn anh trân trối. “Anh muốn chúng ta đến đó cùng nhau ư?”

“Chắc chắn rồi. Còn có cách nào khác để chúng ta cho Gabe thấy sự ủng hộ của chúng ta chứ?”

Điện thoại trên bàn anh đổ chuông. Kristy nhìn nó trong giây lát trước khi cô nhấc máy. Anh nhanh chóng nhận ra cô đang nói chuyện với Patty Wells, cộng tác viên tại nhà trẻ.

“Đúng vậy, Ethan đang ở đây. Dĩ nhiên rồi. Đưa Edward đến luôn đi, Patty.”

Cô gác ống nghe và cau mày. “Suốt cả buổi sáng thằng bé cứ đòi nói chuyện với anh. Patty đã cố làm nó quên đi, nhưng nó vẫn không chịu từ bỏ. Tôi hy vọng là không có gì bất ổn.”

Cả hai người họ đều đã ở bên Edward đủ lâu để biết rằng thằng bé không bao giờ đòi hỏi bất cứ điều gì, và họ cùng chia sẻ khoảnh khắc lo âu trong im lặng.

Kristy quay ra văn phòng ngoài, và vài phút sau, cô đưa Edward vào trong. Cô trao cho Ethan một cái nhìn lo lắng, đó là một trong hàng trăm thứ họ đã chia sẻ trong nhiều năm khi cô đưa một giáo dân đang gặp rắc rối vào văn phòng anh. Sau đó cô quay lui.

“Con có thể đóng cửa nếu con muốn chút riêng tư.” Ethan nói.

Edward ngáp ngừng và nhìn Kristy. Ethan biết thằng bé thích cô đến mức nào, và anh ngạc nhiên khi Edward đẩy cánh cửa đóng lại bằng cả hai tay. Bất kể chuyện gì trong đầu thằng bé lúc này rõ ràng là rất hệ trọng.

Ethan chưa bao giờ thích sự xa cách khi nói chuyện với người khác qua một chiếc bàn, vì thế anh bước vòng qua một khu vực ngồi nhỏ nhẵn gần cửa sổ nơi có một chiếc trường kỷ và hai chiếc ghế tựa êm ái. Edward trèo lên giữa chiếc đệm của chiếc trường kỷ và trượt vào chỗ ngồi, hai chân để chĩa ra trước mặt. Thằng bé có một đốm sơn đỏ trên mũi giày. Ethan đã nhận thấy việc Rachel giữ cho những bộ quần áo cũ của con trai cô sạch sẽ đến thế nào, vì vậy anh tin rằng vết sơn kia đến từ buổi học hội họa vào ban sáng.

Edward tự động với tìm thứ gì đó bên hông, và khi chỉ quơ được không khí, nó liền gãi lên khuỷu tay. Còn thỏ nhồi bông, Ethan đoán.

“Chuyện gì xảy ra với con thế, Edward?”

“Gabe là kẻ dối trá đại bại. Ông ta nói rằng ông ta là anh chú.”

Ethan định khiển trách thằng bé, nhưng vẻ buồn khổ in hằn trên gương mặt nó khiến anh ngáp ngừng. “Tại sao con nghĩ là chú ấy nói dối?”

“Bởi vì ông ta là gã đầu bò, và con ghét ông ta.”

Ethan đã khuyên bảo những người gặp rắc rối nhiều năm trời, và anh buộc mình phải giải mã từng từ để có thể hiểu được sự diễn đạt của thằng bé. “Nghe như thế con không thích Gabe rất nhiều.”

Edward lắc đầu dữ dội. “Mẹ cũng không nên thích ông ta.”

Đồng ý chuyện đó, anh bạn nhỏ. “Chú đoán chuyện mẹ con thích chú ấy làm con phiền muộn.”

“Con bảo mẹ là thay vào đó mẹ hãy chạm vào con, nhưng mẹ bảo là mẹ cũng muốn chạm vào một người đàn ông trưởng thành cơ.”

Mình cá là cô ta muốn. Đặc biệt là với một người đàn ông trưởng thành sở hữu một tài khoản nặng đô và có thái độ hoàn toàn hờ hững đối với tiền bạc của anh ta.

“Con thậm chí còn bảo rằng chú sẽ để mẹ chạm vào *chú*, Mục sư Ethan, nhưng mẹ bảo rằng chú là bạn của con còn Gabe là bạn của mẹ, và mẹ bảo là mẹ muốn hôn ông ta còn con thì phải ngưng đánh ông ta đi.”

Hôn ông ta? Đánh ông ta? Phải mất một lúc Ethan mới biết cần phải hỏi câu hỏi nào. “Con đã đánh Gabe ư?”

“Con nhảy lên lưng ông ta khi ông ta đang hôn mẹ, và con liên tục đánh ông ta bằng cuốn *Stellaluna* cho đến khi ông ta thả mẹ ra.”

Nếu như anh nghe câu chuyện này về một người nào đó khác, có thể anh sẽ cảm thấy buồn cười, nhưng không phải là câu chuyện về anh trai anh. Anh biết rằng mình không nên hỏi,

nhưng anh không thể ngăn mình lại được. “Gabe đang ở đâu khi con nhảy lên lưng chú ấy?”

“Đề lên người mẹ con.”

“Đề lên mẹ con?”

“Chú biết đấy. Nằm lên trên. Đề lên mẹ ấy.”

Chết tiệt.

Đôi mắt nâu của Edward rơm rớm nước mắt. “Ông ta là đồ xấu xa, và con muốn chú làm cho ông ta biến đi nơi khác, thay vào đó con muốn chú để mẹ con chạm vào chú.”

Ethan gạt những lo lắng của riêng anh sang một bên và di chuyển sang chiếc trường kỷ, quàng cánh tay anh quanh vai thằng bé. “Chuyện giữa những người trưởng thành không xảy ra theo cách đó.” Anh nhẹ nhàng nói. “Mẹ con và Gabe là bạn bè.”

“Ông ta đề lên mẹ con!”

Ethan buộc mình phải nói một cách công bằng. “Họ là người lớn, và điều đó có nghĩa là họ có thể đề lên nhau nếu họ muốn. Và Edward này, điều đó không có nghĩa rằng mẹ con không yêu con như trước kia nữa. Con biết điều đó chứ, phải không nào?”

Thằng bé cân nhắc. “Con đoán thế.”

“Con có thể không hòa hợp với Gabe lúc này, nhưng chú ấy thực sự là một người tốt.”

“Ông ta là gã đầu bò.”

”Có những chuyện xấu xảy ra với chú ấy làm chú ấy trở nên cáu bẳn, nhưng chú ấy không xấu.”

“Chuyện xấu gì?”

Ethan ngáp ngừng, và rồi quyết định rằng đứa trẻ này nên được biết sự thật. “Chú ấy có một người vợ và một cậu con trai nhỏ mà chú ấy rất yêu quý. Họ chết trong một tai nạn cách đây không lâu. Chú ấy vẫn còn rất buồn về chuyện đó.”

Edward không nói gì trong một lúc lâu. Cuối cùng, thằng bé xích đến gần hơn và ngả đầu vào ngực Ethan. Ethan xoa cánh tay thằng bé và nghĩ về điều huyền bí trong những cách thức của Chúa. Tại nơi này anh đang an ủi đứa con trai của một gã đàn ông mà anh khinh miệt và một người đàn bà mà anh căm ghét, vậy thì tại sao anh lại cảm thấy anh đang xoa dịu được chính bản thân mình?

“Gabe thật sự là anh trai chú.” Anh lặng lẽ nói. “Chú yêu chú ấy rất nhiều.”

Thằng bé cứng người, nhưng không lùi ra xa. “Ông ta độc ác.”

Ethan cảm thấy thật khó mà hiểu được làm thế nào người anh trai dịu dàng của anh lại có thể nghiệt ngã với đứa trẻ quý giá này đến thế. “Chú muốn con hãy suy nghĩ thật kỹ. Không có

điều gì tử tế mà Gabe đã làm cho con sao?”

Edward định lắc đầu, nhưng rồi ngừng lại. “Có một điều.”

“Điều gì thế?”

“Giờ ông ta gọi con là Chip.”

Mười lăm phút sau, Ethan gọi điện thoại cho Cal. Không hề tiết lộ về câu chuyện bí mật giữa anh với Edward, anh báo cho anh trai cả của mình rằng họ đang có một rắc rối lớn trong tay.

“Còn thừa hàng mẫu nào không đó, cậu em?”

Rachel ngẩng phắt lên khi nghe thấy một giọng đàn ông trầm ấm vang lên từ ngưỡng cửa của quầy thực phẩm.

“Cal!” Gabe thả rơi hộp bánh bao nhân nho anh đang cầm và lao ra từ phía sau quầy để đón chào một người đàn ông trông vô cùng giống anh. Khi hai người họ vỗ bôm bốp vào lưng nhau, Rachel quan sát Cal Bonner và tự hỏi loại gen kết hợp nào lại sản sinh ra cả ba tay sát gái trong cùng một gia đình như thế.

Không giống như Ethan, màu mắt sẫm và vẻ ngoài thô ráp ưa nhìn của Cal và Gabe cho thấy rõ hai người họ là anh em. Tóc Gabe dài hơn, đôi mắt xám bạc sáng hơn Cal, nhưng cả hai đều cao, săn chắc và đầy cơ bắp. Dù cô biết cầu thủ quarterback một thời lớn hơn em trai gần hai tuổi, nhưng anh ta trông trẻ hơn. Có thể đó là do một vẻ mẫn nguyện bao quanh mà anh ta dường như mang theo mình như một quả bóng bầu dục vô hình.

“Lẽ ra anh phải cho em biết là anh sẽ đến.” Gabe nói.

“Em không nghĩ rằng anh sẽ bỏ lỡ buổi lễ khai trương tối nay đấy chứ, phải không?”

“Chỉ là một bãi chiếu bóng thôi mà, Cal.”

Lời của anh làm cô đau nhói. Đối với cô đó không chỉ là một bãi chiếu bóng. Cô muốn cái nơi cũ kỹ này phải tỏa sáng vào đêm nay.

Suốt cả ngày, cô đã bận bịu với việc đào tạo Kayla, người phụ nữ trẻ mà Gabe đã thuê để giúp việc trong quầy thực phẩm. Cô cũng đã hướng dẫn Gabe những khái niệm cơ bản để anh có thể giúp một tay vào thời gian giải lao. Anh nắm bắt rất nhanh, nhưng cô biết rằng anh chỉ làm theo những động tác đó. Lẽ ra anh nên cứu chữa những con thú chứ không phải phục vụ thức ăn nhanh thế này.

“Uống ít cà phê không?” Gabe hỏi anh trai. “Hay kem? Em sẽ là một tay chuyên nghiệp trong việc làm kem nón cho xem.”

“Không, cảm ơn. Rosie đã bắt đầu đá tung tung ngay sau khi bọn anh rời Asheville – con bé ghét chiếc ghế ngồi còn tệ hơn cả độc dược – và anh phải quay trở lại cái lảng tảm đó để giúp Jane một tay.”

Rachel không cần phải suy nghĩ lâu để biết cái lảng tẩm đó là cái gì.

Cal nói tiếp, kiểu cách của anh ta có vẻ quá nồng nhiệt. “Anh chỉ ghé qua để cho em biết rằng Jane đã quyết định sẽ làm một bữa trưa kết hợp cho em và Eth vào khoảng 11h trưa mai để ăn mừng công việc mới của em. Em có thể tham gia không?”

“Chắc chắn rồi.”

“Và Gabe này, đừng kể với Jane là anh nói điều này, nhưng nếu anh là em thì anh sẽ ăn thứ gì đó trước. Biết vợ anh lắm mà, có thể chúng ta chỉ vớ được bánh nướng xốp bột lúa mì và món thịt hầm đậu hũ thôi. Em nên nhìn thấy đồng rác rưởi mà cô ấy đút cho Rosie – không đường, không chất bảo quản, không gì đáng để ăn hết. Tuần trước Jane bắt gặp anh đổ ra một ít Lucky Charms của anh trên khay của con bé, và thế là cô ấy gần như cắt phăng đầu anh.”

Gabe mỉm cười. “Coi như em đã được cảnh báo.”

“Nơi này trông hết xẩy.” Cal ngắm nghía quầy thực phẩm như thể nó là một nhà hàng bốn sao vậy. “Em chắc là đã đổ nhiều công sức vào đó.”

Rachel gần như không thể giấu được sự ghê tởm của mình. Anh ta tồi tệ y hệt Ethan. Có thể cô yêu bãi chiếu bóng này, nhưng đây rõ ràng không phải là nơi dành cho Gabe. Tại sao không một ai trong số hai anh em trai của Gabe có thể nhìn thẳng vào mắt anh và hỏi chính xác anh nghĩ là anh đang làm gì với cuộc sống của mình chứ?

Cho đến lúc này Cal mới nhìn thấy cô. Nụ cười của anh ta nhạt đi ngay cả trước khi nó thành hình, và mặc dù họ chưa hề gặp mặt nhưng cô biết rằng anh ta đã đoán ra cô là ai.

“Rachel, đây là anh trai anh Cal. Cal, Rachel Stone.”

Cal gật đầu cục cằn. “Cô Snopes.”

Cô mỉm cười với vẻ thoải mái. “Rất vui được gặp anh, Hal.”

“Là Cal.”

“À.” Cô vẫn tiếp tục mỉm cười.

Miệng Cal mím chặt lại và cô cảm thấy hối tiếc vì sự suồng sã của mình. Đây rõ ràng là người đàn ông hăm hở với những cuộc chiến, còn cô lại không ngại ngần tung ra một chiếc găng tay.

(Thời xưa, việc thách đấu được tung ra khi một quý tộc ném chiếc găng tay của mình xuống.)

Sau cuộc chạm trán với Cal, mọi chuyện diễn ra trong suốt buổi chiều cứ tuột dốc không phanh. Kayla làm rơi vại sốt salsa khổng lồ làm nó bắn văng tung tóe, một trong những người dàn dựng pháo hoa bị thương ở bàn tay với một vết cắt rất sâu và cần phải khâu lại, còn Gabe thì rút vào cái vỏ của chính mình. Sau đó, khi Rachel vào trong thị trấn để đón Edward, một chiếc Chevy Lumina cũ phóng ra từ con phố nhỏ bên cạnh và suýt tông vào cô. Khi cô bấm còi, cô thoáng thấy gương mặt thù địch của Bobby Dennis đằng sau tay lái. Một lần nữa cô băn khoăn tự hỏi làm sao cô có thể phát tiết ra quá nhiều oán giận lên một người trẻ tuổi như thế.

Tối hôm đó, Edward chạy ra chạy vào quầy thực phẩm khi những chiếc xe hơi ít ỏi bắt đầu rẽ vào bãi chiếu. “Con được phép thức khuya cho đến khi nào con muốn, phải không mẹ?”

“Cho đến khi nào con muốn.” Cô mỉm cười khi rót hạt ngô vào trong máy tạo bỏng ngô. Màn pháo hoa sẽ chưa được bắn khi trời chưa tối, và cô nghi ngờ chuyện thằng bé có thể thức để xem cho hết màn phục vụ đám đông của tay hề Jim Carrey ngu ngốc là màn trình chiếu đầu tiên trong tối nay.

Một cặp vợ chồng cùng với vài đứa con bước qua cửa - những khách hàng đầu tiên của họ, và cô chú tâm đến việc giúp đỡ Kayla phục vụ món ăn. Không lâu sau, ba đứa thiếu niên om sòm bước vào. Một trong số đó là Bobby Dennis.

Rachel đang phục vụ một người đàn ông lớn tuổi và vợ ông ta, vì thế Kayla lo tiếp ba đứa thiếu niên, nhưng trước khi bọn chúng đi, Rachel cũng kịp lên tiếng. “Chúc mọi người xem phim vui vẻ.”

Cậu bé trừng mắt nhìn cô như thể cô đã nguyên rửa nó.

Cô nhún vai. Bất cứ mối thù hận nào mà cậu bé dành cho cô thì nó cũng sẽ không từ bỏ một cách dễ dàng.

Họ có một lượng khách đổ vào khá ổn định dù không nhiều như cô mong đợi, và khi pháo hoa bắt đầu được bắn lên, cô liếc nhìn bên ngoài và thấy bãi chiếu chỉ mới được lấp đầy suýt soát phân nửa. Bởi vì không có nhiều việc để làm ở Salvation trong một buổi tối thứ Sáu nên cô biết rằng nhiều người trong thị trấn thể hiện một cách rõ ràng rằng Gabe sẽ phải trả giá cho việc thuê mượn cô.

Edward ngủ gục chẳng bao lâu sau khi bộ phim của Carrey được trình chiếu. Những lời phản kháng của thằng bé khi cô đánh thức nó dậy nghe không thuyết phục cho lắm. Khi nó ngã người tựa vào cô trong lúc cô giúp nó bước lên cầu thang sắt, cô thấy bút rút về điều mà cô đang gây ra cho Gabe cộng thêm với nỗi lo lắng về tương lai của chính cô. Cuốn Kinh thánh của Dwayne chẳng hề hé lộ bất kỳ một manh mối nào, và cô đã bắt đầu buông lơ hy vọng về điều đó. Có thể Gabe nói đúng, số tiền đó đã rơi xuống biển trong chiếc máy bay cùng với Dwayne mất rồi.

Cô nhìn xuống đứa con trai đang ngủ ngon lành. Gabe đang cố gắng hết sức để hòa hợp hơn với thằng bé. Anh đã dạy Edward cách cho Tweety Bird ăn mà không làm tổn thương đến chiếc mỏ yếu ớt của con chim, anh cũng đưa thằng bé đi dạo vào trong khu rừng gần chiếc hang nơi những con dơi sinh sống, nhưng trái tim Gabe vẫn không hề đặt vào đó, và bầu không khí trong ngôi nhà càng lúc càng trở nên căng thẳng qua từng ngày. Cô biết là mình phải nhanh chóng làm điều gì đó.

Tom, người điều khiển máy chiếu, mỉm cười khi cô đi ngang qua phòng chiếu và đặt Edward vào trong cái túi ngủ mà cô đã để trên sàn phòng làm việc của Gabe. Đó là một người đàn ông nói nhiều sống với một bầy chó chết, và ông ta đã hứa sẽ báo cho Rachel biết khi nào Edward thức giấc.

Khi bước xuống cầu thang, cô thấy Gabe đang bước ra khỏi quầy thực phẩm. Cùng lúc đó, một người đàn ông mà cô chỉ ngờ ngợ nhận ra, mặc dù cô không thể ngay lập tức nhớ được hắn ta là ai, bước ra từ trong bóng tối. “Xem ra mày không có được một bãi chiếu đầy ắp tối nay, Bonner.”

Gabe nhún vai. “Không thể đêm nào cũng đầy khách được.”

“Đặc biệt là khi góa phụ Snopes làm việc cho mày.”

Gabe dường như cứng người lại. “Sao mày không lo đến chuyện của chính mày ấy, Scudder?”

“Mày nói gì chả được.” Với một cái cười khẩy, hắn ta bỏ đi.

Russ Scudder. Hắn đã mất khá nhiều tóc kể từ lần cuối Rachel nhìn thấy hắn, cả cân nặng nữa. Cô nhớ hắn đã từng có nhiều cơ bắp hơn.

Gabe ngẩng lên khi cô bước xuống những bậc thang còn lại. “Russ đã từng làm bảo vệ tại Thánh đường.” Cô nói.

“Anh biết. Anh đã thuê hắn làm việc ở đây, nhưng anh phải sa thải hắn sau hai tuần. Hắn không đáng tin.”

“Hắn nói đúng về chuyện đang xảy ra. Chúng ta lẽ ra phải có đông khách hơn mới phải. Anh đang bị trừng phạt chỉ vì em.”

“Điều đó không quan trọng.”

Cô biết là không, nó không quan trọng với anh, và điều đó làm cô phiền muộn cũng nhiều như việc nơi này vắng khách. Điều này đáng lẽ nên quan trọng mới đúng. “Em tự hỏi tại sao hắn đến đây đêm nay?”

“Có lẽ hắn cần một chỗ tối tắm để say xỉn.”

Anh bước tới một chiếc xe hơi chứa một đám thiếu niên ồn ào, còn cô quay về quầy thực phẩm để chuẩn bị sẵn sàng cho giờ nghỉ giải lao. Anh trở lại giúp cô khi bộ phim đầu tiên kết thúc.

Một hàng những khách hàng được hình thành, nhưng không đủ dài để tạo khó khăn cho họ. Cả hai anh em trai của Gabe cũng đến lấy thức ăn. Cal gọi mọi thứ thành hai phần, vì thế cô đoán rằng vợ anh ta đang ở trong xe cùng con của họ.

Ethan cũng gọi hai phần, nhưng vì Kayla phục vụ anh ta nên Rachel không nhận thấy. Nếu không, cô có thể đã bị cám dỗ để lên ra ngoài và xem anh ta rủ ai đi cùng.

CHƯƠNG 18

Ethan chuyển khay thức ăn cho Kristy qua cửa sổ xe, rồi mở cửa và trượt vào sau vô lăng. Anh ngay lập tức bắt gặp mùi nước hoa của cô. Tối nay nó nhắc anh nhớ đến lớp ren đen và điệu rhumba, điều đó thật là kỳ quặc bởi anh chưa bao giờ nhảy điệu rhumba trong đời và cũng không hề có ý định làm điều đó.

Anh đóng cửa xe lại. “Họ có những chiếc bánh quy chocolate-chip loại lớn, thế nên tôi lấy hai chiếc.”

(chocolate-chip cookie:)

“Thế cũng được.” Cô nói bằng giọng lãnh đạm và lịch sự mà cô đã dùng suốt cả buổi tối hôm nay, như thể anh là ông chủ chứ không phải là bạn của cô vậy.

Những chiếc nhẫn bé xíu trên ngón tay cô sáng lấp lóa phản chiếu ánh đèn pha ngập tràn đã được bật lên trong giờ giải lao. Anh nhìn với vẻ lo lắng khi cô đặt chỗ thức ăn ở giữa họ và bóc cái bánh mì kẹp xúc xích của cô ra. Anh rải mù tạt lên trên vì đó là cách anh thích ăn bánh mì kẹp xúc xích, nhưng sự thật là, anh không hề có một tí ý niệm gì về chuyện cô có thích mù tạt hay không. Họ đã cùng nhau ăn trưa hàng ngàn lần trong suốt tám năm qua, nhưng anh dường như không thể nhớ được cô đã ăn thứ gì trong những bữa ăn đó, ngoại trừ anh nghĩ là anh nhớ được vài món salad.

“Họ không có loại salad nào cả.”

Cô nhìn anh với vẻ giễu cợt. “Tất nhiên là họ không có rồi.”

Anh cảm thấy như một thằng ngốc. “Tôi không chắc cô thích loại mù tạt thông thường hay loại nâu cay.” Anh chờ đợi. “Họ có cả hai loại.”

“Thế ổn rồi.”

“Có lẽ cô thích tương cà hơn?”

“Không quan trọng.”

“Và nước chấm nữa. Cô có thích nước chấm không?” Anh đặt chiếc bánh mì của mình xuống. “Tôi có thể trở lại và lấy một ít.”

“Không cần thiết.”

“Thật không? Tôi không thấy phiền đâu.” Anh vừa đẩy cửa xe mở ra thì cô đã ngăn anh lại.

“Ethan, tôi ghét bánh mì kẹp xúc xích!”

“Ồi!” Anh đóng cửa và lún người trên ghế, cảm thấy mình thật ngu ngốc và tuyệt vọng. Trên

màn hình chiếu phim, một chiếc đồng hồ, đi kèm là những hàng lon soda xếp hàng, đang tích tắc đếm thời gian trôi qua trong giờ giải lao. Và anh cảm thấy như thể nó đang đánh dấu từng phút một trong cuộc đời anh vậy.

“Nhưng tôi rất thích chocolate-chip.”

Anh lắc đầu. “Tôi đã chứng minh mọi điều mà cô đã ném vào tôi vào cái đêm ở The Mountaineer là đúng, đúng không? Tôi chẳng biết tí gì về cô cả.”

“Anh biết là tôi không thích bánh mì kẹp xúc xích.” Cô nhẹ nhàng nói.

Cô có thể ác khẩu hơn, nhưng cô lại đang tỏ ra tử tế. Đó là một trong nhiều điểm tốt về cô. Tại sao phải mất quá lâu để anh nhận ra được điều đó? Anh đã đi qua phần lớn cuộc đời mình mà gần như không nghĩ gì về Kristy Brown, còn bây giờ anh lại không thể nghĩ về bất kỳ ai khác.

Cô gói lại chiếc bánh mì kẹp, đặt nó vào trong túi, và nhón lấy một chiếc bánh quy chocolate-chip. Trước khi cô cắn một miếng, cô mở một tờ giấy ăn ra và trải nó trên chiếc quần jean. Chiếc quần này cùng với chiếc áo trắng đơn giản đã làm anh vô cùng thất vọng. Anh cho rằng cô đã quyết định sẽ để dành những chiếc váy ngắn và áo quây bó sát cho Mike Reedy.

Anh xé giấy bọc ống hút và cắm nó qua nắp đậy ly Cô ca anh đào bụi chẳng của mình. “Tôi có nghe rằng cô và Mike đang gặp gỡ nhau.” Anh cố nói một cách vô tình, như thể chủ đề này không hề tạo cho anh chút hứng thú nào hơn là chuyện thời tiết của tuần trước.

“Anh ta là một người rất tử tế.”

“Ừ, tôi đoán thế.” Những lọn tóc sẫm màu mềm mại uốn xoắn quanh má cô. Anh muốn vén chúng ra sau, và trong một khoảnh khắc, anh hình dung làm chuyện đó bằng đôi môi của anh.

Cô trở mắt nhìn anh. “Chuyện gì?”

“Không có gì.”

“Nói ra đi.” Cô nghe có vẻ thiếu kiên nhẫn. “Tôi biết là trong đầu anh đang nghĩ gì đó.”

“Chỉ là ... Mike là một chàng trai tốt, đừng hiểu nhầm ý tôi, nhưng ... Hồi còn học trung học, anh ta hơi ... Tôi không biết nữa. Có thể là hơi hoang dã một chút hay gì đó.” Với một người nói chuyện chuyên nghiệp trước công chúng như anh thì rõ ràng anh đang làm chuyện này trở nên lộn xộn.

“Hoang dã? Mike ư?”

“Không phải bây giờ.” Anh bắt đầu đổ mồ hôi. “Không, như tôi đã nói rồi đấy, anh ta là một chàng trai tuyệt vời, nhưng anh ta có thể hơi ... lơ lơ. Cô biết đấy. Lãng đãng.”

“Thế thì sao?”

“Thế thì,” Cổ họng anh khô khốc, và anh nhấp một ngụm Cô ca anh đào. “Tôi chỉ nghĩ rằng cô nên biết.”

“Tôi nên biết rằng anh ta lãng đãng ư?”

“Đúng thế.”

“Được rồi. Cảm ơn đã nói cho tôi biết.” Cô cắn vào một bên của miếng bánh quy. Gợn. Không một mẩu vụn rơi vãi trên lớp da bọc. Anh nhận ra mình thích sự ngăn nắp của Kristy đến thế nào. Không chỉ bởi vì cô làm mọi thứ dễ dàng hơn cho anh, mà còn vì thể giới nội tâm trong anh thường xuyên điên đảo và cô giúp anh bình tĩnh.

Tuy vậy, lúc này thì anh không bình tĩnh. Mùi nước hoa của lớp ren đen cùng điệu rhumba đang lấn chiếm anh, cùng với chiếc áo trắng đơn điệu cài cúc đến tận cổ. Ngay cả khi anh bảo mình thay đổi chủ đề, anh vẫn lại lao vào đó một lần nữa. “Ý tôi là, nếu như anh ta có lái xe hay gì đó, anh ta có thể trở nên ... cô biết đấy.”

“Lãng đãng?”

“Đúng thế.”

Cô đặt chiếc bánh quy lên trên tờ giấy ăn, những chiếc nhãn nhỏ xíu quyến rũ đó lại sáng lấp lánh. “Okay, Ethan. Chuyện này là về cái gì đây? Suốt buổi tối hôm nay anh hành xử rất lạ.”

Cô nói đúng, vì thế anh không thể hiểu được tại sao anh đột nhiên nổi giận với cô đến thế. “Tôi ư? Cô mới là người xuất hiện với cái quần jean đó!” Ngay sau khi lời vừa buột ra khỏi miệng anh mới thấy nó không ăn nhập đến thế nào.

“Anh cũng đang mặc quần jean kìa.” Cô chỉ ra một cách kiên nhẫn. “Cứ cho là anh đã là phẳng phiu chiếc quần của anh, còn tôi thì không, nhưng ...”

“Đó không phải là điểm chính, và cô biết điều đó.”

“Không, tôi không biết gì hết. Anh đang cố nói điều gì thế?” Cô đặt thêm miếng bánh quy vào đồng thức ăn bị bỏ rơi đang dần cao lên của họ.

“Cô có mặc quần jean vào lần cuối cùng khi cô hẹn hò với Mike không?”

“Không.”

“Thế thì tại sao cô lại mặc nó khi đi với tôi?”

“Bởi vì đây không phải là hẹn hò?”

“Đây là tối thứ Sáu, và chúng ta đang đỗ ở hàng-gần-cuối trong bãi chiếu bóng *Niềm kiêu hãnh của Carolina*! Tôi sẽ bảo đây là một buổi hẹn hò, cô không nghĩ thế sao?”

Mắt cô long lên, không còn chút nào của sự dịu dàng nữa. “Xin lỗi? Có phải anh đang cố nói với tôi rằng, sau hàng bao nhiêu năm qua, Ethan Bonner vĩ đại cuối cùng cũng hẹn hò với tôi, và tôi thậm chí đã chẳng hề *biết* gì về điều đó?”

“À thì, đó chẳng phải là lỗi của tôi, đúng không? Và ý cô là gì, *cuối cùng* là sao?”

Anh nghe một tiếng thở nặng nhọc trước khi cô lên tiếng. “Anh muốn gì từ tôi?”

Làm sao anh có thể trả lời câu hỏi đó? Anh có nên nói “Tôi muốn tình bạn của cô” hay “Tôi muốn cái cơ thể mà cô đã giấu đi trong suốt những năm qua” hay không? Không, chắc chắn không phải điều đó. Đây là Kristy, vì Thánh Peter. Có lẽ anh chỉ nên nói với cô rằng cô không có quyền thay đổi xoành xoạch xung quanh anh, và anh muốn mọi chuyện trở về như nó vốn có, nhưng điều đó không đúng. Ngay tại giây phút này, anh chỉ biết một điều duy nhất. “Tôi không muốn cô ngủ với Mike Reedy.”

“Ai nói tôi đã ngủ với anh ta?”

Đôi hoa tai nam kim cương giả loé lên trên tai cô. Cô đang cáu tiết với anh. Thế, tốt thôi, anh cũng đang cáu cô, vậy thì có gì khác biệt nếu nói sự thật? “Tôi đã xem trộm túi xách của cô tuần này. Chiếc bao cao su cô để trong túi đã biến mất.”

“Anh xem trộm túi của tôi? Quý ngài Ethan trung thực ấy à?”

Cái thực tế là cô dường như hoang mang hơn là tức giận đã làm anh bớt hùng hổ hơn một chút. “Tôi xin lỗi. Điều đó sẽ không xảy ra nữa. Tôi chỉ ...” Anh đặt ly Cô ca sang một bên. “Tôi chỉ lo lắng cho cô. Cô không nên ngủ với Mike Reedy.”

“Thế tôi nên ngủ với ai?”

“Không ai cả!”

Cô lại trở nên hoàn toàn cứng đờ. “Tôi xin lỗi, Ethan, nhưng tôi không còn lựa chọn điều đó nữa.”

“Tôi ngủ một mình. Tôi chẳng hiểu tại sao cô lại không thể!”

“Bởi vì tôi không thể, thế thôi, tôi không thể như thế thêm nữa. Chỉ ít thì anh cũng có một quá khứ ô danh để mà nhìn lại. Tôi thậm chí còn chẳng có điều đó.”

“Đó không phải là ô danh! À thì, có thể đúng thế, nhưng ... chỉ là ... hãy chờ một người thích hợp, Kristy. Đừng dâng hiến bản thân một cách rě rúng như thế. Khi một người phù hợp với cô xuất hiện, cô sẽ biết ngay.”

“Có lẽ tôi đã biết ngay lúc này rồi.”

“Mike Reedy không phải là người thích hợp!”

“Làm sao anh biết điều đó? Anh thậm chí còn không thể nhớ rằng tôi ghét bánh mì kẹp xúc xích. Anh không biết ngày sinh của tôi hay ca sĩ mà tôi yêu thích. Làm sao anh có thể biết ai là người đàn ông thích hợp với tôi chứ?”

“Ngày sinh của cô là 11 tháng 4.”

“16.”

“Thấy chưa! Tôi biết là nằm trong tháng 4!”

Cô nhún một bên mày cong vút nhìn vào anh, sau đó hít một hơi thật sâu mà anh ngờ rằng cô đang đếm đến mười. “Tôi bỏ chiếc bao cao su ra khỏi túi bởi vì tôi cảm thấy mình thật ngu ngốc khi mang nó đi loanh quanh.”

“Vậy cô và Mike chưa...”

“Vẫn chưa. Nhưng có thể có. Tôi thật sự thích anh ấy.”

“*Thích* thôi vẫn chưa đủ. Cô cũng thích tôi, nhưng điều đó không có nghĩa rằng cô sẽ quan hệ với tôi.”

“Dĩ nhiên là không rồi.”

Anh cảm thấy như bị đâm một nhát bởi cảm giác thất vọng. “Tất nhiên là không.”

“Làm sao tôi có thể chứ? Anh đang kiêu khem.”

Chính xác là cô có ý gì trong câu nói đó? Rằng nếu anh không kiêu khem, cô có thể xem xét lại điều đó ư?

“Và,” Cô nói tiếp. “Anh không thấy tôi cuốn hút.”

“Điều đó không đúng. Cô là ... ”

“Anh còn dám nói sao!” Những lọn tóc xù bông tung bay và đôi hoa tai nạm kim cương giả lóe sáng. “Anh còn dám nói tôi là bạn tốt nhất của anh hay sao, bởi vì không phải thế!”

Anh cảm thấy như thể cô đã đâm anh vậy. Phần lớn công việc của anh là đưa ra những lời khuyên cho người khác. Anh thấu hiểu tính phức tạp trong hành vi của mỗi con người nhiều hơn hầu hết những người khác, vậy thì tại sao anh lại không có chút manh mối nào về cô chứ?

Chiếc đồng hồ trên màn hình tích tắc những phút cuối cùng. Anh đã luôn là người ngoan cường, nhưng bằng một cách nào đó dường như cô đã hút hết khả năng chiến đấu ra khỏi người anh. Anh biết rằng anh đang làm cô tổn thương ngay cả khi anh không hiểu được chính xác như thế nào, và điều cuối cùng mà anh muốn là làm Kristy Brown tổn thương.

“Kristy, chuyện gì đang diễn ra với cô thế?”

“Sự sống đang diễn ra trong tôi.” Cô nhẹ nhàng nói. “Cuối cùng nó cũng diễn ra.”

“Điều đó có nghĩa gì?”

Sự im lặng của cô kéo dài đến mức anh không nghĩ rằng cô sẽ trả lời, nhưng cuối cùng cô cũng lên tiếng. “Nó có nghĩa là cuối cùng tôi đã ngừng sống với quá khứ. Tôi đã sẵn sàng để bước tới trong cuộc đời mình.” Cô liếc nhìn anh theo một cách làm anh nghĩ rằng cô đang vướng vào một cuộc đấu tranh nội tâm nào đó. “Nó có nghĩa là tôi sẽ không còn yêu anh thêm nữa, Ethan.”

Anh cảm thấy như thể một luồng điện giật mạnh xuyên suốt cơ thể anh, ngoại trừ anh

không biết vì sao anh lại cảm thấy sốc. Ở một cấp độ vô thức nào đó, anh cho rằng anh đã biết cô yêu anh, nhưng anh đã không để mình nghĩ về điều đó.

Cô thốt lên một tiếng cười khẽ với vẻ tự chê trách làm anh đau nhói. “Tôi đã quá thảm hại. Tất cả thời gian phí hoài đó. Trong suốt tám năm tôi ngồi bên bàn, Cô nàng Bé nhỏ Đầy Hiệu quả, bổ nhào nhào đi tìm chìa khóa xe cho anh và đảm bảo rằng anh còn sữa trong tủ lạnh, còn anh thì thậm chí chẳng bao giờ nhận ra. Tôi đã dành quá ít sự tôn trọng cho chính bản thân mình.”

Anh không biết phải nói gì.

“Anh có biết điều gì thật sự mỉa mai không?” Không còn vẻ cay đắng trong giọng nói của cô nữa. Cô nói một cách điềm tĩnh, gần như là cô đang nói về ai đó khác. “Tôi lẽ ra đã là người phụ nữ hoàn hảo cho anh, nhưng anh chưa bao giờ nhận thấy điều đó. Còn giờ thì đã quá muộn.”

“Ý cô là gì, người phụ nữ hoàn hảo?” *Và tại sao lại là quá muộn?*

Cô nhìn anh buồn bã, như thể chuyện anh không hiểu được cô làm cô thất vọng. “Chúng ta có những sở thích giống nhau, xuất thân tương tự như nhau. Tôi thích chăm sóc mọi người, còn anh thì cần được chăm sóc. Chúng ta cùng chia sẻ những đức tin về tôn giáo giống nhau.” Cô khẽ nhún vai. “Nhưng không có gì trong số đó có ý nghĩa chỉ bởi vì tôi không đủ nóng bỏng cho anh.”

“Đủ nóng bỏng! Đó là loại chuyện có thể đem ra nói được sao? Cô nghĩ rằng đó là tất cả những gì tôi tìm kiếm ở một người phụ nữ hay sao?”

“Đúng vậy. Và làm ơn đừng lên mặt kẻ cả với tôi. Chúng ta biết nhau quá lâu rồi.”

Anh nổi điên lên. “Giờ thì tôi hiểu rồi. Tất cả những thay đổi này là vì thế. Quần áo bó sát, kiểu tóc mới, mùi nước hoa chết tiệt đó. Cô sửa sang bản thân mình để tôi chú ý, đúng không? Ừ, tôi đã nhận thấy rồi đấy, và tôi hy vọng rằng cô thấy vui về điều đó.”

Đức Chúa Khôn Ngoan của chương trình Talk Show tặc lưỡi. *Ethan...Ethan...Ethan...*

Thay vì trả đũa như cô lẽ ra phải làm, Kristy lại chỉ mỉm cười. “Thật tốt là anh đã nhận thấy, nếu không tôi cũng không chắc là phải mất bao nhiêu thời gian tôi mới thức tỉnh lại được.”

“Cô đang nói về điều gì vậy?”

“Một điều rất căn bản, Ethan. Rất sáo mòn. Nhưng tôi đoán là những sự thật giản đơn luôn luôn giống như vậy, đúng không? Rachel đã cảnh báo tôi ngay khi chuyện này mới bắt đầu, rằng nếu tôi muốn thay đổi, tôi cần phải thay đổi vì chính bản thân mình chứ không phải cho anh hay cho ai khác. Tôi đã giả vờ đồng ý với cô ấy, nhưng tôi đã không thực sự hiểu rằng cô ấy đã đúng như thế nào cho đến cái ngày tôi xuất hiện ở văn phòng với lối ăn mặc gây sốc đó và đã làm anh thất kinh hồn vía.”

“Kristy, tôi không –”

Cô giơ tay lên. “Được rồi, Ethan. Tôi không còn buồn bực về chuyện đó nữa. Thậm chí tôi còn thấy biết ơn. Sự cự tuyệt của anh đã đẩy tôi làm những điều mà đáng lẽ tôi đã phải làm từ rất lâu trong cuộc sống của mình.”

“Tôi không cự tuyệt cô! Và tôi không hiểu làm thế nào cô lại có thể ngay lập tức ngừng yêu một người mà cô bảo là cô đã yêu bao nhiêu năm trời.” Anh đang làm gì thế? Phải chăng anh đang cố bảo cô hãy yêu anh trở lại?

“Anh nói đúng. Người ta không thể.” Anh cảm thấy một tia hy vọng nhỏ nhoi lóe lên, nhưng nó đã nhanh chóng mờ đi khi cô nói tiếp. “Giờ thì tôi biết rằng đó không phải là tình yêu. Tình yêu cần phải đến từ hai phía. Tình cảm mà tôi có với anh chỉ là sự mê đắm, là nỗi ám ảnh. Anh là sự thu hút chết người của tôi.”

Và giờ thì con trở thành một con thỏ bị nấu chín, Đức Chúa của Chương trình Talk Show chỉ ra.

(Nguyên văn: **boiled bunny**, xuất xứ từ **bunny boiler** nói về một người phụ nữ trả thù người tình lần lượt bằng cách nấu chín con thỏ của con gái anh ta trong bộ film **Fatal Attraction** – sự nguy hiểm chết người – năm 1987 do M.Douglas thủ vai.)

“Tôi nghĩ rằng cô đang bỏ cuộc chuyện chúng ta quá dễ dàng.” Anh nghe thấy mình lên tiếng.

“Anh đang nói đến chuyện gì thế?”

“Mối quan hệ của chúng ta.”

“Ethan, chúng ta *không* có mối quan hệ nào cả.”

“Có! Chúng ta biết nhau bao lâu rồi? Từ ... gì nhỉ, lớp sáu?”

“Tôi học lớp ba. Anh lớp bốn. Phòng học chúng ta đối diện nhau qua dãy hành lang.”

Anh gật đầu như thể anh biết điều đó, nhưng sự thật là anh không nhớ.

“Anh và Ricky Jenkins phóng bay ra khỏi lớp sau giờ học và Ricky tông sầm vào tôi.” Cô bắt đầu gói lại chỗ thức ăn còn chưa đụng tới của họ, cử động của cô như đã lập trình sẵn. “Lúc đó tôi đang mang vài cuốn sách và mô hình bản đồ Mexico bằng muối. Tôi bị ngã, sách rơi vãi khắp nơi, nước Mexico bị gãy. Lúc đó tôi rất nhút nhát. Tôi không thích người khác chú ý đến tôi, và dĩ nhiên, tôi xấu hổ chỉ muốn chết. Ricky tiếp tục chạy, nhưng anh đứng lại và giúp tôi nhặt nhanh mọi thứ. Khi Ricky nhìn lại và thấy những gì anh đang làm, anh ta đã hét lên, ‘*Đừng đụng vào con bé đó, Eth. Mà sẽ bị lây rận đấy.*’”

(Salt map: Mô hình làm từ muối, bột nhão, được nhào nhuyễn và đắp theo mô hình được vẽ

sẵn trên một bề mặt carton :)

Cô nhìn sang anh, một nụ cười khế uốn cong môi cô. “Tôi chỉ muốn chết khi anh ta nói thế, nhưng anh dường như không để ý gì mặc dù đám con trai khác bắt đầu phá ra cười. Anh nắm

lấy cánh tay tôi và giúp tôi đứng dậy, sau đó anh đưa tôi mấy quyển sách và bảo rằng tôi có thể sửa lại nước Mexico mà không có gì quá khó khăn.”

Đồng hồ trên màn ảnh biến mất, lượt chiếu thứ hai sắp bắt đầu. Cô xếp hai tay trên đùi như thể mọi chuyện đến đó là chấm dứt, và anh có thể cảm thấy cô đang dần trượt xa khỏi anh.

“Cô có làm không?”

“Gì cơ?”

“Sửa Mexico ấy?”

Cô mỉm cười. “Tôi không nhớ nữa.”

Một nỗi nhức nhối dâng tràn trong anh, nỗi khát khao được làm mọi điều tốt đẹp hơn cho cô gái nhỏ nhút nhát mà Ricky Jenkins đã tông ngã. Tay Ethan dường như có ý chí của riêng nó khi nó trượt theo phía sau lưng ghế và cuộn lại quanh gáy của cô.

Môi cô hé ra. Giật mình. Ánh đèn pha phụt tắt, quảng bãi chiếu trở lại vào bóng tối.

Anh đẩy túi thức ăn sang một bên, cúi người về trước và hôn cô. Một nụ hôn thương hại. Một nụ hôn làm lạnh. Tất cả đều tốt đẹp hơn.

Và rồi điều gì đó không thể lý giải xảy ra. Khi anh cảm thấy đôi môi mềm mại đó di chuyển bên dưới môi anh, thế giới như tách ra làm đôi và âm nhạc ngập tràn trong tâm trí anh, không phải dàn hợp xướng Handel hay dàn nhạc kịch opera Puccini, mà là một tiếng hét nguyên sơ của sự nhóp nhép, ướt đầm mồ hôi, tiếng đập rộn ràng, nâng-cô-lên, quăng-cô-xuống, đi-nào, đi-nào, Đi Nào Bé-é-é-é yêu ! rock & roll.

(Nhà soạn nhạc George Frideric Handel, các trường ca của ông thường nói về Chúa và nhà thờ.

Giacomo Antonio Domenico Michele Secondo Maria Puccini 22/12/1858 – 29/11/1924 là một nhà soạn nhạc opera người Ý.)

Hai bàn tay anh ở khắp nơi trên người cô. Nhào nặn ngực cô, kéo mạnh cúc, giật mở móc khóa trên áo lót của cô, khai phá những thớ thịt tròn trịa ngọt ngào đó. Và cô không kháng cự lại. Ô, không, cô không hề kháng cự lại chút nào. Môi anh tìm thấy một núm vú nhỏ và nhăn nheo đang ngẩng lên mời gọi anh.

Đôi bàn tay nhanh nhẹn, hiệu quả của cô luồn xuống dưới áo anh, giật nó ra khỏi chiếc quần jean là ủi phẳng lý của anh và đan dệt thành những vệt nóng hổi trên lưng anh, trong khi những tiếng rên rỉ hỗn hển của cô thiêu cháy nỗi đam mê của anh theo những nhịp điệu thật nhanh, thật nóng.

Anh thọc tay vào giữa hai chân cô, úp lấy cô qua lớp quần dày. Cô đẩy mạnh vào anh, cọ xát vào anh với một sự khao khát đã cuốn phăng đi lý trí của anh. Anh chọt vật với khóa quần của cô. Cô lần tìm khóa quần anh.

Màn bùng lười xấu xa của cô rộn ràng trong miệng anh, thực hiện những gì mà anh muốn làm. Phải làm.

Thịt da. Mềm mại, ẩm ướt vì mồ hôi. Và rồi ướt sũng. Những ngón tay của anh chìm vào trong đó.

Cô cầm anh trong tay cô, chơi đùa bằng cách siết thật mạnh, đẩy anh đến sát bờ vực của sự lãng quên.

Lúc này Người đang ở đâu? Tâm trí anh gào thét. *Tại sao Người không bảo con ngừng lại?* Anh chờ Đức Chúa Kỷ luật, Đức Chúa Khôn Ngoan và Đức Mẹ lên tiếng, nhưng anh chỉ nghe thấy sự yên lặng.

“Dừng lại.” Kristy thì thào.

Ngón tay anh vẫn đang ở trong cô, bàn tay cô đang bao quanh anh. “Dừng lại.” Cô lặp lại lần nữa.

Nhưng cả hai người họ đều không muốn thả ra.

Cô rùng mình, và anh nhận ra cô đã gần rơi qua bờ vực như thế nào. Giọng cô khàn đặc. “Anh không thể làm thế này, Ethan.”

Tình thương mến của cô quét qua người anh tựa như cơn gió mát lành trong sạch. Cô đang lo cho anh, như mọi khi. Chưa bao giờ cô nghĩ cho bản thân mình.

Đã quá lâu rồi, nhưng anh vẫn chưa quên phải làm gì. Anh kéo cô lại gần hơn và di chuyển ngón tay cái ... những vòng tròn dịu dàng. Cô thở dốc. Anh hôn cô, và với tất cả sự dịu dàng trong trái tim anh, anh để cô rơi xuống.

Sau đó, không ai trong hai người họ muốn nói chuyện. Họ chỉnh lại quần áo, rời nhau ra, lau chỗ Cô ca anh đào bị đổ, và vờ như đang xem phim. Anh lái xe đưa cô về nhà và không ngạc nhiên khi cô không mời anh vào, nhưng khi anh mở cửa xe cho cô, anh thấy mình đang mời cô tham gia bữa trưa kết hợp của chị dâu anh vào ngày hôm sau.

“Không, cảm ơn anh.” Cô trả lời một cách lịch sự.

“Anh sẽ đến đón em trước 11h.”

“Tôi sẽ không ở đây.”

“Có đấy.” Anh đáp lại với vẻ kiên quyết. “Em sẽ ở đây.”

Chuông điện thoại reo khi Rachel bắt đầu sấy khô mái tóc sau buổi tắm sáng. Gabe đang ở sân sau gõ đập một thứ gì đó còn Edward thì đang chơi trên cổng vòm trước nhà, thế nên cô quần khăn tắm quanh đầu và chạy vào nhà bếp để trả lời.

“Vui lòng cho tôi gặp Rachel Snopes?” Giọng của một người phụ nữ.

“Rachel Stone đang nghe máy.”

Một giọng trẻ con ồm ồm phía bên kia đầu dây và giọng người phụ nữ nhỏ đi đôi chút. “Không sao đâu, Rosie. Mẹ ở ngay đây.” Một lần nữa, chị ta nói trực tiếp vào ống nghe. “Xin lỗi cô Stone, nhưng con gái tôi vẫn chưa hoàn toàn khỏe lại từ chuyến đi hôm qua. Chúng ta không có cơ hội gặp nhau tối qua tại bãi chiếu bóng. Tôi là Jane Darlington Bonner, vợ Cal.”

Giọng người phụ nữ nghe khách sáo nhưng không hề thù địch. “Có gì không, bà Bonner?”

“Làm ơn, cứ gọi tôi là Jane. Tôi có một gia đình sẽ tụ tập trong khoảng một giờ nữa. Tôi rất xin lỗi vì đã báo muộn – thành thật mà nói, tôi gần như đang phá hỏng mọi thứ vào phút chót – nhưng tôi rất vui nếu cô và con trai cô đến chơi.”

Rachel nhớ đến chuyến viếng thăm của Cal ở quầy thực phẩm vào chiều hôm qua. Cô đã có mặt ngay tại đó lúc anh ta mời Gabe, và sẽ rất dễ dàng cho Cal nếu kèm thêm cả cô vào lời mời nếu như anh ta muốn.

“Cảm ơn chị, nhưng có lẽ đó không phải là một ý hay.”

“Rõ ràng là hôm qua cô đã gặp chồng tôi.” Chất giọng du dương của chị ta chứa đựng không gì khác ngoài nét khôi hài.

“Đúng vậy.”

“Dù sao thì cũng cứ đến nhé.”

Rachel mỉm cười và cảm thấy một cảm giác ấm áp dành cho người phụ nữ mà cô mới chỉ thấy trên một tấm ảnh tạp chí. “Không chỉ có chồng chị. Ethan cũng không phát cuồng vì tôi đâu.”

“Tôi biết.”

“Và tôi rất nghi ngờ chuyện Gabe muốn tôi ở gần gia đình anh ấy hơn. Tôi nghĩ tốt hơn là tôi nên kiểu.”

“Tôi sẽ không thúc ép đâu, nhưng hy vọng là cô sẽ đổi ý. Cal và Ethan là hai gã đàn ông nhất trên trái đất này, nhưng họ không có ý xấu, và tôi đang muốn gặp góa phụ Snopes khét tiếng đến chết đây này.”

Rachel thấy mình phản ứng lại giọng điệu hài hước nhẹ nhàng của người phụ nữ bằng một tiếng cười. “Hãy ghé qua đây bất cứ lúc nào.”

“Tôi sẽ đến.”

Cô chỉ vừa mới gác máy thì Gabe bước vào từ sân sau. Một vết mụn cưa bám vào quần jean và trông anh hạnh phúc hơn bao giờ hết trong nhiều ngày qua.

Cô mỉm cười với anh. “Anh đang làm gì ngoài đó thế?”

“Xây một chuồng chim nhỏ. Tweety Bird sẽ phải thích nghi với khí hậu ngoài trời trước khi chúng ta có thể thả nó ra.”

Tất cả những điều này chỉ là dành cho một con chim sẻ nhỏ bình thường thôi sao?

Anh bước về phía bồn rửa và vặn vòi nước để rửa tay. “Anh đã hỏi Chip xem thằng bé có muốn giúp không, nhưng nó bảo không.”

“Anh làm ơn đừng gọi nó như thế.”

“Không cho đến khi nó bảo thế.” Anh túm lấy một miếng khăn giấy và bước đến trao cho cô một nụ hôn chào buổi sáng. Nó chỉ thoáng qua, nhưng vẻ thân mật tự nhiên đó làm cô nhớ đến lần ân ái đêm qua. Lúc này cô tựa má vào ngực anh và cố không nghĩ về chuyện điều này sẽ sớm chấm dứt thế nào.

Ngón tay anh bắt được một món tóc của cô và vén nó ra sau tai. Anh đặt một nụ hôn vào chỗ anh vừa vén tóc, rồi bước lùi lại. “Chúng ta sẽ phải có mặt chỗ Cal và Jane sớm, anh cũng cần phải tắm nữa, vì vậy đừng có làm anh phân tâm.”

“Chúng ta ư?”

“Em biết là anh không muốn em ở lại đây một mình.”

Nỗi thất vọng chế ngự trong cô khi cô nhận ra chẳng có gì mang tính cá nhân trong lời đề nghị của anh. Anh không muốn cô bị hút vào gia đình anh, anh chỉ làm nhiệm vụ của một con chó canh gác. Phòng ngủ là nơi riêng tư duy nhất mà cô choán chỗ trong cuộc đời của Gabe, và anh chưa bao giờ hứa hẹn với cô một điều gì hơn thế.

“Em không nghĩ đó là ý kiến hay. Em sẽ có một khoảng thời gian khó khăn khi phải ăn uống với hai người anh em trai của anh cứ muốn phóng dao găm vào em.”

“Anh chưa thấy em chạy trốn khỏi một cuộc chiến bao giờ.”

“Gabe, họ ghét cay ghét đắng em!”

“Đó là vấn đề của họ. Anh phải đi, còn em sẽ không ở đây một mình.”

Cô che giấu cảm giác tổn thương phía sau một nụ cười. “Thôi được rồi. Có lẽ sẽ rất vui khi được tra tấn hai người anh em ngớ ngẩn của anh.”

CHƯƠNG 19

Một giờ sau, họ băng qua chiếc cổng sắt đen xỉ được tô điểm thêm đôi bàn tay vàng đang cầu nguyện. Edward, lúc này đang ngồi giữa Gabe và Rachel trên ghế trước của chiếc xe tải, tỏ ra sững sờ khi nhìn thấy tòa lâu đài trắng bực chảnh. “Con thực sự đã từng sống ở đây sao?”

“Đúng thế đấy.”

“Nó to khủng khiếp.”

Cô định nói rằng nó cũng thật xấu xí nhưng đã kịp kìm lại. Cô cố không đưa ra những nhận xét tiêu cực về Dwayne và về cuộc sống chung của họ với Edward.

Tiến sỹ Jane Darlington Bonner đón họ ngay ngoài cửa, đưa bé trong tay và chấm bột trên má khiến cô trông giống như một người tham dự vòng-chung-kết cuộc-thi-nướng-bánh của Pillsbury hơn là nhà vật lý học lừng danh trên thế giới. Cô có vẻ ngoài cổ điển như một người thuộc hàng dòng dõi trầm anh, nhưng qua những thông tin mà Gabe đã để lộ, Rachel biết xuất thân của cô dứt khoát chỉ là từ tầng lớp trung lưu. Mái tóc vàng của cô được búi lỏng ra sau theo kiểu Pháp, áo quây và quần soóc màu đào. Vẻ ngoài rất có phong cách của người phụ nữ này càng làm Rachel nhận thức một cách không thoải mái về chiếc váy caro xanh-trắng bạc thếp mặc ở nhà và đôi giày đen quai dẹt của mình.

Tuy vậy, Jane dường như chẳng hề chú ý. Cô chào Gabe bằng một nụ hôn, và trao cho Rachel một nụ cười ấm áp. “Thật vui vì cô đã đến. Còn con chắc là Edward rồi.”

“Chip.” Gabe xen vào bất chấp sự bức bối của Rachel. “Chip Stone.”

Jane nhướn một bên mày vàng nhạt lên với vẻ thích thú. “Cô rất vui được gặp con, Chip. Đây là Rosie. Con bé cứ cáu kỉnh suốt kể từ hôm qua.”

Nhưng Rosie trông không hề cáu kỉnh. Ngay lúc cô bé con chín tháng tuổi nhìn thấy Edward, nó đã kêu ré lên sung sướng để lộ bốn cái răng bé xíu. Cặp chân mũm mĩm bắt đầu quẫy đạp và môi dưới ánh lên đầy dãi khi nó vươn ra đòi thằng bé.

“Em ấy thích con.” Edward nói với vẻ ngạc nhiên.

“Chuyện này hay đây,” Jane nói, “vì lúc này con bé không thích ai khác đâu. Thậm chí cả bố nó cũng không thể làm gì được với nó. Cho con biết điều này. Tất cả mọi người đang ở trong bếp. Cô sẽ thử đặt con bé xuống sàn nhà, và có lẽ con có thể chơi với nó. Thế được không?”

Edward gật đầu hơn hớn. “Em ấy thậm chí có thể chơi với cả Horse nữa.”

Rachel phải nể phục Jane. Nhà vật lý gần như không hề thất sắc khi nhìn thấy con thỏ chột-mắt, cáu-bẩn, nuôi-cả-ổ-vi-trùng đang được chìa ra cho đứa con bé bỏng mắt sáng rỡ, thơm tho, tóc vàng óng của mình.

“Ý tưởng tuyệt vời.”

Jane dẫn mọi người vào nhà bếp, ở đó Cal đang rót nước cam vào trong một cái bình, trong khi Ethan đứng bên cạnh anh đang mở nút một chai champagne. Cả hai người đều gọi Gabe toáng lên trước khi nhìn thấy Rachel, và rồi về mặt họ cùng đồng thời tối sầm lại.

Bàn tay Gabe đặt trên lưng cô đầy vẻ bao bọc. Anh gật đầu chào anh em của mình. “Cal. Eth.”

“Còn thứ gì khác chị muốn bày ra trên sàn gỗ nữa không, Jane?” Trước sự ngạc nhiên của Rachel, Kristy bước vào phòng sinh hoạt gia đình. “Chào Rachel. Hey, Edward.” Kristy trông tuyệt cú mèo với chiếc áo màu mận rộng rãi và một chiếc quần jean trắng bó rất sát. Đôi sandal màu vàng nhỏ nhắn sáng lấp lánh trên chân cô. Một vẻ mơ hồ không chắc chắn lướt qua trên mặt Ethan khi cô xuất hiện, nhưng Kristy dường như không nhận thấy, và Rachel có cảm

giác bạn mình cố tình tránh nhìn vào vị Mục sư.

Trong khi Edward chơi đùa với Rosie trên sàn nhà đá hoa cương đen, còn Cal liên tục bắn cho Rachel những ánh mắt thù địch thì Jane bắt đầu chuyền những loại bát, bình đựng nước và khay khác nhau cho tất cả mọi người. “Chúng ta sẽ ăn trên sàn gỗ. Đó là một trong số ít chỗ trong khu lăng tẩm này có thể giúp chúng ta thấy thoải mái.” Cô nhận ra mình đang nói gì và quay ngoắt về phía Rachel. “Ôi trời ơi. Tôi xin lỗi. Quanh quẩn bên Cal quá lâu làm tôi quên mất cả cách giữ mồm giữ miệng.”

“Không sao đâu.” Rachel mỉm cười. “Đây *đúng là* một khu lăng tẩm. Mọi người đều biết điều đó ngoại trừ Dwayne.”

Đồng hồ hẹn giờ trên bếp lò đã tắt làm Jane lăng đi. Cal bế Rosie lên từ sàn bếp trong lúc con bé đang khoải trá gặm cái tai bần thủ của Horse. Con bé hét lên một tràng chói tai phản đối và đá mạnh đôi giày, trúng ngay đùi bố nó.

Tiếng kêu oai oái của Cal làm Ethan buồn cười. “Lần sau phải nhắm cao hơn, Rosie Posie. Như thế mới thực sự làm ông già của con chú ý.”

Edward nhặt lại con thỏ trên sàn và đưa nó cho Rosie, ngay lập tức con bé nín lặng. Tất cả bọn họ cùng chuyển từ phòng sinh hoạt gia đình ra ngoài sàn gỗ.

Khi Rachel bước ra ngoài, cô nhớ đến một ngày mưa cách đây hơn hai tuần khi cô và Gabe làm tình lần đầu tiên. Gabe hẳn cũng nhớ lại, bởi vì anh quay lại nhìn cô, và có điều gì đó thật ấm áp lấp lánh trong đôi mắt xám bạc lạnh lẽo đó của anh.

Trái với lời cảnh báo của Cal, Jane không hề đãi họ bằng bánh nướng xốp bột mì hay đậu phụ. Thay vào đó, họ thưởng thức món trứng tráng trộn thịt hầm thơm phung phức chứa những khoanh nấm mập mập và những mẩu táo thơm lừng, cùng với mứt trái cây tươi, bánh cà phê trộn quả việt quất, và vài bông hoa mimosa tuyệt đẹp.

Trong khi người lớn tụ tập quanh chiếc bàn che ô, Edward ngồi cạnh mảnh sân chơi nhỏ rào lưới nơi Rosie đang bị quây lại để con bé không bị xây xước vì những mẩu gỗ trên sàn. Rachel thích ngắm con trai mình trong lúc thẳng bé đứng đưa những món đồ chơi trước mặt Rosie, cù vào bụng nó, và làm mặt xấu để làm nó cười.

Rachel không mất nhiều thời gian để nhận ra Cal và Jane quan tâm đến nhau nhiều đến thế nào. Về mặt của cựu cầu thủ quarterback, cực kỳ kém thân thiện mỗi khi nhìn Rachel, lại trở nên bùng sáng bất cứ khi nào anh nhìn vợ. Họ dường như luôn kiếm có để chạm vào nhau: chạm nhẹ vào bàn tay ở chỗ này, vuốt ve lên cánh tay ở nơi khác, trao đổi những cái liếc mắt, gửi gắm những nụ cười. Và rõ ràng cả hai người họ cùng tôn sùng cô con gái tóc vàng vô cùng quấy phá của họ.

Nhưng cũng có những chuyện ngấm ngầm rất khó chịu xảy ra trên bàn ăn. Mặc dù cô đã quen với sự căm ghét của Ethan, nhưng thái độ thù địch của Cal dành cho cô còn khắc nghiệt hơn nữa, và cô ngờ rằng anh ta bảo bọc Gabe còn hơn cả cậu em út của mình. Để làm vấn đề trầm trọng hơn, Ethan và Kristy dường như đang cố gắng hết sức để không nhìn vào nhau, còn Gabe thì quá căng thẳng đến mức cô có thể nghe thấy tiếng dây thần kinh của anh kêu tung tung. Cô biết thật khó khăn cho anh đến mức nào khi trở thành một phần của một gia đình đang tụ họp trong khi anh không còn gia đình riêng của mình nữa.

Chính Cal là người khơi mào chủ đề về bãi chiếu bóng. “Không thể tin được những gì em đã

làm với nơi đó.”

Ethan nhảy vào. “Anh ấy đã nhổ bỏ được cái gai to nhất trong Hạt và biến nó thành một thứ gì đó.”

Hai anh em họ thao thao bất tuyệt bằng cái giọng nồng nhiệt giả vờ, khen ngợi Gabe rằng chuyện mở lại bãi chiếu bóng thì tuyệt vời thế nào và đó là một thành tựu cống hiến dành cho cả cộng đồng ra sao. Không ai trong số họ đề cập đến cuộc sống cũ của Gabe. Như thể chuyện anh chữa bệnh cho những con thú cùng với vợ và con anh chưa hề tồn tại vậy. Họ càng nói, Gabe càng căng thẳng cho đến khi Rachel không thể chịu đựng được thêm nữa.

“Gabe, kể cho họ nghe về Tweety Bird đi.”

“Có gì nhiều đâu mà kể.”

“Tweety Bird là một con sẻ non mà Gabe đang chăm sóc cho khỏe lại.”

Gabe nhún vai, và cử chỉ nhỏ thế thôi cũng đã đủ để cả hai anh em trai của anh lao vào cứu thoát anh khỏi cái chủ đề mà anh có thể không muốn bàn đến.

“Cuộc trình diễn pháo hoa đêm qua thật sự hoành tráng. Rosie rất khoái chí, đúng không Jane?”

Ethan gật đầu. “Đó là ý tưởng tuyệt vời. Em biết rằng những gia đình trong thị trấn sẽ rất cảm kích khi có một nơi như thế để dẫn bọn trẻ đến mà không phải trả một đồng tiền.”

Hành động đơn thuần dựa trên bản năng, Rachel chồm người về phía trước.

“Gabe đã xây một chiếc chuồng chim phía sau nhà để giúp con chim làm quen với khí hậu ngoài trời.”

Gabe nhìn cô với vẻ bức bối. “Chuyện đó chẳng có gì to tát, Rachel.”

Giờ thì cô có cả thấy ba anh em nhà Bonner đang quắc mắt nhìn cô. Chỉ có Jane và Kristy quan sát cô với vẻ thích thú. “Em nghĩ là có đấy. Việc chăm sóc con chim còi còi đó làm anh hạnh phúc. Còn bãi chiếu bóng thì không.”

“Tweety Bird không còi còi!” Edward kêu lên phản đối.

Gabe đột ngột đẩy ghế ra sau. “Cà phê sắp hết rồi. Tôi sẽ đi làm bình mới.” Anh biến mất qua cửa hiên.

Cal ngả người ra sau ghế và trừng mắt nhìn cô bằng đôi mắt thép bạc. “Cô đang cố tình làm em tôi không vui đúng không?”

“Cal...”

Anh phản ứng trước lời xen ngang của vợ bằng một cái phẩy tay ra hiệu cho cô im lặng. Tiến sĩ Jane Darlington Bonner trông không giống kiểu phụ nữ có thể dễ dàng bị buộc phải im lặng, vì thế Rachel cảm thấy cái nhún vai chấp thuận của cô mang tính chất tự nguyện hơn. Có lẽ cô

xác định cuộc đối đầu này là không thể tránh khỏi và rằng Rachel đủ cứng cỏi để thù tiếp Cal.

“Tôi đã nói với Ethan cùng một điều mà tôi sắp nói với anh đây,” Rachel nói. “Hãy ngừng cái việc nâng niu anh ấy lại. Điều hành bãi chiếu *Niềm kiêu hãnh của Carolina* không phải là thứ mà anh ấy nên làm trong cuộc đời của mình, và cả hai người các anh phải ngừng cư xử như thể anh ấy đang làm một điều gì đó thật kỳ diệu đi. Gabe là một bác sĩ thú y, và đó là chuyện mà anh ấy cần phải làm.”

“Cô nghĩ là cô hiểu em trai tôi hơn chính gia đình nó sao?” Cal lạnh lùng hỏi.

“Đúng thế, tôi đoán là tôi hiểu hơn.”

Gabe xuất hiện trở lại. “Cà phê sẽ có sớm thôi.”

Ánh mắt Ethan bắn từ Cal sang Gabe. “Có một quả bóng trong garage. Chúng ta hãy cùng chơi trong lúc Quý ngài Quarterback lau dọn nhà bếp. Con muốn đi cùng chúng ta không, Edward?”

Edward cân nhắc câu trả lời. “Con muốn lắm, nhưng nếu con đi, Rosie sẽ khóc bởi vì em ấy thích con rất nhiều, vì thế con nghĩ là con sẽ ở lại và chơi cùng em ấy.”

Rachel có thể thấy quyết định của con trai cô đã chiếm được cảm tình của bố mẹ Rosie. Cả hai người họ cùng mỉm cười và bảo nó có thể đi, nhưng Edward đã lễ phép từ chối.

Ethan và Gabe bước xuống khỏi sàn gỗ. Rachel định dọn dẹp bàn thì Cal đã xuất hiện phía sau lưng cô và nhẹ nhàng nói. “Cô có phiền vào phòng làm việc vài phút không? Tôi có một thứ muốn cho cô xem.”

Đi cùng anh là điều cuối cùng mà cô muốn làm, nhưng Jane và Kristy đã vừa mới biến mất vào nhà bếp, thế nên chẳng còn ai giải cứu cô. Cô nhún vai, hy vọng cử chỉ ấy đủ tạo ra vẻ bất cần và theo sau anh. Khi đến phòng làm việc, Cal đóng cửa lại phía sau lưng họ. Qua khung cửa sổ phía bên trái, cô thấy quả bóng bầu dục bay lên, rồi Gabe chạy vào trong tầm mắt của cô để bắt nó.

Cal bước ra phía sau chiếc bàn từng một thời thuộc về Dwayne và kéo ra một ngăn tủ. “Tôi có thứ này cho cô.” Anh rút ra một mảnh giấy và đưa nó cho cô. Thậm chí trước khi những ngón tay cô chạm vào tờ giấy, cô đã biết đó là một tấm séc. Cô liếc nhìn xuống và nín thở.

Nó được ký phát cho cô với số tiền là hai mươi lăm nghìn đô la.

Giọng cô ghen lại. “Cái gì đây?”

Anh ngồi xuống ghế và ngẩng lên nhìn cô. “Một khoản tiền cọc cho tương lai của cô.”

Cô nhìn trân trân vào nó, một cảm giác chìm ngấm nhận nhạo trong dạ dày, cô biết câu trả lời thậm chí trước cả khi cô lên tiếng hỏi. “Và đổi lại anh muốn gì?”

“Tôi muốn cô rời khỏi Salvation và không liên lạc với em trai tôi nữa.” Anh ngừng lại. “Cô có những trách nhiệm. Một đứa trẻ cần phải được nuôi dạy. Và cái này sẽ giúp cô dễ dàng hơn.”

“Tôi hiểu.” Một nút thắt đang hình thành trong cổ họng cô. Cô đã đến Salvation để tìm một kho báu, nhưng cô đã không hề tưởng tượng ra đây chính là kho báu đó. Cô nuốt mạnh xuống, cố làm cho nút thắt đó lỏng ra. “Tôi còn bao nhiêu thời gian?”

“Tôi biết là cô cần thời gian tìm một nơi để đi, vì thế tôi đã ký lùì ngày trên đó. Tôi hi vọng cô đi khỏi đây trong mười ngày nữa.”

Khi nhìn anh qua chiếc bàn, cô ngạc nhiên khi thấy một tia sáng của lòng trắc ẩn hiện lên trong mắt anh, và cô ghét anh vì điều đó. Cô chớp mắt thật mạnh. “Giờ Gabe đã biết cười. Không thường xuyên, nhưng thỉnh thoảng. Ethan đã nói với anh điều đó chưa?”

“Việc mở lại bãi chiếu bóng có tác dụng tốt cho nó. Cuối cùng vết thương của nó cũng đang bắt đầu lành lại.”

Cô muốn tranh cãi với anh, muốn nói với anh rằng chính cô mới là nguyên nhân khiến Gabe bắt đầu lành lặn lại, nhưng anh sẽ không tin cô. Hơn nữa, cô cũng không rõ liệu đó có phải là sự thật hay không. Có thể cô không hề có ý nghĩa gì đối với Gabe ngoài một vài giờ ít ỏi của sự lãng quên khi họ ở trên giường cùng nhau.

“Cả Ethan và tôi đều tin rằng việc cô đi sẽ đẩy nhanh tiến trình bình phục đó.”

“Nếu Gabe phát hiện ra chuyện này, anh ấy sẽ nổi giận.”

“Đó là lý do vì sao cô sẽ không nói một lời nào cả. Cô hiểu chứ? Nếu cô có bất kỳ lời bóng gió nào về chuyện này, thỏa thuận sẽ chấm dứt.”

“Ồ, tôi hiểu. Tôi hoàn toàn hiểu rồi.” Cô kéo tờ séc qua những ngón tay. “Chỉ cần cho tôi biết một điều thôi. Chính xác là anh nghĩ tôi đang làm điều gì kinh khủng đối với anh ấy đến mức thế?”

“Tôi cho là cô đang lợi dụng nó.”

“Bằng cách nào.”

Mắt anh thu hẹp lại. “Đừng giở trò với tôi, cô nương, bởi vì tôi bắt thóp được cô rồi. Gabe là một người giàu có nhưng rất thờ ơ với tiền bạc. Cô muốn lấy của nó từng xu một, và rồi sẽ biến mất để tìm một vùng đất khác màu mỡ hơn.”

“Anh biết chắc chắn điều đó chứ?”

“Cô có nhận tấm séc hay không?”

Cô nhìn xuống tấm séc và tự hỏi liệu có khi nào cô có thể thoát khỏi quá khứ của chính mình không. “Có. Có, tôi sẽ lấy nó, anh Bonner. Anh đã cược bằng cả cuộc đời anh là tôi sẽ lấy mà.”

Cô nhét tấm séc vào trong túi của chiếc váy và quay ra cửa, nhưng giọng nói nhẹ nhàng của anh đã ngăn cô lại trước khi cô có thể rời khỏi.

“Cô Snopes, cô sẽ không thích những gì sẽ xảy ra với cô nếu cô cố lừa bịp tôi đâu.”

Những ngón tay của cô siết lại trên nắm đấm cửa. “Tin tôi đi, anh Bonner, anh là người cuối cùng trên trái đất này mà tôi có ý định lên giường.”

*(Đoạn này chơi chữ, Cal dùng từ **screw over** chỉ ý lừa bịp. Nhưng **screw** cũng có nghĩa là quan hệ tình dục, và Rachel dùng từ đó để đáp trả.)*

Cô buộc mình không được chạy ra khỏi phòng, nhưng cô đã run lấy bấy khi ra đến sàn gỗ, nơi Jane và Kristy đã bỏ rơi công việc dọn dẹp và đang ngồi tán gẫu với nhau.

Ngay lúc Jane nhìn thấy Rachel, vẻ mặt cô trở nên cảnh giác. “Anh ấy đã làm gì?”

Rachel không hoàn toàn kiểm soát được vẻ run rẩy trong giọng nói của mình. “Chị sẽ phải hỏi anh ta.”

Jane đứng dậy và cầm lấy tay Rachel. “Tôi xin lỗi. Người nhà Bonners họ - họ là một gia đình theo mọi ý nghĩa của từ đó. Họ chống lại cả thế giới vì nhau, nhưng đôi khi lòng trung thành đã làm cho họ mù quáng.”

Điều duy nhất mà Rachel có thể làm là khẽ gật đầu.

“Tôi sẽ cố nói chuyện với anh ấy lần nữa.” Jane nói.

“Chẳng có ích lợi gì đâu.” Cô nhìn thấy chùm chìa khóa của Gabe trên bàn liền vơ lấy chúng. “Tôi thấy không khỏe. Tôi chắc rằng Ethan sẽ không phiền khi phải đưa Gabe về nhà. Đi nào Edward, chúng ta phải về rồi.”

Edward phản đối trước mệnh lệnh của Rachel, còn Rosie thì như tan vỡ khi con bé nhận ra mình đang mất đi người bạn chơi cùng. Khuôn mặt nhỏ xíu của nó dúm dỏ khi Edward gỡ con Horse ra khỏi tay nó. Nó vươn cả hai cánh tay ra đòi thằng bé hay đòi con thỏ, Rachel không chắc là thứ nào, và bắt đầu rống lên.

Edward vụng về vỗ lên đầu con bé. “Không sao đâu, Rosie. Chỉ là em có một ngày tồi tệ thôi.”

Rosie ngừng khóc, nhưng đôi mắt xanh rung rung đầy nước mắt, và con bé nhìn Edward với vẻ mặt tội nghiệp đến mức có thể làm đá cũng phải tan chảy.

Edward nhìn xuống con Horse. Và rồi, trước sự kinh ngạc của Rachel, nó đưa con thỏ nhồi bông cho Rosie.

Rosie ôm chặt lấy con thỏ vào bộ ngực nhỏ xíu nhấp nhô và dán mắt vào Edward với vẻ biết ơn.

Rachel nhìn con trai lo lắng. “Con có chắc không, Edward?”

Thằng bé chỉ ngập ngừng có một giây rồi gật đầu. “Con hoàn toàn lớn rồi. Rosie cần Horse hơn con.”

Cô mỉm cười, siết lấy bàn tay nó và cố để không rơi nước mắt.

Gabe nhảy ra khỏi chiếc Camry của Ethan trước cả khi chiếc xe dừng hẳn và lao về phía cổng vòm nơi Edward đang xây một cabin gỗ xiêu vẹo bằng mấy chiếc gậy mà nó nhặt được. “Mẹ cháu đâu?”

“Cháu không biết. Bên trong, cháu đoán thế.” Mắt nó nhìn qua Gabe về phía Ethan và Kristy, cả hai vừa mới ra khỏi xe.

Gabe dợm bước về phía cửa chỉ để khựng lại khi anh nhìn thấy thằng bé làm một cử chỉ với tay qua bên cạnh, như thể nó đang cố cầm lên cái gì đó không có ở đó. Rồi tay thằng bé rơi lại xuống đùi, và nó buông một tiếng thở dài nghe như thể rơi xuống tận những ngón chân.

Gabe ước gì anh không hiểu cử chỉ ấy. “Cháu đang nhớ con thỏ của cháu đúng không?”

Edward cúi đầu xuống chiếc cabin gỗ và gãi gãi đầu gối.

“Ta nghe nói cháu đưa nó cho Rosie, nhưng mọi người sẽ hiểu nếu cháu muốn lấy lại nó.” Anh cố kiềm chế về cộc cằn trong giọng nói, nhưng không thành công lắm.

“Rosie sẽ không hiểu.”

“Nó chỉ là một đứa bé. Nó sẽ quên thôi.”

“Horse không phải là thú mà một đứa trẻ có thể quên.”

Thằng bé nói với vẻ hoàn toàn chắc chắn đến mức Gabe biết rằng sẽ là vô ích khi tranh cãi với nó. Về điểm này, trông nó giống hệt như mẹ nó.

“Mục sư Ethan! Kristy!” Thằng bé mỉm cười khi họ bước lên phía cổng vòm. “Cô chú có muốn xem cabin gỗ của con không?” Nó còn quá nhỏ để có thể cảm nhận được sự căng thẳng giữa họ, nhưng Gabe đã nhận thấy điều đó.

“Con biết là có mà!” Kristy nói.

Gabe quay bước vào trong nhà. “Rachel?”

Không có tiếng trả lời. Anh liếc nhanh qua các phòng, rồi tìm thấy cô ở bên ngoài trong lúc cô đang cúi xuống một cây cà chua đỏ mọc trong khu vườn đầy cỏ dại.

Cô đang mặc một chiếc váy màu cam mà cô đã vẽ lên. Ánh nắng rọi xuống lốm đốm trên mái tóc cô và nhảy múa dọc trên cánh tay mảnh mai, ánh lên màu nâu vàng. Chân cô để trần, và cô sục những ngón chân trong lớp đất mềm mại. Cô trông thật nhàn nhã và gợi cảm, như được sinh ra từ đất và lửa, và anh muốn yêu cô ngay tại đây trong khu vườn kém hoàn hảo này. Anh muốn bao phủ cơ thể cô bằng cơ thể chính mình, quên đi anh là ai hay cô là ai. Anh muốn đi cùng cô không cần cả quá khứ lẫn tương lai, không một chút ý nghĩ nào khác ngoài khoảnh khắc này.

Cô ngẩng lên. Một lớp mồ hôi sáng lấp lánh trải dài trên má, và môi cô hé ra với vẻ ngạc nhiên. “Em không nghe thấy tiếng anh.”

Cô không cười chào anh, không có dấu hiệu nào cho thấy cô vui vì được gặp anh cả. “Sao em lặng lẽ ra về như thế?” Anh quát lên.

“Em không khỏe.”

“Lúc này trông em rất khỏe.”

Cô không trả lời. Thay vào đó, cô cúi xuống và bắt đầu hì hụi nhổ một bụi cỏ gà.

“Nếu em muốn về, đáng lẽ em phải báo anh. Em biết là anh không thích để em ở đây một mình.”

“Anh không thể ở cạnh em mỗi giây mỗi phút. Và tại sao anh phải cố gắng chứ?”

“Ý em là gì?”

“Ý em là anh không phải chịu trách nhiệm về em.”

Vẻ lắc cắc trong giọng nói của cô làm anh bức bối. Cô mới là người sai, không phải anh. Anh đang làm mọi thứ mà anh có thể để giữ cô được an toàn, nhưng cô không chịu hợp tác. “Anh chịu trách nhiệm về em trong lúc em còn ở dưới mái nhà này.” Anh thấy mình lên tiếng.

Nhưng cô không hề bị ấn tượng bởi sự quát tháo của anh. “Nếu anh muốn trở nên có ích, hãy lấy một cái xẻng và đào một cái rãnh quanh mấy bụi cây này thay vì gầm gừ với em.”

“Anh không gầm gừ.”

“Làm như em ngốc lắm không bằng.”

“Mẹ kiếp, Rachel, em bỏ đi mà không hề nói với anh! Anh không biết đã xảy ra chuyện gì. Anh lo lắng.”

“Thật không?” Cô nghiêng đầu sang một bên và trao cho anh một nụ cười chậm rãi có thể làm anh tan chảy.

Anh kiên quyết rũ bỏ lớp bùa mê mà cô đang dệt lên quanh anh. “Em không cần phải trông có vẻ thỏa mãn quá như thế. Chính xác là lúc này anh đang rất không vui vì em, và không chỉ vì cái cách mà em đã biến mất.” Anh biết rằng anh nên bỏ qua chuyện này ở đây, nhưng anh không thể. “Từ giờ trở đi, anh sẽ rất cảm kích nếu như em không cố chơi trò phân tích tâm lý học về anh trước mặt gia đình anh.”

“Em không nghĩ ra được nơi nào tốt hơn để làm điều đó ngoài nơi có những người luôn muốn anh tốt lên.”

“Anh rất ổn! Anh nói thật đấy, Rachel. Anh không muốn nghe thêm bất cứ lời nhận xét tiêu cực nào về bãi chiếu bóng nữa. Mọi thứ đã rất tuyệt vào đêm qua. Em nên ăn mừng mới đúng.”

“Mọi thứ không tuyệt chút nào. Em yêu bãi chiếu bóng đó, nhưng anh thì không! Và cái ngày em tổ chức ăn mừng sẽ là ngày anh trở lại làm một bác sĩ thú y.”

“Tại sao em cứ phải thúc ép anh? Sao em không thể để mọi thứ tự nhiên tiếp diễn?”

“Bởi vì cái cách mọi thứ xảy ra đang xé tan anh ra thành từng mảnh.”

“Thì đúng, nhưng, đó không phải là chuyện của em.”

“Không, không hề, đúng không?”

Anh nhận ra rằng anh đang làm cô tổn thương, nhưng một tiếng cười ré lên đã cắt ngang họ trước khi anh có thể kịp sửa chữa. Anh tự động quay người lại, và những gì anh nhìn thấy khiến tóc gáy anh dựng đứng. Ethan đang chạy quanh hông nhà với Edward ngồi chễm chệ trên vai, phía sau Kristy đang chậm rãi bước theo.

Thằng bé trông như thể được ai đó trao tay cho cả cầu vồng. Mắt nó sáng rực, tóc mái lắc lư khi Ethan cúi về phía trước. Được công chạy loanh quanh theo cách đó chính xác là điều mà Edward đã mơ ước tại buổi tiệc thịt lợn nướng hôm nào khi nó nhìn thấy đứa bạn đang cười trên vai bố, Gabe muốn cảm thấy dễ chịu về những gì anh đang nhìn thấy, nhưng thay vào đó, anh bị choáng ngợp trong cảm giác của một điều gì đó sai trái hoàn toàn.

Anh không thể hiểu được phản ứng của anh. Đứa trẻ này chỉ nhận được vài khoảnh khắc thư thái trong cuộc sống, và giờ Gabe lại đang ghen tị với nó chút niềm vui sướng giản đơn bé nhỏ này. Anh cảm thấy mình tầm thường và xấu xa, nhưng anh không thể đấu tranh với bản thân để thoát ra khỏi tâm trạng ấy – anh không thể từ bỏ được cái sự thật tuyệt đối chắc chắn rằng Edward Stone không thuộc về đôi vai của em trai anh.

Rachel đứng thẳng dậy. Nhưng thay vì tận hưởng niềm hạnh phúc của con trai hay tiến lên phía trước chào đón Kristy, cô lại đứng hoàn toàn yên lặng, cánh tay cô thông xuống hai bên hông trong khi mắt cô nhìn Gabe.

Anh cảm thấy một cơn giá lạnh khi anh nhận ra cô biết chính xác anh đang nghĩ gì. Bằng một cách nào đó cô có thể nhìn xuyên qua đầu anh, và cô biết anh đang giận dữ đến thế nào. Anh muốn giải thích, nhưng làm sao anh có thể giải thích khi chính anh còn không thể hiểu được bản thân mình? Làm sao anh có thể lý giải cảm xúc của anh về một thằng bé mà cô yêu quý còn hơn cả cuộc sống của chính cô cơ chứ?

Anh quay đi, hướng về phía em trai anh. Không giống Rachel, anh có thể tin tưởng Ethan sẽ không phán xét anh. “Cảm ơn em đã chở anh về, Eth.”

“Không có gì.”

“Mọi người cáo lỗi nhé. Tôi phải làm cho xong mấy việc về sổ sách.” Anh quay đi, và khi hướng vào trong nhà, anh cố để mình trông không có vẻ như đang bỏ chạy.

Rachel nhả mặt trước tiếng cửa đóng sầm lại. Cùng lúc đó, cô cảm thấy váng vất vì nỗi đau mà cô đã bắt gặp trong mắt anh. Tại sao anh không thể ngừng căm ghét Edward? Sự giận dữ mà anh không thể che giấu giống như một đòn giáng thẳng vào trái tim cô. Cô cảm thấy mình quay cuồng khi những hy vọng mỏng manh mà cô đã nuôi nấng lâu nay lúc này đang vỡ vụn xung quanh cô.

Cô nhận ra những con quỷ của Gabe đã không buông tha anh. Và tình yêu cô hằng khao khát cho bản thân và cho con trai cô sẽ không bao giờ trở thành hiện thực.

Những năm vừa qua, cô tự hào vì mình đã trở thành một người thực tế, nhưng cô đã lần tránh sự thật nhiều tuần rồi. Tình cảm của anh sẽ không thay đổi, và mỗi khoảnh khắc ở bên anh sẽ chỉ khiến chuyện chia tay không thể tránh khỏi của họ trở nên trầm trọng hơn. Sẽ không có một tương lai màu hồng nào dành cho cô. Không một tấm vé đến gia tài bị giấu kín trong cuốn Kinh thánh của Dwayne. Không có tình yêu bất diệt. Và không một ai chăm lo cho Edward ngoài chính cô.

Thời gian của cô ở Salvation cuối cùng cũng đã hết.

Họ có một lượng khách đông hơn vào đêm thứ Bảy, nhưng Gabe trông có vẻ thậm chí còn buồn bã hơn và thu mình lại. Sau đó, khi anh đến phòng cô, họ đã không hề nói chuyện, và nỗi đam mê giữa họ dường như đã phai nhạt đi.

Vào chiều Chủ Nhật, cô nhìn qua cửa sổ phòng ngủ và thấy anh đang chuyển Tweety Bird vào trong cái chuồng mà anh đã xây. Đó mới đúng là công việc mà anh cần làm, nhưng nếu anh có bao giờ nhận ra được điều đó thì cô cũng chẳng còn ở nơi đây để mà chứng kiến nữa.

Về oán giận cay đắng mà cô đã thấy trên gương mặt Gabe vào ngày hôm trước khi anh trăn trối nhìn Edward cuối cùng cũng đã buộc cô phải hành động. Cô gọi Kristy vào sáng hôm đó và thảo ra một kế hoạch thực hiện. Lúc này đây, từng khoảnh khắc một đều trở nên quý giá hơn. Giá như cô có thể ghét anh vì anh đã làm cô thất vọng thì điều đó có lẽ đã không đau đớn đến thế, nhưng làm sao cô có thể ghét một người đàn ông mà lỗi lầm lớn nhất của anh ta lại bắt nguồn từ khả năng yêu thương vô điều kiện này chứ?

Cô đưa ngón cái lướt dọc tấm bìa thô ráp của quyển Kinh thánh. Cô đã đọc từng ghi chú bên lề, nghiền cứu từng dòng gạch dưới, thế nhưng tất cả những gì cô tìm được chỉ là cảm giác an ủi xưa cũ từ những câu thơ, một thứ mà cô cho rằng mình đã ngừng tin vào nó.

Tựa đầu vào khung cửa sổ, cô nhìn ra ngoài dõi theo người đàn ông mà cô đã yêu một cách vô cùng thiếu khôn ngoan. Lúc này, trong khi Edward đang bận rộn trên cổng vòm trước nhà, cô phải nói cho Gabe biết cô sẽ ra đi.

Những bậc thềm gỗ yếu ớt kêu lên kẽo kẹt dưới những bước chân khi cô bước xuống mảnh sân. Cô ngẩng nhìn Gabe điều chỉnh bản lề trên cửa của cái chuồng bằng một chiếc kim trong tiếng kêu chiêm chiếp của Tweety Bird. Anh ngẩng lên và mỉm cười khi nhìn thấy cô làm trái tim cô lạc vào một điệu nhảy nho nhỏ điên cuồng.

Cô hít vào một hơi thật sâu: “Gabe. Em sắp ra đi.”

“Được rồi.” Anh hoàn thành việc hàn xong chiếc bản lề. “Cho anh vài phút để cất dụng cụ, rồi anh sẽ đi với em.”

“Không, ý em không phải thế.” *Đừng làm thế!* Trái tim cô than khóc. *Đừng nói những lời đó!* Nhưng bộ não của cô tỏ ra khôn ngoan hơn. “Em... Em sắp rời khỏi Salvation.”

Anh trở nên tuyệt đối bất động. Trên cây mộc lan phía sau lưng anh, một con sóc đang lúi lúi, trong khi một chú quạ kêu lên quạ quạ từ trên chỗ đậu của mình trên đỉnh mái nhà bằng tôn cũ kỹ. “Em đang nói gì thế?” Anh từ từ đứng lên, chiếc kiếm đựng đưa trong quên lãng trên

tay anh.

“Em đã nói chuyện với Kristy sáng nay. Bố mẹ chị ấy đã van nài chị ấy nhiều tháng trời, bảo chị ấy đến Clearwater và giúp họ trông coi cửa hàng lưu niệm. Em sẽ thay chị ấy làm công việc đó.” Cô nhận ra mình đang cảm móng tay thật sâu vào trong lòng bàn tay liền buộc mình phải thư giãn. “Kristy bảo chị ấy cảm thấy khá hơn khi có em ở đó để mắt đến bố mẹ chị ấy, và họ còn có một căn hộ nhỏ phía trên cửa hàng mà Edward và em có thể ở. Thêm vào đó, có ánh nắng mặt trời ở Florida.” Cô kết thúc câu một cách ngốc nghếch.

Giữa họ có một khoảng lặng dài. “Anh hiểu.” Anh liếc xuống chiếc kiềm trong tay anh, nhưng cô có cảm giác rằng anh không hề nhìn thấy nó. “Họ sẽ trả em bao nhiêu?”

“Khoảng cỡ anh – họ không thể trả được nhiều lúc này – nhưng việc kinh doanh sẽ khá lên. Em sẽ đảm bảo làm được việc ấy, nhất là khi em không phải đi thuê nhà.” Cô nghĩ đến tấm séc hai mươi lăm nghìn đô la nhét trong ngăn tủ đựng áo trên cùng của cô, và dạ dày cô xoắn lại. “Ngay khi Edward bắt đầu đi học nguyên ngày, em sẽ cố gắng kiếm một học bổng và trở lại trường học. Em chỉ có thể học được vài khóa trong một lúc, nhưng em muốn học về tài chính và kinh doanh.”

Anh nhét chiếc kiềm trở lại trong túi sau quần jean, và mắt anh lại xuất hiện cái nhìn nghiêm khắc như trước. “Anh hiểu. Em đã thu xếp hết chuyện này rồi, đúng không?”

Cô gật đầu.

“Không một cuộc thảo luận? Trong đầu em không hề xuất hiện ý nghĩ rằng có thể chúng ta cần phải bàn bạc về chuyện này trước khi em đưa ra quyết định đúng không?”

“Tại sao?” Cô nói một cách khê khàng bởi vì cô phải chắc chắn rằng anh biết cô không hề đổ lỗi cho anh. “Không có một tương lai nào cho chúng ta. Cả hai ta đều biết điều đó.”

Nhưng anh không ở trong tâm trạng để có thể dịu đi. Anh hùng hổ bước về phía cô, thu hẹp khoảng cách giữa họ chỉ bằng vài sải chân cực kỳ giận dữ. “Em sẽ không đi đâu cả.”

“Có đấy, em sẽ đi.”

Anh sừng sững trước mặt cô, và cô tự hỏi liệu có phải anh cố tình sử dụng tầm vóc của mình để dọa dẫm cô không. “Em nghe anh rồi đấy. Em sẽ ở lại ngay đây! Đến Florida là ý nghĩ ngu ngốc chưa từng có. Em sẽ kiếm được kiểu đảm bảo nào bằng cách làm việc để được trả công bằng những hạt đậu và dựa dẫm vào những người khác để tìm một mái nhà che mưa che gió chứ?”

“Đó là những gì em đang làm trong lúc này.” Cô chỉ ra.

Trong một thoáng anh dường như bị dội ngược lại, sau đó anh vung tay làm một cử chỉ thật cộc cằn. “Cái đó không giống nhau một chút nào. Em có những người bạn ở đây.”

“Em cũng có cả những kẻ thù.”

“Điều đó sẽ thay đổi một khi mọi người dần biết rõ về em và nhận ra em sẽ trở thành một phần của cộng đồng này.”

“Làm sao em có thể thành một phần của cộng đồng này chứ? Ở đây không có cơ hội nào dành cho em cả.”

“Và em nghĩ rằng sẽ có cơ hội cho em khi em làm việc để kiếm từng đồng lương theo giờ tại một cửa hàng bán đồ lưu niệm rẻ tiền nào đó ở Florida sao?”

Cô quay người khỏi anh. “Em chắc chắn là nó không rẻ tiền, và em không muốn tranh cãi với anh về chuyện này. Em phải đi.”

“Không.”

“Làm ơn. Đừng làm chuyện này khó khăn thêm nữa.” Cô bước đến bên chiếc ghế vải gấp và túm lấy nó để tìm chỗ tựa. Tấm lưới bằng nylon cào vào lòng bàn tay cô. “Kayla có thể điều hành quầy thực phẩm. Em sẽ làm việc đến hết tuần sau để cô ta có thời gian làm quen với công việc và anh kiếm được người khác giúp cô ta.”

“Anh có quan tâm đến cái quầy thực phẩm chết tiệt đó!”

Cô muốn chỉ cho anh thấy điều đó đúng đến thế nào, nhưng cô kiềm chế cái lưới của mình lại. Trong chuồng, Tweety Bird vẫn tiếp tục kêu lên chiêm chiếp. Ngoài Gabe, liệu có ai lại chịu quá nhiều phiền toái để cứu lấy một con chim sẻ như thế hay không?

Anh thọc hai tay vào túi quần như thể nó đã trở thành kẻ thù của anh vậy. “Em sẽ không đến Florida.”

“Em không có lựa chọn.”

“Có đấy.” Anh dừng lại và trừng mắt nhìn cô. Đường nét trên quai hàm anh trở nên bướng bỉnh hơn. “Chúng ta sẽ cưới nhau.”

Tim cô lỡ mất một nhịp, và sau đó bắt đầu nện thành thịch. Cô nhìn anh trân trối. “Cưới nhau? Anh đang nói cái gì thế?”

“Anh nói rồi đấy.” Anh rút tay ra khỏi túi quần và bước về phía cô, vẻ mặt anh như gây hấn. “Chúng ta hòa hợp nhau. Không có lý do nào khiến chúng ta không kết hôn cả.”

“Gabe, anh không yêu em.”

“Anh quan tâm đến em nhiều hơn rất nhiều so với những gì G. Dwayne đã từng quan tâm đến.”

Anh đang làm trái tim cô tan nát. “Em biết là anh quan tâm đến em. Nhưng em không thể cưới anh.”

“Hãy cho anh một lý do hợp lý.”

“Em đã nói rồi. Lý do hợp lý nhất.”

Có điều gì đó thật vô vọng thoáng qua trong mắt anh. “Em muốn gì từ anh?”

Cô muốn cái mà anh đã dâng tặng cho Cherry và Jamie, nhưng sẽ thật tàn nhẫn nếu nói ra điều đó. Và có nghĩa lý gì chứ? Anh đã hiểu điều đó rồi. “Không gì nhiều hơn những gì anh đã cho em.”

Nhưng anh không để mình bị chặn lại. “Anh có thể chăm lo cho em. Một khi chúng ta đã cưới nhau, em sẽ không phải lo lắng bữa ăn tối tiếp theo sẽ đến từ đâu hay chuyện gì sẽ xảy ra nếu như em bị ốm.” Anh dừng lại. “Em sẽ có sự đảm bảo cho Edward.”

Điều đó không công bằng. Anh biết cô có thể bán linh hồn mình vì con trai, và cô cố ngăn lại những giọt nước mắt. Cùng lúc đó, cô nhận rằng ra đây là điều mà cuối cùng họ cũng phải nói đến. “Anh phải biết rằng đó chính là lý do lớn nhất giải thích vì sao em không thể làm điều này. Có nhiều kiểu đảm bảo khác nhau. Trải qua thời niên thiếu với một người đàn ông không thích nó còn tồi tệ cho Edward hơn cả sự đói nghèo.” Đó. Cuối cùng chuyện đó cũng đã được phơi bày ra.

“Anh không phải không thích thằng bé.” Nhưng anh vẫn không thể nhìn vào mắt cô, và giọng anh thiếu đi sự thuyết phục cần có.

“Em đang chân thành với anh. Hãy làm như thế đối với em.”

Lưng quay về phía cô, anh bước về phía cái chuồng. “Chỉ là cần một chút thời gian, chỉ thế thôi. Em cứ muốn mọi thứ phải xảy ra ngay tức thì.”

“Ngay lúc này anh ghét nó cũng nhiều như ngày đầu tiên khi anh nhìn thấy nó.” Sự tức giận nổ tung trong cô. “Và điều đó thật không công bằng. Nó không thể thay đổi được sự thật rằng nó không phải là Jamie.”

Anh quay người lại. “Em không nghĩ rằng anh đã tự nhủ với bản thân điều ấy hàng ngàn lần rồi sao?” Anh hít vào một hơi rồi rạc và đấu tranh để kiểm soát bản thân. “Nghe này, chỉ cần cho anh chút thời gian, và mọi chuyện sẽ ổn. Anh biết là anh đã làm em bất ngờ, nhưng một khi em nghĩ kỹ về điều đó, em sẽ nhận ra việc chúng ta lấy nhau là điều tốt nhất.”

Cô muốn cuộn người lại đâu đó trong bóng tối và rú lên. Thay vào đó, cô buộc mình phải ở lại nơi cô đang đứng và chấm dứt chuyện này. “Em sẽ không thay đổi ý định. Em sẽ không lấy anh. Kristy đã gọi cho bố mẹ chị ấy, và họ sẽ gửi cho em hai tấm vé xe bus. Em sẽ làm việc đến hết tuần sau, và sau đó Edward và em sẽ chuyển đến Florida.”

“*Không!*”

Cả hai người họ nhảy dựng lên khi Edward vòng qua góc nhà, nước mắt chảy ròng ròng trên gương mặt thằng bé.

Cô cảm thấy trái tim mình chìm ngấm xuống dạ dày. Cô đã làm gì thế này? Cô đã dự định sẽ báo tin này một cách nhẹ nhàng, không phải như thế này.

CHƯƠNG 20

“Con không muốn đến Flor’da!” Nước mắt chảy tràn xuống đôi má đỏ ửng của Edward. Thằng bé vùng tay và dậm mạnh hai chân. “Chúng ta sẽ *ở lại đây*! Chúng ta sẽ *không* đi! Chúng ta sẽ *ở đây*!”

“Ôi, con yêu.” Cô chạy vội đến bên thằng bé và cố gắng ôm lấy nó, nhưng nó đẩy cô ra. Lần đầu tiên kể từ lúc mới chập chững tập đi, nó đang vật lộn với nỗi thống khổ của một con thịnh nộ khủng khiếp.

“Chúng ta sống ở đây!” Nó hét lên. “Chúng ta sống ở *ngay đây*, và con sẽ *không* đi đâu cả!” Nó quay ngoắt về phía Gabe. “Đây là lỗi của ông! Tôi *ghét* ông!”

Một lần nữa, cô cố gắng ôm thằng bé. “Con yêu, để mẹ giải thích. Bình tĩnh lại rồi chúng ta sẽ nói về chuyện này.”

Nó nhảy ra xa rồi phóng vào người Gabe, dậm liên hồi vào đầu gối anh. “Đây là lỗi *của ông*! Ông đã làm chúng tôi phải đi!”

Gabe giữ thẳng bằng và chụp lấy đôi vai của Edward. “Không! Ta không muốn cháu và mẹ cháu đi! Ta sẽ không làm hai mẹ con cháu phải đi.”

Edward lại dậm vào chân anh. “Có, ông có mà!”

Gabe chộp lấy nắm tay thằng bé. “Yên nào, Chip, nghe mẹ cháu nói.”

Nhưng Edward vẫn không nhượng bộ. Một lần nữa nó lại bắt đầu dậm chân. “Ông *ghét* tôi, và tôi biết tại sao!”

“Ta không ghét cháu.”

“Có mà! Ông ghét tôi vì tôi không *mạnh mẽ*.”

“Chip...” Gabe nhìn Rachel bất lực, nhưng cô không biết phải làm gì cũng giống như anh.

Edward lại vùng ra và chạy đến bên Rachel. Không còn la hét nữa, thằng bé chỉ hóp lấy không khí giữa những tiếng nức nở. “Mẹ, mẹ đừng ... cưới ông ta. Mẹ hãy cưới ... Mục sư Ethan!”

Cô ngồi sụp xuống bên cạnh thằng bé, hoảng hốt vì nó đã nghe được đoạn đối thoại đó của họ. “Ôi, Edward, mẹ sẽ không cưới ai cả.”

“Có mà! Cưới ... Mục sư Ethan đi mẹ. Rồi sau đó chúng ta... chúng ta có thể ở lại đây.”

“Mục sư Ethan không muốn cưới mẹ, con yêu.”

Một lần nữa cô lại cố gắng ôm lấy thằng bé, nhưng nó lại đẩy cô ra. “Con sẽ *bảo* chú ấy cưới mẹ!”

“Con không thể bảo người lớn những chuyện như thế.”

Thêm một tiếng nức nở đau đớn nữa. “Thế thì hãy cưới ... bố của em Rosie. Con thích chú

ấy. Chú ấy gọi ... con là Chip và chú ấy ... xoa đầu con.”

“Bố Rosie đã cưới mẹ Rosie rồi. Edward, mẹ sẽ không cưới ai cả.”

Một lần nữa, Edward lại quay về phía Gabe, nhưng lần này nó không tấn công anh. Ngực nó co thắt lại trong cơn nấc. “Nếu mẹ tôi... cưới ông, chúng tôi sẽ được ... được ở lại đây chứ?”

Gabe ngập ngừng. “Mọi chuyện không đơn giản thế, Chip.”

“Ông sống ở đây mà, đúng không?”

“Giờ thì đúng.”

“Ông bảo ông muốn cưới mẹ tôi mà.”

Gabe bất lực nhìn về phía cô. “Đúng vậy.”

“Thế thì tôi sẽ cho phép ông. Nhưng chỉ khi chúng tôi được *ở lại đây*.”

Edward không còn là người duy nhất khóc nữa. Rachel cảm thấy như thể cô đang bị xé tan ra thành từng mảnh nhỏ. Cô biết cô đang làm điều đúng đắn, nhưng không có cách nào để cô có thể giải thích cho thằng bé. “Mẹ không thể.” Cô khó nhọc nói.

Đầu Edward cúi xuống. Một giọt nước mắt rơi trên mũi giày của nó và toàn bộ sức lực tranh đấu nãy giờ dường như đã rời bỏ nó. “Con biết đó là tại con,” Thằng bé lí nhí. “Mẹ bảo mẹ sẽ không lấy ông ta vì ông ta không thích con.”

Làm sao cô có thể làm cho nó hiểu một điều phức tạp như thế? “Không, Edward.” Cô nói kiên quyết. “Chuyện không phải như thế.”

Thằng bé nhìn cô bằng ánh mắt trách cứ khó nhận biết, cứ như thể nó biết rằng cô đang không trung thực.

Tiếng Gabe cắt ngang làm cô giật mình. “Rachel, em để bọn anh lại một mình vài phút được không? Chip và anh phải nói chuyện.”

“Em không ...”

“Làm ơn đi.”

Cô chưa bao giờ cảm thấy bất lực hơn. Chắc chắn anh sẽ không cố làm đau Edward thêm nữa. Không, anh chưa bao giờ làm thế. Và quan hệ của họ không thể nào trở nên tồi tệ hơn được nữa. Tuy vậy, cô vẫn ngập ngừng. Và rồi cô nhận ra bản thân mình còn chẳng biết phải xử trí tình huống này thế nào, nên có thể cô sẽ để cho Gabe thử. “Anh có chắc không?”

“Có. Em đi đi.”

Cô ngập ngừng một lúc lâu hơn, nhưng vẻ kiên quyết trên mặt anh nói với cô rằng anh sẽ không thay đổi ý định, và phần hèn nhát trong cô lại muốn tránh xa, dù chỉ trong vài phút, để cô có thể lấp ghép lại bản thân của mình. Cuối cùng, gật đầu một cách miễn cưỡng, cô chậm

chập đứng lên. “Thôi vậy.”

Giờ khi đã đồng ý thì cô lại chẳng biết đi đâu. Cô không thể chịu được ý nghĩ sẽ giam hãm mình trong nhà mà không có việc gì để làm ngoại trừ chuyện rửa bước từ phòng này sang phòng khác. Thay vào đó, cô quay về phía con đường mòn dẫn vào trong khu rừng nơi cô và Edward đi dạo gần như mỗi ngày, và cầu nguyện mình đang làm một điều đúng đắn khi để hai người họ ở lại một mình phía sau.

Gabe nhìn theo Rachel cho đến lúc cô khuất hẳn vào trong rừng cây, rồi anh xoay lại đối mặt với thằng bé.

Edward nhìn anh với vẻ vô cùng cảnh giác.

Giờ khi thời khắc ấy đã đến, Gabe lại không thể nghĩ được mình sẽ phải nói gì, tuy vậy từng tế bào lý lẽ của anh bảo rằng anh không thể để đứa bé này phải chịu nổi giày vò vì một chuyện mà bản thân nó không hề có lỗi. Anh bước quay lại phía bậc thềm sau nhà và ngồi xuống để anh không quá áp đảo nó.

Edward sụt sịt và lau nước mũi lên ống tay áo.

Gabe không hề dự tính đến chuyện hỏi cưới Rachel, nhưng giờ khi anh đã nói ra, anh biết rằng đó là điều anh cần phải làm. Là điều họ cần phải làm. Nhưng thằng bé này đang đứng chắn giữa đường.

“Chip...” Anh hắng giọng. “Chú biết rằng mọi chuyện giữa chúng ta là không tốt đẹp, nhưng cháu cần biết là điều đó không phải tại cháu. Chỉ là bởi vì... bởi vì những chuyện đã xảy ra với chú từ rất lâu rồi.”

Edward nhìn anh không chớp mắt. “Từ khi con chú chết.”

Anh không mong chờ điều này, và điều duy nhất anh có thể làm là run rẩy gật đầu.

Giữa họ lại diễn ra một khoảng lặng, và rồi thằng bé lên tiếng. “Tên anh ấy là gì?”

Gabe hít vào một hơi dài run rẩy. “Jamie.”

“Anh ấy có khỏe không?”

“Lúc đó nó cũng năm tuổi, giống như cháu, thế nên nó không khỏe như một người lớn.”

“Anh ấy có khỏe hơn cháu không?”

“Chú không biết. Nó lớn hơn cháu một chút, nên có thể nó khỏe hơn, nhưng điều đó không quan trọng.”

“Chú có thích anh ấy không?”

“Chú yêu nó rất nhiều.”

Thằng bé bước một bước thận trọng về phía trước. “Chú có buồn khi Jamie chết không?”

Tên con anh! Gabe nặng nhọc tìm lại giọng nói của mình. “Có. Chú rất buồn khi Jamie chết. Chú vẫn còn buồn.”

“Chú có nổi cáu với anh ấy như chú nổi cáu với cháu không?”

Không phải theo cùng một cách, anh nghĩ. “Đôi khi. Khi nó làm điều gì đó sai.”

“Anh ấy có thích chú không?”

Lời nói cạn kiệt trong anh. Anh chỉ gật đầu.

Cánh tay Edward cử động. Nó liếc nhìn xung quanh, rồi cánh tay đó lại rơi trở lại bên mình. Con thỏ.

“Anh ấy có sợ chú không?”

“Không.” Gabe hắng giọng lần nữa. “Không, nó không sợ chú như cháu. Nó biết rằng chú không bao giờ làm nó đau. Chú cũng sẽ không làm cháu đau.”

Anh có thể thấy thằng bé đang sẵn sàng một câu hỏi khác, nhưng những câu mà nó đã hỏi cũng đã đủ cắt xé anh ra thành từng mảnh rồi. “Chip, chú ước gì cháu không nghe được câu chuyện giữa chú và mẹ cháu, nhưng vì cháu đã nghe rồi nên cháu phải biết rằng chú muốn cưới mẹ cháu. Mẹ cháu không nghĩ đó là ý kiến hay, và chú không muốn cháu gây thêm khó khăn cho mẹ cháu về chuyện đó. Chú sẽ cố làm mẹ cháu đổi ý, nhưng mẹ cháu phải làm việc mà mẹ cháu cho là đúng, và nếu mẹ cháu quyết định sẽ không lấy chú, thì đó không phải là do bất kỳ điều gì cháu đã làm. Cháu có hiểu chú đang cố nói điều gì không? Cháu không làm gì sai cả.”

Lẽ ra anh nên để dành sức của mình.

“Mẹ cháu sẽ không lấy chú vì cháu.”

“Có một vài điều liên quan đến cháu.” Anh chậm rãi nói. “Nhưng không phải vì lỗi của cháu. Mà bởi vì chú. Mẹ cháu không thích cách chú khởi đầu một cách tệ hại với cháu. Bởi vì chú không tốt. Nó đã làm chú và cháu không thể hòa hợp nhau. Đó là lỗi của chú, Chip, không phải của cháu. Không có gì sai trái ở cháu cả.”

“Cháu không khỏe như Jamie.” Vẫn giữ khoảng cách với anh, nó bóc một miếng vảy nhỏ trên lưng bàn tay của nó. “Cháu ước gì Jamie có thể đến chơi với cháu.”

Đột nhiên, Gabe rơm rớm nước mắt. “Chú chắc là nó sẽ thích chơi với cháu.”

“Anh ấy có thể đánh bại cháu.” Nó ngồi xuống sân như thể đôi chân nó không còn chống đỡ được cho nó nữa.

“Jamie không mấy khi đánh nhau. Nó thích xây mọi thứ, giống như cháu.” Cho đến lúc này Gabe mới nghĩ về những điểm giống nhau giữa hai đứa trẻ thay vì những khác biệt. Chúng đều thích sách, đồ chữ và vẽ vôi. Cả hai đều có thể tự chơi một mình được rất lâu.

“Bố cháu chết trong một tai nạn máy bay.”

“Chú biết.”

“Bố lúc này đang ở trên thiên đường và chăm sóc cho Jamie.”

Cái ý nghĩ G. Dwayne Snopes đang chăm sóc cho Jamie là quá sức chịu đựng đối với Gabe, nhưng anh không nói gì.

“Cháu ước gì mẹ cháu sẽ lấy Mục sư Ethan hay bố của em Rosie.”

“Chip, chú biết là cháu không hiểu điều này, nhưng chú sẽ coi điều này như là một ân huệ cá nhân cho chú nếu cháu ngừng cái việc cố gắng gán ghép mẹ cháu với mấy anh em trai của chú.”

“Mẹ cháu sẽ không lấy chú vì chúng ta không hòa hợp.”

Gabe không thể nghĩ ra cách nào để đáp lại. Anh đã nói với thằng bé rằng đó không phải là lỗi của nó. Anh còn có thể nói gì thêm được đây?

“Cháu không muốn đến Flor’da.” Edward ngẩng đầu nhìn Gabe, nhưng không hoàn toàn nhìn thẳng vào mắt anh. “Nếu chúng ta hòa hợp, cháu cá là mẹ sẽ lấy chú, và mẹ con cháu sẽ không phải đi nữa.”

“Chú không biết. Có thể thế. Nhưng vẫn có những vấn đề khác không liên quan gì đến cháu. Chú không biết nữa.”

Một vệt ngang bừng lướt qua trên khuôn mặt vằn vện nước mắt của Chip, và vào giây phút đó, nó trông rất giống Rachel. Gabe chỉ muốn khóc. “Cháu thì có! Cháu biết!”

“Cháu biết điều gì?”

“Cháu biết làm sao để làm mẹ cháu đổi ý và cưới chú.”

Thằng bé trông chắc chắn đến nỗi, trong một giây lát, Gabe cảm thấy tức thở. “Bằng cách nào?”

Thằng bé giật giật một bụi cỏ. “Chú có thể giả vờ.”

“Giả vờ? Chú không hiểu ý cháu là gì.”

Thêm nhiều cây cỏ nữa bị giật tung lên. “Chú có thể giả vờ thích cháu. Rồi mẹ cháu sẽ cưới chú, và hai mẹ con cháu sẽ không phải đi đâu nữa.”

“Chú ... chú không nghĩ việc đó sẽ có hiệu quả.”

Đôi mắt nâu đầy vẻ tổn thương. “Chú thậm chí còn không thể *giả vờ* thích cháu sao? Đâu cần phải thích thật đâu.”

Gabe buộc mình phải nhìn vào mắt thằng bé và thốt ra lời dối trá bằng điệu bộ thuyết phục nhất. “Chú thật lòng thích cháu.”

“Không đâu.” Edward lắc đầu. “Nhưng chú có thể giả vờ. Và cháu cũng có thể giả vờ thích chú. Nếu chúng ta giả vờ giỏi, mẹ sẽ không bao giờ biết.”

Sự chân thành chết người của thằng bé như xé Gabe ra thành từng mảnh. Anh nhìn xuống phần đầu ngón chân trầy xước trên đôi ủng của mình. “Nó phức tạp hơn thế một chút. Còn có những thứ khác ...”

Nhưng Chip đã nhảy dựng lên và không còn lắng nghe nữa. Nó đã nói ra điều nó phải nói, và giờ nó muốn chia sẻ ngay thông tin này. Thằng bé chạy biến vào con đường dẫn vào rừng, vừa chạy vừa gọi âm ỉ. “Mẹ! Mẹ ơi!”

“Mẹ ở bên này.”

Gabe nghe thấy giọng Rachel, yếu ớt nhưng vẫn có thể nghe được. Anh ngồi xuống trên bậc thềm và lắng nghe.

“Mẹ, con có chuyện này muốn nói với mẹ!”

“Chuyện gì thế, Edward?”

“Là chuyện của con với chú Gabe. Bây giờ bọn con *thích* nhau.”

Rachel thả Edward ở trường trẻ vào sáng thứ Hai, sau đó ngồi tại bãi đỗ xe để thu gom lại hết can đảm của mình. Cô biết mình phải làm gì, nhưng vẫn có một sự khác biệt rất lớn giữa chuyện biết và làm. Có quá nhiều nút thắt đã bị lỏng ra và cần phải thắt lại trước khi cô ra đi.

Cô tựa đầu vào cửa chiếc Escort và buộc mình phải chấp nhận cái thực tế rằng cô và Edward sẽ phải lên chuyến xe bus đi đến Clearwater trong một tuần nữa. Nỗi đau đớn tràn ngập trong cô, và trái tim cô tưởng chừng như đang rỉ máu trong lồng ngực. Ngắm nhìn Edward cư xử như thể nó và Gabe thật diệu kỳ đã trở thành bạn của nhau làm cô quặn thắt. Suốt buổi tối Edward đã mỉm cười với Gabe, một nụ cười nhỏ, kém thật lòng căng ra trên miệng nó. Đến giờ đi ngủ, cô nhìn nó thu gom hết can đảm.

“Ngủ ngon, Gabe. Cháu thực sự thích chú rất nhiều.”

Gabe cảm thấy nao núng, và rồi cũng cố che đậy. *“Cảm ơn cháu, Chip.”*

Cô đổ lỗi cho Gabe, ngay cả khi cô biết anh đang cố gắng hết sức để không làm tổn thương Edward. Điều đó làm cho sự bất lực của Gabe càng thêm đau đớn, và quyết định rời nơi đây thậm chí còn trở nên cần thiết hơn bao giờ hết.

Khi cô đặt Edward vào giường, cô cố hỏi nó về những chuyện đã xảy ra, nhưng thằng bé chỉ lắc đầu.

“Con và Gabe thích nhau rất nhiều, vậy nên chúng ta không cần phải đến Flor’da đâu.”

Một trong những người mẹ trờ vào bãi đậu xe và liếc về phía Rachel. Cô lóng ngóng xoay chìa khóa khởi động xe. Một tuần nữa...

Ôi Gabe... Tại sao anh lại không thể yêu thương con trai em vì chính bản thân nó? Tại sao anh lại không thể yên bình với linh hồn của Cherry để anh cũng có thể yêu em?

Cô muốn gục đầu vào vô lăng và khóc cho đến khi cô không còn nước mắt, nhưng nếu cô nhượng bộ, cô sẽ vỡ tan thành quá nhiều mảnh nhỏ đến mức cô sẽ không bao giờ có thể nhặt nhạnh lại để trở lại là chính mình được nữa. Và tự thương hại bản thân sẽ không thay đổi được thực tế. Con trai cô sẽ không lớn lên với một người đàn ông không cách gì chấp nhận được nó. Còn cô sẽ không sống suốt cả cuộc đời dưới bóng của một người đàn bà khác. Tuy vậy, trước khi rời khỏi đây, vẫn còn có một chuyện cô cần phải làm.

Chiếc Escort rung lên khi cô lái xe ra khỏi bãi đỗ. Cô hít một hơi thật sâu và tiến vào con đường Wynn về phía một mạng lưới đầy những con đường nhỏ tạo nên một khu vực nghèo khổ nhất của Salvation. Cô rẽ vào Orchard, một làn đường hẹp và đầy ổ gà uốn lượn ngoằn ngoèo lên một sườn đồi. Những ngôi nhà cấp bốn nhỏ bé với những bậc thềm phía trước mục nát nằm trên những mảnh sân cỏ cỗi và không ai chăm sóc. Một chiếc Chevy cũ kỹ đỗ trên một khoảnh đất bên hông một ngôi nhà, một chiếc rờ mọc neo tàu rỉ sét đặt ở phía bên kia.

Căn nhà nhỏ màu xanh bạc hà ở cuối đường Orchard trông gọn ghẽ hơn so với hầu hết những ngôi nhà khác. Cổng trước được quét dọn và sân chơi sạch sẽ. Một chiếc giỏ chứa những cây thường xuân treo trên một cái móc gần cửa trước.

Rachel đỗ xe bên đường và bước lên lối đi gập ghềnh trước nhà. Khi cô bước lên cổng trước, cô nghe thấy tiếng của một chương trình trò chơi truyền hình phát ra từ chiếc TV phía bên trong. Chuông cửa trông có vẻ không hoạt động được, thế nên cô gõ cửa.

Một người phụ nữ héo hon, nhưng trẻ và xinh xắn xuất hiện. Mái tóc vàng cắt ngắn trông hơi nhuộm màu đồng thau. Cô ta nhỏ nhắn và gầy, mặc một chiếc áo trắng không tay và chiếc quần soóc vải bông đã sờn trể xuống trên cặp hông hẹp làm lộ ra cả rốn. Cô ta trông khoảng vừa chớm ba mươi, nhưng Rachel ngờ rằng cô ta trẻ hơn. Có vẻ gì đó mệt mỏi và cảnh giác trên gương mặt cô ta làm Rachel nhận ra người phụ nữ này và cô như hai kẻ đồng hành cùng du mục trên dòng đời không phẳng lặng. “Cô có phải là mẹ của Emily không?”

Khi người phụ nữ gật đầu, Rachel tự giới thiệu mình. “Tôi là Rachel Stone.”

“Ồ.” Cô ta trông có vẻ ngạc nhiên. “Mẹ tôi bảo có khi cô sẽ ghé qua, nhưng tôi đã không tin bà.”

Rachel đã rất khiếp sợ phần này của câu chuyện. “Không phải là về chuyện đó đâu. Mẹ cô... Bà là một người đáng yêu, nhưng ...”

Người phụ nữ mỉm cười. “Không sao đâu. Mẹ tôi tin vào những điều kỳ diệu hơn tôi rất nhiều. Tôi xin lỗi nếu bà đã làm phiền cô, nhưng những ý định của bà là tốt đẹp cả.”

“Tôi biết thế. Tôi ước gì mình có thể giúp, nhưng tôi e là tôi không thể.”

“Dù sao thì cũng vào nhà đã. Tôi cũng thích có ai đó để chuyện trò.” Cô đẩy cánh cửa mở ra. “Tôi là Lisa.”

“Rất vui được gặp cô.” Rachel bước vào trong một phòng khách nhỏ chật ních với một bộ sofa rời bằng vải màu be, một chiếc ghế tựa cũ kỹ, vài chiếc ghế đôn và một chiếc Tivi. Đồ đạc vẫn còn tốt, nhưng không đồng bộ và cũ sờn theo một cách làm Rachel ngờ rằng những thứ đồ

đặc này là của mẹ Lisa.

Phía bên trái, một chiếc quầy ngăn cách nhà bếp và phòng khách, với hai cánh cửa ngăn bằng gỗ được thiết kế để ngăn đôi khoảng không gian được gấp lại theo kiểu accordion tựa vào vách tường. Chiếc quầy Formica màu be chứa một đồng hồ lớn quen thuộc những chiếc hộp nhỏ, máy nướng bánh mì, một chiếc giỏ gỗ liễu nhét đầy giấy lót, hai quả chuối chín và một hộp kẹo Russell Stover không nắp chứa đầy bút chì màu bị gãy. Lúc Rachel nhìn quanh không gian buồn tẻ nhưng thân mật ấm cúng đó, cô tự hỏi đến khi nào mình mới có thể có đủ điều kiện để có được dù chỉ như thế này.

Lisa tắt Tivi và ra hiệu về phía chiếc ghế bành. “Cô có thích uống Cô ca không? Hay là cà phê? Mẹ tôi đã đem qua một ít bánh xốp hạt anh túc vào hôm qua.”

“Không, cảm ơn.”

Rachel ngồi xuống chiếc ghế bành, một khoảng lặng ngưng đọng diễn ra giữa họ làm cả hai đều không biết bắt đầu từ đâu.

Lisa vợ lấy một cuốn *Redbook* từ ghế sofa và ngồi xuống.

“Con gái cô thế nào rồi?”

Lisa nhún vai. “Con bé đang ngủ. Chúng tôi đã nghĩ rằng chứng bệnh bạch cầu của nó đã thuyên giảm, nhưng sau đó nó lại tái phát trở lại. Các bác sĩ đã làm mọi điều có thể, thế nên tôi đem nó về nhà.”

Mắt cô ta trông hoang vắng, và Rachel hiểu điều cô ta không nói ra. Rằng cô ta đem con gái về nhà để chờ chết.

Rachel cắn môi dưới và vợ lấy chiếc túi xách. Ngay từ cái giây phút chuyện đó xảy ra, cô đã biết cô phải làm gì, và giờ thời khắc ấy đã đến. “Tôi có mang theo thứ này.”

Rachel lôi ra tấm séc trị giá hai mươi lăm nghìn đô la mà Cal Bonner đã đưa cho cô và trao cho người phụ nữ ấy. “Cái này là dành cho cô.”

Cô nhìn những xúc cảm đang giao động từ bối rối chuyển sang không thể tin được trên mặt Lisa. Bàn tay Lisa run rẩy. Cô ta chớp mắt, như thể cô ta đang gặp khó khăn trong việc tập trung. “Nó ... nó được ký phát cho chị. Nó là cái gì thế?”

“Tôi đã ký hậu chuyển nhượng cho *Quý Emily*. Nó được ký lùi ngày một tuần kể từ ngày mai, vì vậy cô sẽ phải đợi mới rút được tiền mặt.”

Lisa nhìn chữ ký trên mặt sau tấm séc, rồi há hốc miệng nhìn Rachel. “Nhưng cái này quá nhiều tiền. Trong khi tôi thậm chí còn không hề biết cô. Tại sao cô lại làm chuyện này?”

“Bởi vì tôi muốn cô có nó.”

“Nhưng...”

“Làm ơn. Điều này có ý nghĩa rất nhiều với tôi.” Cô mỉm cười. “Dù vậy, tôi cũng có một yêu

cầu. Tôi sẽ rời thị trấn vào thứ Hai tới, và sau khi tôi đã ra đi, tôi sẽ thật sự cảm kích nếu cô có thể gửi cho Cal Bonner một tấm thiệp cảm ơn lòng hào hiệp của anh ta.”

“Dĩ nhiên tôi sẽ làm. Nhưng...” Gương mặt của Lisa vẫn giữ lại vẻ choáng váng của một người không quen với việc nghe được những tin tốt lành.

“Anh ta sẽ rất vui khi biết tiền của mình có thể giúp được cho con gái cô.” Rachel cho phép mình có được một giây thỏa mãn. Cô sẽ hoàn thành những điều kiện của Cal, vì thế anh ta không thể đòi lại số tiền này. Nhưng anh ta cũng sẽ biết cô đã trả đũa anh ta theo một cách độc đáo nhất.

“Mẹ ời...”

Vai Lisa thẳng lên khi một tiếng kêu nhỏ nhẹ, yếu ớt vọng ra từ phía sau ngôi nhà. “Vào đây đi.” Cô ta đứng dậy, tấm séc quý giá được nắm chặt trong tay. “Cô muốn gặp Emily không?”

Nếu mẹ của Lisa có mặt, Rachel chắc chắn sẽ cáo lỗi, nhưng Lisa dường như không mong chờ bất cứ phép màu chữa bệnh nào từ cô. “Tôi muốn lắm.”

Lisa nhét tấm séc vào trong túi rồi dẫn Rachel đi qua một hành lang ngắn nằm giữa phòng khách và nhà bếp. Họ băng qua một phòng ngủ bên phải có một phòng tắm ngay phía đối diện, và rồi bước vào phòng của Emily.

Những cô gái nhỏ đội nón mùa hè thích thú vui đùa trên những mảnh giấy dán tường và những tấm màn vàng dệt những lỗ nhỏ li ti phủ trên khung cửa sổ duy nhất trong căn phòng. Những chiếc bong bóng xì hơi in hình những bó hoa không còn rõ nét đang bồng bênh trôi trong một góc và những tấm thiệp chúc sức khỏe cho cô bé được rải khắp nơi. Rất nhiều tấm đã bắt đầu quần lại ở góc. Mắt Rachel hướng vào chiếc giường đôi, nơi một cô gái bé nhỏ xanh xao đang nằm trên tấm khăn trải giường màu xanh nhạt nhúm. Mặt cô bé sưng phù, những vết thâm sẫm màu lốm đốm trên cánh tay. Một vài lọn tóc nâu ngắn xơ xác phủ lên trên mái đầu bé nhỏ tựa như túm bông. Cô bé cầm một con gấu bông màu hồng và dò xét Rachel bằng đôi mắt xanh tỏa sáng.

Lisa bước đến bên giường cô bé. “Con có muốn uống nước hoa quả không, hạt đậu của mẹ?”

“Có ạ.”

Cô ta chỉnh lại chiếc gối để Emily có thể ngồi lên. “Táo hay cam?”

“Táo.”

Lisa vuốt thẳng phía trên của tấm khăn trải giường. “Đây là cô Rachel. Cô ấy là bạn, không phải bác sĩ. Có thể con sẽ thích khoe Blinky với cô ấy trong lúc mẹ lấy nước hoa quả cho con. Rachel, đây là Emily.”

Rachel bước về phía trước khi Lisa rời khỏi phòng. “Chào Emily. Con có phiền nếu cô ngồi trên giường con không?”

Con bé lắc đầu, và Rachel ngồi lên trên mép giường. “Cô cá cô biết Blinky là ai.”

Emily liếc nhìn con gấu bông màu hồng và ôm nó chặt hơn.

Rachel khẽ chạm vào đỉnh mũi tí xú của đứa trẻ. “Cô đoán đây là Blinky.”

Emily mỉm cười và lắc đầu.

“Ồ, giờ thì cô biết rồi.” Cô chạm vào tai Emily. “Đây hẳn là Blinky.”

Emily cười khúc khích. “Không.”

Họ tiếp tục chơi trò chơi đó thêm vài lần cho đến khi Rachel đoán chính xác được con gấu. Cô bé có sức thu hút trời sinh, và thật đau lòng khi thấy bệnh tật đang hủy hoại nó.

Lisa quay trở lại cùng với chiếc cốc nhựa màu vàng, nhưng ngay khi Rachel chuẩn bị đứng dậy từ mép giường để cô ta có thể đưa cốc nước quả cho con gái mình thì điện thoại lại reo. Lisa đưa chiếc cốc cho Rachel. “Cô không phiền chứ?”

“Dĩ nhiên là không rồi.”

Khi Lisa rời đi, Rachel giúp Emily ngồi thẳng lên và nâng chiếc cốc lên môi con bé.

“Con tự làm được.”

“Dĩ nhiên là con làm được. Con là một cô gái giỏi mà.”

Đứa trẻ ôm lấy chiếc cốc bằng cả hai tay, hóp một ngụm, rồi đưa trả lại.

“Con có thể uống thêm chút nữa không?”

Ngay cả cử động nhỏ đó cũng làm cô bé kiệt sức, và mi mắt Emily rũ xuống.

Rachel đặt cô bé nằm xuống trở lại và để chiếc cốc trên chiếc bàn đầu giường hỗn độn đầy những lọ thuốc. “Cô có một cậu con trai hơn con một chút.”

“Anh ấy có thích ra ngoài chơi không?”

Rachel gật đầu và nắm lấy tay cô bé.

“Con rất thích ra ngoài chơi, nhưng con không được phép bởi vì con bị bệnh ‘ạch ‘ầu.”

“Cô biết.”

Thói quen lâu ngày khó mất, và khi Rachel nhìn vào gương mặt nhỏ xíu xanh xao của cô bé, cô thấy mình một lần nữa lại trách mắng vị Chúa mà cô đã không còn tin tưởng từ lâu. *Làm sao Người có thể làm điều này? Sao Người có thể để chuyện tồi tệ như thế xảy ra cho đứa trẻ xinh đẹp này?*

Từ trong hư vô, những lời của Gabe vọng lại trong cô. *Có thể cô đã nhầm Chúa với ông già Noel.*

Ngồi bên cạnh đứa trẻ đang bám víu một cách tuyệt vọng vào cuộc sống hẳn là đã gọt bén thêm những giác quan trong cô bởi vì những lời nói đó tống vào cô theo một cách mà trước đây chưa bao giờ xảy ra. Có điều gì đó bên trong cô trở nên tĩnh lặng và êm đềm, và cho đến lúc này, cô mới hiểu được những lời Gabe cố gắng nói. Cái nhìn của cô về đức Chúa trời chính là cái nhìn của một đứa trẻ.

Trong suốt cuộc đời cô đã nhìn Chúa như một ai đó hoàn toàn tách biệt khỏi thế giới con người, một người đàn ông già phân phát một cách tùy tiện những điều may mắn và cả những thứ tồi tệ, tất cả chỉ dựa trên một ý thích thiêng liêng bất chợt nào đó. Chẳng trách gì cô không thể yêu được vị Chúa này. Ai có thể yêu được một vị Chúa độc ác và bất công đến thế cơ chứ?

Chúa đã không làm điều này cho Emily, cô nhận ra điều đó. Cuộc sống đã làm điều đó.

Nhưng ngay cả khi cô ngồi đây, các lý thuyết thần học của Dwayne vẫn đập ong ong trong đầu cô. Chúa có quyền năng tuyệt đối. Sức mạnh tuyệt đối. Điều đó có ý nghĩa gì cho đứa trẻ đang chết dần mà cô đang nắm lấy bàn tay đây?

Nó đến với cô thật bất ngờ - cái nhận thức là cô vẫn luôn nghĩ về quyền năng của Chúa dưới những ngôn từ trần tục. Cô so sánh nó với sức mạnh của những kẻ thống trị phạm tục đã làm chủ được cuộc sống và cái chết trong những lãnh địa của họ. Nhưng Chúa không phải là tên bạo chúa, và vào thời khắc ấy, với bàn tay nhỏ bé của Emily cuộn lại trong tay cô, thì toàn bộ cái nhìn về đấng sáng tạo trong cô đã bắt đầu thay đổi.

Chúa có quyền lực tuyệt đối, cô đã thấy thế, không phải theo cái cách của những kẻ thống trị phạm tục, mà giống như quyền lực tối thượng của tình yêu. Tình yêu mang sức mạnh lớn nhất, và sức mạnh toàn năng của Chúa chính là sức mạnh của tình yêu.

Hơi ấm len lỏi trong từng tế bào của cô, lan ra từ cõi trung tâm sâu kín nhất của cô, và đi cùng hơi ấm đó chính là cảm giác vô cùng hạnh phúc.

Chúa kính yêu, hãy lấp đầy đứa trẻ được ban phước này với tình yêu toàn năng của Người.

“Da cô nóng quá.”

Tiếng đứa trẻ làm cô giật mình. Cô chớp mắt và cảm giác hạnh phúc biến mất. Chỉ khi đó cô mới nhận ra cô đã siết chặt bàn tay nhỏ bé ấy đến mức nào, và ngay lập tức cô thả ra. “Cô xin lỗi. Cô không có ý siết tay con quá chặt như thế.”

Rachel đứng dậy, cô nhận thấy chân mình đang run lẩy bẩy. Cô cảm thấy yếu ớt, như thể cô đã chạy hàng dặm đường liền. Chuyện gì đã xảy ra cho cô thế? Cô đã vừa thoáng thấy một điều gì đó rất quan trọng, nhưng cô không còn nắm bắt được chính xác đó là điều gì nữa.

“Con muốn ngồi dậy.”

“Để cô xem mẹ con có đồng ý không đã nhé.”

Cánh cửa lưới bật mở tung và một giọng đàn ông oang oang vang lên từ phía trước nhà. “Tôi biết chiếc xe đó. Mẹ kiếp, Lisa! *Cô ta* đang làm gì ở đây?”

“Bình tĩnh nào. Tôi ...”

Nhưng người đàn ông đó không còn lắng nghe nữa. Rachel nghe tiếng bước chân rầm rập trên hành lang, rồi một người đàn ông mà Rachel nhận ra chính là Russ Scudder hiện ra lù lù trên ngưỡng cửa căn phòng của Emily.

“Bố!”

CHƯƠNG 21

Lisa vội vượt qua Russ. “Emily, con làm gì mà ngồi lên thế?”

“Con thấy nóng.”

Cô ta giơ tay sờ trán đứa trẻ. “Con không nóng.” Cô ta chớp lấy chiếc nhiệt kế từ một chiếc ly trên chiếc bàn đầu giường và đặt vào miệng Emily. “Để xem con có tăng nhiệt lên không.”

Russ trừng mắt nhìn Rachel, rồi bước về phía con gái. “Chào, bánh pudding của bố.”

“Bố nói là hôm qua bố sẽ đến.” Emily lọng ngọng qua chiếc nhiệt kế.

“Ừ, đáng lẽ thế, nhưng bố bận quá. Nhưng giờ bố đã ở đây rồi.” Hắn ngồi xuống trên mép giường và nắm lấy tay Emily, đồng thời bắn cho Rachel một ánh mắt hiểm độc.

“Cô Rachel cũng có con trai.” Emily nói. “Tay cô ấy nóng.”

Mắt Russ trở nên dữ dội. “Cút ra khỏi đây.”

“Thôi đi Russ.” Lisa bước về phía trước.

“Tôi không muốn cô ta đến gần Emily.”

“Giờ đây là nhà của tôi, và những gì anh muốn chả có ý nghĩa gì.”

“Được rồi mà.” Rachel nói. “Đằng nào tôi cũng phải đi. Tạm biệt Emily. Con nhớ chăm sóc bản thân đấy.”

Emily lôi chiếc nhiệt kế ra khỏi miệng. “Con trai cô có thể đến chơi với con được không?”

“Bọn cô sắp sửa rời khỏi đây. Cô e là con trai cô không còn ở đây lâu nữa.”

Lisa cố đẩy chiếc nhiệt kế lại vào miệng con gái, nhưng Emily lắc đầu. “Con muốn đọc truyện. Con muốn nước táo.”

“Chuyện gì đang xảy ra thế?” Russ nói. “Cô bảo là con bé ốm quá không thể ngồi dậy được.”

“Tôi đoán là nó có một ngày may mắn.” Lisa bước về phía Rachel. Cầm lấy tay cô, người phụ nữ đó kéo cô vào trong hành lang. “Tôi sẽ không bao giờ có thể cảm ơn cô cho đủ. Số tiền đó sẽ mang lại rất nhiều thay đổi.”

Russ xuất hiện phía sau họ. “Tiền nào?”

“Rachel đã đưa chúng tôi hai mươi lăm nghìn đô la dành cho *Quý Emily*.”

“Cái gì?” Hắn ta nghe như thể bị mắc nghẹn.

“Tấm séc là từ Cal Bonner.” Rachel nói. “Đó là món quà của anh ta, không phải của tôi.”

Vẻ mặt Lisa cho thấy cô ta không hề tin vào điều đó, còn Russ thì trông như thể bị bắn bằng súng gây mê vậy. Đột nhiên Rachel thấy cần phải rời xa họ ngay lập tức. “Chúc may mắn.”

Một giọng nhỏ xíu gọi cô từ trong phòng ngủ. “Tạm biệt cô, Rachel.”

“Tạm biệt kẹo ngọt.”

Cô rời khỏi ngôi nhà đó và nhanh chóng chui vào xe.

Khi Ethan lang sang làn bên trái của con đường cao tốc kết nối giữa các bang và vượt qua một chiếc xe tải thuê hiệu Ryder với hai chiếc xe đạp bám theo phía sau đuôi, Kristy quan sát vóc dáng trẻ trung của anh và nói. “Tôi không thể tin là anh nghiêm túc về chuyện này.”

Anh lượn trở lại làn đường bên phải. “Anh sinh ra không phải để trở thành một mục sư. Anh đã biết điều đó từ rất lâu rồi, và anh mệt mỏi vì phải đấu tranh với điều đó. Anh đang định sẽ đưa đơn từ nhiệm vào thứ Hai, ngay sau khi chúng ta quay trở về.”

Kristy định tranh luận nhưng rồi lại im lặng. Để làm gì cơ chứ? Anh đã thả quả bom tấn này kể từ khi họ rời khỏi Salvation. Giờ thì họ đang tiến đến Knoxville, và cô thì đã tranh cãi với anh suốt cả khoảng thời gian đó rồi. Thật không may, anh không có vẻ gì là muốn thay đổi quyết định cả.

Ethan Bonner được sinh ra để trở thành một mục sư. Sao anh lại không hiểu được điều đó chứ? Đây là sai lầm tồi tệ nhất đời anh, nhưng dù cho cô có nói gì đi nữa, anh cũng sẽ không chịu lắng nghe.

“Chúng ta nói chuyện khác đi được không?” Anh nói.

Lúc này đã muộn, đã gần tối ngày thứ Sáu rồi. Họ sẽ trở lại Salvation sau buổi lễ cầu nguyện và buổi tiệc trưa của hội thảo vào sáng Chủ Nhật, chính vì thế mà cô sẽ không có nhiều thời gian tranh luận với anh nữa. “Anh sẽ làm gì?”

“Có thể là tư vấn tâm lý. Có lẽ anh sẽ quay lại trường và lấy bằng Tiến sỹ tâm lý học. Anh không biết nữa.”

Cô đưa ra quân át chủ bài của mình. “Các anh trai của anh sẽ rất thất vọng về anh, chưa kể đến bố mẹ anh nữa.”

“Bọn anh đều có cuộc sống riêng của mình.” Họ đã đến ngã đường để rời đường cao tốc, và anh tạt xe vào lề đường. “Anh đói. Chúng ta hãy kiếm cái gì ăn đã.”

(exit ramp, entrance ramp: đoạn đường ngăn cho phép xe cộ rời hay đi vào đường cao tốc.)

Anh và cô đều biết rằng buổi hội thảo sẽ khai mạc bằng một bữa tiệc buffet tối lúc 7h, và việc chiếc xe của cô bị trục trặc đã làm họ bị muộn. Cô không muốn ở một mình quá nhiều bên

anh, vì thế cô đã định sẽ tự lái xe đến Knoxville, nhưng khi cô cố gắng khởi động chiếc Honda vốn dĩ rất đáng tin cậy của mình thì nó lại cứ trơ ra, và cô buộc phải đi cùng anh. “Đã 6h rồi, chúng ta thật sự không có thời gian.”

“Em đang sợ ai đó sẽ cho em điểm F vào sổ liên lạc nếu em đến muộn à?”

Cái vẻ châm biếm này là mới la đối với anh, một trong vài sự thay đổi đã xảy ra kể từ lúc cô bảo rằng cô sẽ thôi việc, và cô không thích thế. “Đó là hội thảo của anh, không phải của tôi. Tôi thậm chí sẽ không bao giờ đi nếu như anh không năn nỉ tôi tham dự.”

Hai tuần chuyển giao của cô đã kết thúc cách đây gần cả tuần rồi, nhưng anh đã bắt nạt cô, ép cô phải ở lại cho đến hết tuần này, và do chỗ làm mới của cô tại trường mẫu giáo Brevard vẫn chưa bắt đầu cho đến thứ Hai nên cô đồng ý. Giờ thì cô ước gì mình không phải là kẻ dễ bị xiêu lòng đến thế.

Việc ở bên anh đã trở nên đau đớn hơn kể từ đêm thứ Sáu tuần trước tại bãi chiếu bóng *Niềm kiêu hãnh của Carolina*. Chuyện xảy ra trên ghế trước trong chiếc xe của anh đã phá hủy những ảo tưởng của cô rằng cô có thể quên được anh. Cô vẫn yêu anh, và cô biết rằng mình sẽ luôn yêu anh, mặc dù việc ở bên cạnh anh trong tuần vừa rồi đã làm cô có cảm giác như đang cười trên một toa tàu lượn siêu tốc vậy.

Anh cứ luân phiên xen kẽ liên tục giữa những cơn gắt gỏng và rồi lại tỏ ra vô cùng ngọt ngào và chu đáo làm cô gần như không thể kiềm được nước mắt. Mỗi khi anh không càu nhàu với cô, anh lại thể hiện hình ảnh của một chú chó con háo hức muốn làm vui lòng chủ. Cô biết lời buộc tội của cô rằng anh không phải là bạn cô đã làm anh vô cùng nhức nhối, và cô chỉ ước rằng cô có thể thay đổi thái độ của anh thành một điều gì khác hơn chỉ là cảm giác có lỗi.

Đôi khi cô bắt gặp ánh mắt anh đang nhìn cô, và ngay cả đôi mắt thiếu kinh nghiệm của cô cũng nhận ra nỗi khao khát trong đó. Điều đó lẽ ra phải làm cô hạnh phúc. Đó chẳng phải là điều cô đã muốn sao? Nhưng nhận thức đó chỉ làm cô thêm chán nản. Cô không muốn trở thành một cô nàng dễ thương mà anh thêm muốn. Cô muốn trở thành tình yêu của anh.

Cô nhận ra anh đã bỏ qua mấy nhà hàng đồ ăn nhanh gần lối ra xa lộ. “Tôi nhớ anh bảo là anh đói.”

“Anh đói.” Nhưng anh tiếp tục lái xe xuống một đường cao tốc làng quê hai làn. Cuối cùng anh cũng đi chậm lại và rẽ trái vào bãi đậu xe của một quán ăn bần thủ kế bên một nhà nghỉ tám phòng.

Bãi đỗ xe rải sỏi chứa hầu hết loại xe bán tải. Khi anh dừng lại giữa hai chiếc xe, cô quan sát nơi này với vẻ ghê tởm. Lớp nhựa đường lổn ngổn đầy đá cuội màu nâu vàng bần thủ cùng những bảng hiệu nê ông quảng cáo bia trông chẳng có gì hứa hẹn. “Tôi nghĩ chúng ta nên quay lại tiệm Hardee.”

“Anh thích chỗ này.”

“Nó không đứng đắn chút nào.”

“Tốt.” Anh giật chìa khóa ra khỏi ổ khóa và mở cửa xe.

Đây sẽ là hai ngày cuối tuần rất dài nếu tâm trạng anh vẫn không được cải thiện sớm.

Gruder Mathias, một trong những tăng lữ đã về hưu sẽ thay thế Ethan thuyết giảng vào Chủ Nhật, còn thứ Hai là ngày nghỉ của anh, vì thế anh chẳng hề vội vã quay lại thị trấn chút nào.

Thở dài với vẻ cam chịu, cô theo anh đến lối ra vào, đôi cửa gỗ nặng nề chặn lối đi được thiết kế bắt chước theo phong cách Địa Trung Hải. Cô nghe tiếng rền rĩ của một bản ballad đồng quê ngay cả trước khi họ bước vào bên trong.

Một luồng gió thổi từ chiếc máy điều hòa làm chiếc váy không tay màu cà chua đỏ dính sát vào người cô. Cô ngửi thấy mùi dầu nóng và mùi bia chua. Tại quầy bar được chiếu sáng mờ mờ, một nhóm toàn những anh chàng to xác đội những chiếc mũ 'gimme' và quần jean xỉn màu đang ngồi uống bia và hút thuốc.

Bởi vì lúc này trời vẫn còn khá sớm nên hầu hết bàn vẫn còn trống, nhóm bàn có ghế dài cố định bằng nhựa vinyl màu nâu cũng thế. Những dây leo bằng nhựa bụi bặm trông như thể được ghim dính lên những bức tường ốp ván từ cách đây cả thập kỷ làm vật trang trí, được treo cùng với một đám giấy chứng nhận vệ sinh lồng trong khung mà hẳn là đồ giả mạo.

Ethan dẫn cô ngồi vào một chiếc bàn ghế dài sát vách. Ngay khi họ vừa ngồi xuống, gã phục vụ quầy rượu, một tay đầu hói không cổ hét vọng lại hỏi món. "Cả hai dùng gì?"

"Cô ca." cô đáp, ngập ngừng một chút trước khi thêm vào. "Vui lòng cho loại trong lon."

"Cho tôi Scotch pha đá."

Kristy ngạc nhiên nhìn Ethan. Cô chưa bao giờ thấy anh uống rượu mạnh. Anh thậm chí còn không gọi cả margarita ở nhà hàng Mexico. Cô phải tự nhắc nhở mình rằng cô không còn phải chịu trách nhiệm về anh nữa, và cô cần lười giữ im lặng.

Một trong những người đàn ông ngồi tại quầy bar quay lại dán mắt vào cô. Chuyện được bọn đàn ông chú ý đối với cô vẫn còn đủ mới mẻ để cô cảm thấy không thoải mái, vì vậy cô giả vờ không nhận thấy.

Gã phục vụ quầy bar đem đồ uống đến cho họ, rồi rút toet hai tờ thực đơn mỏng và dính đầy gia vị cũ xuống bàn. "Jeannie sẽ đến đây trong một phút nữa. Thực đơn đặc biệt tối nay là cá trê rán." Rồi gã bỏ đi.

Kristy đẩy tờ thực đơn góm guốc ra xa bằng ngón tay út. Lờ đi cái ly đá trống không, cô lau vánh lon Cô ca bằng khăn giấy của mình trước khi uống. Lon Cô ca không lạnh, nhưng ít nhất là nó hợp vệ sinh.

Gã đàn ông tại quầy bar vẫn tiếp tục nhìn cô. Hẳn ta trẻ, loanh quanh khoảng 25 tuổi, mặc một chiếc áo T-shirt Miller Lite và có bắp tay mạnh mẽ. Cô khẽ giật giật một chiếc hoa tai nam kim cương giả với vẻ căng thẳng. Chiếc váy ngắn không tay của cô rất gợi cảm, nhưng không rẻ tiền đến mức trở thành một lời mời gọi lộ liễu, và cô ước gì thằng cha ấy nhìn đi chỗ khác đi.

Ethan nhấp một ngụm Scotch và bắn cho gã kia một ánh mắt gườm gườm buộc tội. "Mày nghĩ là mày đang nhìn cái gì thế?"

Cô thở hắt ra. "Ethan!"

Gã đàn ông tại quầy bar nhún vai. "Tao không thấy bảng 'có chủ' trên người cô ta."

“Có lẽ đó là do mày không biết đọc.”

Mắt cô mở lớn đầy khổ sở. Ethan, một người đấu tranh tận tụy vì chủ nghĩa hòa bình, dường như đang phá binh để tìm kiếm một cuộc chiến với một gã cục súc nặng hơn mình ít nhất là 50 pound, toàn thân đầy cơ bắp.

Gã đàn ông đuổi người trên ghế đầu, và cô thề là cô nhìn thấy một tia hào hứng mong chờ ánh lên trong đôi mắt xanh của Ethan. Trí óc cô chạy đua điên cuồng. Rachel sẽ làm gì trong hoàn cảnh này?

Cô nuốt mạnh xuống và chìa tay về phía gã đàn ông lực lưỡng đó. “Làm ơn đừng cảm thấy bị xúc phạm. Anh ấy chẳng còn như trước kể từ lúc anh ấy từ bỏ đồng tu.” Đó không hẳn là một lời nói dối, cô nghĩ.

Nhưng gã còn đồ không có vẻ gì là tin vào chuyện đó. “Hắn trông không giống một thầy tu.”

“Đó là bởi vì anh ấy không còn là thầy tu nữa.” Cô hít một hơi thật sâu. “Anh ấy rất bảo bọc tôi. Tôi là... ờ ... Xơ Kristian, là ... xơ của anh ấy.”

“Cô là nữ tu sao?” Ánh mắt hắn trượt xuống cái cổ rộng trên cái váy không tay của cô.

“Đúng thế. Và cầu Chúa phù hộ anh.”

“Cô trông không giống nữ tu.”

“Giáo phẩm của tôi không bắt mặc áo chùng.”

“Không phải chí ít thì cô cũng phải đeo thánh giá hay gì đó sao?”

Cô lôi sợi dây chuyền vàng mảnh mai quanh cổ và rút ra một cây thánh giá nhỏ bằng vàng vốn ẩn náu giữa hai bầu ngực.

“Xin lỗi Xơ.” Hắn ta bắn một ánh mắt tối tăm khác về phía Ethan rồi ngồi ngay ngắn trở lại trên ghế.

Ethan bực bội nhìn cô. “Em cho là mình đang làm cái quái quỷ gì thế?”

“Giữ anh tránh khỏi một cuộc chiến ở quầy bar!”

“Biết đâu anh lại không muốn tránh khỏi.”

“Cá trê!” Cô gọi với lên với người phục vụ quầy bar. “Chúng tôi sẽ dùng cá trê rán. Và cầu Chúa phù hộ anh.” Cô thêm vào một cách muộn màng.

Ethan đảo tròn mắt, nhưng thật nhẹ nhõm là anh không bám theo chủ đề này. Thay vào đó, anh bám theo ly Scotch, và vào lúc một cô hầu bàn tóc sẫm trang điểm lòe loẹt chững diện trong chiếc quần soóc ngắn cũn cỡn và một chiếc T-shirt Garth Brook xuất hiện cùng với khay thức ăn thì anh đã uống cạn ly rượu.

“Cho tôi một ly Scotch khác.”

“Ethan, anh lái xe đấy.”

“Để tâm vào chuyện của cô ấy, Xơ Bernadine.”

Cô hầu bàn nhìn cô với vẻ nghi ngờ. “Tôi có nghe cô nói lúc nãy. Tôi cứ ngỡ cô bảo cô là Xơ Kristina chứ.”

“À ... Bernadine là tên tôi trước khi tôi vào tu viện. Sau đó tôi trở thành Xơ Kristina.”

Ethan khịt mũi.

Cô hầu bàn quay sang anh. Ethan vẫn đẹp trai như mọi khi và cô ta rõ ràng là đang cảm thấy hứng thú. “Thế chuyện không làm linh mục nữa khiến anh thấy thế nào?”

Anh rửa ngón tay về phía Kristy. “Hỏi cô ta ấy.”

“Anh ấy... ơ thì, cũng không dễ dàng gì. Không có gì dễ dàng cho những người quay lưng lại với *Tiếng gọi thật sự của Chúa*.” Cô vận nắp chai tương cà và lau sạch mép chai rỗng bằng một chiếc khăn giấy khác trước khi đưa nó cho anh. “Họ cảm thấy hoang vắng. Trống rỗng. Họ cố tìm cách lấp đầy khoảng trống đó bằng *rượu*, và điều tiếp theo mà cô biết, họ sẽ trở thành những kẻ nghiện rượu cô độc mất đi vóc dáng bên ngoài.”

Cô phục vụ bàn quét lên vai anh bằng đầu móng tay sơn phủ màu xanh lơ. “Tôi không nghĩ rằng anh sẽ phải lo lắng đến điều đó, thưa Cha.”

Anh tặng cho cô ta một nụ cười uể oải. “Cảm ơn.”

“Rất sẵn lòng.”

Lúc cô hầu bàn thông dong bước về phía quầy bar, Ethan thưởng thức cặp mắt đong đưa của cô ta một cách lộ liễu. Cô ta quay trở lại với ly Scotch và rồi lại rời đi với một nụ cười nhạt nhòa.

“Ăn đi trước khi nó nguội.” Kristy quát.

Anh nhắm nháp ly rượu mới của mình. “Em quan tâm cái gì đến chuyện thức ăn của anh nguội hay nóng?”

“Tôi không quan tâm.”

“Em là kẻ nói dối.” Anh nhìn cô chăm chú đến mức cô chỉ muốn run lên. “Em biết anh nghĩ gì không? Anh nghĩ rằng em vẫn còn yêu anh.”

“Còn tôi nghĩ là anh say rồi.” Cô cố kiềm chế để không đỏ mặt. “Anh chưa bao giờ uống rượu mà tỉnh táo cả.”

“Thế nếu anh say thì sao?”

Điều đó khiến cô tức giận. “Anh vẫn chưa nộp đơn từ nhiệm, Ethan Bonner! Anh vẫn là một mục sư được phong chức.”

“Không phải trong tim anh.” Anh đáp trả đầy giận dữ. “Trong tim anh, anh đã bỏ chức trách ấy rồi.”

Câu nói ấy gần như chưa thoát khỏi miệng thì anh đã nhắm mắt. Cô nhìn anh trở nên bất động, như thể anh đang lắng nghe một tiếng nói từ bên trong đưa ra một thông điệp nào đó mà anh không hề muốn nghe. Cuối cùng anh nhắm mắt điều gì đó mà cô không hoàn toàn đoán ra và nhặt chiếc nĩa của mình lên cắm phập vào con cá.

“Nó đã chết rồi.” Cô nói.

“Tập trung vào thức ăn của em đi và để anh một mình. Muối đâu?”

“Ngay bên phải anh.”

Anh với tay lấy lọ muối, nhưng trong lúc vô cùng tức giận cô vẫn còn thấy yêu anh, và cô không thể ngồi nhìn anh tự đầu độc mình được, thế nên cô giạt lấy lọ muối rắc trước khi anh kịp chạm vào nó, lau kỹ chiếc nắp bằng một tờ khăn giấy khác rồi mới chìa nó cho anh. “Cố đừng chạm vào cái gì hết.”

Những ngón tay dài của anh quẩn quanh lọ muối cùng lúc ánh mắt anh quẩn quanh cô. “Em biết là anh muốn chạm vào thứ gì, đúng không?”

Lưỡi cô không thể nhúc nhích.

“Anh muốn chạm vào em. Như anh đã làm vào cái đêm ở bãi chiếu bóng ấy.”

“Tôi không muốn nói về chuyện đó.”

“Anh cũng không muốn nói chuyện đó.” Anh đẩy đĩa cá trê sang một bên, cầm lấy ly Scotch và nhìn cô qua vành ly. “Anh muốn làm chuyện đó.”

Cô hất đồ lon Cô ca, rồi vội vàng dựng nó lại trước khi nước Cô ca đổ đầy ra bàn. Da cô cảm giác bỏng rát bên dưới lớp váy. “Chúng ta.. chúng ta phải tới Knoxville trong nửa giờ nữa.”

“Chúng ta sẽ không làm được điều đó. Thật ra thì anh có thêm quan tâm đến chuyện liệu chúng ta có tham dự được bất kỳ cuộc hội thảo nào hay không.”

“Nhưng anh đã trả phí đăng ký rồi.”

“Thế thì sao?”

“Eth...”

“Đi khỏi đây thôi.”

Anh quăng xuống vài tờ bạc, túm lấy cổ tay cô và kéo cô ra ngoài. Huyết mạch cô như chạy đua. Đây là một Ethan mới lạ và nguy hiểm mà cô chưa bao giờ nhìn thấy.

Anh kéo cô xuống mấy bậc thềm, và điều kế tiếp mà cô biết là anh đang ép cô tựa vào thành chiếc Camry bằng hông anh. “Anh không thể ngừng nghĩ về đêm đó.”

Anh cọ lên đôi vai trần của cô bằng ngón tay cái, và cô cảm thấy luồng hơi nóng bỏng từ cơ thể anh qua lớp vải len của chiếc váy. Một chiếc xe tải phóng vù qua.

“Em quan tâm đến anh.” Anh thì thào. “Không phải anh nên là người được em hiến dâng trinh tiết của mình thay vì ai đó khác mà em không quan tâm đến sao?”

“Làm sao ... làm sao anh biết tôi vẫn chưa mất nó?”

“Anh chỉ biết thế thôi.”

Lương tâm cô giằng xé đấu tranh với nỗi khao khát dành cho anh. “Điều đó không đúng.”

Anh cúi đầu xuống và cô cảm thấy quai hàm anh chạm vào mái tóc cô. “Tại sao chúng ta không cùng đánh mất sự trong trắng đó cho nhau.”

“Anh không phải trai tân.”

“Anh đã không quan hệ lâu đến mức anh cảm thấy mình như thế.”

“Tôi không ... tôi không tin rằng mọi chuyện sẽ ổn theo cách đó.”

“Chắc chắn sẽ ổn.” Môi anh chạm vào dải tai cô, và hơi thở mềm mại thoảng mùi Scotch vuốt ve má cô. “Có hay không. Quyết định thuộc về em.”

Anh là một tên đê tiện khi cám dỗ cô. Anh biết cô cảm thấy thế nào về anh, và anh thật không công bằng khi cố tình điều khiển cảm xúc của cô theo cách đó.

“Tôi không còn yêu anh nữa.” Cô nói dối. “Tôi chưa bao giờ yêu anh. Đó chỉ là nỗi cuồng dại.”

Hai tay anh ôm lấy bờ hông cô, và hai ngón cái quét lên đường lằn nhỏ xíu co dãn do chiếc quần lót thiếu vải để lại. “Em thơm quá. Anh thích mùi hương của em.”

“Tôi không dùng nước hoa.”

“Anh biết.”

Cô thở dài. “Ôi, Eth...”

“Có hay không?”

Nỗi tức giận nổ bùng trong cô, và cô gạt tay anh ra. “Có! Dĩ nhiên là có! Bởi vì tôi yếu đuối và túng quẫn và tôi không thích anh nhiều lắm vào lúc này.”

Nếu như cô mong đợi cơn tức giận của mình sẽ hãm anh lại thì cô đã thấy là mình sai.

“Anh có thể sửa chữa điều đó.” Chỉ trong vài giây, anh đã mở cửa xe và đẩy cô vào trong.

Thay vì quay trở lại đường cao tốc, anh đơn giản chỉ đánh vòng chiếc Carmy băng qua bãi đỗ xe trải sỏi vào một con đường hẹp dẫn đến văn phòng của Nhà nghỉ EZ Sleep.

“Ôi, không...” Cô khố sở nhìn trân trân vào những căn phòng bằng gỗ màu trắng với ba cây thông đại thụ đứng gác phía trước.

Giọng anh chứa đựng một âm sắc van nài mà cô chưa hề nghe thấy trước đây. “Anh không chờ được thêm nữa. Anh hứa, Kristy, lần tới chúng ta sẽ có rượu champagne và khăn trải giường satin.”

Không chờ cho cô đáp lại, anh nhảy ra khỏi xe và phóng vào trong văn phòng của nhà nghỉ. Anh quay lại mấy phút sau đó. Một lần nữa, anh chui vào phía sau vô lăng và lái xe đến căn phòng cuối cùng, ở đó anh vội vã đậu xe, nhảy ra ngoài và chạy vòng qua để mở cửa xe cho cô.

Mục sư Bonner thánh thiện dồn cô vào trong như một cậu thiếu niên đang sẵn sàng ghi điểm.

Ethan đóng mạnh cánh cửa sau lưng họ và thở hắt ra nhẹ nhõm khi anh nhìn thấy căn phòng xoàng xĩnh nhưng sạch sẽ. Anh biết sẽ không bao giờ anh có thể giữ cô ở đây nếu như căn phòng này bẩn thỉu. Và anh sẽ không để cô đi. Anh đơn giản là không thể chịu đựng được cảm giác chia xa giữa họ lâu hơn được nữa. Anh phải giữ cô lại cho đến khi anh đóng dấu ấn của mình lên cô.

Cái khát vọng được đóng dấu lên cô thật nhức nhối, dù anh sẽ không làm điều đó bằng một vết cắn thật đau hay một vết bầm xấu xí – như thế thật không thể chịu đựng nổi. Anh muốn làm điều đó với một thứ gì đó có thể giữ lại được vĩnh viễn. Anh muốn một dấu ấn có thể giữ được cô bên anh mãi mãi và đưa họ trở lại là những người bạn tốt nhất như xưa. Và cách duy nhất anh có thể nghĩ ra để thực hiện điều đó chính là tình dục.

Dù cô có nói gì đi chăng nữa thì tình dục vẫn có ý nghĩa nào đó với Kristy, nếu không cô đã không còn là một trinh nữ. Bất kể người đàn ông nào quan hệ với cô đều sẽ trở nên quan trọng với cô mãi mãi, chính vì thế đó phải là anh. Chỉ có anh thôi.

Anh tìm kiếm một lý do kém ích kỷ hơn để bào chữa cho ý định của mình, và rất nhanh đã tìm thấy nó. Cô quá quý giá đối với anh để có thể cho phép một người đàn ông nào khác hủy hoại cô. Kristy là người phụ nữ vô song, nhưng không phải ai cũng hiểu điều đó. Sẽ thế nào nếu người tình đầu tiên của cô không chăm lo cho cô? Sẽ thế nào nếu anh ta không hiểu cô quý giá đến thế nào?

Có quá nhiều cạm bẫy đang chờ đợi cô. Kristy vốn là người sạch sẽ đến tận thần, và điều đó có thể biến tình dục trở thành một vấn đề đối với cô. Một người đàn ông sẽ phải kiên nhẫn với tính lập dị của cô, làm cô sao lãng bằng những lời đùa cợt nhẹ nhàng, một vài nụ hôn sâu lắng, cho đến khi cô quên đi vấn đề về vệ sinh và để bản thân mình được tận hưởng.

“Căn phòng này hoàn toàn sạch sẽ.” Anh nói.

“Tôi không nói là nó không sạch.”

Cái ý nghĩ cô có thể sẽ thất vọng khiến anh trở nên phòng thủ. “Anh biết em đang nghĩ gì.

Chỉ bởi vì nó sờn cũ không có nghĩa là nó bẩn thỉu.” Anh bước đến bên giường và lật tấm chăn ra để lộ ra lớp khăn trải giường trắng sạch khô cứng. “Thấy chưa?”

“Ethan, anh có say không thế?”

Cô đứng đó, trông thật xinh đẹp trong chiếc váy ngắn màu đỏ, đôi mắt mở to và có vẻ không chắc chắn làm một cục nghẹn dâng lên trong cổ họng anh. “Anh hơi choáng váng, nhưng anh không say. Anh biết chính xác mình đang làm gì, nếu đó là điều mà em đang ám chỉ.”

Con chẳng biết một tí gì về chuyện mà con đang làm.

Anh lờ đi giọng nói, giống như anh đã phớt lờ nó kể từ cái đêm ở bãi chiếu bóng *Niềm Kiêu hãnh của Carolina*.

Sàn nhà trải thảm sơn cũ kỹ kêu cọt két lên bên dưới chân anh khi anh tiến đến bên cô, kéo cô vào trong vòng tay và rồi hôn cô. Anh nếm thấy vị bạc hà, và anh nhận ra cô đã ngậm một viên bạc hà trong lúc anh đăng ký phòng. Như thế cô cần thứ gì đó giả tạo để che dấu vị ngọt ngào của chính cô vậy.

Cơ thể cô, ấm áp và mềm dẻo, uốn cong áp vào anh. Anh vuốt hai bàn tay dọc theo sống lưng cô rồi ôm lấy hông cô. Môi cô hé mở và cánh tay cô vòng lên cổ anh. Anh ngừng nghĩ ngợi khi anh lạc lối trong nụ hôn của họ.

Anh không biết thời gian đã trôi qua bao lâu trước khi cô rút lui và nhìn sâu vào trong mắt anh. *Em yêu anh, Eth.*

Môi cô không hề cử động, nhưng anh nghe thấy tiếng cô rõ ràng như anh nghe thấy tiếng Chúa. Một cảm giác nhẹ nhõm lan tỏa trong anh. Thế rồi cô lên tiếng. “Thế này không đúng. Em muốn điều này hơn bất cứ thứ gì em từng muốn trong đời, nhưng nó không đúng đắn cho anh và cả cho em. Đây không phải là điều Chúa mong đợi từ hai ta.”

Những lời của cô mềm mại, xuất phát từ sâu thẳm trong trái tim, nhưng anh đóng chặt mình trước những lời nói ấy.

Hãy lắng nghe cô ấy, Ethan, Oraph quả trách. Hãy lắng nghe những gì cô ấy đang nói.

Không. Anh không chịu lắng nghe. Anh là một người đàn ông, không phải một vị thánh, và anh mệt mỏi vì cứ để Chúa lèo lái cuộc sống của anh rồi. Thay vào đó, anh luồn tay mình xuống dưới chân váy và chạm vào làn da mềm mại bên dưới đó. “Em đã định để Mike Reedy làm chuyện này.” Anh đẩy tay mình lên cao hơn, kéo theo chiếc váy của cô cho đến khi anh chạm vào chiếc áo lót. Thật nhẹ nhàng, anh siết bầu ngực cô qua lớp vải ren.

“Có lẽ thế.”

“Anh không quan tâm em nói gì. Anh là người bạn tốt của em hơn là anh ta.”

“Đúng vậy.”

Anh trượt ngón tay cái lên khu gò mềm mại nổi lên phía trên chiếc áo lót. “Tại sao em lại sẵn sàng để anh ta làm tình với em, mà không phải là anh?”

Cô im lặng quá lâu đến mức anh không nghĩ rằng cô sẽ trả lời. Thế rồi ngón tay cô khép lại trên cánh tay anh. “Bởi vì em không cần phải cam kết gì khi quan hệ với Mike Reedy.”

Anh đông cứng lại. “Cam kết?”

Cô nhìn chăm chăm vào anh bằng đôi mắt đói khát.

“Cam kết? Đó là điều em muốn ở anh sao?”

Cô gật đầu, trông có vẻ khổ sở.

Anh chờ cho nỗi hoảng loạn ập vào anh, nhưng không có gì xảy ra cả. Cam kết. Điều cô thực sự nói đến chính là *kết hôn*. Anh đã định sẽ kết hôn vào một ngày nào đó, nhưng nó luôn là một thời điểm nào đó trong tương lai. Anh rút tay mình ra từ dưới váy cô.

“Và em muốn tình yêu từ anh.” Cổ họng cô nhấp nhô khi cô nuốt xuống. “Thậm chí tình yêu còn quan trọng hơn cả cam kết.”

Anh phải làm rõ một điều trong tâm trí anh. “Em không muốn cam kết từ Mike sao?”

Cô lắc đầu.

“Và em cũng không muốn tình yêu của anh ta?”

Cô lại lắc đầu.

“Nhưng em lại muốn điều đó từ anh?”

Cô gật đầu.

Anh vẫn chưa cảm thấy bất kỳ cảm giác hoảng loạn nào. Thay vào đó, anh choáng ngợp bởi một cảm xúc hồ hởi lan tỏa khắp người đến tận những ngón chân anh. Nó như thể một gánh nặng khổng lồ đã được nhắc khỏi trái tim anh. *Đĩ nhiên rồi.*

Thật rõ ràng như ai đó đã bật chiếc ti vi nhỏ trong phòng, anh nghe thấy một bài hát – một bài hát của *trẻ con* – cùng với một giọng nói mới vang vọng trong đầu anh.

Khi bài hát tiếp diễn, một bức tranh khớp lại trong đầu anh với hình ảnh tất cả bọn Họ hợp lại thành Một: Eastwood - vị Chúa kỷ luật ; Oraph - vị Chúa tâm linh ; Marion Cunningham - Đức Mẹ... Họ hợp thành một mẫu hình mới mẻ đơn nhất.

Bài hát trẻ con kết thúc, và giọng nói đó bắt đầu vang lên. *Ta yêu con vì chính bản thân con, Ethan. Con rất đặc biệt đối với Ta. Qua con, Ta chiếu sáng tình yêu của Ta trên khắp trái đất này. Con là tạo vật hoàn hảo của Ta. Theo cách của chính con.*

Và rồi, trong tâm trí Ethan, vị Chúa tuyệt diệu nhất này trút bỏ lớp áo ngoài trang trọng và trượt ra khỏi đôi giày cứng nhắc của Người. Trong chiếc áo khoác mỏng ấm áp và đôi giày mềm mại, Người hát bài hát về tình yêu hoàn hảo của Người, nói với tất cả những đứa trẻ của Người – từng đứa trẻ một – rằng đây là một ngày tuyệt đẹp trong thế gian của Người.

Đó chính là lúc Ethan Bonner chấm dứt việc đấu tranh với số phận của mình.

Kristy nhìn vẻ mặt của anh, nhưng mặc dù cô biết anh rất rõ, cô cũng không thể nói được anh đang nghĩ gì. Cô chỉ biết sẽ không còn lối nào để cô lùi lại nữa. Cô đã đặt niềm kiêu hãnh qua một bên và nói ra những điều từ trái tim cô. Nếu anh không thích điều đó, thì đó là việc của anh.

Anh hít vào một hơi thật sâu. “Okay.”

“Okay ư?”

“Đúng thế.” Anh gật đầu thật nhanh. “Okay.”

“Okay gì?” Cô cảm thấy hoang mang.

“Tình yêu. Cam kết. Tất cả mọi thứ.” Anh nắm lấy chân váy của cô và vuốt thẳng lại như cũ. “Kentucky.”

“Kentucky? Anh đang nói gì thế? Ôi, Eth, anh *đúng* là đang say. Em biết mà!”

“Anh không say!” Anh xoay cô về phía cửa. “Đi nào. Chúng ta phải đi ngay lập tức.”

Nhận thức đó tống vào cô, và cổ họng cô thắt lại khi cô quay lại đối mặt với anh. “Anh không còn muốn em nữa.”

Anh kéo cô lại vào trong vòng tay. “Ồi, em yêu, anh muốn em nhiều đến nỗi anh không thể chịu được nữa. Và anh cũng yêu em, vì thế đừng có nhìn anh như thế. Anh đã không thể nghĩ được điều gì khác kể từ khi em bước vào văn phòng anh trong chiếc quần jean trắng bó sát đó.”

Ngọn lửa hy vọng nho nhỏ vừa mới nhen nhóm trong cô biến mất, cô nhìn anh với vẻ giận dữ. “Anh *yêu* em ư? Tại sao anh lại không nói điều mà anh thực sự nghĩ? Anh chỉ ham muốn em thôi.”

“Cả điều đó nữa.”

Cô đã luôn có thể đọc được anh thật rõ ràng, nhưng giờ cô cảm thấy như thể cô đang đứng bên cạnh một người xa lạ vậy.

“Anh không yêu em bởi vì tất cả những thay đổi nhờ vào đám mỹ phẩm mà em đã tô trét lên người.” Anh nói. “Anh không nông cạn như thế. Chỉ là tất cả những thay đổi đó cuối cùng cũng đã buộc anh nhận ra em và trân trọng những gì đã ở ngay trước mũi anh trong suốt cả thời gian qua.” Anh nhìn cô như thể anh có thể nhìn thấy được tâm hồn cô và muốn cô cũng nhìn như thế vào tâm hồn anh. Ngọn lửa hy vọng lại một lần nữa nhen nhóm lên trong cô.

Ngón tay cái anh đặt lên chỗ hõm trên cổ cô. “Em đã ở trong cuộc đời anh lâu đến mức anh đã ngừng nghĩ về em như một ai đó tồn tại tách biệt khỏi anh. Em chính là một phần của anh. Và rồi tất cả những thay đổi này xảy ra, rồi em quyết định sẽ rời bỏ anh, và từ lúc đó anh trở nên điên cuồng.”

“Anh đã như thế ư?” Cô cảm thấy mê sảng và phấn khích.

Anh mỉm cười. “Em không cần phải trông sung sướng về điều đó đến thế.” Và rồi trán anh nhăn lại, một vẻ van xin xuất hiện trong giọng anh. “Chúng ta có thể nói chuyện trên đường đi. Đi nào, em yêu. Nhanh lên. Chúng ta thật sự, thật sự không có nhiều thời gian để phung phí đâu.” Một tay anh nắm lấy vai cô, tay kia xoay nắm cửa.

“Chúng ta sẽ đi đâu? Tại sao anh lại vội vã thế?”

“Chúng ta sẽ đi Kentucky.” Anh kéo cô ra ngoài và đẩy cô về phía chiếc xe. “Không xa ranh giới lắm. Sẽ không có thời gian chờ đợi cưới, và chúng ta sẽ kết hôn trong tối nay, Kristy Brown, dù cho em có nói gì đi nữa. Và anh cũng sẽ không từ bỏ công việc làm mục sư!”

Họ đã ra đến xe anh. Anh bắt đầu nghe có vẻ hụt hơi, và anh dừng lại bên cửa hành khách để thở dốc. “Chúng ta sẽ tổ chức cưới lại trước mặt hai bên gia đình sau khi chúng ta quay trở về. Chúng ta thậm chí còn có thể giả vờ đó là lần đầu tiên, nhưng chúng ta sẽ cưới ngay tối nay vì cả hai ta cần phải yêu nhau theo cách tột tột nhất, và điều đó sẽ không xảy ra cho đến khi chúng ta nói lời thề vĩnh viễn trước Chúa đã.” Anh khựng lại. “Em thực sự muốn kết hôn, đúng không?”

Cảm giác hạnh phúc bỗng bình trong cô. Cô mỉm cười, rồi bật cười lớn. “Vâng, em thật sự muốn.”

Anh nhắm chặt mắt lại. “Tốt. Chúng ta sẽ nói cụ thể hơn trên đường đi.”

“Cụ thể về điều gì?”

Anh đẩy cô vào trong xe. “Rằng chúng ta sẽ sống ở đâu. Chúng ta sẽ có bao nhiêu đứa trẻ. Ai sẽ ngủ bên phía giường nào. Những chuyện tương tự như thế.” Anh đóng sầm cánh cửa, chạy vội về phía cửa bên kia và leo vào. “Anh cũng nên nói với em lý do vì sao xe em không thể nổ sáng nay, đó là do anh đã lên vào nhà em và cắt dây ắc quy để em phải đi với anh. Anh không hối tiếc về chuyện đó, thế nên đừng nghĩ là em sẽ nhận được lời xin lỗi!”

Cô không cần một lời xin lỗi, và sau vài phút họ đã quay trở lại con đường.

Hoàn toàn điếng người, Kristy trải qua chín mươi dặm đường kế tiếp lắng nghe một bài thuyết giảng lạ lùng nhất mà cô từng được nghe. Ethan luôn là người chặt chẽ với những chuyện liên quan đến việc tư vấn tiền hôn nhân cho những cặp vợ chồng mà anh sẽ làm phép cưới, còn giờ anh thì anh đang cố cô đọng mọi thứ anh biết trong khoảng thời gian họ băng qua biên giới bang Kentucky và sắp xếp mọi chuyện. Anh nói, nói, và nói.

Kristy mỉm cười và gật đầu.

Họ tìm được một mục sư ở Pentecostal đồng ý làm phép cưới cho họ, nhưng chính Ethan mới là người chỉ đạo buổi lễ. Anh là người yêu cầu cô lặp lại lời thề mà anh đã đọc, và anh là người đọc lời thề của chính mình bằng chất giọng trầm và mạnh mẽ phát ra từ chính trái tim anh.

Tuy nhiên, chính Kristy là người đã nhìn thấy nhà nghỉ Holiday Inn không xa ngoài vi của khu Công viên Cumberland Falls Resort State.

Họ chỉ vừa kịp đặt hành lý xuống thì cô đã tông sầm vào anh, làm anh ngã ngửa xuống lớp đệm của chiếc giường đôi cỡ bự. Cô trông thật háo hức, thật phấn khích, và hoàn toàn thỏa

mãn với chính mình khiến anh phá lên cười.

“Bắt được rồi!” Cô nói.

Trong khi anh cố bắt nhịp hơi thở thì cô xé toạc những chiếc cúc trên áo anh, rồi tấn công chiếc khoá trên thắt lưng của anh.

Anh nhìn sâu vào trong đôi mắt đẹp và mê đắm trên gương mặt của cô dâu trinh nguyên của anh. “Hãy cho anh biết nếu anh làm em sợ.”

“Ngậm miệng lại và cởi quần ra.”

Điều đó làm cả hai người họ cười phá lên. Nhưng họ không cười lâu, miệng họ quá bận bịu với những nụ hôn nóng bỏng và ướt át. Và bởi vì không ai trong số họ đủ kiên nhẫn cởi quần áo một cách chậm rãi, nên chỉ trong giây lát họ đã trần truồng ôm chầm lấy nhau.

“Anh thật đẹp.” Cô thở dài trong khi ve vuốt anh. “Đúng như những gì em đã hình dung.”

Anh ôm lấy gò ngực cô và cố lấy lại giọng nói của mình. “Em thậm chí còn đẹp hơn anh nghĩ.”

“Ôi, Eth... như thế ... cảm giác thật tuyệt.”

“Rõ là thế rồi.”

“Em muốn anh làm thế thật nhiều.”

“Nhớ nhắc anh nếu anh quên.”

Cô rên lên trong cổ họng khi anh quét ngón tay cái qua núm vú của cô.

“Làm lại đi. Ôi, đúng thế ...”

“Nằm xuống đi, em yêu, để anh chơi đùa với em.”

Cô làm theo lời anh. Những cái vuốt ve của anh càng lúc càng trở nên thân mật hơn, và cô nức nở trong nỗi đam mê của chính mình. “Ôi, Eth, em muốn làm tất cả mọi thứ.” Cô rên lên. “Đúng rồi. *Như thế*. Và em muốn... Em muốn *nói* mọi thứ. Những từ xấu xa. Em muốn nói những từ xấu xa. Và những cụm từ thô tục.”

“Thế thì làm đi.”

“Em – em không nghĩ ra được từ nào.”

Anh thì thầm một từ rất xấu vào tai cô.

Cô mở to mắt, và rồi cô lên đỉnh ngay dưới tay anh.

Mặc dù anh cương cứng đến mức đau đớn, nhưng anh vẫn bật cười vì anh là người duy nhất

trên thế gian này biết được bí mật của cô.

Kristy Brown Bonner đạt cực khoái rất dễ dàng.

Cô đã dụ xuống, nhưng anh thì đang sẵn sàng để nổ tung. Anh khao khát được chôn vùi anh trong cô, nhưng ngay vào giây phút cuối cùng, anh nhớ đến một chuyện quan trọng mà anh đã quên đề cập trong buổi giáo huấn tiền hôn nhân vội vã của họ. Anh vuốt tóc cô và thấy tay mình đang run rẩy trước nỗ lực kiềm giữ bản thân. “Chúng ta có nên lo lắng chuyện em có thai không?”

“Em không nghĩ thế.” Cô nhìn anh dò hỏi. “Chúng ta có nên không?”

Anh đặt sức nặng của mình giữa hai chân cô, hôn cô, và nghĩ về những đứa trẻ mà họ sẽ có. “Không, chắc chắn là không.”

Cô rất chặt, mới mẻ, và ướt át. Anh cố tiến vào trong cô thật chậm, nhưng cô đã không để chuyện đó xảy ra. “*Ngay bây giờ*, Eth... Làm ơn đừng vớ vẩn nữa được không. Ôi, làm ơn... Em muốn nhớ chuyện này đến suốt đời.”

Anh xuyên thẳng vào nơi tận cùng của cô, và khi đã chiếm hữu cô trọn vẹn, anh liền nhìn vào sâu trong mắt cô. Chúng tràn đầy những giọt nước mắt của tình yêu.

Tầm nhìn của chính anh mờ đi, và chiều sâu của tình yêu anh dành cho người phụ nữ này khơi lại lời nói cổ xưa của đôi uyên ương đầu tiên vọng lại trong tâm trí anh. “Thịt của thịt ta.” Anh thì thầm. “Xương của xương ta.”

Cô vuốt ve hông anh bằng lòng bàn tay và thì thầm đáp trả. “Thịt của thịt ta. Xương của xương ta.”

Họ mỉm cười. Nước mắt họ hòa vào nhau. Và khi họ cùng nhau được giải thoát, cả hai người họ đều hiểu chỉ có Chúa mới có thể tạo ra được một điều hoàn hảo như thế.

CHƯƠNG 22

“Đừng đến quá gần, Chip.”

“Chú đang làm gì thế?”

Gabe nghiêng răng. “Chú đang phá cổng vòm để có thể xây một sàn gỗ ở đây.”

Đó là buổi chiều thứ Bảy, Gabe được giao phải trông chừng đứa trẻ. Đây là lần đầu tiên Rachel để anh lại một mình với nó, nhưng anh biết cô hẳn sẽ không làm thế nếu như cô không có việc gì đó bí mật cần phải thực hiện trong thị trấn. Gabe ngờ rằng cô rất vui mừng khi kiếm được cơ tránh xa anh. Kể từ khi tuyên bố rằng cô sẽ ra đi, cô đã cố hết sức để giữ khoảng cách với anh.

Anh tổng chiếc xà beng xuống bên dưới một trong những tấm ván cũ mục và đẩy mạnh nó xuống. Anh nổi điên lên vì cô. Chỉ bởi vì cô không thể có mọi thứ theo cách mà cô muốn, thế là cô rời bỏ anh. Rời bỏ *họ*! Anh đã nghĩ cô cứng cỏi, nhưng cô chưa đủ cứng cỏi trong chuyện này. Thay vì đưa chuyện đó ra và cố giải quyết vấn đề của họ, cô lại bỏ chạy.

“Sàn gỗ là gì?”

Anh nhìn đứa trẻ với vẻ thiếu kiên nhẫn. Ngay khi anh vừa lao đầu vào công việc lao động chân tay bằng cách xé toạc cống vòm phía sau nhà, Chip đã bỏ ngang cái lỗ nó đang đào trong vườn và đến làm phiền anh.

“Nó giống như chỗ ăn ngoài trời vào cái lần chúng ta đến nhà em Rosie thứ Bảy tuần trước. Giờ thì lùi lại nếu không sẽ bị đau đấy.”

“Tại sao chú làm việc này?”

“Bởi vì chú muốn thế.” Anh sẽ không nói với thằng bé là anh làm việc này bởi vì chẳng còn nhiều việc để làm ở bãi chiếu bóng trong mấy ngày nay, và anh phải giữ để mình không trở nên điên loạn.

Chỉ cần bước chân vào quầy vé đêm qua cũng đã khiến anh suy sụp. Đây chỉ mới là tuần làm việc thứ hai, vậy mà anh đã cảm ghét nó từng giây từng phút một. Anh có thể giết thời gian với Ethan nếu như em trai anh không biến mất vào ngày hôm qua để đến dự một cuộc hội thảo ở Knoxville, còn Cal thì đang tùm tùm với gia đình của mình, thế nên Gabe đã quyết định sẽ làm mình bận bịu bằng cách xây cái sàn gỗ này.

Anh tự bảo mình đây sẽ là một nơi thú vị cho bố mẹ và anh em trai của anh tụ tập nấu nướng bên ngoài vào mùa hè. Về mặt luật pháp mà nói, đây là ngôi nhà của mẹ anh, nhưng vì mẹ và bố anh vẫn đang ở Nam Mỹ thực hiện công việc nhân đạo của họ nên anh không thể nói với bà về kế hoạch của anh. Dù gì thì bà cũng sẽ không thấy phiền. Không ai thấy phiền về những chuyện anh làm, ngoại trừ Rachel. Cô là người duy nhất đã từng chỉ trích anh.

Cô sẽ rời khỏi đây sau cuối tuần này. Anh không biết chính xác là khi nào. Anh đã không hề hỏi.

Cô muốn thứ chết tiệt gì từ anh chứ? Anh đã làm mọi thứ có thể để giúp cô. Anh thậm chí còn đề nghị kết hôn với cô! Cô không hiểu là điều đó khó khăn thế nào đối với anh sao?

“Cháu giúp được không?”

Thằng bé dường như vẫn nghĩ rằng nếu giả vờ làm người bạn thân nhất của Gabe thì mẹ nó sẽ đổi ý, nhưng không có gì có thể khiến cô thay đổi. Cô quá ngang bướng, quá mức đầu đất, và cô nghĩ mọi thứ thật quá đơn giản, rằng anh có thể trở lại làm một bác sĩ thú y chỉ bởi vì cô muốn anh như thế. Nhưng mọi chuyện không diễn ra theo cách đó. Đó là quá khứ, và anh không thể quay trở lại được nữa.

“Cháu có thể giúp sau, có lẽ thế.” Anh xĩa chiếc xà beng xuống. Miếng gỗ cũ chẻ ra và những mảnh vụn bay tứ tán. Chip nhảy lùi lại, suýt nữa bị một khúc gỗ văng phải.

Gabe ném chiếc xà beng xuống. “Chú đã bảo là không được đến quá gần!”

Thằng bé lại thực hiện một cử chỉ vô vọng là vớ tay tìm con thỏ. “Chú đang làm Tweety Bird sợ.”

Không phải là Tweety Bird cảm thấy sợ hãi, cả hai người họ đều biết điều đó. Gabe cảm thấy buồn bệnh. Anh buộc mình phải nói một cách điềm tĩnh. “Có vài mảnh gỗ ở đầu kia. Sao cháu không xem thử có xây được cái gì bằng mấy mảnh đó không?”

“Cháu không có búa.”

“Giả vờ đi.”

“Chú có một chiếc búa thật. Chú không giả vờ.”

“Đó là bởi vì... Tìm trong hộp dụng cụ của chú ấy. Có một chiếc búa khác trong đó.” Anh quay lại làm việc.

“Cháu không có đinh.”

Gabe xĩa xà beng một phát hần học. Tiếng gỗ kêu xé lên khi anh xé toạc một miếng ván sàn nữa. “Cháu chưa đủ lớn để sử dụng đinh. Hãy giả vờ đi.”

“Chú không giả vờ.”

Gabe đấu tranh để kìm nén cơn giận. “Chú là người lớn.”

“Chú không giả vờ *thích* cháu.” Thằng bé đập mạnh chiếc búa vào một miếng gỗ nhỏ cỡ 2x4 mà Gabe đã dùng để làm đòn bẩy trước đó. “Mẹ bảo vẫn phải đến Flor’da.”

“Chú không thể làm được gì về chuyện đó.” Gabe nạt lại, phớt lờ câu nói trước đó của thằng bé.

Chip bắt đầu đập vào thanh gỗ bằng chiếc búa, hết lần này đến lần khác, không có chủ định nào ngoài việc tạo ra tiếng ồn. “Chú có thể làm được gì đó. Chú là người lớn rồi.”

“Thì đúng, nhưng, chỉ bởi vì chú là người lớn không có nghĩa là chú có được mọi thứ theo cách chú muốn.” Tiếng đập ầm ầm bắt đầu làm anh bực bội. “Mang thanh gỗ đó ra ngoài vườn.”

“Cháu muốn ở lại đây.”

“Cháu ở quá gần. Như thế rất nguy hiểm.”

“Không, không nguy hiểm gì cả.”

“Cháu nghe chú rồi đấy.” Cơn giận dữ dâng lên ngùn ngụt trong anh. Cơn giận dữ trước tất cả mọi thứ mà anh không thể kiểm soát được. Cái chết của gia đình anh. Sự ra đi của Rachel. Bãi chiếu bóng mà anh cảm ghét. Và đứa trẻ này. Đứa trẻ dịu dàng, bé bỏng này đứng đó như một bức tường chắn trên con đường bình an duy nhất mà Gabe có thể tìm thấy kể từ khi vợ và con anh chết. “Dùng mấy cú đập chết tiệt đó lại!”

“Chú nói *‘chết tiệt!’*” Thằng bé quăng chiếc búa xuống. Nó đập vào gờ miếng gỗ 2x4 và

miếng gỗ bay vọt đi.

Gabe thấy miếng gỗ bay đến nhưng anh di chuyển không kịp, và nó đập vào đầu gối anh. “Đồ chết giẫm!” Anh lao về phía trước, vồ lấy cánh tay Chip và kéo nó đứng thẳng dậy. “Ta đã bảo cháu dừng lại!”

Thay vì co rúm lại thì thằng bé lại thách thức anh. “Chú *muốn* mẹ con cháu phải đi Flo’da! Chú không chịu giả vờ. Chú bảo là chú sẽ giả vờ, nhưng chú không chịu làm! Chú là *một gã đầu bò* bự chẳng chết tiệt!”

Gabe rút tay lại và phát hét lên mông thẳng bé.

Trong một vài giây cả hai người họ không ai cử động.

Thật chậm chạp, Gabe nhận ra sự nhức nhối trên lòng bàn tay mình. Anh nhìn xuống bàn tay như thể nó không còn thuộc về anh nữa. “Chúa ơi...” Anh thả cánh tay thẳng bé xuống. Ngực anh thắt lại.

Anh thật dịu dàng, Gabe. Người đàn ông dịu dàng nhất mà em từng biết.

Mặt Chip dùm dỏ lại. Bộ ngực nhỏ bé của nó run rẩy, và nó lùi lại như thể nó đang cố thu người về.

Gabe khụy xuống trên một bên gối. “Ôi Chúa ơi... Chip... Chú xin lỗi. Chú thật sự xin lỗi.”

Thằng bé xoa xoa khuỷu tay mặc dù khuỷu tay nó không hề đau. Nó nghiêng đầu sang một bên và cắn chặt môi dưới. Môi nó run lên. Thằng bé không hề nhìn Gabe. Nó không nhìn vào thứ gì cả. Nó chỉ đang cố để không bật khóc.

Và cuối cùng ngay chính giây phút này, Gabe đã thấy được thằng bé trong hình hài của chính nó thay vì một tấm gương phản chiếu của Jamie. Anh nhìn thấy một đứa bé nhỏ nhắn dũng cảm với mái tóc nâu xoã xươi, khuỷu tay khằng khiu, cùng chiếc miệng nhỏ bé run rẩy. Một đứa trẻ nhỏ nhắn dịu dàng yêu quý sách vở và xây dựng các thứ. Một đứa trẻ tìm thấy hạnh phúc không phải ở những món đồ chơi đắt tiền hay những trò chơi video đời mới, mà là được nhìn ngắm một chú chim sẻ non đang hồi phục, được thu nhặt những hạt thông và được sống cùng mẹ trên đỉnh Núi Heartache, được công kênh trên vai một người đàn ông và giả vờ, dù chỉ trong chốc lát, rằng nó có một người cha.

Làm sao anh đã từng có thể lẫn lộn giữa Chip và Jamie trong tâm trí anh, dù chỉ là trong một khoảnh khắc? Jamie là Jamie, một cá thể hoàn chỉnh và duy nhất trong con người của chính nó. Và đứa bé đầy tổn thương đã bị anh tấn công này cũng thế.

“Chip...”

Thằng bé lùi lại.

“Chip, chú đã mất kiểm soát. Chú đang nổi điên lên với chính mình, vì thế mà chú trút lên cháu. Như thế là sai trái, và chú muốn cháu hãy tha lỗi cho chú.”

“Okay.” Chip lăm bằm, không hề tha thứ cho anh chút nào mà chỉ muốn tránh xa khỏi nơi đây.

Gabe cúi đầu và nhìn chằm chằm xuống mặt đất, nhưng nó đang nhòe đi. “Chú chưa hề đánh ai từ khi chú còn là một đứa trẻ.”

Anh và Cal vẫn thường quăng quật Ethan. Không phải vì Ethan đã làm điều gì sai, mà bởi cả hai người họ cảm thấy cậu em út của mình không cứng rắn như họ, và họ lo sợ cho Ethan. Không một ai trong số họ nhận thấy hoá ra Gabe mới là một kẻ yếu đuối.

“Chú hứa...” Anh đẩy lời nói ra khỏi cục nghẹn trong cổ họng. “Chú sẽ không bao giờ đánh cháu lần nữa.”

Chip lùi ra xa. “Cháu và mẹ sẽ đến Flor’da. Chú không phải giả vờ nữa.” Cùng với tiếng nấc cụt bị nén lại, thằng bé chạy vào trong nhà, bỏ Gabe lại một mình cô đơn hơn bao giờ hết trong suốt cả cuộc đời mình.

Rachel khóa cửa căn condo của Kristy và cất chùm chìa khóa dự trữ vào trong túi xách, cùng với hai chiếc vé xe bus mà Kristy đã để lại cho cô trên bàn bếp từ hôm qua trước khi cùng Ethan đi dự hội thảo. Khi Rachel lái xe quay trở về Núi Heartace, cô thấy mình đang lưu giữ lại mọi khúc quanh trên mỗi nẻo đường, mỗi hàng cây và từng luống hoa dại. Hôm nay đã là thứ Bảy, và cô đã dự định sẽ rời Salvation vào thứ Hai. Ở lại thêm nữa chỉ làm mọi chuyện đau đớn hơn mà thôi.

Nếu cô có tiến về phía trước cùng với cuộc sống của mình, cô biết cô phải luyện tập cho mình thói quen nghĩ về những điều tích cực. Rút cục thì cô sẽ không rời khỏi Salvation với bàn tay trắng. Edward đã khỏe mạnh trở lại. Cô có được tình bạn của Kristy. Và cho đến hết cuộc đời mình, cô có được cho mình ký ức về một người đàn ông gần như là tuyệt diệu.

Gabe đang đứng đợi cô trên cổng trước. Cô đỗ chiếc Escort trong garage, và khi bước về phía anh, tay chân cô dường như đang kéo lê đi cùng cảm giác tiếc nuối. Giá như chuyện này có thể khác đi.

Anh ngồi trên bậc thềm trên cùng, khuỷu tay đặt trên đầu gối, cổ tay du đưa thông xuống. Anh trông cũng khổ sở giống như cô. “Anh phải nói chuyện với em.” Anh nói.

“Chuyện gì thế?”

“Về Chip.” Anh ngẩng lên. “Anh đã đánh nó.”

Trái tim cô trời lên trên cổ họng. Cô lao qua các bậc thang nhưng anh đã bắt được cô trước khi cô bước đến cánh cửa lưới.

“Nó ổn cả. Anh ... anh chỉ phát lên mông nó thôi. Anh không đánh mạnh.”

“Và anh nghĩ thế là ổn sao?”

“Dĩ nhiên là không. Thằng bé không làm gì đáng để bị đánh. Anh chưa bao giờ ... anh chưa bao giờ đánh một đứa trẻ. Chuyện đó ...” Anh lùi lại, thọc tay qua mái tóc của mình. “Chúa ơi, Rachel, anh đã mất kiểm soát, và thế là chuyện xảy ra. Anh đã bảo nó là anh xin lỗi. Anh đã bảo rằng nó không làm gì sai. Nhưng nó không hiểu. Làm sao nó có thể hiểu một điều như thế?”

Cô nhìn trần trời vào anh. Cô đã quá sai rồi. Bất chấp nhiều dấu hiệu cảnh báo, bằng cách nào đó cô vẫn tự thuyết phục mình rằng Gabe sẽ không làm Edward đau. Nhưng anh đã làm chuyện đó, và cái thực tế rằng lẽ ra cô không nên để họ lại một mình với nhau đã biến cô thành người mẹ tồi tệ nhất trên thế giới.

Cô quay lại và hướng vào trong ngôi nhà. “Edward!”

Thằng bé bước ra ngoài hành lang, trông nhỏ bé và lo âu. Cô buộc mình phải mỉm cười với nó. “Thu dọn nào, cộng sự. Mấy đêm tới chúng ta sẽ ở tại căn hộ của cô Kristy. Mẹ thậm chí sẽ thuê một người trông nom con để con không cần phải đến bãi chiếu bóng với mẹ tối nay nữa.”

Cô nghe tiếng cửa đóng phía sau và biết Gabe đang đi vào qua vẻ cảnh giác hiện lên trên đôi mắt của Edward.

“Chúng ta sẽ đi Flor’da ngay bây giờ sao?” Edward hỏi.

“Sớm thôi. Không phải hôm nay.”

Gabe tiến về phía trước. “Chú đã kể cho mẹ cháu chuyện xảy ra, Chip. Mẹ cháu rất tức giận với chú.”

Tại sao anh không đi khỏi đây đi? Anh không hiểu rằng sẽ chẳng có điều gì anh nói có thể làm chuyện này ổn thỏa hay sao? Tay cô run lên khi chạm vào má Edward. “Không ai có quyền đánh con hết.”

“Mẹ cháu nói đúng.”

Edward ngẩng lên nhìn cô. “Gabe nổi giận vì con đã đập cái búa, và lẽ ra con không được làm thế. Sau đó con đã gọi chú ấy bằng cái từ d-” Edward hạ giọng xuống thành một tiếng thì thầm đầy lo lắng. “Đầu bò.”

Trong những hoàn cảnh khác, chuyện này hẳn sẽ rất buồn cười. Nhưng không phải lúc này. “Dù vậy Gabe vẫn không được đánh con, mặc dù con nói như thế là thô lỗ và con cần phải xin lỗi.”

Edward lùi đến gần cô để lấy can đảm và ném cho Gabe một cái nhìn oán giận. “Xin lỗi vì cháu đã gọi chú là *đầu bò*.”

Gabe ngồi xuống trên một chân và nhìn trực diện vào thằng bé, một điều mà anh chưa hề làm trước đây. Giờ khi đã quá muộn, cuối cùng anh mới có thể nhìn thẳng vào mắt con trai cô. “Chú tha lỗi cho cháu, Chip. Chú chỉ hy vọng một ngày nào đó cháu có thể tha lỗi cho chú.”

“Cháu đã nói là cháu tha lỗi rồi.”

“Chú biết. Nhưng cháu không thật lòng muốn thế, và chú không trách cháu.”

Edward ngẩng lên nhìn cô. “Nếu con thật lòng, chúng ta vẫn phải đi Flor’da đúng không?”

“Đúng vậy.” Cô ghen ngào nói. “Đúng vậy. Chúng ta vẫn phải đi. Giờ thì hãy vào phòng con

và thu dọn đồ đạc bỏ vào giỏ giặt là đi nào.”

Thằng bé không tranh cãi nữa, và cô biết là nó rất khao khát muốn bỏ chạy ra xa khỏi cả hai người họ.

Ngay khi nó vừa biến mất, Gabe liền quay về phía cô. “Rach, có chuyện này xảy ra trong ngày hôm nay. Khi anh ... đó là ... Chip đã không khóc, nhưng lúc đó giống như là thằng bé sụp đổ ngay trước mắt anh. Không phải về thể xác, mà là về tâm hồn.”

“Nếu anh đang cố làm mọi chuyện tốt đẹp hơn thì anh đã đi sai hướng rồi.” Cô không muốn để anh chứng kiến cô vỡ vụn, vì thế cô quay đi và hướng về phía nhà bếp, chỉ để thấy anh lại đi theo cô.

“Chỉ cần lắng nghe anh thôi được không. Anh không biết liệu đó là do cơn sốc vì những gì anh đã làm, hay ... Cho đến tận bây giờ anh mới cảm thấy như thể anh đang thực sự nhìn thấy thằng bé. Chỉ mình nó. Không phải Jamie.”

“Gabe, để em một mình, được không?”

“Rach...”

“Làm ơn. Em sẽ gặp anh ở bãi chiếu bóng lúc 6h.”

Anh không nói gì, và cuối cùng, cô nghe tiếng anh bước đi.

Cô dọn dẹp mọi thứ của cô và Edward rồi chất chúng lên chiếc Escort. Khi cô rời khỏi ngôi nhà của Annie, cô nuốt vào trong những giọt nước mắt của mình. Căn nhà nhỏ đã là biểu tượng của tất cả mọi điều mà cô hằng mơ ước, và giờ thì cô đang bỏ nó lại sau lưng.

Bên cạnh cô, Edward lại tìm con Horse, và khi không thấy người bạn cũ của mình, thằng bé lại nhai ngón tay cái thay cho con thú.

Rachel gọi cho Lisa Scudder từ nhà của Kristy và lấy tên của một nữ sinh trung học đáng tin cậy có thể trông nom Edward, sau đó cô cho thằng bé ăn bữa tối sớm bằng những thức ăn thừa cô mang theo từ ngôi nhà trên núi. Cô quá phiền muộn để có thể ăn được bất cứ thứ gì. Vào lúc cô thay xong bộ quần áo sạch thì người trông trẻ cũng đã đến, và khi cô rời khỏi nhà, cả hai người họ đã an toàn cùng ngồi xem chiếc TV của Kristy.

Rachel sẽ đánh đổi mọi thứ để không phải đi làm vào tối nay. Cô không muốn nhìn thấy Gabe, không muốn nghĩ đến chuyện anh đã phản bội lại lòng tin của cô thế nào, nhưng cô đã nhìn thấy anh ngay khi lái xe vào bãi chiếu bóng. Anh đứng ngay giữa bãi chiếu với hai nắm tay siết chặt hai bên hông. Có gì đó không tự nhiên trong bộ dạng của anh làm cô cảnh giác. Cô nhìn theo hướng ánh mắt của anh và hít vào một hơi thật dài.

Chính giữa màn chiếu hiện ra hàng loạt vết bắn bằng sơn đen trông như một bức tranh trừu tượng khổng lồ. Cô nhảy ra khỏi xe. “Chuyện gì xảy ra thế?”

Gabe đáp lại bằng một giọng thấp và không có âm điệu. “Ai đó đã đột nhập vào sau khi chúng ta đóng cửa vào tối qua và phá hoại nơi này. Quầy thực phẩm, nhà vệ sinh...” Cuối cùng

anh cũng nhìn vào cô, mắt anh dường như trống rỗng. “Anh phải ra khỏi đây. Anh đã gọi cho Odell và anh ta đang trên đường đến đây. Chỉ cần bảo với anh ta rằng anh tìm thấy mọi thứ như thế này.”

“Nhưng ... ”

Anh phớt lờ cô và hướng đến chiếc xe tải. Vài giây sau, chiếc xe phóng ra khỏi bãi chiếu, không bỏ lại thứ gì sau lưng ngoài một làn bụi dài.

Cô chạy vào trong quầy thực phẩm. Ổ khóa đã bị đập vỡ còn cửa hơi hé mở. Cô nhìn vào bên trong và thấy những vật dụng bị vỡ tan ngổn ngang trên sàn nhà, cùng với nước ngọt vung vãi, kem chảy lênh láng và dầu ăn. Cô vội đến khu vệ sinh và thấy một bồn rửa gần như bị rơi ra khỏi tường, những cuộn giấy vệ sinh vứt lung tung phía trên bồn cầu, và lớp gạch lót trần vỡ vụn rơi vãi khắp sàn nhà.

Trước khi cô có thể xem xét phòng chiếu thì Odell Hatcher đã đến. Anh ta bước ra khỏi xe cảnh sát trưởng cùng với một người đàn ông mà cô nhận ra chính là Jake Armstrong, một sĩ quan đã cố ném cô vào nhà lao vì tội lang thang.

“Gabe đâu?” Odell hỏi.

“Anh ấy bực bội và bỏ đi rồi. Tôi chắc là anh ấy sẽ quay lại sớm thôi.” Cô không chắc về bất cứ điều gì cả. “Anh ấy bảo tôi đây là toàn bộ cảnh tượng mà anh ấy đã tìm thấy nơi này.”

Odell cau mày. “Cậu ta lẽ ra nên đợi ở đây. Đừng rời đây cho đến khi nào tôi bảo mọi chuyện đã xong rồi, nghe rõ chứ?”

“Tôi cũng không định thế. Chỉ cần để tôi gọi Kayla Miggs bảo cô ta đừng đến nữa.” Tom Bennet sống rất xa nơi này, và lúc này ông ta hẳn là đã đi rồi, vì thế cũng đã quá muộn để liên lạc với ông ta.

Odell để cô gọi điện thoại, sau đó yêu cầu cô đi cùng anh ta khám xét các thiệt hại xem có bị mất thứ gì không.

Số tiền mấy trăm đô la để thối lại mà Gabe đã bỏ trong cuốn sổ đã biến mất cùng với chiếc radio anh thường nghe trong lúc làm việc, nhưng cô không thể nói được liệu còn thứ gì khác đã bị lấy đi hay không. Khi nhìn vào cảnh hỗn loạn đáng ghê tởm này, cô nhớ đến vẻ bất động kinh hoàng của Gabe. Liệu điều này có tổng anh trở lại cái hố đen trống rỗng mà anh đã từng chôn mình trước khi cô đến Salvation không?

Tom xuất hiện và sau khi được tóm tắt về những chuyện đã xảy ra, ông đi theo họ đến phòng chiếu. Đài thu FM điều khiển thiết bị âm thanh đã bị quăng nằm lăn lóc trên sàn nhà, nhưng chiếc máy chiếu vì là quá lớn nên kẻ đột nhập đã nện nó bằng thứ gì đó rất nặng, có lẽ là chiếc ghế gập bằng kim loại đang nằm chình ịch trên sàn.

Hành động hủy hoại thiếu suy nghĩ đó khiến cô cảm thấy từng cơn ớn lạnh. Cô quay sang Odell. “Tôi phải khóa cổng vào trước khi khách xem phim bắt đầu kéo đến. Tom có thể trình bày với các anh về các đồ vật bị mất ở nơi đây tốt hơn tôi.”

Cô nhẹ nhõm vì anh ta không phản đối, và cô lẩn ra ngoài. Nhưng cô chỉ vừa bước xuống cầu thang bên ngoài thì một chiếc Range Rover trắng đang rền lên tiến vào bãi xe. Tim cô chùng

xuống. Trong tất cả những người mà cô không muốn gặp vào giây phút này thì người anh trai cả của Gabe chính là kẻ đứng đầu danh sách.

Cal nhảy ra ngoài và sải bước về phía cô. “Chuyện gì xảy ra thế? Gabe đâu? Tim Mercer nghe trên radio cảnh sát báo là có chuyện rắc rối ở ngoài này.”

“Gabe không ở đây. Tôi không biết anh ấy đi đâu.”

Cal nhìn thấy quang cảnh trên màn hình chiếu. “Chuyện gì xảy ra thế?”

“Ai đó đã phá hoại chỗ này vào đêm qua sau khi chúng tôi đóng cửa.”

Anh nguyền rủa dưới hơi thở. “Có biết ai làm chuyện này không?”

Cô lắc đầu.

Cal thoáng thấy bóng Odell liền vội vàng chạy lên các bậc thang. Cô bỏ trốn về phía quầy vé.

Ngay khi đến đó, cô buộc lại sợi dây xích trên lối vào và kéo tấm biển ‘Đóng cửa’ lại. Cô đã tự mình sơn tấm biển ấy. Cùng màu tía giống như quầy vé.

Khi đã làm xong, cô bước vào trong quầy vé và nhìn chăm chăm về phía đường cao tốc. Mới chỉ có sáu tuần kể từ lúc cô đến Salvation thôi sao? Những hình ảnh bỗng dưng trôi vùn vụt trong đầu cô tựa như một cuốn video ca nhạc chiếu lại những chuyện đã xảy ra.

Một bóng đen phủ lên trên ngưỡng cửa. “Odell muốn nói chuyện với cô.”

Cô xoay vòng lại và thấy Jake Amstrong đang đứng đó, trông thậm chí còn xác xược hơn cả cái ngày mà ông ta cố bắt giam cô. Cô cảm thấy nổi gai lên vì một linh tính không tốt, rồi cố gắng xua nó đi. “Được thôi.”

Jake đứng quá gần cánh cửa, làm cô phải hơi xoay người để vượt qua mà không phải chạm vào ông ta. Cô gần như chỉ mới bước được ba bước thì nhận ra viên cảnh sát trưởng, Cal, và Tom đều đang đứng quanh chiếc Escort của cô, cốp xe phía sau dựng lên.

Ý nghĩ đầu tiên của cô là họ không có quyền dò xét trong xe cô, nhưng rồi cô chợt nhớ chiếc xe đó thuộc về vợ Cal. Tuy vậy, cô vẫn không thích điều đó. Nỗi bất an của cô tăng lên và cô sải bước nhanh hơn.

“Có vấn đề gì sao?”

Cal quay về phía cô, mặt anh trông thật dữ tợn. “Vấn đề lớn đấy, quý cô. Tôi đoán là cô muốn có một cuộc trả thù nho nhỏ trước khi rời khỏi thị trấn.”

“Trả thù? Anh đang nói chuyện gì thế?”

Odell thong thả đi vòng quanh mui xe. Trong tay anh ta là một chiếc túi giấy trắng nhãn nhúm, loại mà họ vẫn dùng trong quầy thực phẩm. Nó nhem nhuốc bẩn với một thứ gì đó trông như kem chocolate tan chảy. “Chúng tôi đã tìm thấy mấy trăm đô la biến mất trong cuốn sổ. Nó được nhét trong chiếc túi này và nằm dưới ghế trước trong xe của cô.” Anh ta hất đầu về phía

những chiếc hộp trên ghế sau chất đầy những đồ đạc nghèo nàn của cô. “Màn hình TV nhỏ của Tom nằm dưới một trong những chiếc hộp đó cùng với chiếc radio mà cô bảo với chúng tôi là đã biến mất.”

Tim cô như đang đâm đá túi bụi vào lồng ngực. “Nhưng ... tôi không hiểu.”

Tom trông bối rối và tổn thương. “Đó là chiếc TV vợ tôi tặng tôi nhân ngày sinh nhật. Có nhớ tôi đã kể cho cô rồi không? Để tôi có thể xem bóng chày trong khi làm việc.”

Hiện thực tổng thẳng vào cô. Họ nghĩ rằng cô phải chịu trách nhiệm về chuyện này. Da cô nổi gai ốc lên vì cảnh giác. “Khoan đã! Tôi không làm chuyện này! Sao mấy người thậm chí có thể ...”

“Để dành mà nói với quan tòa ấy.” Cal quát. Anh quay lại với Odell. “Vì Gabe không ở đây, tôi yêu cầu bắt giam cô ta.”

Cô lao về phía trước túm lấy cánh tay anh. “Cal, anh không thể làm thế này. Tôi không lấy cắp những thứ này.”

“Thế thì làm sao nó vào được trong chiếc xe Escort?”

“Tôi không biết. Nhưng tôi yêu quý nơi này. Tôi sẽ không bao giờ có thể phá hủy nó như thế.”

Lẽ ra cô nên để dành hơi. Với một cảm giác không thực, cô nghe Odell đọc các quyền của cô. Khi anh ta nói xong, Cal nhìn cô trừng trừng bằng đôi mắt nặng nề buộc tội. “Jane thích cô ngay từ đầu.” Anh nói với vẻ cay đắng. “Và cô chỉ vừa mới chiếm được cảm tình của Ethan. Nó đã bắt đầu tin rằng cô thực sự quan tâm đến Gabe. Nhưng tất cả những gì cô đã từng quan tâm chỉ là tài khoản ngân hàng của nó.”

Cô nổi khùng lên. “Tôi có thể có tài khoản của anh ấy nếu như tôi muốn, đồ ngu ngốc! Anh ấy đã hỏi cưới tôi.”

“Dối trá!” Anh rít lên qua hàm răng nghiến chặt. “Thế ra đó là lý do cô làm chuyện này. Cưới nó là việc cô đã dự tính ngay từ ban đầu. Cô đã biết giờ nó dễ tổn thương thế nào, và cô ...”

Cô thở hắt ra đầy đau đớn khi Jake Armstrong chộp lấy hai cánh tay cô và bẻ quặt chúng ra đằng sau. Trước khi cô có thể phản ứng, ông ta đã bập chiếc còng vào hai cổ tay cô, giữ chúng lại sau lưng cô như cách những tội phạm nguy hiểm bị bắt giữ.

Cal cau mày. Trong một thoáng cô nghĩ rằng anh sẽ nói điều gì đó, nhưng sau đó Odell vỗ lên lưng anh. “Nhờ vào công anh cả, Cal. Tôi hẳn là sẽ không nghĩ đến việc kiểm tra xe cô ta.”

Cô sắp sửa khóc mất. Cô chớp mắt để ngăn nước mắt lại và trừng mắt nhìn Cal. “Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh vì chuyện này.”

Lần đầu tiên anh trông có vẻ không chắc chắn, rồi vẻ mặt anh tối sầm lại. “Cô xứng đáng với những gì cô phải nhận. Tôi đã cố để mọi chuyện dễ dàng hơn cho cô với tấm séc đó, nhưng cô đã quá tham lam. Tiện đây, tôi sẽ dừng việc thanh toán vào ngày sáng thứ Hai.”

Jake Armstrong đặt tay lên đầu cô và đẩy cô vào chiếc ghế sau trên chiếc xe cảnh sát một

cách thô bạo hơn mức cần thiết. Cổ tay bị còng khiến cô di chuyển thật khó khăn và làm cô ngã dúi xuống.

“Cẩn thận.” Cal chụp được cô trước khi cô ngã và giúp cô ngồi vào ghế sau.

Cô vùng người tránh sự va chạm của anh. “Tôi có cần anh giúp!”

Anh phớt lờ cô và quay sang Jake. “Ông phải cẩn thận với cô ta. Tôi muốn cô ta bị giam, nhưng tôi không muốn ai đó lại tỏ ra vô trách nhiệm. Ông hiểu ý tôi chứ?”

*(nguyên văn **fast and loose**: một trò chơi của của phương Tây, người điều khiển dùng dây được gấp lại thành 2 cái vòng giống nhau, người dùng gậy sẽ đoán và chọc vào 1 trong 2 chiếc vòng. Nếu không chọc không đúng vào vòng trung tâm (being cheated) sợi dây sẽ buông ra, và người dùng gậy sẽ bị thua. Nghĩa bóng của từ này: cầu thả, vô trách nhiệm)*

“Tôi sẽ để mắt đến cô ta.” Odell nói.

Cal dậm bước đi.

Edward! Chuyện gì sẽ xảy ra với thằng bé? Kristy đã đi vắng và người trông trẻ thậm chí còn chưa đến mười sáu tuổi.

“Cal!” Một lần nữa cô lại phải nuốt lòng kiêu hãnh của mình xuống vì con trai cô. Cô run rẩy hít một hơi dài và cố nói thật bình tĩnh. “Edward đang ở nhà của Kristy. Nó ở với người trông trẻ, nhưng cô bé ấy quá nhỏ không thể chăm sóc thằng bé được lâu, mà Kristy thì lại đi vắng rồi.” Cái gì đó trong cô bỗng buông xuôi, và mắt cô rung rung nước mắt. “Làm ơn... thằng bé sẽ rất sợ.”

Anh nhìn cô một lúc lâu, rồi gật đầu một cách sống sượng. “Jane và tôi sẽ chăm lo cho thằng bé.”

Jake đóng sầm cánh cửa và ngồi vào ghế trước bên cạnh Odell. Khi chiếc xe tuần tra tiến về phía trước, Rachel cố gắng hấp thu cái thực tế rằng cô đang trên đường đến nhà giam.

CHƯƠNG 23

Trời đang bắt đầu tối sầm lại, vì thế Cal quắp Chip dưới cánh tay và nhắc thằng bé như một túi khoai tây lên các bậc thềm về phía sàn gỗ. “Con rất có năng khiếu với cái trò bóng bầu dục này đấy, anh bạn. Con đã làm chú kiệt sức.”

Chip cười rúc rích khi Cal tiếp tục trút cho nó thêm vài câu tăng bốc khoác lác nữa. Cal đã hi vọng rằng chơi với thằng bé sẽ làm đầu óc nó quên đi những gì đã xảy ra vài giờ trước với mẹ nó, nhưng anh không thành công.

Anh nhìn lên và thấy Jane đang đứng phía bên trong cánh cửa Pháp với Rosie trên tay, và anh cảm thấy một cú giật choáng váng ở giữa lồng ngực. Đôi khi anh bị tấn công như thế - rất mạnh - bởi hình ảnh của hai người mà anh yêu thương hơn bất kỳ điều gì trên đời này. Đã từng

có một khoảng thời gian trong cuộc đời khi anh không hề muốn bắt cứ ai trong hai người họ, và anh không bao giờ để mình quên đi điều đó. Cái ký ức đó đã giữ cho anh luôn nhún nhường.

Rosie đang ôm chặt lấy con thỏ nhồi bông kinh khủng đó, và con bé bắt đầu đá lung tung và hét toáng lên khi nó nhìn thấy Chip. Ngay khi họ đã vào phía bên trong khung cửa Pháp, Cal liền thả thẳng bé xuống, hôn nhẹ lên môi Jane và bế lấy Rosie từ tay cô.

Đứa bé toét miệng đến mang tai cười với anh, rồi chép miệng búng lưỡi ầm ĩ, một mảnh lới mới của nó. Anh mỉm cười và dụi mặt vào chiếc áo phông đã ướt sũng của con bé. Chỉ đến khi đó anh mới nhận thấy Jane trông có vẻ bồn chồn.

Anh nhướn một bên mày dò hỏi. “Anh ra ngoài chưa đến mười lăm phút thôi mà.”

Cô thở dài. “Chờ cho đến khi anh nhìn thấy phòng tắm đã.”

“Lại là giấy vệ sinh nữa à?”

“Và kem đánh răng. Anh quên không đóng nắp lại, và em thì phản ứng không kịp.”

Như thể biết là họ đang nói chuyện về mình, Rosie lại nhểu giải trao cho anh một nụ cười toe toét nữa và vỗ tay với vẻ khoái chí. Cho đến lúc này anh mới nhận thấy con bé có mùi như là Crest Tartar Control vậy.

(Crest Tartar Control: một nhãn hiệu kem đánh răng.)

“Rosie có rất nhiều trò tinh quái.” Chip nói với một vẻ nghiêm trang như người lớn. “Em ấy đúng là không thể chịu đựng nổi.”

Cal và Jane trao đổi một ánh mắt thích thú.

Rosie lại đá lung tung và chìa hai tay về phía Chip, đồng thời đánh rơi con thỏ xuống đất. Cal đặt nó lên sàn, và nó ngay lập tức lao vào chân thẳng bé. Chip cúi thụp xuống và cù vào bụng nó, rồi ngẩng lên nhìn Cal, trán thẳng bé nhăn lại với vẻ lo lắng.

“Khi nào thì mẹ sẽ đến đón con?”

Cal thọc tay vào trong túi quần và lắc xủng xoảng những đồng xu. “Cho con biết điều này, anh bạn nhỏ. Con thấy thế nào khi ngủ qua đêm ở đây?”

Jane nhìn anh với vẻ ngạc nhiên, nhưng anh tránh ánh mắt của cô.

“Mẹ con không sao chứ?”

“Chắc chắn là không sao rồi. Con có thể ngủ trong phòng ngay cạnh phòng Rosie. Con có thích thế không?”

“Con đoán thế.” Vẻ lo lắng vẫn không biến mất trên trán thẳng bé. “Nếu mẹ nói là con có thể ở lại.”

“Mẹ con đồng ý rồi.”

Cal vẫn chưa hình dung ra anh sẽ phải thông báo cái tin mẹ thằng bé đang ở trong tù cho nó như thế nào. Anh đã định sẽ nhờ Ethan giúp, nhưng khi anh gọi đến khách sạn ở Knoxville nơi em trai anh đáng lẽ phải ở đó, thì người tiếp tân nói rằng Ethan không hề đăng kí phòng. Anh hỏi về Kristy và cũng nghe câu trả lời tương tự, vì vậy hẳn là họ đã thay đổi kế hoạch rồi. Cuối cùng anh đành phải để lại tin nhắn trong máy trả lời tự động ở nhà em trai mình và hi vọng Ethan sẽ kiểm tra nó.

Anh vẫn cần phải giải thích mọi chuyện với Jane, người mà lúc này đang bắn vào anh một trong những ánh mắt nói rằng cô biết chuyện gì đang xảy ra, và tốt hơn hết anh nên nghĩ ra vài câu trả lời, đặc biệt là bởi vì trước đó anh đã làm cho cô tin rằng anh chỉ đem Chip đến chơi một lúc trước khi Rosie đến giờ đi ngủ.

Cal cúi xuống vò lên mái tóc thằng bé. “Để mắt đến Rosie một lát nhé, anh bạn nhỏ?”

“Chắc chắn rồi.”

Phòng sinh hoạt gia đình được rào xung quanh và sắp xếp không để trẻ con phá phách, nhưng họ vẫn không thể để con bé ở lại đó quá lâu, và anh cũng không kéo Jane đi xa hơn nhà bếp. Anh cố gắng trì hoãn bằng cách kéo cô vào trong vòng tay và nhấm nháp trên cổ cô. Cô rúc vào gần hơn. Không khó khăn gì để làm cô phân tâm, nhưng anh chỉ đang trì hoãn điều không thể tránh khỏi mà thôi.

“Chip sẽ ngủ lại đây với chúng ta tối nay.” Anh nói.

“Em đã nghe rồi. Đang xảy ra chuyện gì thế?”

“Đừng bực bội nhé, nhưng ... Chúng ta cần phải trông chừng nó một thời gian vì Rachel đang ở trong tù.”

“Trong tù á?!” Đầu cô ngẩng phắt lên, húc thẳng vào cằm anh. “Lạy Chúa tôi, Cal, chúng ta phải làm điều gì đó.” Cô gỡ mình ra khỏi vòng tay anh và chạy về phía chiếc túi xách của mình. “Em sẽ đến chỗ cô ấy ngay bây giờ. Em không thể tin được ...”

“Em yêu...” Anh chụp tay cô lại, vuốt ve nó. “Dừng lại một lát đã nào. Rachel đã làm cỏ bãi chiếu bóng. Cô ta thuộc về nhà tù.”

Jane trở mắt nhìn anh. “Ý anh là gì khi nói cô ấy làm cỏ bãi chiếu bóng?”

“Phá huỷ nhà bếp, đập nát những thiết bị, vẽ sơn lên màn hình. Toàn bộ chín yard ở đó. Như những gì anh có thể tập hợp lại được thì cô ta muốn Gabe kết hôn với cô ta, và bởi vì nó không chịu làm thế nên cô ta đã quyết định chơi sòng phẳng với nó trước khi rời khỏi thị trấn.”

“Rachel sẽ không làm điều đó.”

“Anh đã nhìn thấy bãi chiếu và tin anh đi, em đã đoán sai rồi. Odell tìm thấy hai chiếc vé xe bus Greyhound trong túi xách của cô ta. Anh đoán đây là món quà tạm biệt của cô ta dành cho Gabe.”

Jane ngồi sụp xuống trên một cái ghế đầu cạnh quầy bếp, rồi với tay ra vuốt ve dọc theo cẳng tay anh. Cô thích chạm vào anh. Ngay cả khi họ đang tranh cãi thì thi thoảng cô vẫn vuốt

ve anh. “Nhưng nó đơn giản là không hợp lý chút nào. Tại sao cô ấy lại làm một điều như thế chứ? Cô ấy yêu Gabe mà.”

“Cô ta chỉ yêu tài khoản của nó thôi.”

“Điều đó không đúng. Cô ấy quan tâm đến Gabe. Tất cả những gì anh phải làm chỉ là nhìn vào cái cách Rachel nhìn chú ấy. Anh và Ethan đã quá bảo bọc Gabe đến mức hai người đã trở nên mù quáng về những gì mà cô ấy thực sự quan tâm đến.”

“Em cũng thế, em yêu, nếu không em đã nhận ra cô ta là một kẻ cơ hội đào mỏ rồi.”

Những cái vuốt ve nhẹ nhàng của cô vẫn tiếp tục. “Anh không thấy lạ lùng khi một kẻ cơ hội đào mỏ có thể nuôi dạy nên một đứa trẻ ngoan ngoãn tốt tính như thế hay sao?”

“Anh không nói rằng cô ta là một người mẹ tồi. Hai chuyện đó không nhất thiết phải đi cùng nhau.”

Anh liếc về phía phòng sinh hoạt gia đình để kiểm tra Rosie, nhưng cũng là để tránh ánh mắt của Jane bởi vì cô có thể nhận thấy chính xác những gì đang làm anh bứt rứt. Không một đứa trẻ nào có thể tuyệt vời hơn đứa con trai nhỏ bé đó của cô, và Cal không mù đến mức không thể nhìn thấy cô quan tâm đến thằng bé đến thế nào. Anh nhớ về mặt của cô ta khi cô ta kêu lên tắc nghẹn nhờ anh trông nom Chip. Tất cả sự đấu tranh đã cạn kiệt khỏi người cô ta, và cô ta dường như không có chút nguy hiểm nào với bất kỳ ai cả.

Jane lắc cái đầu lồi lạc xinh xắn của mình. “Em chỉ đơn giản là không thấy chuyện này hợp lý chút nào. Làm sao anh biết là cô ấy có tội?”

Cal kể cho cô nghe họ đã tìm thấy những gì trong chiếc Escort. Trong khi lắng nghe, có một vẻ choáng váng sững sờ hiện lên quanh đôi mắt cô, và trái tim Cal một lần nữa rần rại trước goá phụ Snopes. Anh hôn lên những ngón tay của Jane. Anh không thích khi bất kỳ ai khác ngoài anh làm vợ anh buồn bực.

“Nhưng làm sao em có thể sai lầm như thế về cô ta chứ? Gabe hẳn là bị huỷ hoại hoàn toàn. Tuy vậy, em vẫn không thể tin được chú ấy lại quăng Rachel vào tù.”

Cal và Jane không giấu nhau điều gì, và anh phải nói cho cô biết anh đã làm những gì, nhưng anh muốn chờ cho đến khi bọn trẻ lên giường tử tế đã. Anh khá chắc chắn rằng họ sẽ tranh cãi kịch liệt về chuyện này, và theo kinh nghiệm của mình, anh biết sự phòng vệ tốt nhất của anh khi vợ anh bực mình là lột trần cô ra nhanh nhất có thể, một điều sẽ dễ thực hiện hơn nhiều nếu không có một đứa bé và một thằng nhóc năm tuổi trở mắt đứng nhìn.

“Đi nào, em yêu. Hãy cứu vớt Chip trước khi Rosie làm thằng bé kiệt sức nào.”

Nhà giam khá nhỏ, không có sự phân chia riêng biệt giữa khu giam đàn ông và phụ nữ, và những lời cảm râm ầm ĩ của một tên say rượu đang vọng lại từ phía những bức tường căn cỏi. Rachel đi đi lại lại trong phạm vi chật hẹp của căn xà lim và đấu tranh để kiềm chế cơn hoảng loạn, nhưng nó đang bao trùm lên cô. Lo sợ cho Edward, lo sợ cho chính cô. Và lo sợ rằng Gabe sẽ lại suy sụp lần nữa, giống như những gì anh đã trải qua sau khi Cherry và Jamie chết.

Gabe ... Cô đã trông giờ anh xuất hiện khá lâu rồi. Chắc chắn là anh sẽ quay lại. Chỉ ít thì anh sẽ không bỏ đi mà không nói lời tạm biệt với anh em trai của mình, và khi anh phát hiện ra chuyện gì đã xảy ra với cô, anh sẽ đưa cô ra khỏi nhà tù.

Có lẽ là do buổi đêm hoặc cái thực tế là cô đang cảm thấy vô cùng cô độc, nhưng cô không thể hoàn toàn tự thuyết phục mình rằng mọi chuyện sẽ dễ dàng như thế. Chứng cứ chống lại cô quá rõ ràng, và không có gì đảm bảo là anh sẽ tin cô cả. Cô chắc chắn là không có lời giải thích nào về chuyện làm thế nào những thứ đó lại xuất hiện trong chiếc Escort rồi.

Mọi chuyện có thể sẽ khác đi nếu như anh yêu cô. Nếu thế anh sẽ phải biết từ sâu thẳm trong tận cõi lòng rằng cô vô tội, đúng không? Nhưng anh không yêu cô, và giờ rất có thể cuối cùng anh cũng nghĩ cô tội tệt như tất cả những người khác ở Salvation.

Cô cắn chặt môi và cố tập trung vào Edward chỉ để cảm thấy trái tim cô như đang chạy đua. Cảm giác về sự an toàn của thằng bé vô cùng mong manh, và một lần nữa nó lại bị phá hủy. Cô muốn tin rằng Cal sẽ giữ cho thằng bé được an toàn, nhưng cô không còn chắc chắn về bất cứ điều gì nữa. Trong vài giờ đầu tiên cô thậm chí còn cho phép mình hi vọng rằng Jane sẽ đứng ra can thiệp giùm, nhưng điều đó đã không xảy ra.

Cô ôm lấy mình cố chống lại nỗi sợ hãi và tự hỏi làm thế nào mà cuộc đời của cô lại trở nên như thế này? Cô không có sự phòng vệ nào chống lại Cal Bonner. Anh ta có tiền, có danh tiếng, có sự kính trọng của thị trấn, và anh ta sẽ để cô mục rữa ở nơi này nếu như anh ta nghĩ rằng điều đó sẽ bảo vệ được người em trai của anh ta.

Cánh cửa bên ngoài kêu lên ken két, và cô nhảy dựng lên khi một người đàn ông bước vào. Cô cứng người lại, chờ sẽ trông thấy Jake Armstrong vì tối nay đến phiên ông ta trực. Nhưng người đàn ông đó không phải là Jake, và phải mất vài giây sau cô mới nhận ra đó là Russ Scudder.

Hắn ta cầm vắt vào một miếng thuốc lá trên ngón tay khi dừng lại trước căn xà lim của cô. Đã gần nửa đêm rồi, quá muộn cho chuyện viếng thăm trong tù, và sự có mặt của hắn ta làm cô cảm thấy ớn lạnh.

“Tôi bảo Jake cho tôi vào.” Hắn ta không nhìn thẳng vào cô. “Ông ta và tôi ... chúng tôi có quen biết.”

“Anh muốn gì?” Cô nhắc mình rằng căn xà lim đang được khoá, nhưng cô vẫn cảm thấy bồn chồn.

“Chỉ là ...” Hắn hắng giọng, rít một hơi từ miếng thuốc. “Tôi biết tôi nợ cô, nhưng số tiền bảo lãnh của cô quá cao, còn tôi lúc này lại khá túng thiếu. Tờ séc mà cô đã đưa cho Lisa phải được đưa vào một quỹ đặc biệt.”

“Tôi biết.” Làm thế nào cô có thể nói với hắn rằng tờ séc sẽ không được thanh toán nếu như cô không lên chuyến xe bus đó vào ngày thứ Hai chứ?

“Cô thật tốt bụng vì đã cho chúng tôi số tiền đó.”

Cô không biết phải nói gì và vì sao hắn ta lại ở đây, vì thế cô giữ im lặng.

“Emily... Nó đang khoẻ lên dần. Lượng bạch cầu của nó đang giảm dần đi. Không ai trông

chờ vào điều đó cả.” Cuối cùng hẳn ta cũng nhìn vào cô. “Mẹ của Lisa nghĩ rằng cô đã chữa cho nó bằng đức tin.”

“Tôi không hề làm thế.”

“Con bé đã khá lên qua từng ngày kể từ khi cô đến gặp nó.”

“Tôi rất vui. Nhưng chuyện đó không liên quan gì đến tôi.”

“Đó là những gì tôi đã nghĩ lúc đầu. Nhưng giờ tôi không dám chắc nữa.” Trán hẳn nhăn lại và hẳn hít một hơi thuốc nữa với vẻ bồn chồn. “Chuyện đó xảy ra quá nhanh, và không có bác sĩ nào có thể giải thích vì sao. Con bé cứ nói rằng cô đã nhắm mắt lại và tay cô trở nên nóng rực khi cô chạm vào nó.”

“Căn phòng lúc đó rất nóng.”

“Tôi đoán thế. Tuy vậy...” Hẳn ta quăng điếu thuốc xuống và di chân lên nó. “Tôi không cảm thấy mình đúng đắn về một số việc. Đưa con gái nhỏ của tôi ...” Hẳn ta xoa xoa mũi bằng lưng bàn tay. “Tôi không phải là người cha tốt nhất trên thế giới, nhưng con bé có ý nghĩa rất nhiều đối với tôi, và cô đã giúp nó.” Hẳn lôi bao thuốc ra từ túi áo và nhìn xuống nó. “Tôi đã bảo Jake cho tôi vào đây tối nay bởi vì tôi muốn cô biết rằng tôi rất hối tiếc về một số chuyện, và rằng tôi nợ cô. Có lẽ sẽ có ai đó giúp được cô. Tất cả những gì cô phải làm là hãy cho tôi biết.”

“Không có ai cả.”

“Nếu tôi có tiền ...” Hẳn dứt bao thuốc trở lại vào trong túi áo.

“Không sao đâu. Tôi không trông chờ anh sẽ bảo lãnh tôi ra.”

“Ý tôi là tôi muốn làm thế, nhưng ...”

“Cảm ơn. Tôi rất mừng về chuyện Emily.”

Hẳn ta gật đầu cứng nhắc.

Cô có cảm giác hẳn muốn nói thêm điều gì đó bởi vì hẳn chần chừ, nhưng rồi hẳn bước về phía cánh cửa. Tuy nhiên, ngay khi vừa đến đó, hẳn lại quay về phía cô. “Tôi có chuyện này phải nói với cô.” Hẳn bước về phía xà lim của cô. “Tôi đã làm một vài điều mà tôi không cảm thấy tự hào gì.”

Cô lắng nghe khi hẳn kể cho cô là hẳn chịu trách nhiệm về chuyện cây thánh giá bị đốt cháy, những chiếc lốp xe bị rách nát và những chữ sơn lên phía trước ngôi nhà của Annie, cả cái ví bị mất của cô nữa. “Tôi đã luôn thích Dwayne, và tôi thích công việc mà tôi đã có ở Thánh đường. Đó là công việc tốt nhất mà tôi từng có, và không có chuyện gì tử tế xảy đến với tôi kể từ lúc đó.” Một lần nữa, hẳn lại với lấy bao thuốc. “Tôi đã làm việc cho Bonner vài tuần ở bãi chiếu bóng, nhưng anh ta đuổi tôi đi. Thế rồi cô xuất hiện ở đây, và khi anh ta thuê cô đã có rất nhiều thứ nảy ra trong đầu tôi làm tôi bắt đầu oán giận cô. Tôi đoán đại loại là tôi đã nghĩ rằng có lẽ tôi vẫn còn nợ Dwayne một điều gì đó. Nhưng cho dù là lý do gì đi chăng nữa thì những gì tôi đã làm đều đã sai.” Cuối cùng hẳn cũng châm điếu thuốc, rút một luồng khói vào tận sâu trong phổi của mình.

“Anh có phải là người đã phá hoại bãi chiếu bóng không?”

“Không.” Hấn lắc đầu kịch liệt. “Không. Tôi không biết ai đã làm điều đó.”

“Tại sao anh lại kể cho tôi nghe tất cả những chuyện này?”

Hấn nhún vai. “Lisa và Fran không còn nghĩ nhiều đến tôi nữa. Nhưng tôi vẫn yêu đứa con gái nhỏ của tôi, và tôi biết là tôi nợ cô.”

Cô cố gắng hiểu điều đó. Nếu như hấn thú nhận những chuyện này vào một thời điểm khác, hẳn là cô sẽ nổi giận, nhưng lúc này cô không có sức để dành cho Russ Scudder nữa.

“Được rồi. Anh đã kể cho tôi rồi.”

Hấn ta dường như không trông chờ một lời tha thứ, và cô cũng không thốt ra lời nào.

Sau đó, khi ngồi trong bóng tối trên chiếc giường kim loại nhỏ với hai đầu gối kéo sát vào người, cô dành đầu hàng trước sự tuyệt vọng. Bất chấp cái thanh danh nhơ nhuốc của cô, bất chấp toàn bộ những chứng cứ, Gabe phải tin cô.

Anh phải tin cô.

Chiếc đồng hồ hiện số đặt bên cạnh giường chỉ 4:28, qua chiếc gối Cal nhìn Jane đang cuộn tròn lại trong lòng anh và biết rằng cảm giác tội lỗi đã làm anh thức giấc, cùng với nỗi lo lắng về Gabe. Nó đâu rồi chứ?

Ngay sau khi đưa hai đứa trẻ lên giường, Cal đã lái xe lên ngôi nhà trên núi, thậm chí còn kiểm tra cả ngôi nhà trong thị trấn của bố mẹ anh nữa, nhưng anh không tìm thấy bất kỳ dấu hiệu nào về em trai mình.

Cal vẫn chưa nói với Jane anh chính là người đã yêu cầu bắt giam Rachel. Anh tìm ra đủ lý do để trì hoãn chuyện đó, chủ yếu là bởi vì anh ghét nhìn thấy cô không vui. Thế rồi họ bắt đầu làm tình, và sau đó cả hai người họ cùng ngủ thiếp đi. Tuy nhiên, giấu cô chuyện này là không đúng, và anh nhắc mình phải báo cho cô biết ngay khi cô tỉnh dậy. Không thêm lý do nào nữa. Không trì hoãn gì nữa. Anh chỉ đơn giản là phải làm cô hiểu được mà thôi.

Chuyện đó sẽ không dễ dàng gì. Jane không có gia đình nào cả, vì thế cô không hoàn toàn hiểu được mối ràng buộc mà anh có với hai người em trai của mình. Và cô không biết Gabe đủ lâu để nhận ra rằng em trai anh dễ bị tác động như thế nào. Nhưng Cal biết. Và anh bảo vệ em trai mình một cách sốt sắng như với bất cứ ai mà anh yêu quý.

Anh nghĩ đến chuyện Rachel chỉ có một mình trong xà lim lạnh lẽo và tự hỏi liệu cô ta có đang thức hay không, có lo lắng về đứa con trai của mình hay không.

Tại sao cô ta không nghĩ đến đứa con của mình trước khi cô ta tấn công Gabe chứ?

Anh muốn tin rằng cô ta hành động một cách bốc đồng, hoàn toàn không cân nhắc gì đến hậu quả mà sự tàn nhẫn của mình gây ra cho một người đàn ông cuối cùng cũng đã có thể bắt

đầu một cuộc sống mới, nhưng điều đó cũng không bào chữa được cho cô ta. Cô ta là một trong những người luôn chỉ biết nghĩ đến mình, không thể nhìn thấy xa hơn nhu cầu và sự giận dữ của riêng mình, và giờ cô ta phải gánh chịu hậu quả. Cảm thấy hài lòng vì mình đang làm một điều đúng đắn, Cal cuối cùng cũng ngủ thiếp đi.

Một giờ sau, anh bị dựng dậy bởi tiếng chuông cửa cùng với những tiếng đập uỳnh uỳnh giận dữ. Jane nhảy dựng lên bên cạnh anh. “Có chuyện gì thế?”

“Ở lại đây.” Cal đã ra khỏi giường. Túm lấy một chiếc áo choàng khoác lên người, anh thọc tay vào trong ống tay áo trong lúc chạy ra khỏi phòng ngủ và lao xuống cầu thang. Khi ra đến cửa trước, anh nhìn qua lỗ cửa. Cảm giác nhẹ nhõm quét xuyên qua người khi anh nhìn thấy Gabe ở phía bên ngoài.

Anh mở tung cửa ra. “Em đã ở nơi quái quỷ nào thế?”

Gabe trông vô cùng kinh khủng, mắt đỏ quạch và có vẻ kiệt sức, râu ria lởm chởm trên hàm. “Em không thể tìm thấy Rachel.”

Cal lùi lại để Gabe vào trong. “Em có chìa khoá. Sao không tự mình mở cửa vào nhà?”

“Em quên mất. Và em cần nói chuyện với anh.” Anh thọc tay qua mái tóc. “Anh có nhìn thấy Rachel ở đâu không? Cô ấy lẽ ra phải đang ở nhà Kristy, nhưng không có ai ở đó cả. Em đã lái xe lên ngôi nhà trên núi, nó hoàn toàn trống rỗng. Chúa ơi, Cal, em không thể tìm thấy cô ấy ở đâu cả. Em sợ cô ấy đã bỏ đi rồi.”

“Cal, có chuyện gì thế?”

Cả hai người họ cùng ngẩng lên nhìn Jane đang bước xuống cầu thang. Cô đã mặc vào một chiếc váy ngủ màu hồng với hình Tinker Bell ở phía trước. Cái thực tế rằng một trong những nhà vật lý lỗi lạc nhất thế giới lại có sở thích mặc đồ ngủ có in hình vẽ hoạt hình thường làm Cal mỉm cười, nhưng không phải lúc này. Anh muốn giữ cô tránh xa chuyện này.

Sự bồn chồn của Cal càng tăng lên khi Gabe vội vàng lao tới chân cầu thang. Em trai anh đã luôn là một người đi lại chậm rãi và nhẹ nhàng, điều bộ luôn kiềm chế. Giờ động tác của Gabe lại hoàn toàn hoảng loạn. “Tôi không thể tìm thấy Rachel. Tôi đã bỏ cô ấy ở lại bãi chiếu bóng như một thằng điên, và tôi vẫn chưa nhìn thấy cô ấy kể từ lúc đó.”

Jane trông có vẻ bối rối. “Cô ấy đang ở trong tù còn gì.”

Gabe trố mắt nhìn cô. “Tù ư?”

Jane chạm vào cánh tay anh, vẻ mặt cô biểu lộ rõ vẻ quan tâm. “Tôi không hiểu. Cal bảo với tôi Rachel đã phá hoại bãi chiếu thế nào, và rằng chú đã tống cô ấy vào tù.”

Vài giây trôi qua, rồi cả Gabe và Jane cùng quay về phía Cal, chuyển động đó đồng loạt đến mức đầu họ hẳn là phải gắn liền với nhau.

Cal cựa quậy với vẻ không thoải mái. “Anh không thực sự nói rằng Gabe đã làm điều đó, em yêu. Em chỉ giả định ...”

Cô lại bắt đầu hình thành cái ánh mắt long sòng sọc đó, và Cal nhanh chóng quay sang Gabe,

cố giữ giọng mình bình tĩnh và êm ái khi lên tiếng. “Rachel là người đã phá hủy bãi chiếu bóng, Gabe. Anh rất tiếc. Bọn anh tìm thấy sổ tiền cất trong cuốn sổ cùng với vài thứ khác nữa, chúng được giấu trong chiếc Escort. Anh biết em hẳn sẽ muốn Odell thực hiện chuyện bắt giam, vì thế anh đã làm điều đó thay cho em.”

Giọng Gabe nghe như thể bị kéo qua một tờ giấy nhám. “Anh đã yêu cầu tổng giam Rachel sao?”

Cal chỉ ra sự thật một cách nhẹ nhàng hết sức có thể. “Cô ta đã phạm luật.”

Điều tiếp theo mà anh biết là anh đang bay ngang qua phòng giải trí. Khi bắt chân anh tông sầm vào mép của đài phun nước Las Vegas, anh bị mất thăng bằng và ngã ùm xuống nước, mông hạ cánh xuống trước.

Gabe nhìn nước bắn tung toé lên trên thành đài phun nước trong khi cố gắng hít đủ khí vào trong phổi để thở. Một khi anh đã có thể thở, anh sẽ giết gã anh trai của mình.

Cal vật lộn để ngồi dậy, chiếc áo choàng nổi bông bành xung quanh anh. “Cô ta đã làm cỏ bãi chiếu bóng của em! Cô ta thuộc về nhà tù!”

Gabe phùng phùng nổi giận và phóng về phía đài phun nước, nhưng trước khi anh có thể tới đó, Jane đã quăng mình vào giữa họ. “Dừng lại ngay! Chuyện này sẽ không giúp được Rachel!”

“Giúp Rachel cái đít!” Cal kêu lên, gạt nước ra khỏi mắt. “Gabe mới là người cần sự giúp đỡ!”

Gabe lách vòng qua Jane và vọt xuống tóm lấy cổ chiếc áo choàng của anh trai mình. “Đó là bãi chiếu bóng của tôi, đồ khốn kiếp, không phải của anh! Và anh đêch có quyền quái gì cả!” Anh nhận ông anh trai xuống nước trở lại.

Chúa ơi ... Anh toát mồ hôi hột. Rachel đang ở trong tù, và đó có lẽ là lỗi của Cal, nhưng nó cũng là lỗi của anh bởi vì anh đã bỏ chạy. Vào lúc đó, tất cả những gì anh có thể nghĩ là bỏ chạy thật xa. Anh quá hèn nhát để ở lại đó và đối mặt với những gì đã xảy ra.

Anh phải đến chỗ cô, và anh xoay nhanh về phía cửa chỉ để đông cứng lại khi một giọng nói nhỏ xíu, quen thuộc vọng tới từ phía trên đầu cầu thang.

“Gabe?”

Anh ngẩng lên và nhìn thấy Chip đang đứng đó trong chiếc áo T-shirt *Người đàn ông Chân chính* và chiếc quần lót cotton màu trắng của mình. Một đuôi tóc màu nâu nhạt dựng lên phía sau gáy, và những giọt nước mắt bàng bạc lấp lánh trên má thẳng bé.

“Gabe?” Nó thì thào. “Mẹ đâu rồi?”

Gabe cảm thấy như thể trái tim anh đang vỡ tan ra thành từng mảnh, nhưng lần này nó không tràn ra mặt đất. Lần này nó ứa ra một luồng máu đỏ tươi mới mẻ, đầy sức sống, đầy nhu cầu và tình yêu. Anh nhảy lên từng hai bậc thang một và kéo thẳng bé vào trong vòng tay. “Không sao đâu, anh bạn nhỏ. Chú sẽ đi đón mẹ con ngay bây giờ.”

Đôi mắt nâu nhìn chằm chằm vào trong mắt anh. “Con muốn mẹ.”

“Chú biết, con trai. Chú biết.”

Anh cảm thấy Chip run rẩy dưới tay anh và biết rằng thằng bé đang khóc. Để bảo vệ sự riêng tư của nó, anh bế nó vào trong căn phòng dành cho khách. Không có một chiếc ghế êm ái nào cả, vì thế anh ngồi lên mép giường và ấp ủ thằng bé trong lòng.

Những giọt nước mắt của đứa trẻ nhỏ gần như là câm lặng. Gabe ôm nó trong lòng và vuốt ve mái tóc nó. Anh cần phải giải quyết chuyện này cũng cần kíp như việc anh cần phải đến chỗ Rachel.

“Có chuyện gì đó đã xảy ra với mẹ con, phải không?”

“Có một sự hiểu nhầm, một vụ lộn xộn lớn. Mẹ con vẫn an toàn, nhưng chú nghĩ mẹ con có thể sẽ hoảng sợ, và chú phải đến để đón mẹ.”

“Con cũng hoảng sợ.”

“Chú biết con sợ, con trai, nhưng chú sẽ đưa mẹ con quay trở lại với con rất nhanh thôi.”

“Mẹ có chết không?”

Gabe áp đôi môi của mình lên đỉnh đầu đứa trẻ. “Không, mẹ con sẽ không chết. Mẹ con sẽ ổn cả. Chỉ sợ hãi thôi. Và có lẽ cũng nổi điên nữa. Mẹ con có thể trở nên cực kỳ điên tiết.”

Chip rúc vào gần hơn, và Gabe vuốt ve cánh tay nó. Cảm giác thật tuyệt làm anh chỉ muốn khóc oà lên.

“Tại sao bố của em Rosie lại ngồi trong đài phun nước?”

“Chú ấy ... uh ... bị trượt chân.”

“Gabe?”

“Sao thế?”

Hơi thở nhẹ nhàng mềm mại của đứa trẻ như một tiếng thì thầm trong căn phòng tối om im ắng. “Con tha thứ cho chú.”

Nước mắt làm mắt Gabe cay xè. Chip đã tha thứ quá dễ dàng. Đứa trẻ này quá cần sự ổn định đến nỗi mà nó sẵn sàng làm bất cứ điều gì để đạt được điều đó, thậm chí là gạt sang một bên sự sai trái mà Gabe đã gây ra cho nó.

“Con không phải làm như thế. Những gì chú đã làm thực sự rất tồi tệ. Có lẽ con cần phải nghĩ thêm về điều đó.”

“Okay.”

Gabe cầm lấy tay thằng bé trong tay mình và vuốt ve lòng bàn tay nó bằng ngón cái.

Đầu thằng bé ngả tựa vào ngực anh. “Con đã nghĩ về chuyện đó.” Nó khẽ nói. “Và con tha thứ

cho chú.”

Gabe hôn lên mái tóc nó lần nữa, chớp mạnh mắt, rồi thả lỏng ra lùi lại đủ xa để nhìn xuống gương mặt nhỏ xíu của Chip. “Giờ chú phải đi tìm mẹ con. Chú biết con sẽ cảm thấy sợ hãi cho đến khi mẹ con quay lại, vậy sao con không lên vào phòng Rosie cùng với vài tấm chăn và làm một cái giường cho mình trên sàn nhà bên cạnh cũi của con bé? Như thế con sẽ cảm thấy khá hơn chứ?”

Chip gật đầu, rồi cựa quậy rời khỏi đùi Gabe và túm lấy chiếc gối của nó. “Con đã từng ngủ ở trong phòng của em Rosie khi con còn bé. Chú có biết chuyện đó không?”

Gabe mỉm cười với nó và cầm lấy chăn bông. “Không đùa chứ?”

“Uh-huh. Chúng ta sẽ phải tuyệt đối im lặng để không làm em ấy thức dậy.”

“Tuyệt đối im lặng.” Với chăn bông kẹp dưới một tay, anh nắm lấy tay Chip và bước ra ngoài hành lang.

“Gabe?”

“Sao thế?”

Chip dừng lại và ngẩng lên nhìn anh, đôi mắt mở to và tha thiết. “Con ước gì Jamie cũng có thể ngủ trong phòng của em Rosie.”

“Chú cũng thế, con trai.” Gabe nghẹn ngào. “Chú cũng thế.”

Gabe sẵn sàng xé tan cả thị trấn Salvation ra thành từng mảnh để đưa Rachel ra khỏi tù, nhưng thật may mắn, ngay khi anh nện thình thình lên cánh cửa trước của nhà Odell, viên cảnh sát trưởng đã thức dậy ngay, vì thế điều đó là không cần thiết.

Vào lúc bảy giờ sáng, Gabe đang đi đi lại lại trên sàn nhà của căn phòng chính trong sở cảnh sát, mắt anh dán vào tấm cửa sắt dẫn vào khu nhà giam. Ngay khi anh có cơ hội, anh sẽ xé xác gã anh trai của anh ra.

Nhưng anh biết anh đang nhắc lời buộc tội ra khỏi nơi mà nó thuộc về đó. Nếu anh không bỏ chạy thì những chuyện như thế này đã không thể xảy ra.

Khi anh rời khỏi bãi chiếu bóng, anh đã lái xe xuyên qua ranh giới Hạt và dừng lại ở một trạm dừng dành cho xe tải qua đêm để uống một thứ cà phê giết người và đối mặt với những con quỷ trong mình. Thời gian cứ trôi qua, và gần đến bình minh anh mới thông suốt rằng Rachel đã hoàn toàn đúng. Anh đã sử dụng bãi chiếu *Niềm Kiêu hãnh của Carolina* để trốn tránh. Mặc dù anh đang tồn tại, nhưng anh không thực sự sống. Anh không có đủ dũng cảm.

Cánh cửa mở ra, và Rachel xuất hiện. Cô sững lại khi nhìn thấy anh.

Mặt cô xanh lét, tóc cô rối bù, và chiếc váy in hoa của cô là một đồng vải nhăn nhúm. Đôi giày đen thô kệch rơi phịch xuống ở phía dưới đôi chân mảnh khảnh của cô trông như những khối bê tông - thêm một gánh nặng nữa vót cô trĩu xuống. Nhưng chính đôi mắt cô đã khoan một lỗ sâu hoắm trong ngực anh. To, buồn, hoàn toàn bấp bênh.

Anh phóng qua căn phòng và kéo cô vào trong vòng tay. Cô rùng mình, và trong lúc cô run rẩy trong lòng anh, anh lại nghĩ đến Chip - người đã làm điều tương tự một lúc trước đó. Và rồi anh không nghĩ đến bất kỳ điều gì khác nữa ngoài việc ôm chặt người đàn bà cau có, bướng bỉnh nhưng đầy yêu thương đã kéo anh quay trở lại từ năm mồ của chính mình này.

CHƯƠNG 24

Rachel đổ sụm vào ngực Gabe. Cô cảm thấy hai cánh tay anh thít lại xung quanh cô, và cô gần như không thể lên tiếng. “Edward đâu?”

“Ở với Cal và Jane.” Bàn tay anh vuốt ve mái tóc cô. “Nó ổn cả.”

“Cal...”

“Shh... Không phải bây giờ.”

Viên cảnh sát trưởng lên tiếng từ phía sau họ. “Chúng tôi có bằng chứng, cậu biết đấy.”

“Không, không có bằng chứng nào cả.” Gabe rời khỏi cô và khoan thủng Odell bằng ánh mắt của mình. “Chính tôi đặt những thứ đó vào trong chiếc Escort, ngay trước khi tôi rời khỏi đó.”

Cô nín thở. Anh đang nói dối. Cô có thể nhìn thấy điều đó trên vẻ mặt của anh.

“Cậu ư?” Odell ngờ ngàng.

“Đúng thế. *Chính tôi*. Rachel không biết gì về chuyện đó cả.” Âm điệu sắt đá trong giọng nói của anh như thách đố Odell dám phủ nhận, và viên cảnh sát trưởng cũng không thử làm điều đó. Gabe siết chặt vòng tay quanh vai cô và dẫn cô về phía cửa.

Ánh sáng ban ngày đã rực rỡ, và khi cô hít vào luồng không khí trong lành, cô nghĩ rằng mình chưa bao giờ nghĩ thấy thứ gì dễ chịu hơn như thế. Cô nhận ra Gabe đang dẫn cô về phía một chiếc Mercedes, đỗ ở trong khu vực dành *Dành cho Cảnh sát trưởng*. Cô phải mất một giây mới nhớ ra chiếc xe này là của anh, bởi vì cô chưa bao giờ nhìn thấy anh lái thứ gì khác ngoài chiếc bán tải của mình.

“Cái này là gì thế?”

Anh mở cửa xe cho cô. “Anh muốn em được thoải mái.”

Cô cố nặn ra một nụ cười, nhưng nó chỉ hơi lay động ở khoé miệng.

“Vào xe đi.” Anh nhẹ nhàng giục.

Cô làm như anh bảo, và chẳng bao lâu, họ đã đang lướt qua những con phố vắng tanh của thị trấn Salvation, đi kèm là tiếng kêu vo vo trầm đục của thứ động cơ Đức hoàn hảo. Khi họ ra đến đường cao tốc, anh đặt một tay lên đùi cô.

“Anh đã hứa với Chip là anh sẽ đưa em quay trở lại vào giờ ăn sáng. Em có thể ở lại trên xe trong khi anh vào trong và đón thẳng bé.”

“Anh gặp nó rồi à?”

Cô chờ vẻ xa cách, cứng đờ ngự trị trên gương mặt anh giống như nó luôn xảy ra mỗi khi tên con trai cô xuất hiện, nhưng Gabe dường như lo lắng hơn là xa cách. “Anh không nói với nó là em đã ở trong tù.”

“Anh đã nói gì?”

“Anh chỉ bảo rằng có một vụ lộn xộn, và anh phải đi đón em. Nhưng nó là một đứa trẻ nhạy cảm, nó đoán được là có chuyện gì đó không ổn đã xảy ra.”

“Nó sẽ tưởng tượng ra điều tồi tệ nhất.”

“Anh làm cho nó một cái giường để nó có thể ngủ trên sàn bên cạnh cũi của Rosie. Điều đó dường như đã làm nó dịu lại.”

Cô trở mắt nhìn anh. “Anh làm giường cho nó ư?”

Gabe liếc sang nhìn cô. “Chỉ cần đừng nói đến chuyện đó vào lúc này, được không Rach?”

Cô muốn vặn hỏi anh nhiều hơn, nhưng dấu hiệu khẩn nài trên gương mặt anh làm cô im lặng.

Họ lái xe đi thêm khoảng một dặm nữa mà không nói gì. Cô cần phải kể cho anh nghe về Russ Scudder, nhưng cô quá mệt mỏi, còn anh dường như hơi lơ đãng. Không hề báo trước gì, anh tạt xe vào lề đường, trượt kính cửa sổ bên ghế lái xuống và quay sang nhìn cô, trông vô cùng rối loạn làm cô cảm thấy báo động.

“Có chuyện gì đó mà anh sẽ không nói cho em biết, đúng không?”

“Không.” Anh trả lời. “Anh chỉ đang cố gắng hình dung xem phải làm điều này như thế nào thôi.”

“Làm điều gì?”

Anh chồm về phía trước, luồn ngón tay xuống bắp chân cô và nhấc chân cô lên. “Anh biết em đã phải chịu đựng rất nhiều, Rach, nhưng anh cần một điều từ em. Anh thực sự khao khát điều đó.”

Lúng túng, cô nhìn anh cởi giày của cô ra. Anh đang muốn làm tình ư? Nhưng chắc chắn là không phải ở đây rồi. Trời đã hoàn toàn sáng trưng, và mặc dù xe cô đi lại khá thừa thớt nhưng họ còn lâu mới được ở một mình trên đường cao tốc.

Anh lôi nốt chiếc giày bên kia của cô ra và lột một nụ hôn nhẹ nhàng qua môi cô. Cảm giác thật dễ chịu, khuây khoả nhiều hơn đam mê, và cô ước gì anh cứ hôn cô như thế. Nhưng anh lùi lại, vén mái tóc ra khỏi gương mặt cô và nhìn xuống cô với đôi mắt dịu dàng.

“Anh biết anh là một thằng đê tiện. Anh biết anh không nhạy cảm và độc đoán và hàng tá hàng tá các thứ khác, nhưng anh không thể nào nhìn thấy em trong thứ này thêm một phút nào nữa.” Với một cú phẩy tay, anh quăng cả hai chiếc giày của cô ra ngoài cửa sổ xe.

“Gabe!”

Anh rẽ vào làn đường, và họ quay trở lại đường cao tốc.

“Anh làm gì thế?” Cô xoay người trên ghế ngồi và cố gắng bắt được hình ảnh của đôi giày quý giá của mình. “Đó là tất cả những gì em có đấy!”

“Không lâu nữa đâu.”

“Gabe!”

Một lần nữa, bàn tay ấm áp, dễ chịu đó lại đặt lên đùi cô. “Im lặng. Chỉ cần im lặng thôi, được chứ, em yêu?”

Cô sụi trở xuống trên ghế ngồi. Gabe đã phát điên rồi. Đó là lời giải thích duy nhất. Sự kiện bất chiều bóng bị phá huỷ đã đẩy anh vượt quá sức chịu đựng rồi.

Bên trong đầu cô có cảm giác như một ổ bánh mì sũng nước, và cô không thể suy nghĩ được nữa. Để sau, rồi cô sẽ nghĩ đến mọi chuyện sau.

Hai cánh cổng có đôi tay cầu nguyện đang mở sẵn cho họ. Gabe lái xe xuyên qua và dừng chiếc Mercedes lại ở giữa khoảng sân rộng. Một bên tất uớt sũng đã tuột mất khi anh cởi giày của cô, và cô cúi xuống để tháo nốt bên còn lại, rồi mở cửa xe ra.

Anh nhìn sang cô. “Anh đã bảo anh sẽ vào trong và đón thằng bé.”

“Em không sợ anh trai của anh.”

“Anh không nói là em sợ.”

“Em sẽ vào.”

Cô trèo lên những bậc thềm trước nhà bằng đôi chân trần. Mái tóc của cô đã không ở gần chiếc lược kể từ buổi chiều hôm qua, và chiếc váy in hoa là một tấm bản đồ đường phố nhảm nhí, nhưng cô không làm điều gì sai cả, và cô sẽ không phải lẩn trốn Cal Bonner.

Gabe xuất hiện bên cạnh cô, vững chắc và kiên định như muôn thuở. Ngoại trừ Gabe không phải là vĩnh viễn. Cô sẽ phải rời khỏi anh sau buổi sáng ngày mai khi cô và Edward bước lên chiếc xe bus đó.

Cửa nhà không khoá, và anh nhẹ nhàng dẫn cô vào trong. Jane hẳn là đang chờ họ bởi vì cô ngay lập tức lao vào phòng giải trí từ nhà bếp. Cô mặc một chiếc quần jean và áo T-shirt, mái tóc gọn gàng như thường lệ và trên mặt không có một chút trang điểm nào.

“Rachel! Cô không sao chứ?”

“Tôi ổn. Chỉ hơi mệt một chút. Edward đã dậy chưa?”

“Rosie vừa mới đánh thức thằng bé.” Jane nắm lấy tay Rachel trong tay mình. “Tôi xin lỗi. Tôi không biết Cal đã làm những gì cho đến tận vài giờ trước.”

Rachel gật đầu, không biết đáp lại thế nào.

Ngay lúc đó, một tiếng hét chói tai của trẻ con vọng xuống từ trên đỉnh cầu thang kèm theo là một tiếng cười to của một cậu bé. Rachel ngẩng đầu lên và nhìn về phía ban công đúng lúc thấy Cal bước ra khỏi phòng trẻ cùng với Rosie và Horse cặp dưới một tay và con trai cô bên tay còn lại. Anh xốc hai đứa bé lên và tạo tiếng động như đoàn tàu, rồi đứng khựng lại khi nhìn thấy ba người đang đứng trong phòng giải trí phía dưới.

Edward ngẩng đầu lên và nhìn thấy cô. Nó vẫn đang mặc chiếc quần soóc màu xanh hải quân mà nó đã mặc khi cô để lại nó với người trông trẻ tối qua, nhưng chiếc áo T-shirt phủ xuống lưng thùng từ vai nó hẳn là của Jane bởi vì nó có dòng chữ *Các nhà vật lý làm điều đó một cách lý thuyết*. “Mẹ!”

Cô muốn chạy đến với thằng bé và ôm chặt lấy nó cho đến khi toàn bộ nỗi sợ hãi của cô biến mất, nhưng điều đó sẽ chỉ làm nó hoảng sợ mà thôi. “Chào, Quý ngài buồn ngủ.”

Cal thả thằng bé xuống thảm và nó chạy như bay xuống cầu thang, một tay vịn lên lan can, giày bay phấp phới. “Gabe! Chú nói mẹ sẽ quay trở lại!” Nó chạy băng qua hành lang và lao vào chân cô. “Mẹ đoán được không? Rosie ị ra tã và bốc mùi thối inh khắp cả phòng, và bố của Rosie gọi em ấy là Rosie Thối hoắc.”

“Thật sao?”

“Thật là một đồng hồ hỗn loạn.”

“Mẹ cá là thế.”

Rachel ngẩng đầu lên và nhìn về phía Cal, lúc này đang bước xuống cầu thang với cô con gái trên tay. Anh nhìn cô với vẻ lạnh lẽo.

“Cà phê đã sẵn sàng trong bếp.” Jane nói. “Để tôi xem liệu tôi có thể pha trộn cái gì cho bữa sáng nào.”

Rachel đáp trả ánh mắt của Cal trong một giây, rồi nắm lấy tay Edward. “Cảm ơn Jane, nhưng chúng tôi phải đi rồi.”

“Nhưng mẹ ơi, bố em Rosie bảo là con có thể ăn một ít Lucky Charms của chú ấy.”

“Có lẽ để lần khác.”

“Nhưng con muốn ăn nó bây giờ. Được không mẹ? Nhé?” Trước sự ngạc nhiên của cô, Edward quay sang Gabe. Chút vẻ thận trọng quay trở lại trên gương mặt con trai cô, và giọng nó trở nên nhỏ hơn, thái độ cảnh giác hơn. “Nhé, chú Gabe?”

Càng ngạc nhiên hơn, Gabe với tay ra và xoa lên vai thằng bé. Đó là sự đụng chạm tự nguyện, và giọng anh chứa một vẻ dịu dàng làm cô choáng váng. “Chú nghĩ mẹ con mệt rồi. Sẽ thế nào nếu chú mua cho con một hộp Lucky Charms trên đường về nhà?”

Cô chờ Edward lùi lại, nhưng không. Thay vì đẩy tình huống của mình sang cho cô, thằng bé lại tiếp tục nói chuyện với Gabe, và sự thận trọng của nó biến mất. “Nhưng như thế thì con không thể nhìn thấy Rosie bơi thức ăn lên tóc được. Em ấy làm thế đấy, Gabe. Thật đấy ... Và con muốn chứng kiến cảnh đó.”

Gabe nhìn sang cô. “Em nói sao, Rachel?”

Rachel vô cùng hoang mang trước sự thay đổi trong mối quan hệ của hai người họ làm cô không trả lời được ngay lập tức, và Jane xen vào. “Tôi biết cô mệt, Rachel, nhưng dù sao thì cô cũng phải ăn uống. Để tôi chuẩn bị cho cô thứ gì đó trước khi cô về.” Với một vẻ quyết tâm nhanh nhẹn, Jane kéo cô vào trong nhà bếp.

Đám đàn ông đi theo, im lặng và cảnh giác. Tuy nhiên, Edward dường như không nhận thấy sự căng thẳng đó. Nó vọt qua rồi lại vọt lại giữa Rosie, Gabe và Cal, hỏi về món Lucky Charms, về thói quen ăn uống của Rosie, và dặt lên một câu chuyện nghiêm chỉnh về tuổi thơ của chính nó khi nó thề rằng một con khủng long đã đến thăm nó trong căn phòng của Rosie. Hai người đàn ông hoàn toàn chú tâm đến thằng bé, có lẽ là bởi vì điều đó sẽ giúp họ không phải đối mặt với nhau.

Rachel cáo lỗi để sử dụng nhà vệ sinh, ở đó cô lau rửa sạch sẽ nhất có thể, nhưng với đôi chân trần và chiếc váy mặc ở nhà nhăn nhúm cũ kỹ, cô trông như thể vừa mới đi xuyên qua Oklahoma với gia đình Joad thay vì được tiếp đãi bởi gia đình Bonner.

*(Joad family: gia đình nhân vật chính trong truyện **The Grapes of Wrath** của John Steinbeck – tác phẩm đạt giải Nobel văn học năm 1962, một gia đình đã rời bỏ Oklahoma di cư đến California với khát vọng đổi đời để thoát khỏi cuộc sống khó khăn, nhưng rất nhiều cạm bẫy đã chờ họ trên chuyến hành trình cũng như đích đến.)*

Khi cô ra ngoài, Jane đang mở một hộp bánh kẹp trộn, trong khi Edward ngồi chễm chệ trên một chiếc ghế đẩu bên quầy bếp với một tô ngũ cốc còn Cal thì đang bón cháo yến mạch cho Rosie, lúc này đang bị giam trong chiếc ghế ăn. Gabe đứng tách sang một bên, tựa vào quầy bếp và ôm ấp một tách cà phê màu xanh sẫm.

Jane liếc nhìn lên từ chiếc hộp mà cô đang mở, rồi nhìn chằm chằm vào đôi chân trần của Rachel. “Có chuyện gì xảy ra với đôi giày của cô à?”

Gabe lờ mắt nhìn anh trai mình và lên tiếng trước khi cô kịp trả lời. “Odell đã tịch thu nó. Cô ấy đã phải trải qua cả đêm với đôi chân trần trên cái sàn nhà bê tông bẩn thỉu đó.”

Jane bắn cho Rachel một cái nhìn hoảng kinh hồn vía. Rachel nhướn mày lên và, với một cử chỉ khó có thể nhận thấy, cô lắc đầu. Có chuyện gì không ổn với Gabe thế nhỉ? Đây đã là lời nói dối thứ hai của anh trong buổi sáng hôm nay rồi. Rõ ràng là anh đang chủ tâm làm anh trai mình phải chịu khổ sở.

Jane cắn chặt môi và hướng sự chú ý quay trở lại với hộp bánh kẹp trộn.

Cal ngay lập tức phòng thủ. “Anh đã bảo họ phải chăm sóc cô ta, Gabe. Odell bảo anh ta sẽ

làm thế.” Rosie chọn đúng giây phút đó để búng lưỡi chép miệng một cách khoái trá, làm bắn tung một đám cháo yến mạch lên người bố nó.

Giọng Edward lạnh lạnh. “Mẹ của em Rosie cho con xem máy tính của cô ấy tối qua, và con được nhìn thấy tất cả các hành tinh quay vòng vòng, và cô ấy nói chúng là một phần của ... uh ...” Thằng bé ngẩng lên nhìn Jane và vẻ lo lắng quen thuộc hình thành trên gương mặt nó. “Con quên mất rồi.”

Jane mỉm cười. “Là thái dương hệ.”

“Con nhớ rồi.”

Ngay lúc đó chuông cửa vang lên, và Cal nhảy ra để mở cửa. Giờ đã suýt soát bảy giờ rưỡi, quá sớm để có người đến thăm thông thường, nhưng khi giọng Cal dạt vào trong nhà bếp từ phòng giải trí, Rachel sớm nhận ra người khách mới đến là ai.

“Em đã ở đâu thế?” Cô nghe thấy Cal nói. “Đáng lẽ em phải ở Knoxville chứ, nhưng khách sạn nói rằng em không hề đăng kí phòng.”

“Kế hoạch thay đổi.”

Khi giọng Ethan vang lên, Rachel nhìn Jane với vẻ ủ rũ. “Thêm một Mountie nữa trong đội cứu hộ của Gabe. Không phải tôi chỉ gặp may thôi sao?”

(Mountie: thành viên của đội cảnh sát Hoàng gia Canada.)

Gabe thốt lên một tiếng lẩm bầm với vẻ ghê tởm, anh giộng tách cà phê xuống quầy và hướng về phía phòng giải trí khi Ethan bước vào.

“Bọn em ... em đã quay trở lại đêm qua, nhưng em không kiểm tra máy trả lời tự động cho đến tận nửa giờ trước. Kristy phóng đến nhà giam ngay khi cô ấy nghe xong tin nhắn của anh, và ... Gabe!”

Kristy làm gì ở nhà Ethan vào lúc sáng sớm như thế nhỉ? Trong khi Rachel vẫn còn nghiền ngẫm về lời ngụ ý đó thì Jane liếc nhìn sang cô, những đường lo lắng hằn lên trên vầng trán phẳng phiu của nhà vật lý lỗi lạc. “Tôi biết cô đã phải chịu đựng rất nhiều, Rachel, nhưng vì Gabe, chuyện này cần phải được giải quyết.”

“Tôi đoán thế.” Rachel nhận lấy những tờ khăn giấy ướt mà Jane đưa cho cô và bắt đầu lau cho Rosie, con bé đang cười toe toét với cô. Khi cuộc nói chuyện của những người đàn ông vẫn tiếp tục trong hành lang, Rachel hôn nhẹ lên mái tóc xoăn tít của con bé rồi lau sạch khay thức ăn. “Cảm ơn vì đã chăm sóc cẩn thận cho Edward. Tôi đã rất lo lắng cho thằng bé.”

“Dĩ nhiên là cô phải lo lắng rồi. Nó là một thằng bé tuyệt vời, thông minh như quý ấy. Cal và tôi rất ngưỡng mộ nó.”

Jane khuấy sữa vào trong một tách cà phê và đưa nó cho Rachel. Cô ngồi lên một chiếc ghế đầu ngay khi đám đàn ông xuất hiện.

“Mục sư Ethan!” Edward nhảy xuống khỏi chiếc ghế của mình và bắt đầu trút tới tấp lên Ethan với một đồng thông tin về những cuộc phiêu lưu mới nhất của nó. Ethan luân phiên trả

lời và quảng cho cô những ánh mắt bức bối dường như có ý muốn nói rằng anh đã trông chờ một điều tốt hơn từ cô.

Rosie bắt đầu nện thình thịch trên chiếc ghế ăn của mình, đòi được thả xuống. Trong khi Jane rót ra một tách cà phê nữa, Cal đặt con gái mình lên sàn nhà. Con bé ngay lập tức bò về phía Edward và túm vào chân thẳng bé để nhóm dậy.

Edward nhăn mặt khi những móng tay nhỏ xíu sắc nhọn cào vào bắp chân nó. “Rosie, em đúng là không thể chịu đựng nổi.”

Con bé vỗ bùm bụp hai tay, đánh mất thăng bằng, và ngồi ngã phịch xuống trên mông. Mặt nó dúm dỏ lại, nhưng trước khi con bé có thể khóc toáng lên, Gabe đã cúi xuống bế lấy nó. Đây là lần đầu tiên Rachel nhìn thấy anh bế con bé, và từ vẻ kinh ngạc hiện lên trên gương mặt của hai người anh em của anh, cô biết rằng cô không phải là người duy nhất nhận ra điều đó.

Gabe vói xuống chạm vào má Edward. “Con có thích xem TV trong khi người lớn nói chuyện không?”

“Con không thích mấy chương trình trẻ con.”

Jane bỏ rơi hộp bánh kẹp trộn của mình về bước ra từ phía sau quầy. “Ông bà Rosie đã tặng con bé một băng video hoạt hình nhân ngày sinh nhật. Nó hơi quá lớn đối với em, nhưng cô cá là con sẽ thích nó.”

“Okay.”

Hai người họ biến mất vào trong phòng sinh hoạt gia đình. Gabe đặt Rosie xuống trở lại và để Horse trước mặt nó. Anh nhìn hai anh em trai của mình. “Bởi vì cả hai người cùng ở đây cả, nên tôi nghĩ đã đến lúc chúng ta nên có một cuộc họp mặt gia đình rồi. Anh biết em rất mệt, Rachel, nhưng chuyện này đã kéo dài đủ rồi.”

Rachel thà rằng giấu mặt trong phòng tắm còn hơn là phải đối mặt với một ban hội thẩm đầy thành kiến như thế này, nhưng cô chỉ nhún vai. “Em chưa bao giờ chạy khỏi một cuộc chiến cả, anh yêu.”

Cả Ethan và Cal cùng cứng người lại. Cô thầm phát lên lưng mình. Họ quá dễ bị tác động.

Gabe nhìn cô với vẻ hơi cau kỉnh, rồi quay sang anh em trai của mình. “Được rồi. Mọi chuyện giờ sẽ như thế này ...”

Ethan cắt ngang Gabe. “Trước khi anh bắt đầu, anh cần phải biết Cal và em đã quan tâm đến cái hậu quả mà mối quan hệ của anh với Rachel gây ra cho anh như thế nào.” Anh dừng lại. “Mặc dù Cal đã đi hơi quá xa vào tối qua.”

“Thế ư? Phải rồi, lúc đó em đâu có lớn vồn xung quanh để mà tổ chức một buổi lễ cầu nguyện đâu!” Cal đáp trả.

Gabe nổ bùng lên. “Tôi không phải đưa bé mới mười tuổi đầu, vì Chúa! Và tôi ao ước đến chết đi được là có thể nhẹ nhàng trôi vào giấc ngủ mỗi đêm mà không phải lo lắng về chuyện một trong hai người đang sẵn sàng treo cổ Rachel lên trong khi tôi không để ý!” Anh xĩa ngón tay trở về phía họ. “Cô ấy không gây ra bất kỳ điều chết tiệt nào cho hai người, nhưng cả hai

người đối xử với cô ấy như rác rưởi, và mẹ kiếp, chuyện này sẽ phải chấm dứt!”

Jane đã quay trở lại nhà bếp. Cô vỗ lên cánh tay Gabe khi đi ngang qua anh, rồi bước tới đứng phía sau chồng mình và vuốt nhẹ lên tay Cal.

Hàm Cal trề ra. “Đây không phải là về những chuyện cô ta gây ra cho bọn anh, và em biết điều đó. Em mới là người mà bọn anh lo lắng!”

“Thế thì đừng lo lắng nữa!” Gabe quát lên.

Rosie đông cứng lại và chớp chớp mắt. Gabe hít vào một hơi thật sâu rồi hạ giọng xuống. “Rachel nói đúng. Hai người hành xử như một đôi gà mái mẹ vậy, và tôi không thể chịu đựng điều đó thêm được nữa.”

Ethan nói. “Nghe này, Gabe ... Em có kinh nghiệm trong chuyện này. Em đã thực hiện rất nhiều cuộc khuyên nhủ về nỗi đau đớn, và anh phải hiểu rằng ...”

“Không! Các người mới là những kẻ cần phải hiểu. Nếu ai trong các người - *bất kỳ ai* trong các người dám làm tổn thương Rachel một lần nữa – thì các người sẽ phải hối tiếc vì chuyện đó. Nếu như các người cảm thấy quá khó chịu về cô ấy, các người sẽ phải đối mặt với tôi. Cả hai người hiểu chứ?”

Cal tổng tay vào trong túi áo và trông có vẻ không thoải mái. “Anh không định nói với em chuyện này, nhưng dường như anh không có sự lựa chọn. Em sẽ không thích nghe chuyện này, nhưng em quá mù quáng đối với những chuyện liên quan đến cô ta, và em cần phải biết sự thật.” Anh hít vào một hơi. “Anh đã đề nghị đưa cho Rachel hai mươi lăm nghìn đô la để cô ta rời khỏi thị trấn, và cô ta đã nhận số tiền đó.”

Jane thở hắt ra. “Ôi, Cal...”

Gabe quay sang Rachel và im lặng dò xét cô trong vài giây. Cuối cùng, anh nhướn một bên mày lên với vẻ tò mò.

Cô nhún vai, rồi gật đầu.

Anh tặng cho cô một nụ cười yếu ớt. “Tốt cho em.”

Lần này Cal là người nổi xung lên. “Ý em là gì, tốt cho cô ta ư! Cô ta đã để mình bị mua chuộc!”

Trước giọng nói giận dữ của bố mình, mặt Rosie bắt đầu dúm dỏ lại. Cal ôm con bé vào lòng và hôn lên tóc nó, đồng thời trông anh như thể một đám mây trong cơn bão mùa hè vậy.

Gabe đã quen với cái kiểu hăm dọa âm ỹ của ông anh cả, và điều đó chẳng làm anh bận tâm một chút nào. “Rachel tồn tại bằng mọi cách mà cô ấy có thể. Đó là một phẩm chất mà tôi chỉ vừa mới bắt đầu học tập từ cô ấy.”

Cal không nhận được phản ứng mà anh mong muốn, và, với Rosie nằm gọn trên cánh tay như một quả bóng bầu dục trong một trận Siêu Cúp, anh tập trung sức mạnh để tung ra đòn tấn công khác. “Làm sao em có thể quên được những gì cô ta đã làm với bãi chiếu bóng chứ?”

Điều đó lại làm Gabe nổi bưng xung lên một lần nữa. “Nói tôi nghe thử xem, ông anh vĩ đại. Anh sẽ làm gì nếu như anh về nhà vào một đêm và phát hiện ra tôi đã tống Jane vào tù?”

Jane quan sát Gabe với vẻ thích thú trong khi gương mặt Cal trở nên đỏ lựng vì giận dữ. “Hai chuyện đó không giống nhau một chút nào. Jane là vợ anh!”

“À, về chuyện đó thì, tuần trước tôi mới hỏi cưới Rachel xong.”

“Em làm *cái gì*?”

“Anh nghe rồi đấy.”

Ethan và Cal trở mắt nhìn cô. Trước đó ở bãi chiếu bóng, cô đã nói với Cal chính xác như thế, nhưng anh đã không thêm tin cô.

Rosie xĩa ngón tay trở nhỏ xíu vào trong miệng bố nó. Cal quan sát em trai mình và từ từ rút tay con bé ra. “Em sẽ cưới cô ta ư?”

Cho đến lúc này Gabe dường như mới mất đi chút nhuệ khí. “Tôi không biết. Cô ấy vẫn còn nghĩ về chuyện đó.”

Lần này khi Cal đối mặt với cô, anh dường như hoang mang hơn là giận dữ. “Nếu nó đã hỏi cưới cô, tại sao cô lại phá huỷ bãi chiếu bóng?”

Cô đang định bảo anh ta là cô không làm điều đó, nhưng Gabe đã lên tiếng trước.

“Bởi vì trái tim của Rachel lớn hơn cái đầu của cô ấy.” Anh cuộn tay lại phía sau cổ cô và xoa lên gáy cô bằng ngón tay cái. “Cô ấy biết rằng bãi chiếu bóng không tốt cho tôi, nhưng tôi lại không chịu nghe lời cô ấy. Rachel rất ... Cô ấy trở thành một kẻ đầu gấu khá hung dữ đối với những chuyện liên quan đến những người mà cô ấy quan tâm, và đây là một cách thức đấu tranh khác thường của cô ấy.”

Trong một khoảnh khắc cô nghĩ rằng Gabe đã quyết định tung ra lời nói dối thứ ba trong ngày, và rồi cô nhận ra anh không hề nói dối. Anh thực lòng tin rằng cô đã làm chuyện đó. *Ồ để tiện!* Nhưng ngay khi cô cố gắng gây dựng lên một chút phần nộ chính đáng thì vẻ thấu hiểu dịu dàng mà cô nhìn thấy trong đôi mắt của anh đã gột sạch nó khỏi cô. Ngay cả khi tin vào điều đó, anh vẫn đứng về phía cô.

“Gabe! Gabe!” Edward hét lên the thé từ phòng bên cạnh. “Gabe, chú phải xem cái này!”

Anh do dự, và cô hoàn toàn trông chờ anh bảo Edward hãy chờ, nhưng anh đã làm cô ngạc nhiên. Xiên cho hai anh em trai của mình những ánh mắt gườm gườm đe dọa, anh nói. “Không ai được đi đâu khỏi đây đây. Tôi sẽ quay lại ngay.” Anh quay sang Jane. “Bảo vệ cô ấy khỏi bọn họ, được không?”

“Tôi sẽ cố hết sức.”

Ngay khi anh biến mất vào trong phòng sinh hoạt gia đình, Rachel liền đứng dậy khỏi chiếc ghế đầu. Cả hai người đàn ông cùng sầm soi cô, vẻ mặt hoang mang. Khi Cal đặt Rosie xuống, Rachel cố lục lọi bên trong con người mình tìm kiếm một chút cảm giác tức giận chính đáng, chỉ để tìm thấy một mớ hỗn độn không thoả mái của cảm giác chán nản và đại loại là một sự

thấu hiểu xoắn xít nào đó. Tình yêu luôn có rất nhiều khuôn mặt, và lúc này cô đang nhìn vào hai trong số đó. Thật tuyệt diệu làm sao khi đương đầu với cuộc sống mà được sự hỗ trợ của hai người đàn ông này, cho dù họ có lầm đường lạc lối đến đâu đi chăng nữa.

Cô lặng lẽ lên tiếng. “Tôi thực sự không quan tâm xem hai người có tin tôi hay không, nhưng, chỉ là để thẳng thắn với nhau thôi, Gabe đã sai. Tôi không phải là người đã phá hoại bãi chiếu bóng. Như thế không có nghĩa là tôi sẽ không làm điều đó vì cái lý do mà anh ấy đã nói đến, nhưng sự thật là, tôi đã không nghĩ đến chuyện đó.” Cô tiếp tục, quyết tâm lau bóng loáng nền đá hoa cương sạch nhất có thể. “Và Odell không hề lột giày của tôi. Gabe đã quăng nó qua cửa sổ xe ô tô khi chúng tôi trên đường về đây.”

Khi Cal lên tiếng, giọng anh đã thiếu đi vẻ đối đầu thường thấy. “Ý Gabe là gì khi nói rằng nó đã hỏi cưới cô, và cô vẫn đang còn suy nghĩ về điều đó?”

“Có nghĩa là tôi đã nói không.”

Ethan cau mày. “Cô sẽ không cưới anh ấy ư?”

“Anh biết là tôi không thể nào. Gabe là một người rất dễ xúc động. Anh ấy quan tâm đến tôi, và điều đó làm anh ấy trở nên muốn bảo bọc. Tôi đoán đó là một nét tính cách trong gia đình Bonner.” Cô hắng giọng, ép lời nói thoát ra. “Kết hôn là cách duy nhất anh ấy có thể nghĩ ra để giữ tôi tránh khỏi những rắc rối. Nhưng anh ấy không yêu tôi.”

“Còn cô thì yêu anh ấy, đúng không?” Ethan nhẹ nhàng hỏi.

“Đúng vậy.” Cô gật đầu, cố gắng mỉm cười. “Rất nhiều.” Càng thêm nao núng, mắt cô bắt đầu rung rung. “Anh ấy nghĩ tôi cứng cỏi, nhưng tôi chưa đủ cứng cỏi để trải qua phần còn lại trong cuộc đời mong muốn thứ mà tôi không thể có được, và đó là lý do vì sao tôi không thể kết hôn với anh ấy.”

Bàn chân cô nhồn nhột, cô nhìn xuống và thấy Rosie đã phát hiện ra nó. Vui mừng trước sự sao lãng đó, cô ngồi thụp xuống trên mặt sàn đá hoa cương đen và ngồi khoanh chân lại để đứa bé có thể bò vào trong lòng cô.

Một âm thanh thốt ra từ Cal nửa là tiếng thở dài, nửa là rên rỉ. “Chúng ta đã gây ra một đồng hồ lớn đại bại rồi.”

“*Chúng ta!*” Ethan đáp trả, vừa đúng lúc Gabe xuất hiện trở lại từ phòng sinh hoạt gia đình. “Em sẽ không quăng cô ấy vào trong nhà lao! Và em cũng sẽ không mua chuộc cô ấy, thưa Quý ngài Big Shot triệu phú!”

“Anh không phải là triệu phú!” Cal kêu lên. “Và nếu như em có nhiều tiền như anh, em sẽ làm chính xác như những gì anh đã làm.”

“Trẻ con, trẻ con.” Jane quở mắng. Và rồi, không hề báo trước, bàn tay cô vọt lên miệng và cô phá ra cười ngặt nghèo. “Ồi, lạy Chúa lòng lành!”

Tất cả bọn họ cùng trở mắt nhìn cô.

“Tôi xin lỗi, nhưng tôi vừa chợt nhớ ra ...” Jane cố gắng trấn tĩnh lại, rồi lại bắt đầu cười phá lên.

Cal cau mày. “Có chuyện gì thế?”

“Em ... Ôi trời ơi ...” Cô giật một miếng khăn giấy từ trong một chiếc hộp trên quầy và chấm lên mắt. “Em quên sạch về chuyện đó cho đến tận lúc này. Chúng ta nhận được một bức thư ngắn lạ lùng nhất trong hộp thư vào chiều hôm qua. Em định sẽ hỏi anh nó có ý nghĩa gì, nhưng rồi em bắt đầu nghĩ về trạng thái ngưng tụ Bose-Einstein, các hạt BEC ấy.” Cô thêm vào, như thể điều đó giải thích cho tất cả. “Và rồi anh đưa Chip về nhà cùng anh, và chuyện đó trôi tuột ra khỏi đầu óc em cho đến tận lúc này.”

(Các hạt được chia làm hai loại: hạt boson với giá trị spin nguyên và fermion với giá trị spin bán nguyên. Khi bị làm lạnh gần tới nhiệt độ không tuyệt đối, các hạt boson toàn bộ sẽ rơi vào trạng thái cơ bản (ground state), sau đó sẽ trải qua một chuyển pha tập thể vào một pha đặc biệt gọi là ngưng tụ Bose-Einstein (Bose-Einstein condensate: BEC). Khi ở trạng thái ngưng tụ Bose-Einstein BEC, các hạt boson di chuyển như một cố kết toàn bộ, biểu hiện một hiệu ứng lượng tử vĩ mô khác thường, ví dụ như sự siêu chảy.)

Cal nhìn cô với một vẻ kiên nhẫn của một người đàn ông đã quá quen thuộc với chuyện sống với một người phụ nữ bị ám ảnh bởi những thứ như là trạng thái ngưng tụ Bose-Einstein. “Cái gì trôi tuột ra khỏi đầu óc em?”

Jane cười khúc khích, rồi bước về phía một chồng thư nhỏ đang nằm trên mặt quầy bên cạnh chạn thức ăn. “Lá thư này. Nó được gửi đến từ Lisa Scudder. Anh nhớ không? Cô ta là mẹ của cô bé nhỏ Emily bị bệnh bạch cầu. Chúng ta đã đóng góp vào quỹ của cô bé đó vào mùa thu năm trước, nhưng cô ta đã cảm tạ nhiều tháng về trước rồi, nên em mới thắc mắc.” Jane lại bắt đầu cười phá lên, và tất cả ba anh em nhà Bonner đều cau mày lại. Họ rõ ràng là không thấy có gì đáng buồn cười về một đứa trẻ bị bệnh bạch cầu cả.

Tuy nhiên, Rachel lại vô cùng lo sợ là cô hiểu cái lý do về sự vui vẻ bột phát bất thành linh của Jane. Tại sao Lisa không chờ như cô đã yêu cầu chứ?

Cô bế Rosie lên và nhóm dậy từ trên sàn nhà. “Tôi nghĩ đã đến lúc tôi phải đưa Edward về nhà rồi.” Cô đẩy đứa trẻ về phía Ethan. “Gabe, anh có phiền đưa ...”

“Ngồi xuống!” Jane ra lệnh, chỉ xuống sàn nhà.

Rachel đành chấp nhận điều không thể tránh khỏi và ngồi xuống.

Rosie kêu lên the thé và chồm về phía cô. Ethan đặt con bé xuống trở lại, và ngay lập tức nó quay trở lại lòng Rachel, ở đó nó làm mình bận rộn bằng cách chơi đùa với những cái cúc phía trước chiếc váy của cô. Trong lúc đó, Jane lại bắt đầu cười ngặt nghẽo, và Ethan không thể chịu đựng được điều đó thêm nữa.

“Thật sự là, Jane, nếu chị nhìn thấy đứa nhỏ đó ốm yếu như thế nào, em không nghĩ là chị sẽ cười phá lên như thế đâu.”

Jane ngay lập tức thức tỉnh. “Ôi, không phải thế ...” Một tiếng khúc khích khác lọt ra, theo sau đó là những tiếng cười. “Chỉ là Rachel ... Ôi, Rachel.” Cô há miệng ra để thở. “Chúng ta nhận được một lá thư cảm ơn từ Lisa Scudder. Rachel đã chuyển số tiền đầm máu của Cal vào Quỹ Emily!”

Tất cả ba người đàn ông trên trời nhìn Jane. Cal trừng mắt giận dữ. “Em đang nói cái gì thế?”

“Hai mươi lăm nghìn đồng bạc các của anh! Rachel đã không giữ nó. Cô ấy cho đi tất cả!”

Gabe nhìn xuống Rachel. Anh dường như bối rối, như một người vừa mới nghe nói rằng trái đất là hình tròn chứ không phải hình vuông vậy. “Em không giữ lại một đồng nào sao?”

“Cal thực sự làm em nổi điên.” Rachel giải thích.

“Anh hiểu rồi.”

Cô gỡ tóc mình ra khỏi miệng Rosie. “Em đã yêu cầu Lisa chờ cho đến khi em rời khỏi thị trấn rồi hãy gửi thư cảm ơn. Em đoán là cô ấy quên mất.” Cô liếc về phía Cal, lúc này vẫn đang cắm đầu vào bức thư. “Ờ séc đó được ký lùi ngày. Cô ấy không thể rút tiền trước ngày mai.”

Sự im lặng bao trùm lên tất cả mọi người. Từng người một, tất cả bọn họ quay lại nhìn Cal.

Cuối cùng Cal cũng ngẩng đầu lên và nhún vai, rồi anh quay sang Gabe. “Anh không biết em sẽ phải xử lý chuyện này thế nào, em trai, nhưng tốt hơn hết em nên nghĩ ra một cách dù ngu ngốc đến mấy cũng được để giữ cô ấy tránh xa chuyến xe bus Greyhound vào ngày mai.” Anh hất đầu về phía đôi chân trần của Rachel. “Đó là một sự khởi đầu tốt đấy.”

“Tôi rất vui vì anh chấp thuận.” Gabe nói cộc lốc.

Cal quay về phía phòng sinh hoạt gia đình. “Này, Chip! Con có thể ra đây một phút không?”

Rachel nhảy dựng lên với Rosie trên tay. “Cal Bonner, tôi thề, nếu anh nói bất cứ điều gì với con trai tôi về ...”

Edward xuất hiện. “Gì thế ạ?”

Rosie chọn đúng lúc đó để tặng cho Rachel một nụ hôn ướt nhẹp lên cằm. Rachel quắc mắt nhìn Cal và vỗ lên cái mông quần tã của cô bé con. “Cảm ơn bé con.”

Cal vò xù mái tóc của Edward. “Chip, mẹ con và chú Gabe có vài thứ cần phải nói chuyện. Đó là những thứ tốt đẹp, không phải tồi tệ, vì thế con không cần phải lo lắng. Nhưng vấn đề là, họ cần được ở một mình để làm điều đó, vì thế con có nghĩ rằng con có thể ở lại đây lâu hơn một chút không? Con sẽ nói gì nào? Hai chúng ta có thể chơi ném bóng, và chú cá là Dì Jane sẽ rất thích khởi động cái máy tính của dì ấy lên và chỉ cho con xem thêm nhiều hành tinh nữa.”

Dì Jane? Lòng mảy Rachel vọt lên. “Tôi thực sự không nghĩ rằng ...”

“Ý tưởng tuyệt vời!” Ethan kêu lên. “Con nghĩ sao, Chip?”

“Có được không mẹ?”

Chỉ có Rachel nghe thấy tiếng thì thầm nhẹ nhàng của Gabe. “Nếu em nói không, ông anh cả của anh sẽ đánh em tụt xác đấy.”

Cô không muốn ở một mình với Gabe và cái tình thần trách nhiệm của một cậu bé hướng

đạo sinh của anh. Cô cần một tình yêu chân thành chứ không phải sự hi sinh. Và sau khi yêu Cherry Bonner, làm sao anh có thể yêu một người đầy khiếm khuyết như cô chứ? Cô thực sự rất muốn bảo vệ mình tránh khỏi một lời tạm biệt lê thê, nhưng giờ dường như nó đang bị đẩy về phía cô.

Cô liếc nhìn quanh căn phòng tìm kiếm một đồng minh, nhưng đồng minh có tiềm năng nhất của cô lúc này trông có vẻ mơ màng, như thể chị ta đã bị quăng trở lại vào trong cái thế giới của các hạt hạ nguyên tử vậy. Cái tạo vật bé xíu trong tay cô thì vô cùng đáng yêu, nhưng gần như chẳng có ích lợi gì trong tình huống này. Con trai cô thì bị cái máy tính và bóng bầu dục chế ngự tâm trí. Và thế là chỉ còn lại anh em nhà Bonner.

Ánh mắt cô phóng từ gương mặt của Cal sang Ethan rồi lại quay lại. Những gì cô nhìn thấy ở đó làm dạ dày cô chùng xuống. Để hai người đàn ông này coi cô như là kẻ thù của Gabe cũng đã đủ tệ rồi, nhưng giờ dường như họ đã quyết định cô rất tốt cho anh em của họ. Cô rùng mình khi nghĩ đến nơi mà điều đó có thể đưa họ tới.

“Mẹ con đồng ý thôi.” Ethan nói.

“Mẹ con không phiền một chút nào nếu con ở đây đâu.” Cal thêm vào.

Chỉ có Gabe chú ý đến mong muốn của cô. “Chuyện đó sẽ không sao, đúng không?”

Cô không thể nào nói không mà trông không giống như một con quỷ ăn thịt người, vì thế cô đành gật đầu.

“Hoan hô!” Thăng bé ré lên. “Rosie, anh được ở lại rồi!”

Rosie ăn mừng bằng cách vỗ vào má Rachel bằng hai bàn tay nhỏ xíu ướm nhép của mình.

Gabe vừa định dẫn cô về phía cửa thì Jane cuối cùng cũng thoát ra khỏi trạng thái thôi miên của mình. “Rachel, cô có muốn mượn một đôi dép không? Tôi nghĩ tôi có một đôi sandal ...”

“Cô ấy sẽ không cần nó.” Gabe nói.

Họ ra đến cửa trước, và Cal phóng vọt ra phía trước. “Rachel?”

Cô cứng người lại, quyết tâm sẽ quăng trả từng lời xin lỗi sụt sùi vào mặt anh ta.

Nhưng thay vì xin lỗi, anh trao cho cô một nụ cười sát gái mê hồn khiến cô hiểu chính xác làm thế nào mà một người phụ nữ lỗi lạc như Jane lại có thể mê như điều đổ một gã đầu bò như thế.

“Tôi biết cô ghét tôi đến tận xương tủy, và có lẽ cô sẽ mất cả đời mới có thể tha thứ cho tôi, nhưng ...” Anh xoa xoa lên cằm. “Liệu tôi có thể có lại Rosie không?”

CHƯƠNG 25

Gabe tắt vòi hoa sen trong ngôi nhà trên núi, túm lấy một chiếc khăn tắm và nhanh chóng lau khô người. Anh không thể thổi tung chuyện này đi. Cho dù có chuyện gì xảy ra thì anh cũng phải khai sáng chút lý lẽ trong cái đầu bướng bỉnh đó của cô. Cuộc sống của anh phụ thuộc vào điều đó.

Quấn chiếc khăn quanh hông, anh bước ra ngoài hành lang. “Rach?”

Không có câu trả lời.

Cảm giác hoảng loạn quét xuyên qua người anh. Cô đã gợi ý để anh tắm trước. Sẽ thế nào nếu cô đang cố gắng thoát khỏi anh để có thể đón Chip và rời khỏi thị trấn?

Anh lao dọc theo hành lang, thò đầu vào phòng ngủ của Chip và của anh, rồi chạy sang phòng cô.

Cô không đi đâu cả. Thay vào đó, cô đã ngủ thiếp đi trên chiếc chăn bông, chiếc váy nhàn nhúm của cô túm tùm lại quanh chân, những ngón chân bẩn thỉu thò ra ngoài.

Hai vai anh sụp xuống. Anh mỉm cười, mặc quần áo vào và trải qua phần lớn buổi chiều chỉ ngồi bên cạnh giường và ngắm nhìn cô ngủ. Đó là cảnh tượng đẹp nhất mà anh từng được nhìn thấy.

Ba giờ sau, cuối cùng cô cũng cựa quậy, nhưng anh không có ở đó bởi vì anh đã ra ngoài để kiểm tra Tweety Bird. Và đó là một điều may mắn.

“Rach! Rachel, dậy ngay! Anh cần em!”

“Chúng ta nên nói với họ là chúng ta đã K-Ế-T-H-Ô-N rồi.” Kristy đánh vắn từ kết hôn khi nhìn người chồng mới cứng của mình qua phần nội thất bên trong chiếc Range Rover của Jane. “Nhưng họ trông quá tả tơi để có thể có thể tiếp nhận thêm bất cứ thứ gì kịch tính nữa. Em vẫn không thể tin được là Cal đã quăng Rachel vào tù.”

“Thứ mà anh không thể tin được là chúng ta đã đề nghị trông nom hai đứa tiểu quỷ này khi mà chúng ta còn chưa kịp K-Ế-T-H-Ô-N được một ngày.”

Anh liếc nhìn Rosie và Chip qua gương chiếu hậu. Trong khi Chip đang xem xét một miếng vẩy trên khuỷu tay thì Rosie đang nhai móng vuốt của con Horse với một vẻ thoả mãn. Họ đã mượn chiếc Range Rover bởi gì như thế sẽ dễ dàng hơn là phải di chuyển chiếc ghế ngồi của Rosie. Và giờ thì cả hai đứa trẻ đều đỏ quạch vì đã chơi bời cả buổi chiều ngoài trời ở công viên.

“Cal và Jane đã phải trông bọn chúng suốt cả buổi sáng.” Kristy chỉ ra. “Và chúng ta mới chỉ nhận chúng có một giờ đồng hồ.”

Anh rẽ sang làn đường dẫn lên đỉnh Núi Heartache. “Đây là tuần trăng mật của chúng ta, vì Chúa. Có lẽ chúng ta nên sản xuất ra một đứa bé của riêng mình.”

Kristy mỉm cười. “Em không thể chờ được. Nhưng Cal và Jane cần được nghỉ ngơi. Ngày hôm nay đã thật khó khăn cho tất cả mọi người.”

“Nói về chuyện khó khăn ...”

“Ethan Bonner!”

“Đừng có cố tỏ ra bên lén với tôi, bà Bonner. Tôi đã nhìn thấy những màu sắc thực sự của bà rồi.”

“Anh muốn nhìn chúng lại lần nữa không?”

Anh cười phá lên.

“Tại sao chú lại gọi cô Kristy là ‘bà Bonner’?” Giọng Chip vọng lên từ ghế sau.

Ethan và Kristy trao đổi một ánh mắt tội lỗi, rồi Ethan nghiêng đầu về phía ghế sau trong khi vẫn dán mắt vào con đường phía trước. “Chú rất vui vì con hỏi điều đó, Chip. Thực ra thì, cô chú muốn con là người đầu tiên biết chuyện ... Kristy và chú đã kết hôn ngày hôm qua?”

“Thật thế ư?”

“Đúng thế.”

“Thật hay quá. Chú có biết có rất nhiều hành tinh ở khắp mọi nơi không? Và vài trong số đó đã lên đến cả tỷ tỷ năm tuổi rồi.”

Quá nhiều cho sự quan trọng của hôn nhân với một đứa trẻ năm tuổi.

Kristy lại bắt đầu rúc rích cười mãi không thôi. Ethan mỉm cười với cô, và cảm giác yêu thương tràn ngập trong trái tim anh. Làm sao anh có thể mù loà trong một thời gian quá dài như thế chứ?

Họ rẽ sang khúc quanh cuối cùng dẫn đến ngôi nhà trên núi, và cả hai người họ cùng nhìn thấy nó cùng một lúc. Kristy há hốc miệng. “Garage bị cháy kìa!”

Ethan đạp mạnh vào chân ga và chiếc Range Rover phóng vọt về phía ngôi nhà. Một đám sỏi bắn tung lên khi anh đạp phanh. Kristy mở tung cửa xe và nhảy ra ngoài.

Anh đạp sầm vào phanh khẩn cấp và quăng cho Chip một ánh mắt cảnh cáo. “Ở yên đây! Không được đi đâu cả!”

Chip gật đầu hoảng sợ, còn Ethan nhảy ra ngoài ngay đúng lúc nhìn thấy Gabe và Rachel xuất hiện ở phía sau ngôi nhà. Trong khi Gabe phóng về phía trước với một chiếc ống dẫn nước trong vườn thì Rachel chạy vội về phía chiếc vòi bên ngoài và vặn nước ra.

Kristy đang chạy về phía ngôi nhà. Ethan theo cô vào bên trong, họ lôi ra vài chiếc thảm cũ

sòn, và rồi lại vội vã xông ra ngoài cùng với Gabe và Rachel.

Khi Gabe nhìn thấy họ chạy đến, anh quăng ống dẫn nước cho Ethan. “Giữ cho vòng ngoài nhà ẩm ướt!” Ethan biết anh trai mình lo lắng nhiều về chuyện ngọn lửa sẽ lan ra đến tận ngôi nhà hơn là số phận của khu garage cũ kỹ xiêu vẹo.

Gabe túm lấy một trong những chiếc thảm từ Ethan. “Em lo phía sau. Anh sẽ xử lý phía trước.”

Họ chia nhau ra và bắt đầu dập tắt vài đám lửa nhỏ. Ethan hẳn là có thể làm việc hiệu quả hơn nếu như anh chỉ có một mình, nhưng anh cứ nhìn xung quanh để đảm bảo là Kristy sẽ không đến quá gần ngọn lửa.

Thật may mắn, mặt đất vẫn còn ẩm ướt nhờ cơn mưa rào đã diễn ra trong buổi sáng sớm ngày thứ Bảy, và họ nhanh chóng kiểm soát được ngọn lửa. Không thứ gì của cái garage còn lại ngoại trừ một chồng đồ nát cháy âm ỉ, nhưng ngôi nhà thì hoàn toàn nguyên vẹn.

Kristy tắt vòi nước và Rachel thả ống dẫn xuống. Ethan bước đến chỗ họ. “Có chuyện gì thế?”

Rachel gạt một lọn tóc ra khỏi mặt bằng cẳng tay. “Tôi không biết. Tôi đang ngủ thì Gabe gọi tôi ra ngoài, và rồi tôi nhìn thấy ngọn lửa.”

“Cô ướt sũng rồi.” Kristy nói.

Cô cũng lúi thúi bắn thử nữa, trong một chiếc váy in hoa mặc ở nhà nhăn nhúm trông như thể đã có người ngủ trong đó và một đôi dép tông cao su màu đen của đàn ông.

“Xem anh đã tìm thấy cái gì trong đám cỏ đầu kia này.” Gabe xuất hiện, tay cầm một bình xăng bằng nhựa màu đỏ vốn vẫn luôn được cất giữ trong garage.

“Còn lại gì trong đó không?” Ethan hỏi.

Gabe lắc đầu và quăng chiếc bình xuống với vẻ ghê tởm. “Anh không quan tâm liệu anh có phải yêu cầu giám sát ngôi nhà 24/24 hay không. Anh sẽ làm cho ra nhẽ chuyện này.”

Rachel siết chặt tay Kristy. “Thật may là hai người lại ghé qua đây. Chúng tôi sẽ gặp rất nhiều khó khăn nếu phải xử lý vụ này một mình.”

“Bọn tôi ghé qua để đưa Chip về nhà. Bọn tôi cũng có một chuyện cần nói với hai người.” Kristy trao đổi một nụ cười bí ẩn với Ethan, và rồi mắt cô mở lớn. “Ethan, em quên mất. Mình đã để bọn trẻ lại trong xe.”

“Bọn trẻ ư?” Rachel bước về phía trước ngôi nhà.

“Bọn tôi đem cả Rosie theo nữa.” Ethan giải thích khi tất cả bọn họ theo sau. “Jane và Cal cần được nghỉ ngơi.”

“Có chuyện gì mà hai người cần nói với bọn tôi thế?” Rachel hỏi.

Ethan mỉm cười. “Có lẽ bọn tôi sẽ để Chip công bố tin này.”

Họ vòng qua hông nhà. Kristy hít vào một hơi, và rồi tất cả bọn họ đông cứng lại.

Chiếc Range Rover đã biến mất và không có dấu hiệu nào của bọn trẻ ở đó.

Bobby Dennis không thể hóp đủ không khí để thở. Cậu ta há miệng ra và cố gắng hóp thêm một ít vào, nhưng cứ như thể phổi cậu ta đã co lại rồi vậy. Cả hai đứa trẻ ở phía sau xe đang khóc toáng lên, và thằng nhóc thì cứ không ngừng hò hét vào cậu.

“Anh thả chúng tôi ra *ngay lập tức*, nếu không Gabe sẽ bắn chết anh bằng khẩu súng của chú ấy! Tôi nói thật đấy! Chú ấy có cả triệu khẩu súng, và chú ấy sẽ bắn anh, và rồi sẽ cắt nhỏ anh ra bằng một con dao!”

Bobby không thể chịu đựng được thêm nữa. “Câm mồm lại nếu không mày làm tao phát điên mất!”

Thằng bé im thít, nhưng đứa nhỏ kia thì vẫn gào thét. Bobby muốn lật úp chiếc xe xuống và tránh xa khỏi chúng, nhưng cậu không thể nào làm thế bởi vì cậu đã bỏ chiếc Lumina của mình ở phía sau hàng dặm rồi. Nó được đỗ gần con đường dẫn lên Núi Heartache.

Bobby đã vô cùng kích động đến mức cậu thậm chí còn không nhìn thấy bọn trẻ ở phía sau khi nhảy vào trong chiếc xe. Nếu cậu nhìn thấy chúng, chắc chắn là cậu sẽ không đầu hàng trước cái thôi thúc muốn đánh cắp chiếc Range Rover này rồi.

Làm sao mà mọi chuyện lại trở nên rối tinh thế này chứ? Đó là lỗi của Rachel Snopes. Nếu không phải vì Thánh đường, bố mẹ cậu hẳn sẽ không ly dị. Vì Thánh đường mà mẹ cậu đã trở nên quá mộ đạo đến mức bà đã làm cho bố cậu phải bỏ đi.

Bobby vẫn còn nhớ cậu đã thường phải đến tham gia các buổi lễ cầu nguyện với mẹ cậu và phải nghe G. Dwayne thuyết giảng như thế nào, trong khi con vợ chó cái của lão ta thì ngồi đó và uống từng lời. G. Dwayne đã chết vì thế Bobby không thể trả thù lão ta, nhưng qua tất cả chừng ấy năm, cuối cùng cậu cũng đã có thể trả đũa cô vợ của lão.

Ngoại trừ chuyện mọi thứ đã xảy ra đều không đúng chút nào.

Mặc dù đã uống say nhưng cậu vẫn biết rằng mình không nên phá tan bãi chiếu bóng như thế. Nhưng tối hôm đó khi cậu bước vào trong quầy thực phẩm, cô ta trông quá hạnh phúc khi làm việc ở đó làm cậu muốn bệnh. Không đúng chút nào khi cô ta thì được hạnh phúc trong khi mẹ cậu suốt ngày cứ cằn cằn với cậu, và bố cậu thì không còn gọi cho cậu nữa.

Cậu cùng với Joey và Dave đã uống Mountain Dew và vodka trong suốt thời gian trình chiếu bộ phim thứ hai. Sau đó, Bobby đã muốn chơi bời thêm một chút nữa ở nhà một đứa nhóc mà cậu biết nhưng Joey và Dave nói rằng chúng thấy mệt. Bọn thất thế tòi tẹt. Bobby đã giải thoát khỏi bọn chúng, uống thêm ít vodka nữa và rồi quay trở lại bãi chiếu bóng. Tất cả mọi người đã rời khỏi đó, vì thế cậu lên vào và đại loại là đã trở nên điên cuồng.

Không phải mãi đến chiều thứ Bảy khi cậu đang lái xe loanh quanh thì cậu mới nghĩ về những thứ mà cậu đã khoá kín lại trong chiếc xe tải của mình và bắt đầu lo lắng về chuyện sẽ

phải làm gì nếu như mẹ cậu hay ai đó tìm thấy chúng. Đó là lúc cậu nhìn thấy chiếc Escort như một đồng phân của Rachel đang đỗ gần khu condo đó. Con phố lúc đó rất im ắng, không ai quanh quẩn ở đó và cậu đã hoảng sợ, vì thế cậu đã giấu những thứ trong xe tải của mình dưới mấy cái hộp mà cô ta có ở phía sau xe. Hôm nay cậu nghe nói rằng cô ta đã bị bắt và bị tống vào tù. Điều đó làm cậu cảm thấy thật tuyệt cho đến khi cậu nghe nói cô ta đã được thả ra ngay lập tức.

Cậu nhận ra mình đang phóng quá nhanh về phía chiếc xe ô tô phía trước, liền ngoặt vô lăng sang bên làn đường bên trái.

Có một chiếc bán tải đang nhắm thẳng vào cậu.

Adrenaline quét xuyên qua huyết mạch của Bobby. Một tiếng còi gào lên ầm ĩ, và vào giây phút cuối cùng, chiếc bán tải lao ra khỏi lòng đường, hạ cánh một cách chệnh vênh trên một con mương.

“Anh đang đi quá nhanh!” Thăng bé kêu gào từ phía ghế sau.

Bobby quệt mồ hôi ra khỏi mắt bằng vai áo T-shirt. “Tao bảo mày cầm mồm lại!”

Giá như mẹ cậu không tìm thấy thuốc lá trong buồng thay đồ của cậu vào sáng nay, bà hẳn sẽ không tống cậu ra khỏi nhà. Bà bảo như thế là tốt, nhưng cậu đã không tin bà cho đến khi cậu quay trở lại vài giờ trước và nhìn thấy chiếc xe tải của người thợ khoá đang đỗ trên lối đi. Chiếc xe tải có dòng chữ bên thành: *Phục vụ 24/24*.

Cậu không biết phải làm gì. Lần cuối cùng mà cậu nghe được thì bố cậu đang ở dưới Jacksonville, vì thế cậu quyết định xuống đó, nhưng cậu không biết liệu bố cậu có cần cậu hay không.

Cậu uống vài lon bia, hút vài điếu thuốc, và trong khi lái xe đi loanh quanh, cậu đã vượt qua con đường dẫn lên Núi Heartache. Cậu không thể chịu được cái thực tế là Rachel đã ra khỏi nhà giam và có lẽ là đang cười toe toét và tất cả mọi thứ. Điều tiếp theo cậu biết là cậu giấu chiếc Lumina của mình vào trong rừng cây và trèo qua đồng gỗ.

Cậu hình dung ra Gabe và Rachel hẳn là đang lau dọn bãi chiếu bóng, và cậu quyết định đốt ngôi nhà trong khi họ đi vắng. Nhưng ngay khi lấy trộm được bình xăng ra khỏi garage thì cậu bỗng thấy Gabe bước ra khỏi cổng vòm phía sau. Bobby chưa đủ điên rồ đến mức đốt cháy một ngôi nhà khi đang có người trong đó, vì thế thay vào đó cậu đã quăng bình xăng vào garage.

Khi nhà để xe bắt lửa, cậu đứng nhìn nó một phút và rồi bắt đầu lẩn vào trong rừng cây trở lại để đến chỗ chiếc Lumina ngay đúng lúc chiếc Range Rover xuất hiện trên đường. Hẳn là phải kiếm được đến sáu mươi nghìn một cách dễ dàng cho một con xe như thế.

Sau khi Mục sư Ethan và Kristy Brown nhảy ra ngoài, cậu liền chui vào và lái xe đi. Bọn trẻ chết tiệt phía sau đã không gây ra một tiếng động nào cho đến khi cậu đã xuống đến con đường cao tốc. Giờ thì cả hai đứa nó đều đang kêu gào ầm ĩ.

“Nếu anh thả bọn tôi ra khỏi xe, tôi sẽ không mách với Gabe những gì anh đã làm!”

Bobby đạp sầm vào chân ga. “Tao sẽ thả bọn mày ra, okay! Nhưng vẫn chưa được. Tao phải đi xa hơn đây.”

“*Ngay bây giờ! Anh phải thả bọn tôi ra ngay bây giờ! Anh đang làm Rosie sợ!*”

“Câm mồm! Chỉ cần câm mồm lại, được không?”

Khúc quanh lao đến chỗ cậu quá nhanh. Cậu nghe thấy chính mình thốt ra một âm thanh khá buồn cười trong cổ họng, và rồi cậu giẫm vội vào chân phanh.

Thằng bé hét lên ở phía sau.

Chiếc xe bắt đầu đổi hướng đột ngột, và gương mặt mẹ Bobby nháng qua trong đầu cậu. *Mẹ!*

Cậu mất lái.

Rachel không thể ngừng lại những âm thanh thổn thức. *Làm ơn, Chúa ơi ... Ôi, làm ơn ... làm ơn...*

Khớp ngón tay của Gabe trắng bệch trên vô lăng của chiếc Mercedes, mặt anh xám xịt lại bên dưới lớp da sạm màu. Cô biết anh đang nghĩ đến chính điều mà cô nghĩ. Sẽ thế nào nếu họ đã rẽ sai hướng trên con đường cao tốc?

Cô tự bảo với mình cảnh sát sẽ tìm thấy bọn trẻ nếu như cô và Gabe không thể. Kristy và Ethan đã ở lại phía sau để khai báo với họ, và những dấu phanh gấp ở cuối con đường khá là rõ rệt. Tuy vậy ... Họ đã đi được hơn mười dặm. Sẽ thế nào nếu họ đoán sai? Hay sẽ thế nào nếu như đồ con hoang mà họ đang đuổi theo đó đã tạt vào một con đường nhánh nào đó rồi?

Cô không thể nghĩ về điều đó. Nếu không cô sẽ hét toáng lên cho xem.

Gabe khó nhọc hít thở. “Chiếc xe.”

Và cô nhìn thấy nó. “Ôi, Chúa ơi ...”

Chiếc Range Rover đã lật úp xuống trên một con mương ngay phía bên phải phía trước họ. Nhiều chiếc xe đã dừng lại, mọi người đang túm tụm lại một chỗ. Có hai chiếc xe tuần tra và một xe cứu thương.

Ôi, Chúa ơi ... Làm ơn ... Làm ơn, Chúa ơi ...

Lốp xe chiếc Mercedes rít lên ken két và một cơn mưa sỏi tống vào gầm xe khi Gabe tạt nó vào lề đường. Anh nhảy ra khỏi xe còn cô chạy theo phía sau anh, đá cuội cắm vào lòng đôi sandal mà Kristy đã quăng cho cô. Cô nghe thấy tiếng anh kêu lên với người cảnh sát bang đang đứng bên cạnh xe cứu thương.

“Bọn trẻ! Bọn trẻ không sao chứ?”

“Anh là ai?”

“Tôi ... Tôi là bố thằng bé.”

Người cảnh sát hất đầu về phía chiếc cáng cứu thương. “Họ vẫn đang làm thẳng bé ổn định lại.”

Rahel lao đến chỗ cáng cứu thương ngay sau Gabe. Nhưng đó không phải Edward. Họ nhìn trân trân xuống Bobby Dennis.

Không nói một lời, Gabe quay về phía chiếc xe và cúi xuống nhìn vào bên trong qua cánh cửa xe đã mở tung ra. Anh ngay lập tức đứng thẳng dậy. “Có hai đứa trẻ nhỏ đi cùng cậu ta. Một đứa con trai năm tuổi và một bé gái.”

Người cảnh sát ngay lập tức trở nên báo động. “Anh đang nói rằng cậu bé này không phải là người duy nhất có mặt trong xe ư?”

Gabe cộc cằn giải thích trong khi cô chạy đến và nhìn vào trong chiếc Range Rover. Những sợi dây buộc trên chiếc ghế ngồi trống không của Rosie treo lủng lẳng. Rachel điên cuồng nhìn xung quanh và thấy một chiếc giày bé xíu màu trắng trên mặt cỏ dại cách chiếc xe khoảng mười bàn chân.

“Gabe!”

Anh chạy vội đến chỗ cô.

“Xem này!” Cô kêu lên. “Giày của Rosie.” Cô nheo mắt lại trước ánh nắng mặt trời đang nhạt đi và nhìn thấy một chiếc tất nhỏ xíu màu hồng đang treo trên cỏ gần một hàng cây ngay rìa một khu vực cây cối rậm rạp.

Gabe nhìn thấy chiếc tất cùng lúc với cô. “Đi thôi.”

Không chờ người cảnh sát, họ cùng nhau chạy vào trong rừng cây. Những bụi cây có gai xé rách váy cô, nhưng cô không để ý. “*Edward!*”

Giọng Gabe vang vọng lại. “Chip! Hãy lên tiếng nếu như con nghe thấy bọn ta!”

Không có tiếng trả lời, họ liền xông vào sâu hơn trong rừng cây. Chân Gabe dài hơn chân cô, và anh nhanh chóng vượt lên phía trước. “Chip! Con có nghe thấy chú không?”

Một cành cây thấp móc vào áo cô. Cô kéo nó ra, rồi ngẩng lên và nhìn thấy Gabe đứng khựng lại tại chỗ.

“Chip? Phải con đó không?”

Ôi, Chúa ơi... Cô dừng lại và lắng nghe.

“Gabe?”

Giọng nói nhỏ xíu và quen thuộc đến đau đớn, phát ra từ một nơi nào đó phía bên trái họ.

Gabe phóng về phía trước, gọi to lên. Cô chạy theo anh, tim đập thình thịch.

Địa hình dốc xuống dưới, cô trượt chân và vội đứng vững lại. Gabe biến mất. Cô chạy theo con đường mòn mà anh đã đi vượt qua một đám thông và dẫn ra một bãi trống ở bên cạnh một nhánh sông nhỏ.

Đó là lúc cô nhìn thấy họ.

Edward ngồi thành một đồng tựa vào thân một cây bạch đàn già nua đen xì cách đó khoảng ba mươi yards với Rosie nằm cuộn tròn trong lòng.

“Chip!” Giày của Gabe nện lên nền đất khi anh phóng qua bãi đất trống về phía bọn trẻ. Rosie hoàn toàn im lặng, nhưng ngay khi con bé nhìn thấy anh, nó bắt đầu hét toáng lên. Cả hai đứa trẻ đều bắn thối nước mắt. Chiếc áo T-shirt của Edward bị xé toạc và một đầu gối xây xát. Thêm vào với chiếc giày và chiếc tất bị mất của mình, bộ áo liền quần màu hồng của Rosie có một vết dầu mỡ bắn beo vắt ngang phía trước. Gabe quỳ xuống, bế lấy con bé trên một tay và quàng cánh tay còn lại quanh con trai của cô.

“Gabe!” Edward túm chặt lấy anh.

Một tiếng nước nổ xé tan cổ họng cô khi cô chạy về phía trước.

Gabe đẩy Rosie vào cô và kéo Edward vào ngực, rồi đẩy thằng bé ra đủ xa để có thể vạch mi mắt nó ra. “Con không sao chứ? Có đau ở đâu không?”

“Tai con.”

Gabe ngay lập tức xoay đầu thằng bé lại để kiểm tra. “Tai con đau à?”

“Rosie hét rất to, làm tai con ong hết cả lên.”

Gabe nhẹ nhõm hẳn đi trông thấy. “Chỉ thế thôi ư? Còn gì nữa không?”

Chip lắc đầu. “Con thật sự đã rất hoảng sợ. Anh kia là người xấu.” Thằng bé bắt đầu khóc.

Gabe ôm chầm lấy Chip, rồi đẩy nó cho Rachel và bế lấy Rosie để kiểm tra con bé.

Edward run rẩy trong vòng tay của cô và nói trên bụng cô. “Mẹ, con đã quá sợ. Chiếc xe bị lật úp, và con chỉ sợ anh người xấu kia sẽ tỉnh dậy và đuổi theo bọn con lần nữa, vì thế con kéo Rosie ra khỏi ghế ngồi và bế em ấy, nhưng em ấy nặng quá, và em ấy cứ hét lên bởi vì em ấy cũng rất sợ, nhưng cuối cùng em ấy cũng im lặng.”

Rachel lên tiếng trong làn nước mắt. “Con của mẹ giỏi lắm.”

Trong lúc đó Gabe đã dỗ nín được Rosie. Rachel ngẩng lên nhìn anh, và anh gật đầu. “Nó không sao. Chúng ta sẽ cho kiểm tra lại cả hai đứa, nhưng anh nghĩ chúng ổn cả. Ơn Chúa là chúng được thắt dây an toàn khi chiếc xe lật ngược.”

Cảm ơn Chúa. Cảm ơn Người.

Rosie ngả đầu dựa vào ông chú của nó và đưa ngón tay cái lên miệng. Bộ ngực nhỏ xíu của con bé nhô lên khi nó mút ngón tay với vẻ dễ chịu.

Edward vói tay ra và vỗ vào chân con bé. “Thấy chưa Rosie. Anh đã bảo em là họ sẽ tìm thấy mình rồi mà.”

Rachel giữ cánh tay kiên cố quàng quanh đứa con trai của mình khi họ bắt đầu băng qua bãi đất trống về phía đường cao tốc, nhưng họ chỉ mới kịp di chuyển được vài yard thì Rosie đã lại hét toáng lên.

Edward nhăn mặt. “Mẹ thấy chưa, con đã bảo mẹ em ấy có thể hò hét một cách thực sự mà.”

Gabe xoa lưng con bé. “Yên nào, bé con ...”

Nhưng Rosie không chịu yên. Nó vặn vẹo cả người, tay quấy lung tung, và hét toáng lên.

Rachel nhìn theo ánh mắt của con bé và thấy Horse đang nằm trên gốc của thân cây nơi họ đã tìm thấy bọn trẻ. Rosie muốn có con thỏ nhồi bông của nó. “Em sẽ lấy nó.”

Cô bước quay trở lại chỗ gốc cây, rồi đứng sững lại khi nhìn thấy đường chỉ phía sau đã bị tét ra và những thứ nhồi trong ruột đã bung ra.

Thứ gì đó lấp lánh, tỏa sáng.

Gabe cũng nhìn thấy chúng cùng lúc với cô. Anh vội bước quay lại gốc cây và nhìn xuống một đồng nhỏ những viên đá sáng lấp lánh. Hầu hết nằm trên mặt đất, một số viên còn vương trên lớp lông xám xịt bẩn thỉu của con thỏ.

Gabe thở hắt ra. “Kim cương.”

Cô mù mịt nhìn xuống những viên đá lấp lánh. Dwayne đã giấu kho báu của mình trong ruột con thỏ nhồi bông của Edward. Chiếc hộp Kennedy và cuốn Kinh thánh chỉ là những thứ nhằm đánh lạc hướng để cô không nghi ngờ sự thật. Khi ông ta cầu xin cô đem con trai của họ tới bãi hạ cánh, đó không phải bởi vì ông ta muốn nói lời chào tạm biệt, mà bởi vì ông ta biết Edward sẽ đem theo con Horse. Dwayne đã muốn số kim cương, chứ không phải con trai ông ta.

Vào giây phút đó, Rachel quyết định G. Dwayne Snopes không còn là cha của Edward nữa.

Gabe nắm lấy tay cô. “Trông như thể cuối cùng em cũng đã tìm thấy gia tài của mình, Rach.”

Cô hích vào một viên kim cương bằng đầu mũi sandal của Kristy và biết rằng anh đã sai. Những viên kim cương này không phải là gia tài của cô. Gia tài của cô đang đứng ngay trước mặt cô, nhưng cô không có quyền gì để giành lấy nó.

CHƯƠNG 26

Rachel vẫn chưa thể tắm tấp được cho đến tận gần mười giờ tối hôm ấy sau khi Edward cuối cùng cũng ngủ thiếp đi. Cô tắt nước đi và, trong khi lau khô mình, cô lẩm nhẩm thêm một câu tạ ơn Chúa nữa vì cả Edward và Rosie đều đã được các bác sĩ khẳng định là hoàn toàn khỏe mạnh.

Đã có quá nhiều thứ phải làm kể từ khi họ tìm ra được bọn trẻ. Cal đã khóa đồng kim cương lại cho cô trong chiếc kết sắt cũ của Dwayne, rồi tất cả bọn họ nói chuyện với cảnh sát. Họ cũng đã kiểm tra qua Bobby Dennis, lúc này đang ở trong bệnh viện, và Rachel đã nói chuyện với Carol. Mẹ Bobby đã run lấy bầy và vô cùng mong muốn được tha thứ. Rachel đã đồng ý mà không hề do dự một giây nào.

Nhưng cô không muốn nghĩ đến Bobby lúc này, vì thế cô tập trung vào việc gỡ mái tóc ướt rối tung của mình bằng chiếc lược của Gabe. Cô không có gì vội vã cả. Vào lúc này, Gabe và cái lương tâm đã phát triển quá mức của mình đang ngồi ở ngoài kia chờ cô, và cô biết rằng Quý ngài Hướng đạo sinh đeo đầy huân chương thành tích đó đã sẵn sàng để làm những việc đáng kính nhất. Chiếc lược vướng vào một nút rối, và cô quăng nó xuống.

Nếu cô được làm theo những gì cô muốn, cô và Edward hẳn sẽ quay trở lại căn condo của Kristy để ngủ lại đó qua đêm nay, nhưng Edward và Gabe đã không chịu xa nhau. Cô vẫn không hoàn toàn hiểu được làm thế nào mà mối quan hệ giữa họ đã thay đổi một cách chóng mặt như thế. Điều đó thật mĩa mai. Thứ đã từng một thời dường như là một rắc rối không thể vượt qua được trong mối quan hệ của cô với Gabe đã biến mất, nhưng một hàng rào kiên cố không kém gì vẫn chắn ngang đường đi. Gabe không yêu cô, và cô không thể sống dưới bóng ma của Cherry.

Cô vội xuống để nhặt lên đồng quần áo sạch mà Ethan và Kristy đã đem đến cho cô từ căn condo chỉ để nhận ra chúng không có ở đó. Quấn một chiếc khăn tắm quanh mình, cô mở chốt cửa. “Gabe? Em cần quần áo của em.”

Yên lặng.

Cô không muốn bước ra ngoài như thế này. “Gabe?”

“Anh đang ở trong phòng khách.”

“Quần áo của em đâu?”

“Anh đã đốt chúng rồi.”

“Anh đã làm gì?” Cô phóng ra ngoài hành lang. Cô đã cảm thấy đủ bất lực mà không cần phải đối diện với anh chỉ trong cái khăn tắm này rồi, vì thế cô lao vào phòng anh và tròng vào một trong những chiếc áo sơ mi lao động sạch sẽ của anh. Sau khi vội vàng đóng cửa, cô hùng hổ bước vào trong phòng khách.

Anh trông thoải mái hết sức có thể, uể oải trong một chiếc ghế bành liễu gai, chân gác lên chiếc tủ gỗ thông được dùng như một chiếc bàn cà phê, hai cổ chân bắt chéo, và một lon Dr Pepper trong tay anh. “Có muốn uống gì không?”

Cô ngửi thấy mùi khét và một đám tro đang cháy âm ỉ trong lò sưởi. “Em muốn biết vì sao anh lại đốt quần áo của em!”

“Đừng nói to thể. Em sẽ làm Chip thức giấc mất. Còn anh đốt quần áo của em bởi vì anh không thể chịu đựng được chuyện nhìn vào chúng thêm một giây nào nữa. Em chẳng có một thứ gì trông không kinh dị cả, Rachel Stone. Ngoại trừ đám quần lót của em. Anh rất thích chúng.”

Anh đang xử sự như thể anh không quan tâm đến bất kỳ điều gì trên đời vậy. Đâu rồi người đàn ông căng thẳng, khó tính mà cô đã dần trở nên quen thuộc? “Gabe, có chuyện gì xảy ra với anh thế? Anh không có quyền làm như thế.”

“Với tư cách là ông chủ hiện thời và trong tương lai của em, anh có rất nhiều quyền.”

“Ông chủ ư? Bãi chiếu bóng đã đóng cửa, và em sẽ rời khỏi đây vào ngày mai. Anh không còn là ông chủ của em nữa.”

Vẻ bướng bỉnh trên gương mặt anh cho cô biết rằng anh sẽ không làm điều này trở nên dễ dàng cho cô. “Em đã từ chối kết hôn với anh.” Anh nói. “Vì thế anh không thấy có cách nào khác với chuyện đó ngoài việc thuê lại em làm việc. Nhân tiện đây, anh cũng đã đốt hai chiếc vé xe bus đó cùng với đồng quần áo của em.”

“Không đùa chứ.” Cô sụm xuống trên chiếc ghế trường kỷ, tất cả vẻ hùng hổ trong cô biến mất. Không phải anh cho rằng chỉ bởi vì cuối cùng anh đã gắn bó với con trai cô thì mọi chuyện sẽ trở nên ổn thỏa hết chứ? “Sao anh có thể làm như thế?”

Trong một giây anh không nói gì cả. Rồi anh trao cho cô một nụ cười chậm rãi, có tính toán. “Anh biết em quá rõ, em yêu. Em sẽ không giữ đồng kim cương đó. Điều đó có nghĩa là đã đến lúc chúng ta đàm phán một thỏa thuận.”

Cô nhìn anh với vẻ cảnh giác.

Anh nhìn cô qua vành lon Dr Pepper, rồi hớp lấy một ngụm. Khi hạ lon nước xuống, anh chậm rãi quan sát cô. Vẻ chăm chú của anh làm cô hoàn toàn nhận thức được cái thực tế rằng cô tuyệt đối trần truồng bên dưới chiếc áo sơ mi của anh. Cô khấp chân sát lại.

“Anh sẽ thực hiện một vài thay đổi trong cuộc đời mình.” Anh nói.

“Ồ?”

“Anh sẽ thi lấy chứng chỉ hành nghề ở Bắc Carolina và mở một cơ sở khám chữa bệnh ngay ở Salvation này.”

Mặc dù phiền muộn, cô vẫn không thể không cảm thấy hạnh phúc cho anh. “Em rất vui. Đó chính xác là những gì anh nên làm.”

“Nhưng anh sẽ cần sự giúp đỡ?”

“Giúp đỡ kiểu gì?”

“Thế này ... anh sẽ phải thuê một người làm lễ tân, người có thể phụ mổ khi anh cần giúp đỡ trong một ca phẫu thuật.”

“Em đã có một công việc ở Florida rồi.” Cô chỉ ra. “Và em sẽ không trở thành lễ tân của anh.” Tại sao anh lại phải tàn nhẫn như thế này? Anh không hiểu rằng chuyện rời xa anh khó khăn đối với cô thế nào hay sao?

“Đó không phải là công việc mà anh đang đề nghị em.” Anh nói một cách ngạo mạn. “Mặc dù thì thoả nếu em xung phong giúp đỡ thì anh chắc rằng anh sẽ rất cảm kích. Nhưng không, những gì anh đang nghĩ dành cho em mang tính chất một sự nghiệp hơn là một công việc.”

“Một sự nghiệp? Làm gì?”

“Những việc mà anh cần phải làm cho xong.”

“Ví dụ?”

“Ví dụ ...” Anh dường như đang suy nghĩ. “Giặt là. Anh không ngại chuyện nấu ăn và rửa bát, nhưng anh không thích giặt là.”

“Anh muốn em giặt là cho anh ư?”

“Cùng với những việc khác.”

“Tiếp tục đi.”

“Trả lời điện thoại vào buổi tối. Khi không làm việc, anh không thích trả lời điện thoại. Em sẽ phải làm điều đó. Nếu là ai đó trong gia đình anh gọi thì anh sẽ nói chuyện. Ngoài ra, em sẽ phải xử lý chuyện đó.”

“Giặt là và trả lời điện thoại. Đây được cho là sự nghiệp mới của em sao?”

“Và cân đối thu chi cho anh. Anh thực sự ghét chuyện đó. Anh đơn giản là không thể làm được cái việc theo dõi từng đồng xu một đó.”

“Gabe, anh là người rất giàu có. Anh thực sự cần phải chú ý đến tiền bạc của mình cẩn thận hơn.”

“Đó là điều mà mấy anh em trai của anh cứ nói mãi, nhưng anh chỉ là không có hứng thú.”

“Giặt là, trả lời điện thoại, và cân đối thu chi. Là thế sao?”

“Khá nhiều. Ngoài trừ thêm một việc nữa.”

“Là gì?”

“Sex. Đó là phần chính trong công việc của em.”

“Sex ư?”

“Nó được ưu tiên trước tất cả mọi thứ khác. Trước cả vụ thu chi kia.”

“Sex với anh ư?”

“Đúng thế.”

“Anh muốn *trả lương* cho em để quan hệ với anh ư?”

“Cộng thêm với giặt là và trả lời điện thoại và ...”

“Anh muốn *trả lương* cho em! Đây là sự nghiệp mới của em! Trở thành nhân tình toàn thời gian và quản gia bán thời gian của anh sao?”

“Cái vụ nhân tình đó ... Nghe hay lắm. Anh đại loại là rất thích cái ý tưởng có một cô nhân tình. Nhưng bởi vì Chip và cái thực tế rằng đây là một thị trấn nhỏ bé, nên chúng ta sẽ phải kết hôn.” Anh giơ tay lên. “Giờ anh biết rằng em không muốn làm điều đó, vì thế em sẽ không phải coi nó là một cuộc hôn nhân thực sự ngay lập tức đâu. Thay vào đó, nó có thể chỉ đơn thuần là một thỏa thuận kinh doanh ...” Mắt anh hẹp lại. “... một điều mà một kế toán đầu óc bã đậu như em nên cảm thấy cảm kích.” Anh ngồi thẳng lên trên ghế. “Anh cần sex, em cung cấp nó. Hoàn toàn là thương mại.”

“Ôi, Gabe...”

“Trước khi em trở nên quá phần nộ, chúng ta sẽ nói về rất nhiều tiền ở đây.”

Mặc dù cô biết rằng cô không nên, nhưng cô không thể không hỏi. “Bao nhiêu?”

“Vào cái ngày chúng ta kết hôn, anh sẽ đưa cho em một cuốn séc có tổng trị giá ...” Anh dừng lại, gãi gãi lên đầu. “Em muốn bao nhiêu?”

“Một triệu đô la.” Cô nạt, giận dữ với chính bản thân mình vì đã lên tiếng hỏi. Nhưng anh nói đúng. Số kim cương được cất giấu an toàn của Dwayne sẽ không bao giờ là của cô. Cuối cùng cô cũng hiểu được điều đó.

“Okay. Một triệu đô la.”

Cô trở mắt nhìn anh.

Anh nhún vai. “Anh không quan tâm nhiều thế đến tiền bạc, trong khi em lại có. Thêm nữa, em sẽ phải trải qua hầu hết thời gian không mặc gì. Điều đó có vẻ công bằng.”

Cô sụm xuống trên đồng gối. Cái ý nghĩ rằng một người đàn ông hoàn toàn vô vọng về tiền bạc của mình như thế này được phép trôi nổi tự do trên đời thật là đáng sợ.

Cô cảm thấy như thể mình đang thở quá nhanh. Chỉ cái thực tế rằng anh có một triệu đô la cũng đã không thể tin được rồi, chứ đừng nói đến cái ý niệm rằng anh muốn đưa nó cho cô. Giá như anh dâng tặng tình yêu thay vào đó, cô tóm lấy ý nghĩ đó trong một lát.

Anh thả hai chân ra và đặt xuống sàn nhà. “Anh biết em có những nghi ngờ về hôn nhân bởi vì rắc rối giữa anh và Chip, nhưng có lẽ em đã nhận ra rắc rối đó đã không còn nữa.”

Cô nghĩ đến cái cách mà Gabe và Edward đã đối xử với nhau tối hôm đó. “Em vẫn không

hoàn toàn hiểu vì sao điều đó xảy ra được. Em biết không chỉ là vì vụ bắt cóc. Em đã nhìn thấy cái cách anh và nó đối xử với nhau sáng hôm nay. Tại sao một chuyện nghiêm trọng như thế lại có thể biến mất nhanh thế được?”

“Em đã bao giờ đánh thẳng bé chưa?”

“Dĩ nhiên là chưa rồi.”

“Đó, nếu em đã từng làm thế, em sẽ không cần phải hỏi câu hỏi đó. Và đó là một điều khác nữa, Rachel. Ngoài sex. Anh sẽ góp một phần ngang bằng trong việc nuôi dạy Chip. Chúng ta cùng nhau đưa ra những quyết định về thằng bé.” Giọng anh trở nên nghiêm túc một cách chết người. “Anh sẽ không để em tách nó ra khỏi anh. Anh đã mất một đứa con, và anh sẽ không mất thêm một đứa nữa. Nếu điều đó có nghĩa là phải xé tan hàng trăm vé xe bus và đốt từng món quần áo mà em có, thì anh cũng sẽ làm.”

“Thằng bé không phải là con anh.”

“Sáng hôm qua nó không phải, nhưng hôm nay nó là con anh.”

Cô không thể lên tiếng. Tại sao anh lại làm việc này trở nên khó khăn như thế?

“Em có thể đã nhận ra tất cả những người nhà Bonner đối với trẻ con đều rất nghiêm túc.”

Cô nghĩ đến cái cách Ethan và Cal đối xử với Edward. Cũng nhiều như họ căm ghét cô, họ chưa bao giờ thể hiện với thằng bé bất cứ điều gì ngoài sự ân cần. Và buổi sáng hôm nay Rosie đã được chuyển tay từ người này sang người kia, như thể mỗi một người trong số họ đều phải chịu trách nhiệm về sức khỏe của con bé vậy. “Em có nhận ra.”

“Vậy thì thỏa thuận.”

“Gabe, em đã gần như không thể sống sót qua một cuộc hôn nhân bất hạnh, và em sẽ không bắt mình phải chịu đựng điều đó lần thứ hai. Nếu có bao giờ em kết hôn lại lần nữa, đó phải là vì tình yêu.”

Mắt anh như thể rách ra vì phẫn nộ. “Em có thực sự nghiêm túc nghĩ rằng em có thể ngồi đây và nói với anh rằng em không yêu anh, và anh sẽ tin em không? Anh không ngốc nghếch, Rachel. Bất chấp những thứ cao cả mà em đã nói về chuyện trở thành một người đàn bà buông thả, em là một người câu nệ về đạo đức như bất cứ ai mà anh biết, và nếu như em không yêu anh thì không có cách nào em lại để anh chạm vào em cả, chứ đừng nói là được trải qua vài đêm tuyệt nhất trong cuộc đời anh trên giường của em.”

Cô suy nghĩ một cách nghiêm túc về chuyện đấm anh một cú. Thay vào đó, cô nghiêng răng lại. “Tình yêu của em không phải là vấn đề ở đây.”

Anh nhìn cô với vẻ trống rỗng.

Cô chụp lấy một chiếc gối trên ghế trường kỷ và quăng nó vào anh.

“Chết tiệt! Em làm đổ mất lon Dr Pepper của anh rồi.”

Cô nhảy dựng lên. “Em ra khỏi đây thôi.”

Anh dần lon nước xuống và cũng nhảy dựng dậy. “Em không phải là người biết điều, Rachel. Đã từng có ai chỉ ra điều đó cho em chưa?”

“Biết điều ư!” Cô phun phì phì một cách điên tiết. “Chỉ bởi vì em không trở thành một đối tượng bố thí của anh nên anh nghĩ rằng em không biết điều ư?”

“Đối tượng bố thí? Em nghĩ em là như thế sao?”

“Em *biết* điều đó. Ethan không phải là *vị thánh* duy nhất trong gia đình Bonner.”

“Em nghĩ anh là một vị thánh à?” Thay vì trở nên bức bối, trông anh lại có vẻ hài lòng hơn.

“Anh em ...” Cô lẩm bẩm.

Anh rửa ngón tay trở về phía cô. “Anh sẽ cưới em, Rachel. Vì thế hãy cố mà thẩm thấu điều đó qua cái đầu của em ngay đi.”

“Tại sao anh lại muốn cưới em? Anh không yêu em!”

“Ai nói đấy nhỉ?”

“Đừng có đùa giỡn với em. Chuyện này quá quan trọng.” Cơn giận dữ trong cô bay mất, cô cắn chặt môi. “Làm ơn đi, Gabe.”

Anh đến bên cô ngay lập tức và kéo cô ngồi xuống ghế trường kỷ bên cạnh anh. “Tại sao anh lại đùa giỡn với em về một chuyện như thế này chứ? Em không nghĩ rằng nó cũng rất quan trọng với anh sao?”

“Không phải theo cách đối với em. Anh quan tâm đến em, nhưng em cần nhiều hơn. Anh không thể hiểu được điều đó hay sao?”

“Dĩ nhiên là anh hiểu. Rachel, em không biết anh cảm thấy thế nào về em ư?”

“Không phải theo cái cách anh cảm thấy về Cherry, điều đó là chắc chắn.” Cô ghét vẻ sắc nhọn mà cô nghe thấy trong giọng nói của mình, ghét chính bản thân cô vì đã ghen tuông với một người đàn bà đã chết.

“Cuộc sống của anh với Cherry đã kết thúc rồi.” Anh lặng lẽ nói.

Cô nhìn trân trân vào hai bàn tay. “Em không nghĩ có lúc nào đó nó sẽ kết thúc. Và em không thể sống trong sự ganh đua.”

“Em không ganh đua gì với Cherry cả.”

Anh không hiểu điều đó chút nào. Cô xoắn các ngón tay và nghĩ về chuyện bước ra khỏi căn phòng, nhưng cô chỉ còn lại đủ khả năng chiến đấu để cho anh một cơ hội nữa. “Vậy hãy nói với em một điều gì đó tồi tệ về cô ấy xem.”

“Ý em là gì?”

Một phần trong cô bảo cô hãy lùi lại khi lòng kiêu hãnh của cô vẫn chưa bị sút mẻ, nhưng có nhiều thứ quan trọng hơn là lòng kiêu hãnh. “Anh nói em không phải ganh đua gì với cô ấy, nhưng em không cho rằng đó là sự thật.” Cô cảm thấy nhỏ nhen và đau đớn. Cô không thể nhìn anh, vì thế cô tiếp tục ngắm nghía bàn tay của mình. “Em cần nghe một điều gì đó tồi tệ về cô ấy.”

“Chuyện này thật ngớ ngẩn.”

“Với anh thì có thể, nhưng với em thì không.”

“Rachel, tại sao em phải bắt mình chịu đựng chuyện này?”

“Phải có điều gì đó về cô ấy mà không tuyệt diệu đến thế. Ý em là ... Cô ấy có ngáy không?” Cuối cùng cô cũng ngẩng lên và nhìn anh tràn trề hi vọng. “Em không ngáy.”

Anh trượt tay của mình lên hai bàn tay đang siết chặt của cô. “Cô ấy cũng không.”

“Có thể cô ấy ... Em không biết nữa. Quăng vào trong thùng rác trước khi anh có cơ hội đọc chẳng hạn?”

“Một hay hai lần gì đó, anh đoán thế.”

Cô ghét vẻ trắc ẩn mà cô nhìn thấy trên gương mặt của anh, nhưng cô cần phải đi qua hết chuyện này. Đầu óc cô tìm kiếm một điều gì đó mà một người phụ nữ gần như là hoàn hảo có thể đã làm. “Cô ấy có bao giờ ... sử dụng dao cạo của anh để cạo chân cô ấy không?”

“Cô ấy không thích đám dao cạo của anh.” Anh dừng lại và nhìn cô với vẻ chăm chọc. “Không giống như em.”

Cô bắt đầu cảm thấy tuyệt vọng. Chắc chắn là phải có điều gì đó chứ. “Em là một đầu bếp rất giỏi.”

Nếu như có điều gì đó, thì đó là vẻ mặt anh trở nên thậm chí còn thông cảm hơn. “Cô ấy nướng bánh ít nhất một tuần một lần.”

Lần duy nhất mà Rachel cố gắng nướng bánh thì cô đã giết chết lớp men. “Em gần như chưa bao giờ bị nhận giấy phạt giao thông.”

Anh nhướn một bên mày.

Cô vội vàng nói tiếp. “Và đôi khi những người tốt bụng một cách khác thường lại kể chuyện đùa không giỏi. Họ đại loại là làm rối tung những điểm nhấn lên.”

“Em đang tiến đến gần rồi đấy.” Anh hôn lên trán cô, rồi thả cô ra và ngồi thụp xuống phía góc của ghế trường kỷ. “Em thực sự muốn trải qua chuyện này, đúng không? Mặc dù nó không liên quan gì đến em cả.”

“Cô ấy dường như quá hoàn hảo.”

Anh hít vào một hơi thật sâu. “Thôi được. Nghe cho rõ đây bởi vì anh sẽ chỉ nói điều này một lần thôi, vì thế tốt hơn hết em nên chú ý. Anh yêu Cherry bằng cả trái tim mình, và giờ anh cũng cảm thấy như thế đối với em.”

Cô thở ra một hơi dài, chậm rãi.

Anh nói. “Có thể em đã không thể cứu rồi được linh hồn Dwayne, nhưng chắc chắn là em đã cứu được linh hồn anh. Em đã kéo anh ra khỏi tình trạng trầm mặc mà anh đã vướng vào kể từ khi cuộc đời anh bị lật úp. Anh đã bắt đầu sống trở lại.”

Cô có thể cảm thấy mình đang tan ra, và cô dịch về phía anh, nhưng anh giờ tay ra. “Anh vẫn chưa xong. Em là người khơi ra chuyện này, vì thế giờ em phải lắng nghe. Cherry cô ấy ... Cô ấy gần như là quá tốt. Cô ấy không bao giờ nổi nóng, và dù anh có cố gắng đến mức nào, anh cũng không thể làm cho cô ấy thốt ra một từ xấu xa về bất cứ ai, bao gồm cả những kẻ đê tiện thực sự. Ngay cả khi cô ấy mệt mỏi hay cảm thấy không khỏe hay Jamie làm gì đó hư đốn thì cô ấy cũng không quát nạt hay cau có, cô ấy chỉ im lặng. Cô ấy dịu dàng quá mức.”

“Điều đó làm em cảm thấy khá hơn rất nhiều.” Cô nói cộc lốc.

“Nào đây là phần mà anh sẽ chỉ nói một lần.” Anh hít vào một hơi thật sâu. “Đôi khi sống với Cherry hơi giống như là sống với Đức Mẹ Teresa hay ai đó tương tự. Cô ấy quá dịu dàng, quá biết điều, quá mức *tuyệt vời*, đến mức mà anh không có cơ hội cho những lỗi lầm khi nó liên quan đến những nhược điểm của anh.”

Niềm hạnh phúc mở tung ra trong cô như một dải cầu vồng. “Thật chứ?”

“Thật.”

“Thế còn với em?”

Anh mỉm cười. “Anh có *rất nhiều* cơ hội cho những lỗi lầm.”

Cô nhìn anh cười rạng rỡ.

“Một điều nữa.” Anh cau mày. “Cherry thường hay ngâm nga. Khi cô ấy đang nấu nướng, đang dọn dẹp, ngay cả khi đang đọc báo, cô ấy đều ngâm nga. Đôi khi chuyện đó không sao, nhưng có những lúc điều đó gần như làm anh phát điên lên.”

“Ngâm nga bữa bãi có thể gây ra bực mình.” Rachel phát hiện ra cô bắt đầu cảm thấy thích Cherry Bonner rồi.

“Và vấn đề là ... bởi vì cô ấy luôn luôn bỏ qua những nhược điểm của anh nên anh không bao giờ có thể lên mặt với cô ấy vì những điểm yếu của cô ấy.”

“Khổ thân anh.” Cô bậm chặt môi. “Cô ấy có ... Em biết thật xấu xa khi hỏi điều này, nhưng ... ở trên giường?”

Anh bắt đầu trông có vẻ buồn cười. “Em có cả tấn cảm giác bấp bênh, đúng không?”

“Đừng bận tâm, quên điều em vừa hỏi đi.”

“Sẽ là bất công cho Cherry nếu như anh đưa một quả bom sex như em ra làm tiêu chuẩn để so sánh.”

Mắt cô mở to, và cô cười rạng rỡ. “Thật chứ?”

Anh bật cười.

Cô lao mạnh qua ghế trường kỷ, và vòng tay anh thít chặt quanh người cô như thể anh sẽ không bao giờ thả cô ra nữa. Môi anh lướt trên mái tóc cô, và giọng anh trở nên trầm đục vì xúc cảm. “Cherry là tình yêu thời niên thiếu của anh, Rach. Còn em là tình yêu của tuổi trưởng thành. Và anh yêu em thật lòng, với toàn bộ trái tim anh. Đừng bỏ anh nhé.”

Cô không thể trả lời bởi vì miệng anh đã bao phủ lên miệng cô, và cô lạc lối trong nụ hôn quá choáng ngợp đến mức không còn gì có thể tồn tại nữa.

Khi họ rời nhau ra, cô thấy mình đang ngậy người nhìn vào trong mắt anh, và nó giống như đang nhìn vào trong tâm hồn anh vậy. Tất cả những rào cản giữa họ đều đã biến mất.

“Em không quên điều gì chứ?” Anh thì thầm.

Cô nghiêng đầu với vẻ thắc mắc.

Anh lướt nhẹ lên môi cô. “Không phải là em quên nói, ‘Em cũng yêu anh, Gabe’ sao? Chuyện đó thì thế nào?”

Cô lùi lại, mỉm cười nhìn sâu vào trong mắt anh. “Có nghi ngờ gì về điều đó không?”

“Em không phải là người duy nhất cần nghe những lời đó.”

“Em yêu anh, Gabe. Từ tận trong sâu kín tâm hồn em.”

Anh rùng mình. “Không nói đến chuyện rời bỏ anh nữa chứ?”

“Không có chuyện đó nữa.”

“Không tranh cãi gì thêm về chuyện kết hôn chứ?”

“Không một lần nào nữa.”

“Em sẽ chịu đựng anh em trai của anh chứ?”

“Đừng có nhắc em.”

“Và Chip sẽ thuộc về cả hai chúng ta chứ?”

Cô gật đầu, không thể lên tiếng. Giờ khi anh đã chân thành về điều đó thì với con trai cô Gabe Bonner sẽ là một người cha tuyệt vời hơn rất nhiều so với những gì Dwayne Snopes có

thể đã từng mơ đến.

Cô vuốt ve những đường nét bừng bình trên quai hàm anh, hôn anh lần nữa. Cô muốn cười phá lên và ca hát và khóc òa cùng một lúc. Những cảm xúc là quá choáng ngợp, vì thế cô giấu chúng phía sau câu đùa nhẹ nhàng. “Đừng nghĩ rằng em sẽ quên về vụ một triệu đô la đó. Anh nói đúng về chuyện em sẽ không giữ lại số kim cương, và anh không có khả năng quản lý số tiền mà anh có.”

“Còn em thì có ư?”

Cô gật đầu.

“Em nói đúng.” Anh thở dài. “Tuy vậy, về vụ một triệu đô la, người đàn ông có quyền trông đợi một điều gì đó đặc biệt.” Không cảnh báo gì, anh bế cô lên tay. Khi anh đưa cô về phòng ngủ của mình, một tay anh vuốt ve chiếc móng trần của cô. “Để anh nghĩ xem ... Có trò hay ho nào đáng giá một triệu đô không nhỉ?”

Cả tá ý tưởng lướt qua trong đầu cô.

“Đầu tiên anh sẽ lột trần em ra.” Giọng thì thầm khàn khàn của anh làm cô rùng mình. “Rồi anh sẽ để em nằm dài trên chiếc giường đó và yêu từng phần nhỏ nhất của em.”

Một tiếng rên rỉ nhẹ nhàng thoát ra khỏi đôi môi của cô.

“Và Rach này, Chip đã ngủ say như chết rồi, vì thế chúng ta có toàn bộ thời gian trên đời này. Anh sẽ thực hiện chuyện này thật chậm rãi.”

Cô vật lộn để có thể thở.

Anh đặt cô đứng xuống, rồi chốt cửa phòng ngủ. Anh quay trở lại bên cô ngay lập tức, và ngón tay anh quét lên xương cổ của cô khi anh tháo cúc chiếc áo. Anh cúi đầu xuống cổ cô và gặm nhấm da cô. Chiếc áo tuột xuống sàn nhà. Anh rúc vào, gặm nhấm và chơi đùa theo cách của riêng mình từ điểm thơm tho này đến điểm ngọt ngào khác.

Khi cô không thể chịu đựng được thêm nữa, cô liền kéo mạnh quần áo của anh và không dừng lại cho đến khi anh cũng hoàn toàn trần truồng.

Cơ thể của anh. Cô uống vào hình ảnh những cuộn cơ bắp, những đường lằn giữa mảng da sam nắng và phần sáng hơn, mảng lông sẫm màu trên ngực anh và phía dưới bụng anh. Cô úp lấy anh, cảm nhận sức mạnh nặng nề ở đó, chiều dài đàn hồi, yêu âm thanh trong hơi thở ngắt quãng của anh.

Họ ngã ra giường và khám phá ra không ai trong số họ có đủ kiên nhẫn để chậm lại. Cô cần sức nặng của anh phía trên cô, neo cô xuống chiếc giường này, ngôi nhà này, thị trấn này – gắn kết hai bọn họ lại với nhau mãi mãi. Và anh cũng cần điều đó.

Chỉ khi anh đã chôn vùi mình thật sâu trong cô thì họ mới chậm lại. Cô quấn hai chân quanh người anh, yêu cái cảm giác hoàn toàn rộng mở cho anh, cái cảm giác hoàn toàn được anh chiếm hữu.

Đôi mắt xám của anh nhìn sâu vào trong mắt cô. “Anh yêu em, Rachel.”

Cô nhắc bàn tay đang quấn quanh hông anh lên và di chuyển nó lên phía sau cổ anh, che chở anh khi cô mỉm cười với tình yêu của chính mình trước khi thì thầm những lời mà cô biết là anh rất muốn nghe. “Em yêu anh, Gabe.”

Anh di chuyển bên trong cô, và nỗi đam mê của họ bay vút lên, nhưng không ai trong số họ quay đi. Ánh mắt họ gắn chặt vào nhau, không sẵn lòng đầu hàng trước bản năng nguyên sơ lúc này đang nài xin sự riêng tư của cảm giác yếu đuối sâu thẳm nhất.

Anh không cúi đầu xuống hõm cổ của cô mà giữ nó phía trên cô, đam mê nhìn xuống. Cô không quay má tỳ lên gối mà *đăm đăm* nhìn lên.

Việc mở lối tâm hồn cho một người khác, cho dù là người mà mình yêu thương sâu sắc, vốn là vô cùng liều lĩnh và trong lúc này nó làm cho mọi chuyển động của họ đều trở nên mãnh liệt đến không ngờ.

Màu xanh nuốt chửng màu xám bạc. Màu xám bạc ngấu nghiêng màu xanh.

“Ôi, Rach ...”

“Tình yêu của em ...”

Mắt mở lớn, họ cùng nhau lên đỉnh trong sự đồng điệu của hai tâm hồn.

LỜI KẾT

“Tôi không biết có chuyện gì xảy ra với tôi nữa. Chỉ là hình như tôi không thể nào quyết định được.” Rachel bậm môi giữa hai hàm răng, hình ảnh hoàn hảo của một người phụ nữ đang không thể đưa ra quyết định ngoại trừ tia sáng lấp lánh tinh quái trong đôi mắt. “Chú nói đúng, Ethan. Tôi lẽ ra nên nghe theo lời chú. Chiếc ghế trường kỷ trông hợp lý hơn nếu đặt bên cạnh cửa sổ.”

Ethan trao đổi một cái nhìn chịu đựng với ông anh cả của mình. “Hãy chuyển nó lại về phía cửa sổ thôi, Cal.”

Gabe đứng nhìn từ trên ngưỡng cửa với một cảm giác vô cùng buồn cười khi hai người anh em của mình khệ nệ nhắc cái ghế trường kỷ nặng nề lên cho đến khi nó một lần nữa được đặt trở lại phía dưới khung cửa sổ trước nhà. Anh thích nhìn Rachel hành hạ hai người anh em của mình. Cô bắt Ethan đi lấy đồ rồi đem đến cho cô, và khi Cal đến thăm, cô lại sản sinh ra cái nhu cầu tham lam vô độ là cần phải sắp xếp lại toàn bộ đồ đạc mà họ đã mua cho ngôi nhà trên núi.

Cô vẫn giữ một mối ác cảm sâu sắc với Cal, và vì thế, mặc dù anh luẩn quẩn xung quanh ít thường xuyên hơn, nhưng anh lại phải chịu đựng những điều tồi tệ nhất về chuyện đó. Cô lừa phỉnh anh đi đến trường với Chip vào mùa thu năm ngoái trong cái dự án trình diễn và thuyết giảng của thằng bé, và cô bắt anh phải ký hàng tấn ảnh cho tất cả những đứa trẻ mà cô gặp mặt. Cô vẫn thích tiết kiệm tiền, vì thế cô cũng đã bắt anh phải đồng ý khám chữa bệnh miễn phí

hoàn toàn trong tương lai cho Chip và những đứa con khác của cô và Gabe, tất cả con cái của Ethan và Kristy, và cho chính cô, miễn sao cô không cần phải cởi quần áo ra. Cal đã có gan mà tranh cãi với cô về vấn đề cuối cùng đó.

Cho dù Rachel có yêu sách gì với hai người anh em của mình thì Gabe cũng giả vờ ngờ ngẩn, như thể anh không biết chuyện gì đang xảy ra vậy. Chuyện đó làm họ phát điên, nhưng họ không bao giờ phản nản bởi vì họ vẫn còn cảm thấy có lỗi về khoảng thời gian khó khăn mà họ đã gây ra cho cô. Để chuộc lỗi, họ làm theo những gì cô yêu cầu, và cô thưởng cho họ bằng cách thậm chí còn đưa ra nhiều yêu sách hơn.

Mới chỉ sáng nay Gabe đã hỏi cô chính xác là cô định kéo dài chuyện này đến bao lâu nữa, và cô nói rằng cô hình dung có thể tận hưởng thêm khoảng sáu tháng nữa, nhưng anh nghi ngờ điều đó. Cô không có một chút bản năng giết người nào trong người, và hai người anh em của anh có thể trở thành những tên khốn vô cùng quyến rũ khi họ quyết tâm làm điều đó. Và trong một thời gian dài cho đến nay, cô đã chơi những trò tình quái nhiều hơn là trừng phạt.

Cal đặt đầu ghế của mình vào đúng chỗ và quăng cho Gabe một cái nhìn bức tức. “Nói anh biết thêm một lần nữa xem, Rach. Tại sao vị thánh lười biếng mà em đã cưới đó lại không thể giúp em sắp xếp đồ đạc?”

Rach vói xuống vuốt ve Snoozer, con mèo tam thể của họ. “Nào, Cal, anh biết là Gabe bị tật ở lưng rồi còn gì. Em chỉ không nghĩ rằng làm cho nó trầm trọng hơn là một điều khôn ngoan thôi.”

Cal lẩm bẩm điều gì đó nghe như thế “Tật ở lưng ư, cái mông đây này.”

Rachel giả vờ như cô không nghe thấy, trong khi Gabe cố gắng ủng hộ người vợ yêu dấu của mình bằng cách làm ra vẻ như một người thực sự bị tật ở lưng vậy.

Khi anh thò thân trên ngưỡng cửa, anh nhận ra rằng sau một năm kết hôn, anh vẫn không hề tiến gần đến cảm giác mệt mỏi khi ngắm nhìn cô. Trong buổi nấu ăn ngoài trời ngày hôm nay, cô mặc một chiếc quần soóc đi bộ cắt may và một chiếc áo bầu lụa, cả hai thứ đều có màu xanh tía của hoa lan dạ hương vốn đã xuất hiện trước nhà trong mùa xuân này. Một đôi hoa tai nam kim cương nhỏ đủ đưa trên sợi dây mỏng tang sáng lấp lánh qua những lọn tóc màu nâu đỏ, lúc này nó đã được cắt ngắn hơn nhưng vẫn hơi rối, đúng theo cái cách mà anh thích. Anh đã mua cho cô một đôi hoa tai kim cương lớn hơn, nhưng cô đã bắt anh phải đổi chúng, nói rằng kích thước như thế này phù hợp với cô hơn.

Điều mà anh thích nhất về vẻ bề ngoài của cô ngày hôm nay – và hầu hết mọi ngày, nếu nói về chuyện đó – là đôi dép của cô, một đôi sandal mảnh khảnh màu bạc với cái gót cao vút nhọn hoắt. Anh yêu những đôi sandal đó. Anh yêu tất cả những đôi dép mà anh mua cho cô.

“Cal, chiếc ghế bành đó ... Em ghét phải nhờ, nhưng anh luôn quá ngọt ngào trong chuyện giúp đỡ em. Liệu anh có phiền nếu di chuyển nó đến gần lò sưởi hơn không?”

“Không hề.” Gabe gần như có thể nghe thấy tiếng Cal nghiêng rằng khi ông anh trai của anh nhắc chiếc ghế lên và băng qua căn phòng.

“Hoàn hảo.” Rachel cười rạng rỡ với Cal.

Cal trông tràn trề hi vọng. “Thật chứ?”

“Không, anh nói đúng. Nó trông chẳng hoàn hảo chút nào. Có lẽ nên để cạnh ghế trường kỷ chẳng?”

Vào đúng lúc đó, cánh cửa sau nhà bật mở và Jane phóng băng qua họ vào trong phòng tắm. Cal liếc nhìn đồng hồ và thở dài. “Đúng như lịch trình.”

“Ba bà bầu và một cái phòng tắm.” Ethan lắc đầu. “Không phải cảnh tượng đẹp để gì. Em hi vọng là anh sẽ hoàn thành việc mở rộng ngôi nhà này sớm, Gabe.”

“Sẽ xong trước mùa đông.”

Không giống như những người khác, bố mẹ anh đã thích Rachel ngay giây phút họ gặp cô, và mẹ anh đã chuyển nhượng ngôi nhà trên núi cho họ như là một món quà cưới. Mặc dù họ có đủ tiền để mua một ngôi nhà xa xỉ hơn nhiều, nhưng cả hai người họ đều thích sống trên đỉnh Núi Heartache, và họ thậm chí còn không thêm cân nhắc đến chuyện chuyển đi. Tuy vậy, họ cần nhiều phòng hơn, vì thế họ đang xây một khu nhà mở rộng hai tầng trên cao ngay phía sau được thiết kế hoàn toàn theo lối kiến trúc mộc mạc của ngôi nhà, trong khi nó lại cho họ có thêm khoảng không gian mà họ cần đến.

Bất chấp toàn bộ đồng xây dựng hỗn độn, Rachel vẫn muốn tổ chức một bữa tiệc ngoài trời trong gia đình để ăn mừng sự việc Gabe chính thức nhận nuôi Chip. Đó là một sự kiện lớn cho tất cả mọi người trong gia đình ngoại trừ Chip và Gabe. Họ đã nhận nhau một năm trước vào cái đêm Rachel bị tống vào tù rồi.

“Chỉ ít thì mỗi lúc chúng ta chỉ có một trong những bà vợ nôn ọe.” Ethan nói. “Nhớ lại khi tất cả chúng ta ở đây trong đêm Noel, và cả Rachel lẫn Kristy cùng bị nôn một lúc.”

Cal rùng mình. “Đó không phải là một chuyện mà bất cứ ai trong chúng ta có thể quên được.”

Để tránh đồng gạch vụn xây dựng, họ đã lập một khu picnic gần khu vườn của Rachel, lúc này đang khoe sắc sỡ với những bụi hoa hồng mà họ đã trồng, và giờ Kristy gọi vọng vào từ phía cửa sổ đầu hồi. “Rachel, ra đây nào. Em phải nhìn thấy trò mới của Rosie.”

“Em sẽ ra ngay đây.” Cô vỗ lên lưng Cal. “Chúng ta có thể hoàn thành việc này sau.”

Con mèo lút cút theo sau khi Rachel khệ nệ bước về phía cửa. Cô để toàn bộ sức nặng của mình trên gót chân và cái bụng lùm lùm của mình dẫn đường. Gabe cảm thấy một làn sóng tự hào thuần chất đàn ông dâng lên vì biết rằng anh đã làm điều đó với cô. Trong một tháng nữa đứa bé sẽ ra đời, và không ai trong hai người họ có thể chờ được.

Ngay khi Rachel biến mất, Cal và Ethan liền đổ ập xuống ghế trường kỷ mà họ đã phải di chuyển đến bốn vị trí khác nhau. Gabe cảm thấy tội nghiệp và đem cho họ mỗi người một chai bia. Rồi anh ngồi xuống trên chiếc ghế bành mà anh ngờ là anh sẽ phải vật lộn để đem nó về chỗ cũ ngay khi anh em của anh rời khỏi đó và nhắc lên chai bia của mình. “Đây là dành cho ba người đàn ông may mắn nhất trên trái đất.”

Cal và Ethan mỉm cười, và trong một lát, họ chỉ ngồi đó nhắm nháp chai bia của mình và nghĩ về chuyện họ đã thực sự may mắn đến chừng nào. Cal đã hoàn thành năm đầu tiên về khóa học y khoa ở UNC, và anh với Jane đều rất thích cuộc sống ở trên Đồi Chapel. Những kiến

trúc sư đã hoàn thành những kế hoạch cải tạo mà sẽ làm cho cái lằng tểm đó trở nên một khu nhà hiện đại rộng lớn. Nó sẽ trở thành ngôi nhà vĩnh viễn cho họ khi Cal hoàn thành khóa thực tập của mình và quay trở lại tham gia vào cơ sở khám chữa bệnh của bố anh.

Ethan dường như cuối cùng cũng tìm được sự bình yên trong vai trò là một mục sư của mình, mặc dù anh vẫn phàn nàn về hàng loạt những thư ký nhà thờ mà anh đã phải chịu đựng trong một nỗ lực vô vọng nhằm để thay thế chỗ của Kristy, vì vợ anh không chịu rời bỏ công việc dạy dỗ ở trường mầm non của mình để quay lại làm việc cho anh. Và Rachel ...

Chip lao vào trong nhà, theo sau là Sammy, chú chó Lab lông đen một năm tuổi của nó. Sammy xông về phía Gabe, trong khi Chip chạy về phía Cal. “Rosie đúng là một cái gai.”

“Lần này thì con bé làm gì thế, anh bạn nhỏ?” Cal ôm chầm lấy con trai của Gabe. Từ phía sau ngôi nhà, cái bánh xe trên chuồng chuột đồng kêu lên ken két.

“Phá tan cái pháo đài của con ngay sau khi con vừa xây xong.”

“Con không phải chịu đựng điều đó.” Cal nói. “Bảo con bé là *không*. Hoặc xây pháo đài của con ở phía trước nơi mà con bé không thể tìm thấy con.”

Chip nhìn anh với vẻ quở trách. “Em ấy chỉ giúp đỡ thôi, và em ấy không cố ý làm hỏng.”

Cal đảo tròn mắt. “Một hôm nào đó con và bác Cal của con sẽ phải có một cuộc nói chuyện thật dài về chuyện đối phó với phái đẹp thôi.”

Chip lảng vảng về phía Gabe, bò lên lòng anh, và ngồi ngay ngắn ở đó. Sáu tuổi đầu, nó đã bắt đầu lớn bổng lên và chẳng bao lâu chân nó sẽ chạm sàn, nhưng nó vẫn thích cuộn tròn trong lòng Gabe. Con Lab yêu quý của Chip nằm dài vắt ngang chân Gabe. “Bố biết con đang nghĩ là chuyện gì sắp xảy ra không?”

Gabe hôn nhẹ lên đỉnh đầu thẳng bé. “Gì thế, con trai?”

Chip thở dài với vẻ cam chịu. “Con nghĩ là khi con và Rosie lớn lên, có lẽ bọn con sẽ lấy nhau, giống như bố với mẹ ấy.”

Ba người đàn ông không cười trước lời tuyên bố đó. Tất cả bọn họ đã thống nhất là sẽ tôn trọng sợi dây ràng buộc bí ẩn đã hình thành giữa hai đứa trẻ, mặc dù không ai trong số họ hoàn toàn hiểu được điều đó.

“Đôi khi người đàn ông phải làm những gì mà một người đàn ông phải làm.” Cal nhận xét.

Chip gật đầu. “Đó là những gì mà con đã nghĩ.”

Đến lúc này thì tất cả bọn họ đều cười phá lên.

Một tiếng gào ầm ĩ của Rosie vọng đến từ phía sân bên hông nhà. Sammy ngẩng đầu lên khỏi chân Gabe, còn Chip thở dài. “Tốt hơn hết là con nên ra thôi. Em ấy đã xoay ông bà nội chỉ bằng ngón tay út thôi đấy.”

Ba người đàn ông chờ cho đến khi Chip và con chó của nó biến mất, rồi nhìn nhau cười nhăn

nhỏ. Cal lắc đầu. “Thằng bé đó như quỷ ấy. Sáu tuổi mà như ba mươi vậy.”

Ethan mỉm cười. “Em chỉ hi vọng ba đứa bé mới sẽ tuyệt diệu bằng một nửa hai đứa nó thôi.”

Gabe liếc qua cửa sổ sau nhà. Shadow, một con chó collie lai mà anh đã nhận nuôi vài tháng trước đó đang nằm một cách kiên nhẫn trên mặt đất và để Rosie chải lông cho nó. Chip tiến đến chỗ bố mẹ anh, ông nội Bonner nắm nắm bắp tay của thằng bé, còn bà nội thì với tay ra và vò mái tóc nó.

Anh rất vui mừng vì bố mẹ anh đã quay trở lại từ Nam Mỹ, không chỉ vì bản thân anh, mà còn vì cả Chip nữa. Gia đình Bonner đã tiếp nhận con trai anh bằng trái tim yêu thương của mình, cùng với cả mẹ anh nữa. Chip giờ cũng đã có bạn bè, và nó rất giỏi ở trường mẫu giáo. Gabe rất tự hào về thằng bé.

Jane, trông có vẻ khỏe khoắn, chỉ hơi xanh một chút, xuất hiện trở lại trong phòng khách. Tasha, một con mèo già mà Gabe đã cứu sống ở trại tế bần, đứng đỉnh theo sau cô. Jane đang có thai ở cuối tháng thứ hai và vô cùng cuồng nhiệt vì hạnh phúc mỗi khi cô không bị nôn mửa.

Cal định đứng dậy nhưng cô vẫy anh ngồi xuống trở lại. “Em ổn cả. Cứ tán gẫu với hai chú đi.”

Họ trao đổi nụ cười và Cal vỗ lên hông cô.

Gabe nghĩ về chuyện anh thích làm như thế nhiều đến thế nào. Không phải vỗ hông Jane, dĩ nhiên rồi, mà là Rachel. Có thể vỗ hông một người phụ nữ bất cứ khi nào ta muốn là một trong những điều tuyệt diệu nhất mà hôn nhân mang lại, mặc dù chưa từng có ai nói với ta điều đó.

“Em nói chuyện với Carol Dennis ngày hôm qua.” Ethan nói.

Gabe và Cal trao đổi cái nhìn dữ tợn. Ký ức về cái ngày mà Bobby Dennis đã gây nguy hiểm đến tính mạng của con họ là một điều mà họ không bao giờ có thể quên đi. Cả Ethan và Kristy cũng thế. Họ vẫn còn tự trách bản thân mình vì đã để lại bọn trẻ một mình trên xe ô tô, mặc dù không ai đổ lỗi cho họ về chuyện đó.

Đã phải mất sáu tháng trời để Bobby Dennis hồi phục lại từ các chấn thương của mình, nhưng vụ tai nạn ô tô hóa ra lại là một điều may mắn trá hình cho cậu bé. Cậu ta đã sạch sẽ và tỉnh táo trong suốt năm vừa rồi, và hai mẹ con cậu ta đã tham dự khóa tư vấn tâm lý mà cả hai người họ cùng cần đến tuyệt vọng.

Gabe ngờ rằng mối quan hệ của họ sẽ luôn luôn khó khăn, nhưng theo Ethan, họ cuối cùng cũng đã chịu nói chuyện. Bobby cũng đã ngừng đổ tội cho Rachel về những rắc rối của cậu ta, đó là một điều tốt, bởi vì nếu Gabe vẫn còn tin rằng cậu bé đó là một mối đe dọa đối với cô, anh hẳn là sẽ làm cho cậu ta phải cuốn xéo khỏi thị trấn, bất kể tư vấn tâm lý hay không.

“Carol nói là Bobby đang có kế hoạch bắt đầu học đại học vào tháng Tám. Cậu bé thực ra đã tốt nghiệp trung học với vài mức điểm khá ấn tượng.”

Cal lắc đầu. “Anh vẫn không thể tin được cái cách Rachel vẫn cứ tiếp tục đến thăm nó ở trong bệnh viện. Cô nàng này đúng là có trái tim lẩn át đầu óc. Hai em biết mọi người nói gì về điều đó rồi, đúng không? Rằng nếu Rachel không đến thăm cậu bé, nó sẽ không ...”

Gabe rên lên. “Đừng nói chuyện đó.”

“Điều đó nhắc em nhớ lại.” Ethan liếc ra ngoài cửa sổ về phía Kristy, lúc này đang nắm lấy tay Rosie đặt lên bụng mình để con bé có thể cảm thấy em bé đang đập. Anh mỉm cười, rồi quay trở lại với cuộc thảo luận trước mắt. “Em sẽ cần anh giúp một chút về chuyện Rachel. Brenda Meers đang mất một thời gian khá dài bình phục lại từ bệnh viêm phổi, và em muốn Rachel đến thăm cô bé.”

“Lại chuyện hay rồi đây.” Cal duỗi dài chân ra và trông có vẻ muốn phá ra cười.

Gabe nghĩ anh và Ethan đã có một thỏa thuận về chuyện này, và anh nhìn cậu em trai với vẻ bức tức. “Eth, anh đã bảo em lần trước là anh sẽ không liên quan gì đến chuyện này rồi còn gì. Em là Mục sư của Rachel, và tự em sẽ phải nói chuyện với cô ấy.”

Ba người đàn ông nhấm nháp bia và nghĩ về chuyện nhiệm vụ đó sẽ khó khăn đến mức nào.

“Em nghĩ rằng cô ấy sẽ giữ cái thế đối đầu này đến bao giờ?” Cal cuối cùng cũng hỏi.

“Em sẽ cho cô ấy thêm bốn mươi năm nữa.” Gabe trả lời.

Ethan giơ tay lên. “Em không phải là người xấu ở đây. Em không biết liệu chị ấy có chữa lành được cho mọi người hay không, nhưng sự thật là, rất nhiều người trong số họ dường như khỏe hơn rất nhiều sau khi chị ấy ngồi với họ một lát.”

Cả bọn thú bị thương cũng khỏe hơn. Gabe luôn luôn tìm lý do để cô chạm vào những con vật mà anh phải cứu chữa. Anh không hiểu nó xảy ra như thế nào. Anh chỉ biết rằng chúng dường như lành lại nhanh hơn sau khi cô đã chạm vào chúng.

“Một người chữa bệnh bằng đức tin không chịu thừa nhận.” Bởi vì Cal không phải là người phải đối phó với Rachel nên anh vẫn tiếp tục trông có vẻ buồn cười. “Không ai trong thị trấn này có một lời xấu xa về cô ấy kể từ pha kỳ diệu của Emily. Và khi Bobby Dennis bình phục lại từ vụ chấn thương cột sống sau khi các bác sĩ nói cậu bé sẽ bị bại liệt đó ...”

“Mọi người yêu quý chị ấy.” Ethan nói. “Thật là mỉa mai. G. Dwayne bảo với mọi người ông ta có thể chữa bệnh nhưng ông ta lại không thể. Rachel thì cứ khẳng khẳng là mình không thể trong khi chị ấy thực sự có thể.”

“Chúng ta không biết chắc chắn chuyện đó.” Gabe chỉ ra. “Có thể tất cả những chuyện đó chỉ là sự trùng hợp. Chỉ cần làm như em đã từng làm trước đây thôi, Eth. Bảo với Rachel là Brenda bị ốm và cần được động viên. Miễn là em không đề cập đến chuyện chữa bệnh, em biết cô ấy sẽ không từ chối em đâu.”

“Chị ấy không trở nên nghi ngờ về tất cả những vụ đau ốm mà em cứ cử chị ấy đi thăm hay sao?”

“Cô ấy quá bận rộn với Chip, và vụ cải tạo lại ngôi nhà, và đứa bé sắp sinh, và các lớp học, và lập kế hoạch cho số tiền mà cô ấy có sau khi bán chỗ kim cương của G. Dwayne đến nỗi anh không nghĩ rằng cô ấy có thời gian để mà nghi ngờ.” Cô cũng quá bận rộn với anh, nhưng Gabe không nhắc đến chuyện đó bởi vì anh không muốn khoe khoang khoác lác trước mặt hai người anh em của mình. Như thế không có nghĩa là Cal và Ethan không có nhiều cơ hội để khoe

khoang khoác lác về chính bản thân họ.

Rachel thích những khóa học tài chính mà cô đang theo học tại trường cao đẳng cộng đồng trong khu vực, mặc dù cô cứ giả vờ rằng cô làm thế chỉ bởi vì anh quá vô vọng với tiền bạc của mình. Nếu cô để chuyện đó lại cho anh, cô nói, họ sẽ kết thúc trong một ngôi nhà tranh xơ xác.

Chỉ để gây khó khăn cho cô, anh chỉ ra rằng cô sẽ không bao giờ phải lo lắng về ngôi nhà tranh xơ xác nếu như cô cứ bám víu vào chút gia tài của G. Dwayne thay vì sử dụng nó cho cái quỹ từ thiện vật nuôi sau khi đã trả hết các món nợ của ông ta, nhưng cô không thêm để ý. Cô và Ethan đang làm việc cùng nhau để thành lập một tổ chức có quy mô cả nước nhằm hỗ trợ những bà mẹ đơn thân có thể đứng được trên đôi chân của mình bằng cách cung cấp dịch vụ trông trẻ tươm tất trong khi họ tham gia các khóa học và bắt đầu những công việc mới. Rachel đã tạo ra một sự nghiệp hoàn hảo dành cho bản thân cô.

Cô cũng đã giúp cộng đồng bằng cách thiết lập một nhóm điều hành bãi chiếu bóng *Niềm Kiêu hãnh của Carolina* trên cơ sở phi lợi nhuận. Bãi chiếu đã trở thành điểm tụ tập phổ biến nhất trong thị trấn trong những ngày cuối tuần suốt mùa hè.

“Thật khó để tin rằng ... Chỉ mới hơn một năm trước thôi, tất cả mọi người ở Salvation đều ghét cay ghét đắng cô ấy. Giờ thì cô ấy đã trở thành nữ anh hùng ở đây.” Cal nói với một vẻ tự hào hơi thái quá đối với một người đã từng một lần cầm đầu trong những kẻ hành hạ cô.

Rachel bế Snoozer trên tay và thò đầu vào qua cánh cửa lưới. “Mọi người đã đói bụng rồi, Gabe. Bắt đầu nướng thịt được rồi chứ?”

Ba người đàn ông thông thả bước ra ngoài sân sau nơi bố mẹ họ đang ngồi cùng nhau trên một cái chăn cũ với Rosie ngồi chễm chệ giữa họ và mấy con chó đang nằm gác đầu gần đó. Ethan bước về phía Kristy, và cô rúc vào anh. Cal quàng tay quanh người Jane, rồi với tay ra và vỗ lên cái bụng mới lùm lên của vợ.

Gabe đơn giản chỉ đứng đó, tận hưởng hình ảnh của những người mà anh vô cùng yêu thương đó. Rachel đặt một chồng đĩa giấy lên chiếc bàn picnic và ngẩng lên nhìn anh. Anh mỉm cười với cô, và cô mỉm cười đáp lại, suy nghĩ của họ khớp với nhau một cách hoàn hảo.

Em yêu anh, Gabe.

Anh yêu em, Rach.

Chip lao về phía trước. Gabe biết thằng bé muốn gì và anh giơ hai tay ra.

Một giây sau, Chip được đặt lên trên vai anh, hai tay ôm chặt lấy trán bố nó, chân đu đưa trên ngực anh.

Rachel bắt đầu khóc.

Đôi khi cô vẫn khóc trong những buổi tụ tập gia đình khi niềm hạnh phúc của cô trở nên quá choáng ngợp. Tất cả bọn họ đều đã quen với cảnh đó. Họ thích trêu chọc cô về nó. Họ cũng sẽ trêu chọc cô ngày hôm nay. Sớm thôi... Có lẽ là sau bữa trưa...

Nhưng vào lúc này, Cal cần phải thông cổ họng. Jane sụt sịt. Ethan ho khế. Kristy chấm lên khóe mắt. Mẹ anh đưa cho bố anh một tờ khăn giấy.

Trái tim Gabe như căng phồng lên. Cuộc sống thật tuyệt vời trên đỉnh Núi Heartache.

Anh ngửa mặt lên trời và bật cười lớn.

-----**HẾT**-----

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>